

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

800047794.

TAYLOR INSTITUTION,

C176.

—
BEQUEATHED

TO THE UNIVERSITY

OF

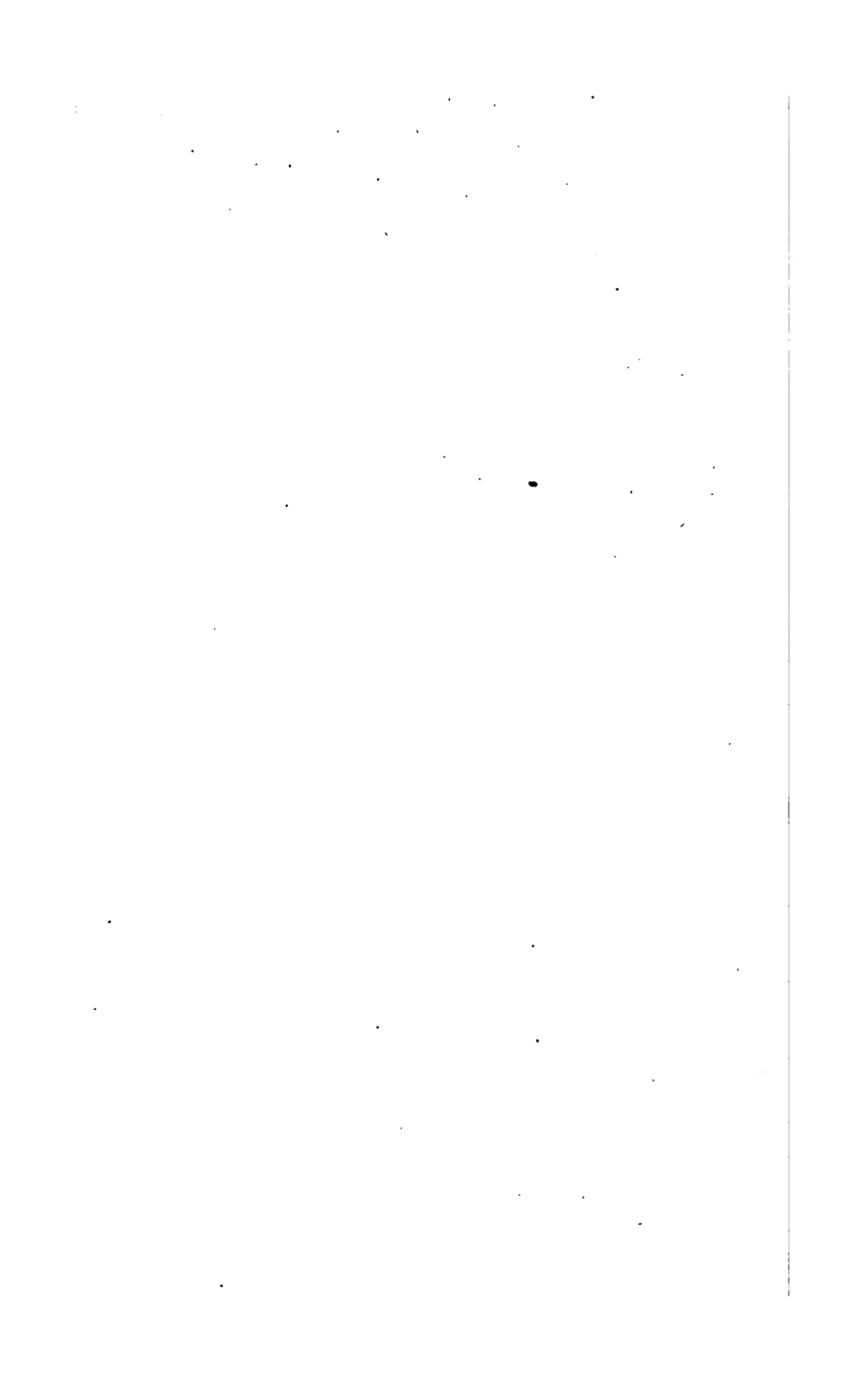
ROBERT FINCH, M.A.

OF SALISBURY COLLEGE.

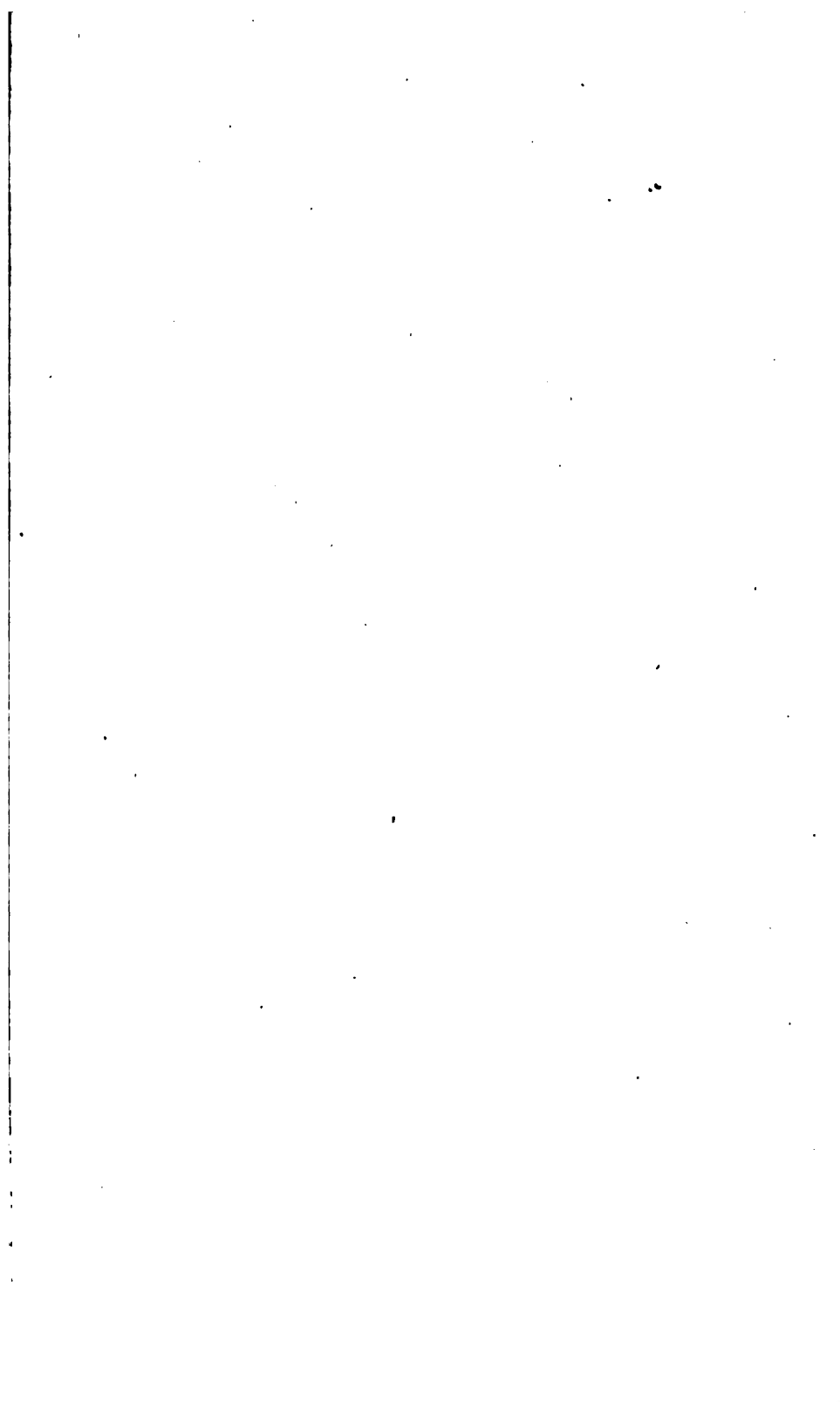
2936 d:21

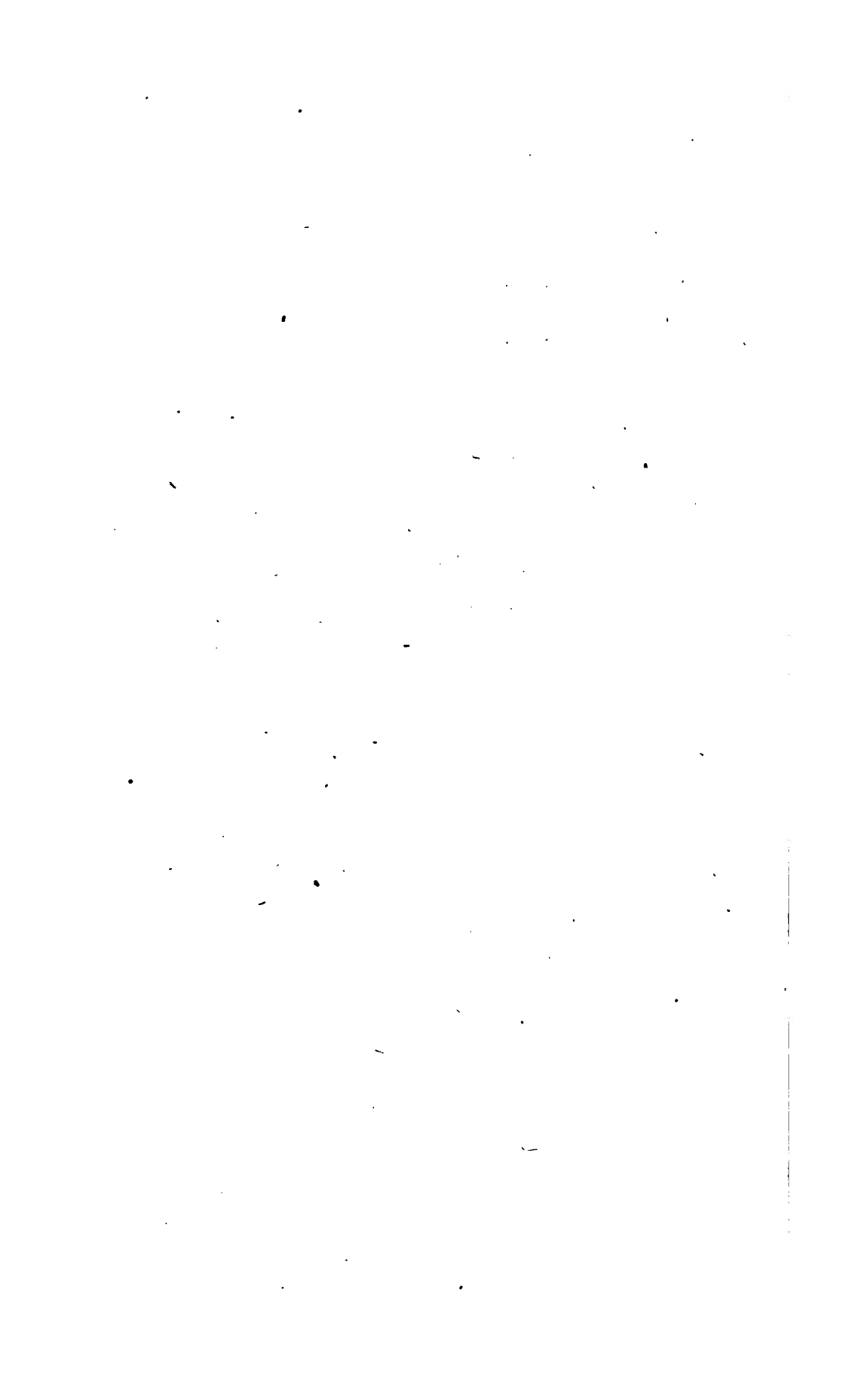

2/2

SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SEPTEM

CUM

SCHOLIIS VETERIBUS
VERSIONE LATINA ET NOTIS

ACCEDUNT

DEPERDITORUM DRAMATUM

FRAGMENTA

EX EDITIONE

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOMUS I

ARGENTORATI.

MDCCLXXXVIII

LECTORI S.

ELEGANTIORUM virorum in gratiam emittitur iterata haec SOPHOCLEIS editio; quorum haud vilis quum sit annona, consentaneum fuit operis illis dicati pauca excudi exemplaria. Numerus infra CCL substitit. Scholia antiqua non amplius adeo adstricta ad fidem Romanae Editionis, aliquot in locis correcta, majore cum fructu legentur. In ea, ut in Tragici poësin, receptae emendationes partim novae, partim nobis jam ante indicatae. Sicubi reposita antiqua lectio, vel docti cujuspian viri conjectura, quam prius rejectam demum amplexi sumus, ne quis nos idcirco levitatis et inconstantiae insimulet. Patrocinio viri inter paucos eruditi nos tuebimur,

OBERTI GIFANII, cujus haec sunt verba *Conlectaneis in Lucretium*, voce *AQUA*. *Si quis autem putet in his literis, quae ab humanitate sunt appellatae, variare non licere, nae ille saevus est, et rerum inperitus, et ab omni ipse humanitate alienus.*

Datum ARGENTORATI Calendis Oct. MDCCLXXXVIII.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΒΙΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ τὸ μὲν γένος ἦν Αθηναῖος, υἱὸς δὲ Σοφίλου, ὃς αὐτε, ὡς Αριστόξενός φησι, τέκλων ἢ χαλκεὺς ἦν· οὐτε, ὡς Ἰσθρος, μαχαιροσποιὸς τὴν ἐργασίαν· τυχὸν δὲ ἐκέκλητο δούλους χαλκεὺς καὶ τέκλονας. οὐ γὰρ εἰκὸς τὸν ἐκ τοιοῦτου γενόμενον στρατηγίας ἀξιοθῆναι σὺν Περικλεῖ καὶ Θουκυδίδῃ, ταῖς πρώτοις τῆς πόλεως. ἀλλ' οὐδ' ἂν ὑπὸ τῶν κωμωδῶν ἀδηκῆος ἀφείδῃ, τῶν οὐδὲ Θεμιστοκλέους ἀποσχομένων. ἀπισιητέον δὲ καὶ τῷ Ἰσθρῷ, φάσκοντι αὐτὸν οὐκ Αθηναῖον, ἀλλὰ Φλιάσιον εἶναι. εἰ δὲ καὶ τὸ ἀνέκαθεν Φλιάσιος ἦν, ἀλλὰ πλήν Ἰσθρου, παρ' οὐδενὶ ἐτέρῳ τοῦτό ἐστιν εὐρεῖν. ἐγένετο οὖν Σοφοκλῆς τὸ γένος Αθηναῖος, δῆμου Κολώνηθεν, καὶ τῷ βίῳ καὶ τῇ ποιήσει περιφανής. καλῶς τε ἐπαιδευθεὶς καὶ ἐτράφη ἐν εὐπορίᾳ, καὶ ἐν πολιτείᾳ καὶ ἐν πρεσβείᾳς ἐξετάζετο. γεννηθῆναι δὲ αὐτὸν φασιν ἐβδομηκοστῇ πρώτῃ Ὀλυμπιάδι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐπὶ ἄρχοντος Αθήνησι Φιλίππου. ἦν δὲ Αἰσχύλου νεώτερος ἔτη δέκα ἐπ' αὐτόν· Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος εἴκοσι τέσσαρα. διεπονθήθη δὲ ἐν παισὶ καὶ περὶ παλαιότρων καὶ μουσικῇ, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ἐστὶ φανώθη, ὡς φησιν Ἰσθρος. ἐδιδάχθη δὲ τὴν μουσικὴν παρὰ Λάμπρῳ· καὶ μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Αθηναίων περὶ τρόπαιον ὄντων, μετὰ λύρας γυμνὸς ἀλημιμένος ταῖς παιανίζουσι τῶν ἐπινικίων ἐξῆρχε. παρ' Αἰσχύλῳ δὲ τὴν τραγωδίαν ἔμαθε, καὶ πολλὰ ἐκαινούργησεν ἐν τοῖς αἰγῶσι· πρῶτον μὲν καταλύσας τὴν ὑπόκρισιν τοῦ ποιητοῦ,

διὰ τὴν ἰδίαν ἰσχυροφωμίαν· πάλαι γὰρ καὶ ὁ ποιητὴς ὑπεκρί-
 νετο· αὐτὸς δὲ καὶ τοὺς χορευτάς ποιήσας ἀντὶ δώδεκα πεντε-
 καίδεκα, καὶ τὸν τρίτον ὑποκριτὴν ἐξεύρε. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ
 κιθάραν ἀναλαβὼν ἐν μόνῳ τῷ ΘΑΜΥΡΙΔΙ ποτὲ ἐκιδάρισεν·
 ὅθεν καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ σφοᾷ μετὰ κιθάρας αὐτὸν γεγράφθαι.
 Σάτυρος δὲ φησιν ὅτι καὶ τὴν καμπύλην βακτηρίαν αὐτὸς
 ἐπενέησε. φησὶ δὲ καὶ Ἰσῆρος τὰς λευκὰς κρηπίδας αὐτὸν
 ἐξευρηκέναι, ἅς ὑποδοῦνται οἱ τε ὑποκριταί, καὶ οἱ χορευταί·
 καὶ πρὸς τὰς φύσεις αὐτῶν γράψαι τὰ δράματα· ταῖς δὲ
 Μούσαις θίασον ἐκ τῶν πεπαιδευμένων συναγαγεῖν. καὶ
 ἀπὸ τῶν ὡς ἐστὶν εἰπεῖν, τοῦ ἥθους τοσαύτη γέγονε χάρις, ὥστε
 πάντα καὶ πρὸς ἀπαπάντων αὐτὸν σφίγγεσθαι· νίκας δὲ ἔλαβεν
 εἴκοσιν, ὡς φησι Καρύσιος· πολλάκις δὲ καὶ δευτερεῖα ἔλαβε,
 τρίτα δὲ εὐδαιμόνως. καὶ Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὸν πεντήκοστα ἐπὶ
 ἐτῶν ὄντα σφραττηγὸν εἵλοντο, πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτεσιν
 ἐπὶ, ἐν τῷ πρὸς Ἀναίαν πολέμῳ. αὐτῷ δὲ φιλαθηναϊότατος
 ἦν, ὥστε πολλῶν βασιλέων μεταπεμπευομένων αὐτὸν, οὐκ
 ἠθέλησε τὴν πατρίδα καταλιπεῖν· ἔσχε δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἀλα-
 νος ἱερωσύνην, ὃς ἦρως ἦν μετὰ Ἀσκληπιοῦ παρὰ Χείρωνι·
 ἰδρύθη δὲ ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱοῦ μετὰ τὴν τελευτήν. γέγονε δὲ
 καὶ Θεοφίλης ὁ Σόφοκλῆς, ὡς οὐκ ἄλλος, κατὰ φησιν Ἱερώνυμος
 περὶ τῆς χρυτῆς σφειφάνης. ταύτης γὰρ ἐξ ἀκροπόλεως
 κλαυεῖσης, κατ' ὄναρ Ἡρακλῆς ἐδήλωσε Σοφοκλεῖ λέγων,
 τὴν οὖσαν οἰκίαν ἐν δεξιᾷ εἰσιόντι ἐρευνῆσαι, ἐνθα ἐκρύπτετο.
 ἐμήνυσεν δὲ αὐτὴν τῷ δήμῳ, καὶ τάλαντον ἐδέξατο· τοῦτο γὰρ
 ἦν προκηρυχθέν. λαβὼν οὖν τὸ τάλαντον, ἱερὸν ἰδρύσατο Μηνυ-
 τοῦ Ἡρακλέους. φαίνεται δὲ καὶ παρὰ πολλοῖς ἢ πρὸς τὸν υἱὸν
 Ἰοφῶντα γενομένη αὐτῷ δίκη ποτέ. ἔχων γὰρ ἐκ μὲν Νικα-

σφράγης Ιοφῶντα, ἐκ δὲ Θεωρίδος Σικυωνίας Αῤῥίσωνα, τὸν ἐκ
τούτου γενόμενον παῖδα, Σοφοκλέα τῦνομα, πλέον ἔσθιεργε,
καὶ ποτε ἐν δράματι εἰσήγαγε τὸν Ιοφῶντα αὐτῷ φθονοῦντα,
καὶ πρὸς τοὺς Φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ, ὡς ὑπὸ γήρεως
παραφρονοῦντι· οἱ δὲ τῷ Ιοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ
φῃσιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἰμὶ Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ·
εἰ δὲ παραφρονῶ, οὐκ εἰμὶ Σοφοκλῆς· καὶ τότε τὸν Οἰδί-
ποδα παραναγνώnai. τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν Ἰσθρος καὶ Νεάνθης
φασὶ τούτον τὸν τρόπον· Καλλιπασίδην ὑποκριτὴν ἀπὸ ἐργα-
σίας ἐξ Οὔρουτος ἤκοντα παρὰ τοὺς Χόας, πέμψαι αὐτῷ
σφαυλὴν· τὸν δὲ Σοφοκλέα λαβόντα, καὶ βαλόντα εἰς τὸ
στόμα ῥάγα ἐτι ὀμφακίζουσιν, ὑπὸ τοῦ ἄγαν γήρεως ἀπο-
πνιγέμεντα τελευτήσαι. Σάτυρος δὲ φῃσιν τὴν Αντιγόνην ἀναγι-
γνώσκειν, καὶ ἐμπροσθέντα περὶ τὰ τέλη νοήματι μακρῷ, καὶ
μέσῃ, ἢ ὑποσφιγμένην πρὸς ἀνάπαισιν μὴ ἔχοντι, ἄγαν ἀπο-
τείναντα τὴν Φωνήν, σὺν τῇ Φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφείναι. οἱ δὲ,
ὅτι μετὰ τὴν τοῦ δράματος ἀνάγνωσιν ἄτε νικῶν ἐκηρύχθη,
χαρᾷ νικηθεὶς ἐξέλιπε. τῶν δὲ πατέρων αὐτοῦ τάφων ἐπὶ
Δεκείλειαν κειμένων πρὸ σφαιδίων τοῦ τείχους ἑνδεκα, καὶ τούτον
τὸν τόπον ἐπιτελειχικότων Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν Αθηναίων,
ἐπεὶ περ οὐχ οἷόν τε ἦν αὐτὸν ἐκεῖ θάπτειν, Διόνυσος κατ' ὄναρ
ἐπιστὰς Λυσάνδρῳ ἐκέλευσεν ἐπιτρέψαι τεθῆναι τὸν ἄνδρα εἰς
τὸν τάφον· ὡς δὲ ὠλιγόρησεν ὁ Λύσανδρος, δεῦτερον αὐτῷ
ἐπέστη ὁ Διόνυσος τὸ αὐτὸ κελεύων. ὁ δὲ Λύσανδρος πυνθα-
νόμενος παρὰ τῶν Φυγάδων τίς εἴη ὁ τελευτήσας, καὶ μαθὼν
ὅτι Σοφοκλῆς, κήρυκα πέμψας, ἐδίδου θάπτειν τὸν ἄνδρα.
φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ σειρῆνα ἐπέσκησαν· οἱ δὲ,
χελιδόνα χαλκῆν· ἐπιγεγράφθαι δὲ τῷ τάφῳ αὐτοῦ τάδε·

Κρύπτω τῷδε τάφῳ Σοφοκλῆν πρωτεύει λαβόντα

τῇ τραγικῇ τέχνῃ, σχῆμα τὸ σεμνότατον.

Ισῆρος δὲ φησιν, Αθηναίους διὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὴν καὶ ψήφισμα πεποιηκέναι, κατ' ἔτος ἑκάστον αὐτῷ θύειν· ἔγραψε δὲ, ὡς φησιν Αριστοφάνης, δράματις ἑκατὸν τριάκοσις· τούτων δὲ νοθεύεται δέκα ἐπ' αὐτά· συνηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ καὶ Εὐριπίδῃ, καὶ Χοιρίλῳ, καὶ Αριστίᾳ, καὶ ἄλλοις, καὶ Ἰοφῶντι τῷ υἱῷ. τὸ πᾶν μὲν οὖν Ὀμηρικῶς ὠνόμαζε, τοὺς τε μύθους φέροι κατ' ἔχνος τοῦ ποιητοῦ· καὶ τὴν Οδύσσειαν δὲ ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογοράφει. παρετυμολογεῖ δὲ κατ' Ὀμηρον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Οδυσσεύος·

Ορῶς δ' Ὀδυσσεὺς εἴμ' ἐπ' ἄνυμος κακοῖς.

πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυσσιβεῖς ἐμοί,

ἡθοποιεῖ δὲ καὶ ποιικίλει, καὶ τοῖς ἐπινυήμασι τεχνικῶς χρῆται, Ὀμηρικὴν ἐκματίζόμενος χάριν· ὅθεν εἰπεῖν φασι Ἰωνικόν τινα, μόνον Σοφοκλέα τυγχάνειν Ὀμήρου μαθητὴν. καὶ ἄλλοι μὲν γὰρ πολλοὶ μεμίμηταί τινες τῶν πρὸ αὐτῶν, ἢ τῶν κατ' αὐτούς· μόνος δὲ Σοφοκλῆς ἀφ' ἑκάστου τοῦ λαμπροῦ ἀπανθίζει· κατὰ καὶ μέλιτα ἐλέγχο. ἤνεγκε δὲ τὰ μικρά· εὐκαιρίαν, γλυκύτητα, τόλμαν, ποικίλιαν. οἷδε δὲ καιρὸν συμμετρῆσαι καὶ πρᾶγματι, ὥστ' ἐκ μικροῦ ἡμισιχίου, ἢ λέξεως μιᾶς, ὅλον ἡθοποιεῖν πρόσωπον. ἔστι δὲ τοῦτο μέγιστον ἐν τῇ ποιητικῇ, δηλοῦν ἥθος ἢ πάθος. φησὶν οὖν Αριστοφάνης, ὅτι κηρὸς ἐπεκαθέζετο τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ· ἄλλοι δὲ, Σοφοκλέους, τοῦ μέλιτι τὸ σῆμα κεχρισμένου. φησὶ δὲ Αριστόξενος, ὡς πρῶτος τῶν Αθηνῶν ποιητῶν τὴν Φρυγίαν μελοποιῶσαν εἰς τὰ ἴδια ἄσμελα παρέλαβε, καὶ τῷ διθυραμβικῷ τρόπῳ κατέμειξεν.

EX ATHENAEI LIB. XIII.

Ιερώνυμος ὁ Ρόδιος ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι φησὶν, ὅτι Σοφοκλῆς εὐπρεπεῖ παῖδα ἔξω τοῦ τείχους ἀπαγαγε χρησόμενος αὐτῷ. ὁ μὲν οὖν παῖς τὸ ἴδιον ἱμάτιον ἐπὶ τῇ πόσῃ ὑπέσθραιτο, τὴν δὲ τοῦ Σοφοκλέους χλανίδα περιεβάλλοντο. μετ' οὖν ὁμιλίᾳ ὁ παῖς ἀπαύσας τὸ τοῦ Σοφοκλέους χλανίδιον ὥχρειο, καί αὐτῶν τῷ Σοφοκλεῖ τὸ ἑαυτοῦ παιδικὸν ἱμάτιον. οἷα δὲ εἰκὸς διαλαληθέντος τοῦ συμβεβηκότος, Εὐριπίδης πυθόμενος καὶ ἐπιθωπάζων τὸ γεγονός, καὶ αὐτὸς ποτὲ ἔφη τούτῳ κεχρησθαι τῷ παιδί, ἀλλὰ μηδὲν προσθεῖναι, τὸν δὲ Σοφοκλέα διὰ τὴν ἀκαλασίαν καὶ ἀφρονεῖν. καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἀκούσας ἐποίησεν εἰς αὐτὸν τοιοῦτον ἐπίγραμμα, χρησάμενος τῷ περὶ τοῦ Ηλίου καὶ Βορέου λόγῳ, καὶ τοι πρὸς μοιχείαν αὐτοῦ παραινιζόμενος.

Ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλαιῖαν
γυμνὸν ἐποίησεν· σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἐτέραν
Βορρᾶς ὠμίλησε. σὺ δ' οὐ σοφός, ὅς τὸν Ερῶτα,
ἀλλοτρίαν σπαίρων, λωποδύτην ἀπάγεις.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣ ΣΟΦΟΚΛΗΝ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εὐεσθής, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος αἰοιδῶν,
οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλῆες, ἡρέμα κισσὲ
 ἔρπυζοις, χλοερούς ἐκπαροχέων πλοκάμους·
 καὶ πεταλὸν πάντα θάλλοι ῥόδον, ἥ τε Φιλορῥῶξ
 ἄμπελος, ὕγρα πέριξ κλήμασι χευαμένη,
 εἵνεκεν εὐεπείης πινυλόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
 ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίταν.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

- “ Τύμβος ὅδ' ἔστ', ὧ' νῆρωται, Σοφοκλῆες, ὃν παρὰ Μουσῶν
 ἱρὴν παρθεσίην, ἱερὸς ὦν, ἔλαχον·
 ὅς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος, ἔτι τρεῖς ὅλον πατέοντα,
 πρίνινον, ἐς χρύσειον σχῆμα μεθρημόσατο,
 καὶ λεωπὴν ἐνέδυσεν αἰλουργίδα· τοῦ δὲ θανόντος
 εὐφελον ὀρχησιγὴν τῇδ' ἀνέπαυσα πόδα.
 “ Ολβιος, ὡς ἀγαθὴν ἔλαχες σῖσιν· ἡ δὲ ἐνὶ χερσὶ
 κούρμιος, ἐκ ποίης ἥδε διδασκαλίας;
 “ Εἴτε σοι Αντιγόνην εἰπαῖν φίλον, οὐκ ἂν ἀμάρβοις,
 εἴτε καὶ Ηλέκτραν. ἀμφοτέραι γὰρ ἄκρον.

ΕΡΥΚΙΟΥ.

Αἰεὶ τοι λιπαρῶ ἐπὶ σήμασι, δῖε Σοφόκλεις,
 σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας·
 αἰεὶ τοι βούπαισι περισφάζοιτο μελίσσαις
 τύμβος, Ὑμητλείῳ λειβόμενος μέλιτι,
 ὡς ἂν τσι ρεῖη μὲν αἰένναος Ατθίδι δέλτω
 κηρὸς, ὑπὸ σφεφάνοις δὲ αἰὲν ἔχης πλοκάμους.

IN VITAM SOPHOCLES NOTAE.

P. v. l. 19. *παρὰ Λάμπρῳ*. Veteribus Lyricis adnumeratur Lamprus, qui magna fuit in musicis gloria, teste Cornelio Nepote in Epaminondae vita cap. 2. Socratis etiam fuit magister. Perperam in T. scriptum *παρὰ Λαμπίου*, ut Turnebus edidit. In membr. proxime ad verum *παρὰ Λάμπρῳ*. In meo *παρὰ Λαμπίῳ*. In Triclinii recensione lemmati additum: *διωβώδη δὲ παρὰ τοῦ σοφωτάτου Μαγίστρου*. Thomas is est. Verum plurimis in locis ejus corectionibus membranarum scripturam praetulimus.

P. vi. l. 14. *πεντήκοντα ἐπὶ τῶν ὄντα*. Sic scribere debuit auctor hujus vitae, si modo sibi constare voluit. Nam quum in lucem editus fuisset Sophocles an. 2. Ol. LXXI. septimo ante Peloponnesiaci belli exortum anno non plus vel minus quam quinquaginta septem annos natus erat. Enimvero Praetor lectus fuit cum Pericle in bello contra Samios an. 4. Ol. LXXXIV. Nihil magis obnoxium fuit librariorum negligentiae aut fraudi, quam numerales notae: in membr. hae sunt ξθ. id est 69: In T. ξε. id est 65. qui numerus in meo plene scriptus est. *ἐν τῷ πρὸς Αναίαν πολέμῳ*. Sic bene edidit Turnebus. In veteribus libris scriptum *πρὸς Αναίους*, in T. *πρὸς Αναίαν*. Anaea urbs est Cariae e regione Sami, cujus frequens mentio in bellorum historia, quae gesserunt Samii.

P. vi. l. 26. *Μηνητοῦ Ἡρακλείους*. Vide Meursii Athenas Atticas L. II. cap. 10. Pro *τὴν οὖσαν οἰκίαν*, in membr. scriptum *τὴν μὴ οἰκοῦσαν οἰκίαν*.

P. vii. l. 12. Senarios hos ex Tragici nostri dramate sumtos opinamur, cui titulum fecit *Νίσπρα*, vel *Οδυσεὺς ἀκκνοπλήξ*.

P. vii. l. 21. *ἐκ μικροῦ ἡμισιγίου, ἢ λέξις μιᾶς*. Sic depravatum locum bene restituisse mihi videor. Veterum librorum scriptura est, *ἐκ μικροῦ ἡμισιγίου ἤλεγξεν ὡς μιᾶς ἔλον ἡθοποιῶν πρόσωπον*. Inde vulgatam lectionem temeraria correctione extudit Thomas: *ὥστε ἐκ βραχίος κώλοσ ἤρεισεν ἔλον ἡθοποιῶνται τὸ πρόσωπον*.

P. vii. l. 24. *κηρός*. Latet in hac voce menda. Proclive est reponere *κηρίον*. Verum non video quid *κηρίον* melius quam *κηρὸς* insidere dicatur alicujus labiis. Platonis infantis in ore sederunt *apes*: *κιμίνου αὐτοῦ, μέλιται προσελθόνται πεπληρώκασιν αὐτοῦ τὸ στόμα κηρίων μέλιτος*. Auctores

qui hujus fabulae meminere laudat Davisius ad Ciceronem de *Divinatione* I. 36. Noti sunt Eupolidis versus in Δήμοις de Pericle, cui

Παιδὼ τις ἐπαλάζειν ἐπὶ τοῖς χύλινον.

Simile quid forte de Sophocle dixerat laudatus hoc loco Aristophanes, qui utrum Comicus fuerit, an Grammaticus, non decernam.

IN DIOSCORIDIS EPIGRAMMA.

E Cl. Salmasii notis in Historiam Augustam p. 499.

Tumulo Sophoclis imposita erat Bacchi statua, quae manu personam sive larvam κούριμον παρθένον sustinebat. Bacchus igitur in hoc epigrammate viatorem alloquitur et dicit: *Tumulus hic Sophoclis est, o homo, quem Musae mihi sacrae virgines saero ipsi ac divo, custodiendum mandarunt. Ille me Phliunte profectum, adhuc sentes et rubos inambulantem, et ex acerno stipite properanti falce dedolatum, in aureum habitum reformavit, et delicata purpurea veste induit. Sed postquam morti datus est, saltationum oblitus, agilem et salium pedem quieti dedi, et hic super ejus sepulcro reposui.* Respondet viator: *O felicem te, qui talem stationem sortitus sis! sed unde haec κούριμος, quam manibus retines, aut ex quo dramate sumta est?* Ad haec Bacchus viatori: *Sive tibi Antigonem eam accipere placeat, sive Electram, non erraveris: utraque enim summam inter ejus tragoedias obtinet.* ἡ κούριμος, est ἡ κούριμος παρθένης, et erat persona tragica, quam ita Pollux describit: ἡ κούριμος παρθένης ἀντὶ ἕκτου, ἔχει τριῶν κατεψημένων δάκρυων, καὶ βραχέα ἐν κύκλῳ περιέκασται. ὕψωρος δὲ τὴν χροῖαν. ἡ δὲ εἰρέα κούριμος παρθένης, τὰ ἄλλα ὁμοίως πλὴν τῆς διακρίσεως, καὶ τῶν κύκλῳ βοστρυχῶν, ὡς ἐκ πολλῶν δυστυχούσα. Tales Antigone et Electra virgines in tragoediis cognominibus.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Τομ. Ι.

Α

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

Λατῶν Κόρινθον Οιδίπους, πατὴρ νόθος,
πρὸς τῶν ἀπαύγων λοιδορούμενος ξένος,
ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοσπόρον.
εὐρῶν δὲ τλήμων ἐν σιναῖς ἀμαξιτοῖς,
ἄκων ἔπεφνε Λαΐον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
ἤσχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
λοιμὸς δὲ Θήβας εἴλε, καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἐστίαν,
ὅπως πύθοιτο τοῦ κακοῦ παυσίηριον,
ἤκουσε φωνῆς μανικῆς θεοῦ πάρα,
τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οιδίπους τάλας
πύρραισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
αὐτὴ δὲ μήτηρ αἰχλόναις διώλετο.

ΔΙΑ ΤΙ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ἐπὶ διακρίσει πατέρου ἐπιγέγραπται. χαριέντως δὲ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ἀπάντες αὐτὸν ἐπέγραφον, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως, κατὰ τὴν ἡγήθεντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὡς φησι Δικαίαρχος. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ΠΡΟΤΕΡΟΝ αὐτὸν, οὐ ΤΥΡΑΝΝΟΝ, ἐπιγράφοντες, διὰ τοὺς χρόνους τῶν διδασκαλιῶν, καὶ διὰ τὰ πράγματα· ἀληθινήν γὰρ καὶ πηρὲν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι. ἴδιον δὲ τι πεπώνθασιν οἱ μετ' Ὀμηρον ποιηταὶ, τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ προσαγορεύοντες, ὅψε ποτε τούτῳ τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχου χρόνους, κατὰ τὴν Ἰωνίας ὁ σοφιστὴς Φησιν. Ὀμηρος γοῦν τὸν πάντων παρανομήτατον Ἐχέτον, βασιλέα φησὶ, καὶ οὐ τύραννον· (Ὀδυσσ. Σ. 84.)

Εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα —
προσαγορευθῆναι δὲ φασὶ τὸν τύραννον ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν· χαλεπούς γάρ τινες περὶ λησείαν τούτους γενέσθαι. ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τῶν τυράννου ὄνομα, δῆλον. οὔτε γὰρ Ὀμηρος, οὔτε Ησίοδος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, τύραννον ἐν ταῖς ποιήμασιν ὀνομάζει. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαιῶν περὶ πολιτείας, τοὺς τυράννους φησὶ τὸ πρότερον Αἰστυμνήτας προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερόν γ' ἐκείνο τὸ ὄνομα.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ.

Λαίε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
δῶσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπωρωμένον ἐστὶ
παυδὸς ἐοῦ χεῖρεσσι λιπαῖν Φάος. ὥς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
οὗ φίλον ἤρπασας υἱόν· ὃ δ' ἤπυξά το' σοι τάδε πάνηα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἐστὶ δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνή,
καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
ἐσπετὰ κινεῖται, ἀνὰ τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόρον.
ἀλλ' ὅπότεν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνει,
ἐνθα τάχος γυίοισιν ἀφαιρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Κυῦθι, καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακώτερε Μοῦσα θανόντων,
φωῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμωλακίης.
ἀνδρωτων κατέλεξας, ὅς, ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει,
πρῶτον ἔφυ τετραπόους νήπιος ἐκ λαγόνων·
γηραλέος δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάκτρον ἐρείδει,
αὐχένω φορρίζων, γήραϊ καμυττόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ *ἐκ γερόντων Θηβαίων.*

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ *Λαίαν.*

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,
τίνας ποθ' ἔδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε,
ικηρίοις κλάδοισιν ἐξεσχημμένοι;
πέλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμαμάτων γέμει,
5 ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ σπενσμάτων·
ἀ' γὰρ δικαίων μὴ παρ' ἀγέλων, τέκνα,
ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ᾧδ' ἐλήλυθα,
ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
ἀλλ', ᾧ γεραίέ, φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
10 πρὸ τῶνδε Φωνεῖν, τίνι τρώπῳ καθέσθαιτε;
δείσαντες, ἢ στέρξαντες; ὡς θελοντοῖς ἂν
ἐμοῦ προσσχεῖν πᾶν. δυσάλγητος γὰρ ἂν
εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικκίειραν ἔδραν.

ΙΕΡΕΤΣ.

ἀλλ', ᾧ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς,
15 ὄρεας μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
πλῆσθαι σθένοντες· οἱ δὲ σὺν γέρε βασιεῖς
ιερός, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δὲ τ' ἡθέων
λαοί· τὸ δ' ἄλλο Φῦλον ἐξεσχημμένον
20 ἀγοραῖσι θακεῖ, πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς
ταῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεῖα σπαδῶ.
πόλις γὰρ, ὥσπερ καὶ αὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαυα

- ἤδη σαλεύει, καὶ ἀνακουφίσαι κάρα
 βυθῶν ἔτ' οὐχ οἷα τε φοινίου σάλου,
 25 Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐκάρπτοις χθονὸς,
 Φθίνουσα δὲ ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε.
 ἀγόνις γυναικῶν· ἐν δὲ ὁ πυρφόρος θεὸς
 σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
 ὑφ' οὗ κenoῦται δῶμα Καδμείων· μέλας δὲ
 30 Αἰδης σίναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.
 θεοῖσι μὲν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ,
 οὐδ' οἶδε παῖδες, ἐζόμεσθ' ἐφέσιοι,
 ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἐν τε συμφοραῖς βίου
 κρίνοης, ἐν τε δαιμόνων ξυλλαγαῖς·
 35 ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμείων μολῶν,
 σκληρᾶς αἰδοῦ δασμὲν, ὃν παρείχομεν,
 καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
 οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς· ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
 λέγει νομίζῃ θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
 40 νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
 ἱκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόσρηστοι,
 ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν ἡμῖν, εἴτε του θεῶν
 φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἰσθά που·
 ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
 45 ζώσας ὀρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
 ἔθ', ὦ βροτῶν ἀριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
 ἔθ', εὐλαβήθηθ'. ὡς σὲ νῦν μὲν ἦδε γῇ
 σωτῆρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
 50 σιῶντες τ' ἐς ὀρθόν, καὶ πεσόντες ὕστερον·

- ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνέρθωσιν πόλιν.
 ἔρυνθι γὰρ καὶ τὴν τότε αἰσίῳ τύχῃ
 παρέσχεες ἡμῖν, καὶ ταῦν ἴσος γενοῦ.
 ὡς, ἔπειρ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 55 ζῆν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.
 ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
 ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ζυποικυήσῃ ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- ὦ παῖδες οἰκίῳι, γνωτὰ, κοῦκ ἀγνωτὰ μοι
 προσήλθεθ' ἱμεῖροισι. εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι
 60 νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσαῦητες, ὡς ἐγὼ
 οὐκ ἔστιν ὑμῶν ἕστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται
 μένον καθ' αὐτὸν, κοῦδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
 ψυχὴ πόλιν τε καὶ μὲ καί σ' ὁμοῦ στένει.
 65 ὥστ' οὐχ ὕπνου γ' εὐδοσίᾳ μ' ἐξεγείρετε,
 ἀλλ' ὥστε πολλὰ μὲν με δακρύσσοντα δὴ,
 πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα Φροσίδος πλάνοις.
 ἦν δ' εὐ σκοπῶν εὐρίσκον ἴασιν μένην,
 ταύτην ἔπραξα. παῖδα γὰρ Μεναικίῳς
 70 Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρὸν, εἰς τὰ Πυθικὰ
 ἔπεμψα Φοῖβου δῶμαθ', ὡς πύθουθ' ὅ τι
 θρῶν, ἢ τί Φωνῶν, τήνδε ρυσαίμεν πόλιν.
 καὶ μ' ἡμᾶρ ἤδη ζυμμετρούμενον χρόνῳ
 λυπεῖ, τί πράσσει. τοῦ γὰρ εἰκότος πέρας,
 75 ἄπεισι πλείῳ τοῦ καθήκουτος χρόνου.
 ὅταν δ' ἴκηται, τηρικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
 μὴ θρῶν ἂν εἶην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας· οἶδε γ' ἀρτίως
Κρέοντα προσείχοντα σημαίνουσί μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

80 ὦ ἄναξ Ἀπώλλων, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γε τῶς
σωτῆρι βαίῃ, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς. σὺ γὰρ ἂν κάρα
πολυστεφῆς ὦσ' εἴσῃ παγκάρπου δάφνης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

85 τάχ' εἰσόμυσθα· ζύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μεινοικέως,
τίν' ἡμῖν ἥκεις τοῦ Θεοῦ φήμην φέρον;

ΚΡΕΩΝ.

ἐσθλήν. λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

90 ἔσ' ἴν' οἶον τοῦτος; οὔτε γὰρ θρασὺς.
οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λέγω.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ τῶνδε χοήζεις πλησιαζόντων κλύειν,
ἔτοιμος εἴπειν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἰς πάντας αὐδά. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.

ΚΡΕΩΝ.

95 λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ Θεοῦ πάρα.
ἀκωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ

μῖασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μήδ' ἀνήμερον τρέφειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιῶ καθαρῶ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;

ΚΡΕΩΝ.

100 ἀνδρηλατουῖας, ἣ φόνω φόνον πάλιν
λύοντας, ὡς τήνδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιού γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μῆνυι τύχην;

ΚΡΕΩΝ.

ἦν ἡμῖν, ὦ ναξ, Λαῖός ποθ' ἡγεμὼν
γῆς τῆσδε, πρίν σε τήνδ' ἀπαιδύνειν πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

105 ἔξοισδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.

ΚΡΕΩΝ.

τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἷδ' εἰςὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὐρεθήσεται
ἔχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;

ΚΡΕΩΝ.

110 ἐν τῇδ' ἔφασκε γῆ. τὸ δὲ ζητούμενον
αἰλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τὰ μελούμενον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ ἔν ἀγροῖς ὁ Λαῖος,
ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης, τῶνδε συμπτώσει φόνω;

ΚΡΕΩΝ.

θιωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν

115 πρὸς οἶκον οὐκ ἔθ' ἵκεθ', ὡς ἀπασιγῆλη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπαράκλητορ ὁδοῦ
πατεῖσθ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;

ΚΡΕΩΝ.

θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἰς τις, ὅς φόβῳ Φυγῶν,
ῶν εἶδε, πλὴν ἐν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

120 τὸ πῶιον; ἐν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

ΚΡΕΩΝ.

λησθῆς ἔφασκε συνιυχόνας, σὺ μᾶ
ρώμῃ κίανειν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

125 πῶς οὖν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
ἐπαράσσειτ' ἐνθ' ἐνθ', εἰς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;

ΚΡΕΩΝ.

δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαῖου δ' ἐλωλότος
οὐδὲς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κακὸν δὲ πῶιον ἐμποδὼν, τυραννίδος
οὕτω πεισούσης, εἴργε τοῦτ' ἐξειδέναί;

ΚΡΕΩΝ.

130 ἢ ποικιλωδὲς Σφίγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
μεθ' ἐνίας ἡμᾶς τὰ Φανῇ, προσήγετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

130 ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ Φανῶ.
ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,

- 135 πρὸ τοῦ θανάτου τῆσδ' ἔθεσθ' ἐπιτεροφῆν·
 ὥστ' ἐνδίκως οἴεσθε καὶ με σύμμαχον,
 γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
 ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀσωπτέρων φίλων,
 ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ, ταῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
 140 ὅσῃς γὰρ ἦν ἐκείνων ὁ κλισίων, τάχ' ἂν
 καὶ μεῖν ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
 κείνῳ προσαρκῶν οὖν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
 ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάρυν
 ἴσασθε, τοῖσδ' ἄρα τις ἐκλήρας κλάδους·
 ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροίζετω,
 145 ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσονται. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς·
 ζὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπληκότες.

ΙΕΡΕΥΣ.

- ὦ παῖδες, ἰσώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
 καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγέλλεται.
 Φοῖβος δὲ, ὁ πέμψας τάσδε μαλίστας, ἅμα
 150 σωτήρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσου παυστήριος.

ΧΟΡΟΣ.

- Ω Διὲς ἀδυσπαῆς φάτι, τίς ποτε τῶς παλινχρύσου εἰρεφῆ.
 Πυθῶνος ἀγλαὰς ἕσας
 Θήσας; ἐκλέταμαι φοβεράν φοῖνον, δειμάτι πάλλων,
 (Ἰήϊε, Δάλιε, Παιάν.)
 155 ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος, τί μοι ἢ νέον,
 ἢ περιελλομέναις ὥραις πάλιν,
 ἐξανύσεις χοῖρος.
 εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτι Φάσμα.
 πρῶτά σε κεκλωμένῳ, θύγατερ Διός, ἄμβροσι θάνατα, αἰήσι.

- 160 γαιάοχόν τ' ἀδελφείαν
 Ἀρβειμν, ἀ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,
 καὶ Φοῖβον ἐκατόλον, ἰὼ
 τρισσὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι·
 εἴ ποτε καὶ πρετέρας ἄτας ὕπερ
- 165 ὀρνυμένας πόλει,
 ἤνυσσ' ἐκίσωίαν φλόγα πῆματος, ἔλθῃς καὶ νῦν.
 ὦ πόποι, ἀνάρημα γὰρ
 φέρω πῆματα·
 νοσῆσι δ' ἐμοὶ πρόπας σῆλος,
- 170 οὐδ' ἐνὶ φροσίδος ἔγχος,
 ὃ τις ἀλέζεται. οὔτε γὰρ
 ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς
 αὖξεται, οὔτε τόκοισιν
 ἱήϊων καμμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες·
- 175 ἄλλον δ' ἂν ἄλλω προσίδοις,
 ἅπτερ εὐπύρεον ὄρνιν,
 κρεῖσσον αἰμαυμακέτου πυρὸς ὄρμενον ἀκλῆν
 πρὸς ἐσπέρου θεοῦ,
 ὣν πόλις ἀνάρημος ὄλλυται.
- 180 νηλέα δ' ἐ γένεθλα
 πρὸς πέδῳ θαναστηφόρῳ
 κεῖται ἀνοίκτως·
 ἐν δ' ἄλοχοι, παλαιά τ' ἐπὶ ματέρες,
 αὐτὰν παραβώμιον
- 185 ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
 ἐκλήρες ἐπισίοναχοῦσι·
 παῖδ' δ' ἐ λάμπει σιγόνεσσά τε γῆρυς ὄμμαλος·

- ὦν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς
 εὐῶπα, πέμψον ἀλκὰν,
 190 Ἀρεά τε τὸν μαλερὸν,
 εἰς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
 φλέγει με πειρώητος ἀντιάζων,
 παλίσυτον δράμημα νωτίσαι
 πάτρας ἄπυρον, εἴτ' εἰς μέγαν
 195 θάλαμον Δμφιτρίτας,
 εἴτ' εἰς τὸν ἀπώξενον ὄρμον
 Θρήκιον κλύδωνα·
 τέλει γὰρ ἦν τι νύξ ἀφῆ·
 τοῦτ' ἐπ' ἡμᾶρ ἔρχεται·
 200 τὸν, ὦ πυρφόρων ἀσπίδαων
 κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
 ὑπὸ σῶ φθίσον κεραυνῶ.
 Λύκει' ἀναξ, τά τε σὰ χρυσοσφρόφων
 ἀπ' αἰκυλῶν βέλεα θέλοιμι ἄν
 205 ἀδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι,
 ἀρωγὰ προσθαθέντα,
 τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος
 αἷγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα
 διάσσει· τὸν χρυσομίτραν
 210 τε κικλήσκω, τᾷσδ' ἐπαώνυμον
 γᾶς, οἰνῶπα Βάκχον εὖιον,
 Μαινάδων ὁμόσηλον,
 πιασθῆναι, φλέγοντ'
 αἷγλαῶται πύκα,
 215 ἐπὶ τὸν ἀπώτιμον ἐν θεοῖς θεόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- Αἰτεῖς· ἀ δὲ αἰτεῖς, τὰ μ' εἰάν θείλης ἔπει
 κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ' ὑπαρετεῖν,
 αἰκλήν λάβοις ἀν κἀνακούφισιν κακῶν·
 ἀ γὰρ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ,
 220 ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἀν μακρὰν
 ἔχγουον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
 νῦν δὲ, ὕστερος γὰρ ἀσίου εἰς ἀσίους τελῶ,
 ὑμῖν προφωτῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
 ὅσῃς ποθ' ὑμῶν Λαίον τὸν Λαβδάκου
 225 κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διάλετο,
 τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
 καὶ μὲν φοβεῖται, τοῦτοί κ' ἐλμ' ὑπεξελών
 αὐτὸς καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 ἀσπεργές οὐδέν· γῆς δὲ ἀπεισιν ἀβλαβής.
 230 εἴ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
 τὸν αὐτόχμου, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 κέρδος τελῶ γὰρ, χ' ἡ χάρις προσκίσεται.
 εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ φίλου
 δέσας ἀπάσσει τοῦτος, ἢ χ' αὐτοῦ, τόδε,
 235 ἀ κ' τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
 τὸν ἀνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅσῃς ἐστὶ, γῆς
 τῆσδ', ἥς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφανεῖν τινὰ,
 μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θυμάσι
 240 κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χερνίβας νέμειν·
 αἰθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσμαθ' οἷος
 τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ

μανθεῖον

- μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
 ἐγὼ μὲν οὖν τοιοῦδε τῷ τε δαίμονι
 245 τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
 κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
 κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκρήψαι βίον.
 εὐτεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέσιος
 250 ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότης,
 παθεῖν, ἄπειρ τοῖσδ' ἀρτίως ἡρασάμην.
 ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκῆπτω τελεῖν,
 ὑπὲρ τ' ἐμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδ' ἐγὼ
 γῆς, ὧδ' ἀκάσπως καὶ δέως ἐφθαρμένης.
 255 οὔδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
 ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως εἶναι,
 ἀνδρὲς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ἄλωλτος,
 ἀλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δέ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ,
 ἔχων μὲν ἀρχάς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν,
 260 ἔχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὁμόπωρον,
 κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἂν, εἰ κενὼ γένος
 μὴ ὀδυσύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
 νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶν ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
 ἀνθ' ὧν ἐγὼ τοῦδ', ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου,
 265 ὑπερμαχοῦμαι, κατὰ πάντ' ἀφίξομαι,
 ζητῶν τὸν εὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
 τῷ Λαδδακείῳ παιδί, Πολυδώρου τε, καὶ
 τοῦ πρόσθε Κρόνου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
 καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρᾶσιν εὐχομαι θεοὺς
 270 μὴτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τιναί,

- μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
 τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κατὰ τοῦδ' ἐχθρόνι.
 ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
 τάδ' ἐστ' ἀρέσκονθ', ἢ τε σύμμαχος Δίκη
 275 χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.

ΧΟΡΟΣ.

ὥσπερ μὲν ἀραῖον ἔλαβες, ὦδ' ἄναξ, ἐρῶ.
 οὐτ' ἐκλῆνον γὰρ, οὐτε τὸν κλινόντ' ἔχω
 δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα, τοῦ πέμψαντος ἦν
 Φοῖβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταί ποτε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 280 δίκαι' ἔλεξας. ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς
 αἰὲν μὴ θείλωσιν, οὐδ' ἂν εἰς δύναϊτ' ἀνὴρ.

ΧΟΡΟΣ.

τὰ δευτέρ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.

ΧΟΡΟΣ.

- 285 ἀνακτ' ἀπακλι ταῦθ' ὀρῶντ' ἐπίστανται
 μάλιστ' αὖτις Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν
 σκοπῶν τάδ' ὦνάξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
 ἔπειμυσα γὰρ, Κρέοντος ἐταρόντος, διπλοῦς
 πομπεύς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.

ΧΟΡΟΣ.

- 290 καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαι' ἔπη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

Θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινων ὁδοπορέων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤκουσα καὶ γὰρ· τὸν δὲ ἰδόντ' οὐδεὶς ὄρεᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

295 ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δέματός γ' ἔχει μέρος,
ταῖς σὰς ἀκρεῦων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ μή' σ' ἰ δρωῖσι τάρβεις, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐξελέγξων αὐτόν ἐσθιν· οἶδε γὰρ
τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὥδ' ἄγουσιν, ὦ
τάληθ' ἐς ἐμπέφυκαν ἀνθρώπων μόνω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

300 ὦ πάῃσι νωμῶν, Τειρεσίᾳ, διδασκίᾳ τε,
ἄρρητὰ τ', οὐράνιᾳ τε, καὶ χθονοσιγῶν,
πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπωκ, φρονεῖς δ' ὅμως
οἷα νόσω ζύνεσθιν· ἥς σε προστάτην
σωτήρᾳ τ', ὦ ἴναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν.
305 Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ ἔκλυες τῶνδ' αἰγέλων,
πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
εἰ τοὺς κλισόντας Λαΐον, μαθόντες εὖ,
κλείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
310 σὺ δ' οὖν, φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ,
ῥῦσαι δὲ πᾶν μῖσος τοῦ τεθνηκότος.

B 2

315 ἐν σοὶ γὰρ ἐσμεν· ἄνδρα δὲ ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Φεῦ, Φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινόν, ἔνθα μὴ τέλη
λύει φρονούνηι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
εἰδὼς διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἐκόμην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δὲ ἔσθιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

320 ἄφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾷστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ,
καί γ' αὖ διοίστω τοῦμόν, ἣν ἐμοὶ πέθη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔτ' ἐννομ' εἴπας, οἷτε προσφιλὲς πόλει
τῇδ', ἢ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποσφραγῶν φάτιν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

325 ἐρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
πρὸς καιρό· ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποσφραφῆς, ἐπεὶ
πάντες σὲ προσκυνοῦμεν οἷδ' ἐκλήριοι.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πάντες γὰρ οὐ φρονεῖπ'· ἐγὼ δὲ οὐ μὴ ποτε
τάμ' ἐξενείπω, μὴ τὰ σὰ κφῆνω κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

330 τί φῆς; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
ἡμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'

ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
335 Φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτέ;
ἀλλ' ὥδ' ἄτελκτος κατελεύτητος Φανεῖ;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
ναίσουσιν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔτι
340 κλύων, ἀ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἤξει γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐγὼ σιγῇ σέλω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκοῦν ἄ γ' ἤξει καὶ σὲ χρηὴ λέγειν ἐμοί.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἥτις ἀγριατάτη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
345 ἄπειρ ξυνήμ'. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
καὶ ξυμφιτεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τοῦργον ἂν σου τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἄληθες; ἐννέτω σε τῷ κηρύγματι,
350 ὥπερ προῖπας, ἐμμένειν, καὶ ἡμέρας
τῆς νῦν προσαυδαῖν μήτε τούσδε, μήτ' ἐμὲ,

ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνδρίῳ μιάσθῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε

355 τὸ ῥῆμα; καὶ που τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πέφωγα· τάληθές γὰρ ἰσχύον τρέφω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς τοῦ διδασκθῆς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πρὸς σοῦ. σὺ γὰρ μὲν ἄκοιλα προὔτρεψω λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μάλλον μάθω.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

360 οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ κ' ὤρεαι λόγων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσσαι.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Φονεῖα σε φημὶ τάνδρες, οὐ ζητεῖς κυρεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐ τι χαίρων δῖς γε πημοναὺς ἐρεῖς.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εὔπω τί δῆτα κάλλ', ἰν' ὀργίῃ πλέων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

365 ὅσον γε χρεῖζεις· ὡς μάτην εἰσέσεται.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλάτοις

αἰσχισθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὄρεῖν ἰν' εἴ κακοῦ.

ΚΡΕΩΝ.

ξύμφορμί σοι ταῦτ' ἔνδοκ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
πάθῃμ', ὅποῖον φῆς παθεῖν, δίδασκ' ἐμέ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

555 ἔπειθεσ, ἢ οὐκ ἔπειθεσ, ὥς χοιρή μ' ἐπὶ
τὸν σεμνόμεαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;

ΚΡΕΩΝ.

καὶ νῦν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλευμάτι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαῖος χρόνον —

ΚΡΕΩΝ.

δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

560 ἄφαλος ἔρρει θανάσιμῳ χειρώματι;

ΚΡΕΩΝ.

μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τότ' οὖν ὁ μάλιστα οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;

ΚΡΕΩΝ.

σεφός γ' ὁμοίως, καὶ ἴσον τιμώμενος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότε ἐν χρόνῳ;

ΚΡΕΩΝ.

565 οὐκ οὐκ· ἐμοῦ γ' ἐσλῶτος οὐδαμοῦ πέλας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔρουναν τοῦ θανάτου ἐσχετε;

ΚΡΕΩΝ.

παρέσχεμεν. πῶς δὲ οὐχί; ποὺκ ἠκούσαμεν.

- ὑφίς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
 δόλιον, ἀγύρτην, ὅσῃς ἐν ταῖς κέρδεσι
 μόνον δέδορκα, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
 390 ἔπει, φέρε' ἔπει, ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής;
 πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ βαλβυλὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
 ἥνδ' αὖ τι τοῖσδ' ἀσπίοισιν ἐκλυτήριον;
 καίτοι τό γ' αἰνιγμ' οὐχὶ τοῦ παλαιοῦ ἦν
 ἀνδρὸς διωπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει.
 395 ἦν οὐτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων,
 αὐτ' ἐκ θεῶν του γνωτὸν· ἀλλ' ἐγὼ μαλὼν,
 ὁ μὴδὲν εἰδὼς Οἰδίπουν, ἔπαυσά νιν,
 γνώμη κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθὼν·
 ὃν δὴ σὺ πειραῖς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνους
 400 παρασάτῃσιν τοῖς Κρεονταίοις πέλας.
 κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χαῖ' ἔστιν οὖν τάδε,
 ἀγῆλατῆσιν· εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρον
 εἶναι, παθὼν ἔγνωε ἂν οἷά περ φρονεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

- ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπει
 405 ὀργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ.
 δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
 μαντεῖ' ἀρίστω λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

- εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γούν
 ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ καὶ γὰρ κρατῶ.
 410 οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξία·
 ὥστ' οὐ Κρεόντος προστάτου γεγραμμαι.
 λέγω δ' ἔπει, ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ἀνείδισας,

- σὺ, καὶ δεδορκώς, οὐ βλέπεις ἴν' εἴ κακοῦ,
 οὐδ' ἐνθά νάεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
 415 ἄρ' οὔσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὧν
 τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, κατὰ γῆς ἄνω.
 καὶ σ' ἀμφιπληξ' μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
 ἐλαῖ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε θειόπλους ἀρά,
 βλέπονθα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκοτόν.
 420 βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν;
 ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχῃ,
 ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
 ἀνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
 ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν,
 425 ὅσ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
 πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμὸν σῆμα
 προσηλάμιζε. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
 κάκιον ὅσῃς ἐκλριθήσεται ποτε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκλὰ πρὸς τούτου κλύειν;
 430 οὐκ εἰς ὅλεθρον; οὐχὶ θᾶσσαν; οὐ πάλιν
 ἀλφοῖος οἴκων τῶνδ' ἀποσφραφεῖς ἄπει;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐδ' ἐκόμεν ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ κάλεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ γὰρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσont', ἐπεὶ
 σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐσφειλάμην.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

- 435 ἡμεῖς τοιοῖδ' ἔφυμεν, ὥς μὲν σοι δοκεῖ,
 μῶροι· γονεῦσι δ', εἴ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίοις; μείνον. τίς δ' ἐμ' ἐκφύει βροτῶν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἦδ' ἡμέρα φύσει σε, καὶ διαφθερεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικλὰ καὶ σαφῇ λέγεις.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

440 οὔκου σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκαι ἔφες;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοιαῦτ' ὀνειδίζ', οἷς ἐμ' εὐρήσεις μέγαν,

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

αὐτὴ γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν,

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὐ μοι μέλει.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἄπειμι τοῖνον· καὶ σὺ παῖ κόμω' ἐμέ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

445 κομιζέτω δὴθ'· ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδῶν
ὀχλεῖς, συθείς τ' ἂν, οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον,

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἰπὼν ἄπειμ', ὧν οὐνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
δείσας πρόσωπον. οὐ γάρ ἐσθ' ἔπου μ' ὀλέε.

λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλας

450 ζητεῖς ἀπειλῶν, καὶ ἀνακηρύσσων Φόνον
τὸν Λαίειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε.

ξένος λόγῳ μέτοικος, εἴτα δ' ἐβγενῆς

φανήσεται Θεβαῖος· οὐδ' ἡσθήσεται

τῇ ξυμφορᾷ. τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,

- 455 καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένη ἔστι,
 σκήπτρῳ προδεδυκὺς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.
 Φανήσεται δὲ πασι τοῖς αὐτοῦ ξυνοῖν
 ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, καὶ ἥς ἔφυ
 γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
 460 ὁμόσπορος τε καὶ φονεὺς. καὶ ταῦτ', ἰὼν
 ἔσω, λογίζου· καὶ λάβης μὲ ἐΐευσμένον,
 φάσκων ἐμὲ ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

- Τίς, ὄντα ἂ θεσπιέστω
 Δελφίς εἴπε πέτρας στροφή α'.
 465 ἄρρητ' ἀρρήτων τελέσασθαι
 Φοινίαισι χερσίν;
 ὥρα νιν ἀελλάδων ἴστωσαν
 σθεναρώτερον Φυγαῖ πόδα νομᾶν.
 ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
 470 πυρὶ καὶ σφεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας·
 δειναὶ δ' ἅμ' ἐπὶ οἴαι
 Κῆρες ἀπλάκητοι.
 ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφέντος ἀντιφρ. α'.
 ἀρτίως φανείσα
 475 Φάμα Παρνασοῦ, τὸν ἀδελφον
 ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
 Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν,
 ἀνὰ τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,
 μέλεος μελέω ποδὶ χηρεύων,
 480 τὰ μεσόμφαλα γὰρ ἀπονοσφίζων
 μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ

- ζῶντα περιποτάται.
 δεινὰ μὲν οὖν δεινὰ ταραάσσει εἰς φη' β'.
 σοφὸς οἰωνοθέτας,
 485 οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκοντ'.
 ὅ τι λίσσω δ' αἰπορῶ.
 πέτομαι δ' ἐλπίσιν,
 οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσσω.
 τί γὰρ ἢ Λαεδακίδαις, ἢ τῷ
 490 Πολύβου νῆκος ἔκειτ',
 οὔτε πάροιθ' ἐν ποτ' ἔγωγ'
 οὔτε τανῦν πω ἔμαθον, πρὸς ὅτου
 χρησάμενος δὴ βασάνω,
 ἐπὶ τὰν ἐπίδαμνον
 495 φάτιν εἴμ' Οἰδιπόδα,
 Λαεδακίδαις ἐπίκουρος
 ἀδῆλων θανάτων.
 ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς, ὅ τ' Ἀπέλλων ἀντιφ. β'.
 ξυκετοί, καὶ τὰ βροτῶν
 500 εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις
 πλέον ἢ ἡ γὰρ φέρεται,
 κρίσις οὐκ ἔστιν ἀ-
 ληθής· σοφία δ' ἀν σοφίαν
 παραμείβειν ἀνὴρ. ἀλλ' οὔ
 505 ποτ' ἔγωγ' ἀν, πρὶν ἰδοίμ'
 ὁρθὸν ἔπος, μεμφομένων
 ἀν καταφαίην. φανερά γὰρ ἐπ' αἰ-
 τῷ πλεόεσσ' ἦλθε κόρα
 ποτὲ, καὶ σφδὸς ὤφθη,

510

βασάνω θ' ἡδύπολις.
 τῷ ἀπ' ἐμαῖς Φρενὸς οὐ πάσι
 ὀφλήσει κακίαν.

ΚΡΕΩΝ.

515

Ἄνδρες πολῖται, δεινὸν ἔπη πεπυσμένος
 κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν,
 πάρεμι ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
 ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
 λόγοισιν εἴτ' ἐργοῖσιν εἰς βλάβην φέρον,
 οὐ τοι βίου μοι τοῦ μακροαῖωνος πάθος,
 φέροντι τήνδ' ἐβάζιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπώλουν
 520 ἢ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,
 ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
 κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τουνειδος τάχ' ἂν
 ὀργῇ βιασθὲν μάλλον, ἢ γνώμῃ Φρενῶν.

ΚΡΕΩΝ.

525

πρὸς τοῦ δ' ἐφάβη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
 πεισθεὶς ὁ μᾶλ' αὖς τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;

ΧΟΡΟΣ.

ἡδᾶτο μὲν τάδ'· εἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

ΚΡΕΩΝ.

ἐξ ὀρμάτων ὀρθῶν δὲ καὶ ὀρθῆς Φρενὸς,
 κατηγορεῖτο τοῦ πικλήματός τ' ἐμοῦ;

ΧΟΡΟΣ.

530

οὐκ οἶδ'· ἀ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὀρῶ.
 αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις
 τόλμης πρόσωπον, ὥςτε τὰς ἐμαὶς σιγῆς
 ἴκου, φονεὺς ὧν τοῦδε τᾶνδρος ἐμφανῶς,
 535 λησθήης τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
 φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
 ἰδὼν τιν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;
 ἢ τοῦργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε
 δόλω προσέρπον, κοῦκ ἀλεξοίμην μαθῶν;
 540 ἄρ' οὐχὶ μῶρόν ἐσθ' ἰ τοῦ χείρῃμά σου,
 ἔνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
 θηρᾶν, ὃ πλῆθει χρημασίην θ' αἰλίσκεται;

ΚΡΕΩΝ.

οἶσθ' ὡς ποιήσον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
 ἴσ' ἀντάκουσον, καῖτα κριν' αὐτὲς μαθῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

545 λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
 σοῦ. δυσμενῇ γὰρ καὶ βαρύν' σ' εὗρηκ' ἐμοί.

ΚΡΕΩΝ.

ταῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἀκουσον ὡς ἐρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοῦτ' αὐτὸ μή μοι Φράζ', ὅπως οὐκ εἴ κακός.

ΚΡΕΩΝ.

550 εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
 εἶναι τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῇ κακῶς
 δρῶν, οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.

μήνιν τούτηνδε πράγματις σήσας ἔχεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

700 ἔρῳ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν, γύναι, σέβω·
Κρέοντος, οἳά μοι βεβουλευκῶς ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

λέγ', εἰ σαφῶς, τὸ νῦκος ἔγκαλῶν, εἰεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Φονέα με φησὶ Λαίου καθεσθάναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτὸς ξυνειδώς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

705 μάθην μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ
τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ σλόμα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σὺ νῦν ἀφείς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
ἐμοῦ πάκουσον, καὶ μάθ', οὐνεκ' ἐσθί σοι
βρότειον οὐδὲν μανικῆς ἔχον τέχνης.

710 Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
χρησμέες γὰρ ἦλθε Λαίῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπορητῶν ἄπο,
ὥς αὐτὸν ἤξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
ὅσῃς γένειτ' ἐμοῦ τε κακείνου πάρα.

715 καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ Φάτις, ξένοι ποτὲ
λησθῆαι φονεύουσ' ἐν τριτωλαῖς ἀμαξίτοῖς·
παιδὸς δὲ βλαστὰς, εὐ διέσχον ἡμέραι
τρεις, καὶ νιν ἄρθρα κείνης ἐνζεύξας παδοῖν,
ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὅρος.

720 καὶ λαῶνδ' Απώλλων οὗτ' ἐκείνον ἤνυσε

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ᾔδ' αὖτάδε;

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ εἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, στυγᾶν φιλῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

570 τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα, καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ποιῶν τόδ'· εἰ γὰρ εἶδ' αὖ γ', οὐκ ἀρνήσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ᾧθ' οὖνεκ', εἰ μὴ σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς
οὐκ ἂν ποτ' εἴπει Λαίου διαφθοράς.

ΚΡΕΩΝ.

575 εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σου
μαθεῖν δικαίῳ ταύθ', ἄπειρ' ἀμμοῦ σὺ νῦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φονεὺς αἰλώσεμαι.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἤτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀρνησις οὐκ ἐνέσβιν ὦν ἀνιστορεῖς.

ΚΡΕΩΝ.

ἄρχεις δ' ἐκείνη ταῦτά, γῆς ἴσον νέμων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

580 ἀλλ' ἢ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οὐν ἰσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίην φίλος.

ΚΡΕΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγὼ, σαυτῷ λόγον.
 σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δεκεῖς
 585 ἄρχειν ἐλέσθαι ζῦν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
 ἄτροστον εὐδοντ', εἰ τὰ γ' αὖθ' ἔξει κράτη.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὗτ' αὐτὸς ἰμείρων ἔφην
 τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τυραννα δρᾶν,
 οὗτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίστανται.
 590 νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω·
 εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ καὶ ἄκων ἔδρων.
 πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
 ἀρχῆς ἀλύπτου καὶ δυναστείας ἔφυ;
 οὕτω τοσοῦτον ἡπατημένος κυρῶ,
 595 ὥστ' ἄλλα χρεῖζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλᾶ.
 νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
 νῦν οἱ σέθεν χρεῖζοντες ἐκκαλοῦσί με.
 τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνλαῦθ' ἐνι.
 πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφείς τὰδε;
 600 οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
 ἀλλ' οὗτ' ἐρασίης τῆσδε τῆς γνώμης ἔφην,
 οὗτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
 καὶ τῶνδ' ἔλειςχον, τοῦτο μὲν, Πυθιάδ' ἰὼν
 παύθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι·
 605 τοῦτ' ἄλλ', εἰάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς
 κοινῇ τι βουλευσάνῃα, μή μ' ἀπλῇ κλίανης
 ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβῶν.
 γνώμη δ' ἀδήλω μή με χωρὶς αἰτιῶ.
 οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς καίους μάτην

- 610 χρηστούς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς, κακοὺς.
 φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
 καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, ὃν πλείστον φιλεῖ.
 ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
 χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
 615 κακὸν δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ γινοίης μῖα.

ΧΟΡΟΣ.

καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
 ἀναξ. Φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- ὅταν ταχύς τις οὐπὶ βουλευῶν λάθῃ
 χωρῇ, ταχὺν δὲ καὶ μετὰ βουλευῶν πάλιν.
 620 εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
 πεπραγμέν' ἔσται, τὰ μὰ δ' ἡμαρτημένα.

ΚΡΕΩΝ.

τί δήτα χορίζεις; ἦ με γῆς ἔξω βαλεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤμισθα. θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὅταν προδείξης, οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 625 ὥς οὐχ ὑπεύξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις;

ΚΡΕΩΝ.

οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ γαῦν ἐμὸν.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ καί μόνον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἔφυς κακός.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ δὲ ξυνιῖς μηδέν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀρκίον γ' ὅμως.

ΚΡΕΩΝ.

οὐ τοι κακῶς γ' ἀρχόντος . . .

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ πόλις, πόλις.

ΚΡΕΩΝ.

630 καί μοι πόλεως μέτεσσι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνω.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθ' ἀνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὀρῶ
τῆνδ' ἐκ δόμων στείχουσιν Ιοκάστην, μεθ' ἧς
τὸ νῦν παρῆλθ' νεῖκος εὖ θέσθαι χρεῖν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

635 τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, σφάσιν
γλώσσης ἐπήρατ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
οὕτω νοσοῦσης, ἰδίᾳ κινοῦντες κακά;
οὐκ εἴ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ σίεγας,
καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;

ΚΡΕΩΝ.

640 ὁμῶς, δεινὰ μ' Οἰδίπους ὁ σὺς πόσις
δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
ἢ γῆς ἀπαῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς

εἴληφα τοῦμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.

ΚΡΕΩΝ.

645 μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαυτιᾶ με δρᾶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ πρὸς Θεῶν πίστῃουσιν, Οἰδίπους, τάδε,
μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθῆς Θεῶν,
ἔπειτα καὶ μέ, τοῦσδε θ', οἱ πάρεσί σοι.

ΧΟΡΟΣ.

650 πτωτοῦ θελήσας φρονήσας τ', στροφή α'.
ἀναξ, λίσσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;

ΧΟΡΟΣ.

τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,
νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν
καταΐδεσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

655 αἶσθ' οὖν ἂν χηρίζεις;

ΧΟΡΟΣ.

οἶδα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φράζε δὴ τί φῆς.

ΧΟΡΟΣ.

τὸν ἐναγῇ φίλον μὴ ποτ' ἐν αἰτίᾳ
σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

ΧΟΡΟΣ.

- 660 οὐ τὸν πάντων θεῶν στροφή β'.
 θεὸν πρόμον Ἀλίου·
 ἔπει ἄθεος, ἄφίλος,
 ὃ τι πύματον ὀλοίμαν,
 φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
 665 ἀλλὰ μοι δυσμόρῳ
 γὰ φθίνουσα τρέχει ψυ-
 χάν, καὶ τάδ' εἰ κακοῖς
 κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 670 ὅδ' οὖν ἴτω, κεῖ χρέ' με παιτελῶς θανεῖν,
 ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπασθῆναι βίᾳ.
 τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικιλείρω στόμα
 ἐλεεινόν· οὗτας δ', ἐνθ' ἂν ᾗ, συγῆσθαι.

ΚΡΕΩΝ.

- 675 στυγνὸς μὲν εἶκον δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
 θυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
 αἰταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔκουν μ' ἐάσεις, κἀκλὸς εἶ;

ΚΡΕΩΝ.

πορεύσομαι,

σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

ΧΟΡΟΣ.

γύναι, τί μέλλεις κομίζειν ἀνίστ. α'.
 δόμων τόνδ' ἔσω;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

- 680 μαθούσά γ' ἥτις ἡ τύχη.

ΧΟΡΟΣ.

δόκησις ἀγνώως λόγων
ἦλθε, δάπτει δὲ καὶ
τὸ μὴ ἴδικον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

ΧΟΡΟΣ.

ναυχί.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ τίς ὁ λόγος ἦν;

ΧΟΡΟΣ.

685

ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γὰρ προσωπαυμένας,
φαίνεται, ἐνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄρᾳς ἴν' ἤκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμῃ ἀνὴρ,
τούμὸν παριείς καὶ καλαμβλύνων κέαρ;

ΧΟΡΟΣ.

690

ἄναξ, εἴπων μὲν οὐχ
ἅπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
παραφρόνιμον, ἄπορον
ἐπὶ φρόνιμα, πεφάνθαι μὲν
ἂν, εἴ σε νοσφίζομαι,
ὅς τ' ἐμὴν γαῖαν φίλαν
ἐν πόντοις ἀλύουσιν
κατ' ὀρθὸν εὐρίσας.

ἐπιπλ. β.

695

τανῦν τε πομπῶς, εἰ δύναιο, γίγνου.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πρὸς θεῶν δίδαξον καὶ μὲν, ἄναξ, ὅτου ποτὲ

μήνιν τούτηνδε πράγματις σήσας ἔχεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

700 ἔρῳ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν, γύναι, σέβω·
Κρέοντος, οἳά μοι βεβουλευκῶς ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

λέγ', εἰ σαφῶς, τὸ νῆκος ἐκκαλῶν, ἐρεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Φονέα με φησὶ Λαίου καθεσθάναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτὸς ξυνειδώς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρος;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

705 μάστιγιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπατέμφας, ἐπεὶ
τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ σῆμα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σὺ νὺν ἀφείς σεαυτὸν, ὣν λέγεις πέρι,
ἐμοῦ πάκουσον, καὶ μάθ', οὔνεκ' ἐσθί σοι
βρότειον οὐδὲν μαυρικῆς ἔχον τέχνης.

710 Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
χρησμός γὰρ ἦλθε Λαίῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
Φοῖβου γ' ἅπα' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπαρηκτῶν ἅπο,
ὡς αὐτὸν ἤξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
ὅσῃς γένεσι' ἐμοῦ τε καὶ κείνου πάρα.

715 καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ Φάτις, ξένοι ποτὲ
λησθαὶ φονεύουσ' ἐν τριτωλαῖς αἵμαξιτοῖς·
παιδὸς δὲ βλαστίας, εὐ διέσχον ἡμέραι
τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κῆνς ἐνζεύξας παδοῶν,
ἐρρίψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὅρος.

720 καὶ λαῖθ' Ἀπόλλων οὗτ' ἐκείνον ἤνυσε

Φοιῖα γενέσθαι πατρός, οὔτε Λαίῳ
 τὸ δεινὸν οὐφοβέϊτο πρὸς παιδὸς παθεῖν.
 τοιαῦτα Φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
 ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν. ὧν γὰρ ἂν θεὸς
 725 χρεῖαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἷόν μ' αἰκούσαντ' ἀρήκως ἔχει, γόναι,
 ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ποιῖας μερίμνης τοῦθ' ὑποσφραφὺς λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

730 ἔδοξ' αἰκούσαι σοῦ τόδ', οἷς ὁ Λαῖος
 καίασφαγείῃ πρὸς τριπλαῖς ἀμαξίτοῖς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἠυδάτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, αὖ τόδ' ἦν πάθος;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Φωκὺς μὲν ἡ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
 εἰς ταυτὸ Δελφῶν ἀπὸ Δαυλίας ἄγει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

735 καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σχεδὸν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
 ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἔσθ' ἰσοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

740 μὴ πῶ μ' ἐρώτα. τὸν δὲ Λαῖον, φύσω
τὴν εἴχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἔβης τότε.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μέγας, χροάζων ἄρβι λευκανθὲς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπαισάτεϊ πολύ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἴμοι τάλας· εἰκ' ἐμαυτὸν εἰς ἀράς
745 δεινὰς προσάλλων ἀρβίως οὐκ εἰδέναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάνις ἦ.
δείξεις δὲ μάλλον, ἣν ἐν ἐξέτασιν ἔτι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν ὀκνῶ μέν· ἀ δ' ἂν ἔρη, μαθούσ' ἐρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

750 πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἀνὴρ ἀρχηγέτης;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
κῆρυξ· ἀπῆνθ' ἦγε Λαῖον μία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἱ αἱ· τάδ' ἤδη διαφανῇ. τίς ἦν ποτὲ
753 ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οἰκέες τις, ὅσπερ ἴκετ' ἐκπαθεὶς μόνος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ καὶ ὁμοιοι τυγχάνει ταυῖν παρών;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὐ δῆτ'. ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη
 σέ τ' εἶδ', ἔχοντα, Λαίϊόν τ' ὀλωλότα,
 760 ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θυγῶν,
 ἀγρούς σφεπέμψαι, καὶ πῶι ποιμνίων νομας,
 ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποστολος ἄσθεος.
 καὶ πῶι ἐγὼ νιν. ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ
 δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

765 πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πάρεισιν. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δέδοικ' ἐμαυτὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
 εἰρημέν' ἦ μοι, δι' αὖ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

770 ἀλλ' ἵζεται μὲν. ἀξία δέ που μαθεῖν
 καὶ γὰρ τά γ' ἐν σοὶ δυσφύρως ἔχοντ', ἀναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴ σφισθηῖς γ', ἐς τοσούτον ἐλπίδων
 ἐμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
 λέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιαύτῃ ἰών;

775 Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυκος ἦν Κορίνθιος,
 μήτηρ δὲ, Μιρόπη Δωρίς. ἠγόμην δ' ἀνὴρ
 ἀσπῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη
 τοιαύτῃ ἐπέσῃ. θαυμάσαι μὲν ἀξία,

- σπαυδῆς γε μέν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
 ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης
 780 καλεῖ παρ' οὔῳ, πλαστὸς ὡς εἶην πατρί,
 καὶ γὰρ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν
 μάλις κατέσχον· πατέρα δ' ἰὼν πέλας
 μητρός πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφάρας
 τούτειδος ἦγον τῷ μετένῃ τὸν λόγον.
 783 καὶ γὰρ τὰ μὲν κέρνοι ἐτερωτόμην, ὅμως δ'
 ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείσπετε γὰρ πολὺ.
 λάβρα δὲ μητρός καὶ πατρός πορεύομαι
 Πυθῶδε. καὶ μ' ὁ Φοῖβος ὦν μὲν ἐκίμην
 ἄτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια
 790 καὶ δυνά καὶ δύσηνα προῦφάνη λέγων,
 ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με μιχθῆναι, γένος δ'
 ἀτλήην ἀνθρώποισι δηλώσοιμι ὄραν,
 φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
 καὶ γὰρ ᾤκουσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
 793 ἄστροις τὸ λογατὲν ἐκματρούμενος χόρῳ,
 ἔφευγον, ἔνθα μή ποτ' ἐψοίμην κασιῶν
 χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
 σφείχων δ' ἰκνοῦμαι ταύσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
 σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
 800 καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξεοῶ. τριτωλῆς
 ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοπορῶν πέλας,
 ἐνθαῦθ' ἐμοὶ κῆρύξ τε, κατὰ πωλικῆς
 ἀνὴρ αἰωνίης ἐμβεβώς, οἷον σὺ φῆς,
 ξυπηγίαζον· καὶ ἐδού μ' ὁ θ' ἡγεμῶν
 805 αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἡλαυνέτην.

- καὶ γὰρ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
παίω δι' ὀργῆς· καὶ μὲν ὁ πρέσβυς, ὡς ὅρα
ἔχου πασσαλείχοντα, τηρήσας, μέσον
κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
- 810 οὐ μὴν ἴσῃν γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συνήμας
σκήπτρῳ τυπῶς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕψιος
μέσης σπῆνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται·
κλίνω δὲ τοὺς ξύμπαυλας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
τούτῳ προσήκει Λαίῳ τι συγγενές,
- 815 τίς τοῦδε γ' ἀνδρὲς ἐσὶν ἀθλιώτερος;
πῶς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ;
ὦ μὴ ξένων ἔξοσι μὴτ' ἀσπίων τινὰ
δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωγεῖν τινὰ,
ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τάσδ' οὐ τις ἄλλος ἦν
- 820 ἢ γὰρ ἔπειτα ἐμαυτῷ τάσδ' ἀράς ὁ προσβιβάς.
λέχη δὲ τοῦ θανάτου ἐν χερσὶν ἐμαῶν
χραίνω, δι' ὧν περ ὤλετ'. ἀρ' ἔφυν κακός;
ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
καὶ μοι φυγόντι μὴ ὅσιν τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
- 825 μὴτ' ἐμπατεῦν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα καὶ ἀκλιανεῖν
Πόλυτον, ὃς ἐξέφυσε καὶ ἐξέθρεψέ με.
ἀρ' οὐκ ἀπ' ὧμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
κρίνων ἔπειτα ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοίη λόγον;
- 830 μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας,
ἰδοίμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

ΧΟΡΟΣ.

835 ἡμῖν μὲν, ὦ ἴναξ, ταῦτ' ὀκνήρ'· ἕως δ' ἂν οὖν
πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

• ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πειρασμένου δέ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

840 ἐγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὐρεθῇ λέγων
σοὶ ταῦτ', ἐγὼ γ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

845 λησῆας ἔφασκας αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
ὥς νιν καλῶς κείνεια. εἰ μὲν οὖν ἔτι
λέξῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ κίλιον.
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γέ τις πολλοῖς ἴσος.
εἰ δ' ἄνδρ' ἐν' οἴζωνον αὐδήσει, σαφῶς
τοῦτ' ἐσθ' ἤδη τυῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπων.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

850 ἀλλ' ὥς φανέν γε τοῦτος ὥδ' ἐπίσταςο,
κὺκ ἐσθ' αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν.
πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
εἰ δ' οὖν τι κακὴν ῥέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
οὐ τοι ποτ', ὦ ἴναξ, τόν γε Λαῖου φόνον
φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Λοξίας
διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.

- 855 καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύσληγός ποτε
κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
ὥστ' οὐχὶ μανθείας γ' ἂν οὔτε τῆδ' ἐγὼ
βλέψαιμι ἂν οὔνεκ', οὔτε τῆδ' ἂν ὕψιστον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
860 πέμψον τινα σιελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πέμψω ταχύνασ'. ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμι ἂν, ὧν οὐ σοὶ φίλον.

ΧΟΡΟΣ.

- Εἴ μοι ξυνεῖη φέροντι σιροφῆ κ'.
μοῖρα τὰν εὐσεβῶν ἀγνείαν λόγων
865 ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται
ὑψίποδες, οὐρασίαν δι' αἰθέρα
τεκνωθέντες, ὧν Ολυμπος
πατὴρ μόνος, οὐδὲ νιν θνατὰ
φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ
870 μὴν ποτε λάθρα καίλακοιμάσσει.
μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
οὐδὲ γηράσκει.

Υβρις φυτεύει τύραννον. ἀντιστ. κ'.

- Υβρις, ἣν πολλῶν ὑπεροπλησθῆ μάταν,
875 ἀ μὴ ᾧ πίκαιρα μηδὲ συμφέροισι,
ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπὸ τομον
ᾠρουσέν νιν εἰς ἀνάγκαν,
ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
τὸ καλῶς δὲ ἔχον πέλει πάλαισμά

- 880 μὴ ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι.
 θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
 προσλάττων ἰσχων.
 εἰ δ' ἐ τις ὑπ' ἐροσῆα χερσὶν πλεον. β.
 ἢ λόγῳ πορεύεται,
- 885 Δίκας ἀφόβητος, οὐδ' ἐ
 δαιμόνων ἔδη σέβων,
 κακὰ νιν ἔλοιτο μοῖρα,
 δυσπώτμου χάριν χλιδᾶς,
 εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
- 890 καὶ τῶν ἀσέπλων ἔρξεται,
 ἢ τῶν ἀθίκλων ἔξεται ματάζων.
 τίς ἐτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἄνθρω
 θυμῷ βέλη ἔξει
 ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἰ
- 895 τοιαῖδε πράξεις τίμιαι,
 τί δέ μ' ἐχρεώνει;
 οὐκ ἔτι τὸν ἄθικλον εἴμι ἀπαιτ. β.
 γὰρ ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
 οὐδ' ἐς τὸν Ἀεαῖσι ναόν,
 οὐδ' ἐς τὸν Ὀλυμπίαν,
- 900 εἰ μὴ τάδε χειρὸς δεικνύα
 πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
 ἀλλ' ὦ κραῖνων, εἴπ' ἄρ' ἀκούεις;
 Ζεῦ, πάντ' ἀνάσπων, μὴ λάβῃ·
- 905 σέ, τάν τε σὺν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
 φθίνοῖα γὰρ Λαῖου
 παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-

αίρουσιν ἤδη, κούδαμοῦ
 τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής·
 910 ἔρρει δὲ τὰ θῦα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Χώρας ἀνάκλης, δόξα μοι παρεσλάβη
 ναοὺς ικέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χειροῖν
 σφίφῃ λαβούσῃ καὶ πυθμιάμαθα.
 915 ὑψοῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 λύπῃσι παύοιαισιν· οὐδ' ὅτ' ἀνὴρ
 ἔννοός, τὰ καὶ τὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.
 ἀλλ' ἔστι τοῦ λόγοντος, ἣν φόβους λέγει.
 ὅτ' οὖν παραινῶσ' οὐδὲν εἰς πλεον παιῶν,
 920 πρὸς σ', ὦ Λύκει' Απόλλων, αἰσχιστος γὰρ εἰ,
 ικέτις ἀφ' ὅσων τοῖσδε σὺν κατεύμασιν,
 ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγὴ πόρος·
 ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάλης, ἐκπεπληγμένοι
 κείνων βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμι ὅπου
 925 τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίου;
 μάλιστ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

ΧΟΡΟΣ.

Φίεγαι μὲν αἶδε· καὶ τὸς ἐνδον, ὦ ξένοι·
 γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀλλ' ὁλοῖά τε, καὶ ζῶν ὁλοίοις αἰὲ
 930 γένοιτ', ἐκείνου γ' οὕσα παύελις δάμαρ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτως δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν'. ἄξιος γὰρ εἶ
τῆς εὐεπείας ὄνεια. ἀλλὰ φράζ' ὅτου
χρήζων ἀφίξαι, χῶ τι σημῆναι θέλων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

935 τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δὲ ἀφιγμένος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δὲ ἔπος οὐξ ἐρῶ τάχ' ἂν
ἡδαιο μὲν πῶς δὲ οὐκ ἂν; ἀσχαλλοῖς δὲ ἴσως.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δὲ ἔσθι; ποῖαν δύναμιν ὦ δὲ ἔχει διπλῆν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

940 τύραννον αὐτὸν οἱ πικχάριοι χθονὸς
τῆς Ισθμίας σήησουσιν, ὡς ἠυδατ' ἐκεῖ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δὲ; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυκος ἐκραιτῆς ἔτι;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ δῆτ', ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πῶς ἔπαας; ἢ τίθνηκε Πόλυκος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ δὲ μή

λέγω γ' ἐγὼ τὰληθεῖς, ἀξιώ θανεῖν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

945 ὦ πρόσπολ', εὐχὴ δεσπότη τάδ' ὡς τάχος
μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαριεύματα,

ἔν' ἐστὶ; τοῦτον Οἰδίπωυς πάλαι τρέμων
τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κλάνοι· καὶ νῦν ὅδε
πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

950 ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
τί μ' ἐξεπέμψω δέυρο τῶνδε δωματίων;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἄκουε τᾶνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπτει κλύων,
τὰ σέμν' ἔν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαριεύματα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγεις;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

955 ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
ὡς οὐκ ἔτ' οἶα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλέτα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί φῆς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημαντὼρ γενοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
εὖ ἴσθ' ἐκείνον θανάσιμον βεβηκότα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

960 πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σμικρὰ παλαιὰ σώμασ' ἐνάζει ῥοπή.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

νόσοις ὁ τλήμων, ὡς εἴκειν, ἔφθιτο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φῶ, φῶ· τί δῆτ' ἂν, ὦ γύναι, σκοπαῖτό τις

- 965 τὴν Πυθόμαντιν ἐσίαν, ἥ τοὺς ἄνω
κλάζοντος ὄρεσι, ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
κτανεῖν ἐμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
κεῖθι κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅθ' ἐνθάδε
ἄψευτος ἔχουσ, εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
970 κατέφθιθ'. οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη ἔξ ἐμοῦ.
τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὴν θεσπίσμεναι,
καῖται παρ' Αἰδῇ Πόλυκος, ἄξι' οὐδενός.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὐκ οὖν ἐγὼ σοι ταῦτα προύλεγον πάλα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦδ' αὖ· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρεγόμην.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

- 975 μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν εἰς θυμὸν βάλλῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ πῶς τὸ μητρὸς λείπον οὐκ ὀκνεῖν μοι δεῖ;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

- τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἀνθρώπος, ὃ τὰ τῆς τύχης
κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενός σαφής;
εἰκὴ κράτιστον ζῆν, ὅπως δυνάτοί τις.
980 σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ οἰκίσαντες βροτῶν
μητρὶ ξυνευνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶσι τὸν βίον φέροι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- καλῶς ἄπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
985 εἰ μὴ ἰκῶμαι ζῶσ' ἢ τεκοῦσα· νῦν δ' ἐπεὶ
ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, καὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μέγας, ξυνίημι· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποίας δὲ καὶ γυναῖκος ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

990 Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυκος ἧς ὤκει μέτα.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δ' ἔσθ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ὃ ξένη.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢ ῥήτόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

995 μάλιστ' αὖ γ'· εἴπατο γάρ με Λοξίας ποτὶ
 χρῆναι μωγῆναι μητρὶ τῇ 'μαυτοῦ, τό τε
 πατρῶον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.
 ὧν οὐνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλας
 μακρὰν ἀπώκειτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
 τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδίστον βλέπων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1000 ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπ'ολις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πατρός τε χρῆζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
 ἐπεὶ περ εὐνοὺς ἦλθον, ἐξελευσάμην;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1005 καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως;
 σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράτταί μ' τι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐ ποτ' εἴμι τοῖς φυτεύσασιν γ' ὁμοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς, ὦ γεραίε; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1010 εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνέκ' εἰς οἴκους μολεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ταρβῶ γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1015 πῶς δ', οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὅθ' οὐνέκ' ἦν σοι Πόλυκος οὐδὲν ἐν γένει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς εἶπας; σὺ γὰρ Πόλυκος ἐξέφυσέ με;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε ταινδρὸς, ἀλλ' ἴσον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1020

ἀλλ' αὐτὸς ἐγείνατ' οὗτ' ἐκεῖνος, οὗτ' ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ θ' ὅθι' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔσπερξεν μέγα;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαίδεια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1025

σὺ δ' ἐμπαλήσας, ἢ τεκνὸν μ' αὐτῷ δίδως;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εὐρῶν ναπααίαις ἐν Κιθαιρώωνος πλυχαῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὠδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τοῦσδε τοὺς τόπους;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐνλαῦθ' ὄρεοις ποιμνίοις ἐπεστιάτουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κατὰ θητείας πλάνης;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1030

σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἄλγος ἴσχωτ' ἐν κακαῖς με λαμβάνεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποδῶν αὖ ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἴμοι· τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

λύω σ' ἐχούλα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1035 δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνελόμην.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητράς, ἢ πατρός; Φράσον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ οἶδ', ὁ δούς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ γὰρ παρ' ἄλλοι μ' ἔλαβες, οὐδ', αὐτὸς τυχών;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1040 οὐκ· ἀλλὰ παιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τῶν Λαίου δήπου τις ὠνομάζετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

μάλισθα· τούτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1045 ἦ καὶ σὺ ἐτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὕμεις γ' ἀριστ' εἰδέϊτ' ἂν οἱ ὑπὸ χιῶριοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔσθιν τὶς ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,
 ὅσθις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
 εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε καὶ θάσλ' εἰσιδών;
 1050 σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς εὐρῆσθαι τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 ὃν καμάρτευες πρόσθεν εἰσιδέειν· ἀτὰρ
 ἥσλ' ἂν τάσλ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν' ἀρτίως
 1055 μολεῖν ἐφίεμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τίς δλ', ὅλιν εἶπες; μηδὲν ἐντραπήης. τὰ δὲ
 ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνησθαι μάτην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν
 σημεῖα τοιαῦτ', οὐ Φανῶ τούμῳ γένος.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

1060 μὴ, πρὸς θεῶν, εἴπῃς τι τοῦ σαυτοῦ βίου
 κήδη, ματεύσης τοῦθ'· ἄλῃς νοσοῦσ' ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θάρσει. σὺ μὲν γάρ, οὐδλ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
 μητρὸς Φανῶ τριδουλος, ἐκ Φανῆ κακή.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾷ τάδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1065 οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάσλ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν Φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῶσ' ἰά σοι λέγω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὰ λῶσ' ἰα τοῖνον ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλας.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὅς εἴ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1070 ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
ταύτην δ' ἔατε πλουσίῳ χαίρειν γένει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἰοῦ, ἰοῦ, δύσληνε· τούτο γὰρ σ' ἔχω
μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὐ ποθ' ὕσπερον.

ΧΟΡΟΣ.

1075 τί ποτε βέβηκεν, Οιδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ἄξασα λύπης ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
μὴ ἔκ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅπως αἰα χεῖρ' ἱσχυρὰ· τοῦμόν δ' ἐγὼ,
καὶ μικρὸν ἐσσι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
αὐτὴ δ' ἴσως, Φροεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.

1080 ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.

τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
τοιόσδε δ' ἐκφύς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
1085 ποτ' ἄλλος, ὥσπερ μὴ κμαθεῖν τοῦμόν γένος.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴπωρ ἐγὼ μάστις εἰμὶ.

στροφή.

- καὶ κατὰ γνώμῃ ἰδρὶς,
οὐ τὸν Ολυμπεον, ἀπείρων,
ὦ Κιθαιρῶν, οὐκ ἔστι
1090 τὰν αὐρίον πανσέληνον,
μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου
καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὖξιν,
καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
ὡς ἐπήρα φέρον-
1095 τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισιν,
ἰήϊέ σοι Φοῖβε,
σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη.
τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτι κίβη
τῶν μακραίωνων; ἄρα
1100 Πανὸς ὀρεσσιβάτα που
προσπελασθεῖς, ἢ σέ γε
τις θυγάτηρ, Λοξίου; τῷ
γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι·
εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσει,
1105 εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεοσιναί-
ων ἐπ' ἁκρῶν ὀρέων,
εὖρημα δέξαιτ' ἐκ τοῦ Νυμ-
φᾶν Ελικωνιάδων,
αἷσι πλεῖστα συμπαίξει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 1110 Εἰ χρεὶ τι καίμ', μὴ ξυναλλάξαντά πω,
πρέσβυ, σλαθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὀρᾶν δοκῶ,
ὅν περ πάλαι ζητοῦμεν. ἐν τε γὰρ μακρῶ
γῆρα ξυνάδει, τῷ δέ τ' ἀνδρὶ ζῦμμετρος.

1115 ἄλλως τε τοὺς ἄγονίης, ὥσπερ οἰκέτας
 ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ· τῇ δ' ἐπισήμη σύ μου
 προύχοις, τάχ' ἂν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔγνωκα γὰρ, σάφ' ἴσθι. Λαΐου γὰρ ἦν,
 εἴπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὡς νομαὺς ἀνὴρ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1120 σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
 ἢ τόνδε φράζεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦτον, ὅνπερ εἰσοραῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
 ὅσ' ἂν σ' ἐρωτῶ. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦν δοῦλος, οὐκ ἀνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

1125 ποιμένας τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνεπτόμην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

χώροις μάλιστ' ἀπὸ τίσι ξύναυλος ὦν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδ' ἐκείνου μαθών;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί χρῆμα δρῶντα; ποῖν' ἄνδρα καὶ λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1130 τόνδ', ὃς πάρεσιν. ἢ ξυναλλάξας τί πω;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐχ ὥσπερ γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1135 κούδ' ἐν γε θαῦμα, δέσποτ'. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδ' ἔτι
 κάτοιδεν, ἤμος τὸν Κιθαιρώνος τόπον,
 ὁ μὲν διπλοῦσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνὶ
 ἐπλησίαζεν τῷδε τάνδρ' ἑρεῖς ὅλους
 ἐξ ἧρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους·
 χειμῶνι δ' ἤδη τὰμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
 ἤλαυνον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαίου σλαθμά.
 1140 λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

λέγεις ἀληθῆ, καί περ ἐκ μακροῦ χρόνου.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Φέρε' εἰπὲ νῦν, τότε οἶσθα παῖδά μοι τῶα
 δεύς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦτος ἰσχυρεῖς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1145 ὅδ' ἐστίν, ὦ τὰν, κεῖνος, ὃς τότε ἦν νέος.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ᾶ, μὴ κόλαζε, πρόσθε, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
 δεῖται κολασθῆναι μάλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔσση.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Θεσφάτων κακῶν ὄκνω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιῶν ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κλινεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς δ᾽ ἔτι ἀφ᾽ ἡκας τῷ γέροντι τῷδε σύ ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κατωικτίσας, ὃ δέσποθ' , ὡς ἄλλη χθόνα
δοκῶν ἀπαίσεις, αὐτὸς ἐνθεν ἦν· ὁ δὲ
1180 πᾶκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἴ,
ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσπαθιμος γεγώς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ιοῦ, ιοῦ· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῇ.
ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσελέψαμι νῦν,
ὅσῃς πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν σὺ χρεῖν, ξὺν οἷς τ'
1185 σὺ χρεῖν μ' ὁμιλῶν, οὗς τ' ἐμὶ σὺκ' ἔδω κλινάων.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
ζώσας ἐναριθμῶ.

τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
1190 τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,
ἢ τοσούτον ὅσον δοκεῖν,
καὶ δόξατ' ἀποκλῖναι ;

τὸ σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων,
τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὃ τλαῖμον

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἔμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ'· ἐδεξάμην δέ τοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίνας παλιταῖν τῶνδε, καὶ πείας στέγης;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

1165 μὴ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἰσθόρε πλέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τῶν Λαίου ταῖντις τις ἦν γεννημάτων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ δούλος, ἢ κείνου τις ἐγγυῆς γεγώς;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1170 πᾶς γ' ἀκούειν. ἀλλ' ὅμως ἀκουσίην.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'. ἢ δὲ ἔσω
κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὥς ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μάλιστα, ἄναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὥς πρὸς τί χρείας;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὥς ἀναλώσαιμί νιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1175 τεκοῦσα τλήμων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Θυσφάτων κακῶν ὄκνω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

παίων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κλεῖν' νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς δ' ἤτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κατοικτίσας, ὃ δέσποθ', ὡς ἄλλη χθόνα
δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἐνθεν ἦν· ὁ δὲ
1180 κακ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ,
ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσπολιμος γεγώς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἱού, ἱού· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.

ὦ Φῶς, τελευταῖόν σε προσελέψαιμι νῦν,
ὅσ' οἱς πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρεῖν, ξὺν οἷς τ'
1185 σὺ χρεῖν μὲ ὁμιλῶν, σὺς τ' ἐμὲ οὐκ ἔδει κλιανών.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,

ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν

ζώσας ἐναριθμῶ.

τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον

1190 τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,

ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν,

καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;

τὸ σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων,

τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ τλαῖμον

- 1195 Οιδίποδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω·
 ὅσῃς κατ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
 ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου·
 ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμφιώνυχα
 παρθένον χρησμωδόν·
- 1200 θανάτων δ' ἐμᾶ χώρα πύργος ἀνέσθας·
 ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλῇ ἐμὸς,
 καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάρθης,
 ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάστων.
 τανῦν δ' ἀκούειν, τίς ἀθλιώτερος;
 1205 τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις
 ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου;
 ἰὼ κλεινὸν Οιδίπου κάρα,
 ὦ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκασε
 παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
 1210 πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἰ πατρῶαί σ'
 ἄλοκες φέρειν, τάλας,
 σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
 ἐφεῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὀρῶν χρόνος·
 δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
 1215 τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.
 ἰὼ Λαίειον τέκνον,
 εἴθε σ' εἴθε μήποτε ἰδόμαν.
 οἰδομαι γὰρ οἷς περιάλλα
 ἰαχαίων ἐκ σιομάτων.
 1220 τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
 ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
 κατεκοίμισα τοῦμόν ὄμμα.

ΞΕΙΑΤΕΛΟΣ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰετιμώμενοι,
οἳ ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσέψουσθ', ὅσον δ'
1225 ἀρεῖσθε πένθος, ἔσπερ' ἐγενῶς ἐτι
τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
οἶμαι γὰρ οὐτ' ἂν Ἰσθρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν
νύλαι καθαρμῶ τήνδε τὴν στήγην, ὅσα
κεῖθι· τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ Φῶς Φανῆ κακὰ
1230 ἐκόντα, καὶ κ' ἀκούτα. τῶν δὲ πημονῶν
μάλιστα λυποῦσ' αἰὲν Φανῶσ' αὐθαίρετοι.

ΧΟΡΟΣ.

λείπει μὲν οὐδ' ἂν πρόσθεν ἤδειμεν, τὸ μὲν οὐ
βαρύνει· εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὁ μὲν τάχιςτος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
1235 μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δυσάλαινα· πρὸς τίνας ποτ' αἰτίας;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
ἄλγιστ' ἄπεισιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
ὅμως δ', ὅσον γε καὶ ἐμοὶ μνήμης ἐνι,
1240 πείσει τὰ κείνης αἰθλίας παθήματα.

Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
λέχη, κόμην στῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπαρρήξας, ἔσω,
1245 'κάλει τὸν ἤδη Λαῖον πάλαι νεκρὸν,

- 1300 προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ', ὦ τλῆμων,
 προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
 μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
 πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
 Φεῦ, Φεῦ· δύσταν'. ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν
 δύναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
 1305 πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·
 τοίαν Φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἰ αἰ, αἰ αἰ,

- Φεῦ, Φεῦ· δύστανος ἐγώ. ποῖ γὰρ
 φέρομαι τλάμων;
 1310 πᾶ μοι φθογὰ πέτεται φοράδην;
 ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου;

ΧΟΡΟΣ.

εἰς δεινὸν, οὐδ' ἀκουσίον, οὐδ' ἐπόψιμον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπώτροπον, σιγή. α'.
 ἐπιπλόμενον ἄφατον,
 1315 αἰδάμασίον τε
 καὶ δυσούριον. οἶμοι,
 οἶμοι μάλ' αὐθις· οἷον εἰσέδου μ' ἄμα
 κέντρων τε τῶνδ' οἴσημα, καὶ μνήμη κακῶν.

ΧΟΡΟΣ.

- καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πῆμασι
 1320 διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπαλος ἀνίστη. α'.

ἔτι μόνιμος. ἔτι γὰρ
 ὑπομένεις ἐμὲ
 τὸν τυφλὸν κηδεύων. Φεῦ.
 1325 οὐ γὰρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
 καί ποτε σκοτεινός, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
 ὄψεις μαρᾶσαι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1330 Ἀπόλλων τὰδ' ἦν, Ἀπόλλων, ὦ φίλοι, σιροφὴ β.
 ὁ κακὰ τελῶν ἐμὰ,
 κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθρα.
 ἔπαυσε δ' αὐτόχειρ νιν
 οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
 τί γὰρ ἔδει μ' ὀρᾶν,
 1335 ὅτ' ὄρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύν;

ΧΟΡΟΣ.

ἦν ταῦθ', ὅπως ποτε καὶ σὺ φής.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἄ ποτ' ἐμοὶ βλεπλὸν, ἢ σιροφὴ γ.
 σιροφλόν, ἢ προσήγορον
 1340 ἔτ' ἔστ' αἰκούειν ἡδονᾶ, Φίλοι;
 ἀπάγειτ' ἐκλόπιον
 ὅτι τάχιστά με,
 ἀπάγειτ', ὦ Φίλοι,
 τὸν ἑλεθρον μέγαν,
 τὸν καταρατότατον,

1345

ἔτι δὲ καὶ θεοῖς
ἐχθρότατον βροτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

δείλαμε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
ὥς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1350

ὅλοιθ' ὅσῃς ἦν, ὅς ἀπ' ἀγρίας πέδας ἀπῆλθ. β.
νομάδος ἐπαποδίας
ἔλυσέ μ', ἀπὸ τε φόνου
ἔρρυτο κἀνέσωσεν,
οὐδὲν εἰς χάριν πρᾶσσαν.
τότε γὰρ ἂν θανὼν,

1355

οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.

ΧΟΡΟΣ.

θέλονθι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1360

οὐκ οὐκ πατέρες γ' ἂν φονεὺς ἀπῆλθ. γ'.
ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος
βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἅπαν.
νῦν δ' ἄθλιος μέν εἰμ',
ἀνοσίων δὲ παῖς,
ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν
αὐτὸς ἔφυν τάλας.
εἰ δέ τι πρεσβύτερον
1365 ἔφυ κακοῦ κακὸν,
τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.

κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὦν, ἢ ζῶν τυφλός.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 1370 οἷς μὲν τάδ' οὐχ ὥδ' ἔστ' ἀριστ' ἐργασμένα,
μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.
ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅμμασιν ποίους βλέπων
πατέρας ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Αἰδοῦ μολῶν,
οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῦ
ἔργ' ἐστὶ κρείσσον ἀλχόνης ἐργασμένα.
- 1375 ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλασσε, προσλεύσσειν ἐμοί;
σὺ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
ἀγάλμαθ' ἱερά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
1380 κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς
ἀπεσπέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσπεῖν, τὸν ἐκ θεῶν
φανέντ' ἀναγνον, καὶ γένους τοῦ Λαίου,
τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μπηύσας ἐμῇ
1385 ἐρθοῖς ἐμὲλλον ὅμμασιν ταύτας ὁρᾶν;
ἥμιστά γ'. ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
πηγῆς δι' ὕτων φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην
τὸ μὴ ποκλείσσαι τοῦμόν ἄθλιον δέμας,
ἵν' ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν. τὸ γὰρ
1390 τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.
ἰὼ Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβῶν
ἐκλείνας εὐθύς, ὥς ἔδειξα μήποθε
ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἦν γεγώς;
ὦ Πόλυς καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια

- 1395 λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἄρ' ἐμὲ
 κάλλος κακῶν ὕψουλον ἐξεθρέψατε.
 νῦν γὰρ κακός τ' ὢν καὶ κακῶν εὐρίσκομαι.
 ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένα νάπη,
 δρυμός τε, καὶ σιενωπὸς ἐν τριπλάῃς ὁδοῖς.
- 1400 αἰ τοῦμὸν αἷμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο,
 ἐπίετε παῖρὸς, ἄρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,
 οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν, εἴτα διϋρ' ἰὸν
 ὅπως ἔπρασσον αὐτίς; ὦ γάμοι, γάμοι,
 ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
- 1405 ἀνείπε ταῦτόν σπέρμα, καὶ πεδείξατε
 πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἰμ' ἐμφύλιον,
 νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χῶτόσσα
 αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
 ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ', ἀ μηδὲ δρᾶν καλόν,
- 1410 ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που
 καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
 ἐκρίψατ', ἐνθα μή ποτ' εἰσὸψισθ' ἔτι.
 ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς αἰθλίου θιγῆν.
 πείθεσθε, μὴ δέισθη. τὰ μὰ γὰρ κακὰ
- 1415 οὐδὲς οἶός τε πλήν γ' ἐμοῦ φερεῖν βρετῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ὦν ἐπαιτεῖς εἰς δέον πάρισθ' ὅδε
 Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν· ἐπεὶ
 χῶρας λέλειπται μούνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἶμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;

1420 τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.

ΚΡΕΩΝ.

οὐχ ὡς γελασθῆς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
οὐδ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καλαιοσχύνεσθ' ἔτι
1425 γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα
αἰδεῖσθ' ἀνακλῶς Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε Φῶς προσδέξεται.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε.
1430 τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰ γένῃ μάλισθ' ὄραν,
μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακὰ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς θεῶν, ἐπεὶ περ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἀνδρ' ἐμὲ,
πιθοῦ τι μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.

ΚΡΕΩΝ.

1435 καὶ τοῦ με χρεῖας ὥδε λυπαρεῖς τυχεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ρίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.

ΚΡΕΩΝ.

ἔδρασ' ἂν, εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἂν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ,
πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1440 ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου παῖς' ἐδηλώθη φάτις,
τὸν παῖροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.

ΚΡΕΩΝ.

οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δὲ ἴν' ἐσάμεν
 χορείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως ἂν ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ;

ΚΡΕΩΝ.

1445 καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πείσῃν φέροις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε, καὶ προρέψομαι.
 τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὰς ὃν θέλεις τάφον
 θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ.
 ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιώσῃτω τόδε

1450 πατρῶον ἄστυ ζῶντος οἰκητῷ τυχεῖν.

ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἐνθα κλήζεται
 οὐμός Κιθαιρῶν αὐτός, ὃν μήτηρ τ' ἐμὸν
 πατὴρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
 ἢ ἐξ ἐκείνων, οἳ μὲ ἀπαλλύτην, θάνω.

1455 καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτ' ἐμὲ ἂν νόσον,
 μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν ποτε
 θνήσκων ἐσώθην, μὴ πρὶ τῷ δεινῷ κακῷ.
 ἀλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅσσην εἶς, ἵται.
 παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέων,

1460 πρόσθην μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ
 σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου.
 ταῦν δὲ ἀθλίαν οἰκίραῖν τε παρθένοισιν ἐμαῖν,
 αἶν οὐ ποθ' ἢ μὴ χωρὶς ἐσθλάθῃ βοραῖς
 τρέπτειζ' ἄνευ ταῦνδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ

1465 ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' αἰὲ μελιχέτην·

ταῖν μοι μέλει· καὶ μάλιστ' αὖ μὲν χερσὶν
ψαῦσαι μὲν ἔασον, καὶ παυσαμένους κακὰ
ἴδ', ὡς ἴναξ,

1470 ἴδ', ὡς γονῇ γενναίῃ. χερσὶ δ' ἂν θιγὼν
δοκοῖμι ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
τί φημί;

οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλων
δακρυρροούντων; καὶ μὲν ἐποικιλείρας Κρέων
1475 ἔπειμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιον ἐμοῖν;
λέγω τι;

ΚΡΕΩΝ.

λέγεις. ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ παρσύνας τάδε,
γναυὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἣ σ' εἶχεν πάλαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
δαίμων ἀμεινον ἢ μὲν φρουρήσας τύχοι.
1480 ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστί; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμας χέρας,
αἱ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὥσθ' ὄραν
τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξενησαν ὄμματα·
ὅς ὑμῖν, ὦ τέκν', οὐθ' ὄρων, οὐθ' ἰσθῶν.
1485 πατήρ ἐφάνθη ἐνθεν αὐτὸς ἡρόθην.

καὶ σφᾶν δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·
νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
οἷον βιώσασθαι σφᾶν πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.
ποίας γὰρ ἀσθῶν ἤξετ' εἰς ὀμιλίας;
1490 ποίας δ' ἐροῦντας, ἐνθεν οὐ κεκλαυμέναι
πρὸς οἶκον ἴξουσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;

- ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἤκητ' ἀκμᾶς,
 τίς οὗτος ἔσται; τίς παρὰ ῥίψει, τέκνα,
 τοιαῦτ' ὀνειδὴ λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
 1495 ἐστίν, γονεῦσι σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματ' αἰ;
 τί γὰρ κακῶν ἄπεισι; τὸν πατέρα πατὴρ
 ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤρσεν,
 ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπαύρη, καὶ τῶν ἴσων
 ἐκλήσαθ' ὑμᾶς, ὧν περ αὐτὸς ἐξέφυ.
 1500 τοιαῦτ' ὀνειδιέσθε. κατὰ τίς γαμῆς;
 οὐκ ἔστιν οὐδείς, ὦ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ
 χέρους φθαρῆναι καὶ γάμους ὑμᾶς χρεῶν.
 ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἔπει μόνος πατὴρ
 ταύταιν λείψαι, νῶ γὰρ, ὦ Φυτεύσαμεν,
 1505 ὀλώλαμεν δὴ ὅντι, μὴ σφε περιϊῶν
 πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
 μηδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
 ἀλλ' οἰκίσσον σφᾶς, ὥδε τηλικάσθ' ἐρῶν,
 πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
 1510 ζύννευσον, ὦ γενναῖε, σὴ ψαύσας χερί.
 σφῶν δ' ὦ τέκν', εἰ μὲν εἵχετόν γ' ἤδη φρεῖας,
 πόλλ' ἂν παρήνου· νῦν δὲ τοῦτ' εὐχεσθέ μοι,
 οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίου δὲ λῶονος
 ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ Φυτεύσαντος πατρός.

ΚΡΕΩΝ.

- 1515 ἄλλης. ἴν' ἐξήκεις δακρύων; ἀλλ' ἴθι σίγῃς ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ,

πειστέον, καὶ μηδὲν ἡδύ.

ΚΡΕΩΝ.

πάντα γὰρ καιρῷ καλά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἴσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἰμι ;

ΚΡΕΩΝ.

λέξεις, καὶ τότε ἔπομαι κλύων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἀποικον.

ΚΡΕΩΝ.

τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἦκω.

ΚΡΕΩΝ.

τοιγαροῦν τεύξει τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1520 Φῆς τάδ' οὖν ;

ΚΡΕΩΝ.

ἀ μὴ φρονῶ γὰρ, σὺ Φιλῶ λέγειν μάτην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀπαγέ νύν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.

ΚΡΕΩΝ.

σῆϊχέ' νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου.

ΚΡΕΩΝ.

πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.

καὶ γὰρ ἀκράτησας, σὺ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ' , Οιδίπους ὁδε,

1525 ὅς τ' αὖ κλείν' αἰνίγματ' ἤδη, καὶ κράτιστος ἦν αἰνὴρ,
 ὅσ' οἷς εὖ ζήλω παλτιῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
 εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν.
 ὥσ' ἔθνητ' ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
 ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
 1530 τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδέν' ἀλγεῖν ἢ παῖδ' αὖ.

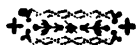

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- Τέκνον τυφλοῦ γέροντος Ἀλιγόνῃ, τίνας
χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι,
5 σμικρὸν μὲν ἐξαίτουῃα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι
μείον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί;
στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με, χῶ μακρὸς ξυνῶν
χρένος διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον, τρίτον.
ἀλλ', ὦ τέκνον, θάκοισιν εἴ τινα βλέπεις
10 ἢ πρὸς βεβήλοις, ἢ πρὸς ἄλσεσιν θειῶν,
σῆσόν με καὶ ξίδρυσον, ὡς πυθώμεθα
ὅπου ποτ' ἐσμέν. μανθάνειν γὰρ ἤκομεν
ξένοι πρὸς ἀσίων, χ' ἀν' ἀκούσωμεν, τελεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

- πάτερ ταλαίτωρ Οἰδίπου, πύργοι μὲν, οἱ
15 πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω·
χωρὸς δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς σάφ' εἰκάσαι, βρύων
δάφνης, ἐλαίας, ἀμυγέλου· πυκνόπτεροι δ'
ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες·
οὐ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέσπου πέτρου.
20 μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προὔσιαλῃς ὁδόν.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὰ πραχθέντα περὶ τὸν Οἰδίπουν ἴσμεν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἑτέρῳ Οἰδιποδί. πεπῆρωται γὰρ, καὶ ἀφίκει εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὀδηγούμενος ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων, Ἀντιγόης. καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει τῶν Σεμνῶν Εἰρινύων, ὃ ἔστιν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἰσπείῳ Κολωνῷ, οὕτω κληθέντι, ὥστε καὶ Ποσειδῶνις ἔστιν ἱερὸν Ἰσπείου καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτοῦ οἱ ὀρεσκόμει ἴστανται. ἔστι γὰρ αὐτῷ Πυθόχρηστον, ἐνταῦθα δὲ αὐτὸν ταφῆς τυχεῖν. οὐ μὲν ἔστιν ἑτέρῳ βεβήλω τόπος, αὐτόθι κἀθῆται· καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ τὰ τῆς ὑποθέσεως προσέρχεται. ὁρᾷ γὰρ τις αὐτὸν τῶν ἐντεῦθεν, καὶ πορεύεται ἀγγελῶν, ὅτι τις ἄρα τῷ χωρίῳ προσκἀθῆται. καὶ ἔρχονται οἱ ἐν τῷ τόπῳ ἐν Χοροῦ σχήματι μαθησόμενοι τὰ δέοντα. πρῶτος οὖν ἔστι καταλύων τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ τῇ θυγατρὶ διαλεγόμενος. ἄφατος δὲ ἔστι καθόλου ἡ οἰκονομία ἐν τῷ δράματι, ὥς οὐδὲν ἄλλο σχιδόν.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐν τῷ Ἰσπείῳ, πρὸς τῷ ναῷ τῶν Σεμνῶν. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ἀθηναίων ἀνδρῶν. προλογίζει Οἰδίπους.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΞΕΝΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

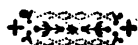
ΙΣΜΗΝΗ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- Τέκνον τυφλαῦ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι,
5 σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦνθα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι
μῖον φέρονθα, καὶ τόδ' ἐξακοῦν ἐμοί;
στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με, χῶ μακρὸς ξυνῶν
χρόνος διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον, τρίτον.
ἀλλ', ὦ τέκνον, θάκοισιν εἴ τινα βλέπεις
10 ἢ πρὸς βεβήλοις, ἢ πρὸς ἄλσεσιν θειῶν,
σῆσόν με καὶ ξίδρυσον, ὡς πυθώμεθα
ὅπου ποτ' ἐσμέν. μανθάνειν γὰρ ἤκομεν
ξένοι πρὸς ἀσπίων, χ' ἀν' ἀκούσωμεν, τελειν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

- πάτερ ταλαίτωρ' Οἰδίπους, πύργοι μὲν, οἱ
15 πόλιν σιέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω·
χωρὸς δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς σάφ' εἰκάσαι, βρύων
δάφνης, ἐλαίας, ἀμυγάλου· πυκνόπτεροι δ'
ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες·
οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέσλου πέτρου.
20 μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προῦσίῃλης ὁδοί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κάθιζέ νύν με, καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

χρόνου μὲν ὅνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔχεις διδάξαι δὴ μ', ὅπου κατέστημεν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

25 τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα· τὸν δὲ χῶρον, οὐ.
 παῖς γὰρ τις ἤδ' αὖ τοῦτό γ' ἡμῖν ἐμπέτρων.
 ἀλλ', ὅσῳς ὁ τόπος, ἢ μάθω μολοῦσά ποί;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ναὶ, τέκνον, εἴπερ γ' ἐστὶν ἐξοικησίμος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' ἔσθι μὴν οἰκητός. οἶομαι δὲ δεῖν
 οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῶν ὀρώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

30 ἢ δεῦρο προσλείχοντα ἀξιορμώμενον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χῶ' τι σοι λέγειν
 εὐκαιρόν ἐστιν, ἔννεφ', ὡς ὦν' ἡρ' ὄδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

35 ὦ ξείν', ἀκούων τῆσδε, τῆς ὑπὲρ τ' ἐμοῦ,
 αὐτῆς θ' ὀρώσης, ὅνεκ' ἡμῖν αἴσιος
 σκοπὸς προσήκεις τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι —

ΞΕΝΟΣ.

πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἰσθρεῖν, ἐκ τῆσδ' ἔδρας
 ἔξελθ'. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἄγνόν πατεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δ' ἐσθ' ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;

ΞΕΝΟΣ.

ἄθικτος, οὐδ' οἰκητός. αἱ γὰρ ἔμφοβοι
40 θεαί σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων;

ΞΕΝΟΣ.

τὰς πάνθ' ὀρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν
ἔσποι λεώς νῦν· ἄλλα δ' ἀλλαχού καλά.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀλλ' ἵλεω μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο·
45 ὥστ' αὖχ' ἔδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι.

ΞΕΝΟΣ.

τί δ' ἔστι τοῦτο;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ξυμφορᾶς ξύτθμ' ἐμῆς.

ΞΕΝΟΣ.

ἀλλ' αὐδὲ μὲν τοι τοῦξανοισιάναι πόλεως
δίχ' ἔστι θάρσος, πρὶν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πρὸς νῦν θεῶν, ὧ ζῆτε, μή μ' ἀτιμάσῃς,
50 τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε προστρέπω φράσαι.

ΞΕΝΟΣ.

σήμαινε, κοῦκ ἄτιμος ἐκ γ' ἐμοῦ Φανῆϊ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τίς ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν;

ΞΕΝΟΣ.

ὅσ' οἶδα καὶ γὰρ, πάντ' ἐπιστήσῃς κλύων.
χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἔσθ'· ἔχει δέ νῦν

- 55 σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δὲ ὁ πυρφόρος θεὸς
 Τिताὺν Προμηθεύς· ὃν δὲ ἐπιστρίβεις τόπον
 χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκώτους ὁδός,
 ἔρριμ' Ἀθηνῶν· αἱ δὲ πλησίον γύαι
 τὸν ἱερώτην Κολωνὸν εὐχονται σφίσιν
 60 ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τὸννομα
 τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὀνομασμένοι.
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὦ ξέν', οὐ λόγοις
 τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ γὰρ τινες καίουσιν τοῦσδε τοὺς τόπους;

ΞΕΝΟΣ.

- 65 καὶ κάττα τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄρχη τις αὐτῶν, ἣ πρὶ τῷ πλήθει λόγος;

ΞΕΝΟΣ.

ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλείως τάδ' ἄρχεται.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;

ΞΕΝΟΣ.

Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 70 ἄρ' ἂν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μάλοι;

ΞΕΝΟΣ.

ὡς πρὸς τι λέξων, ἣ καταστύσων μολεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς ἂν προσαρκῶν σμινερά, κερδάνη μέγα.

ΞΕΝΟΣ.

καὶ τίς πρὸς ἀνδρὲς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὀρώντα λέξομεν.

ΞΕΝΟΣ.

- 75 οἷσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῆς; ἐπείπῃς εἰ
γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος.
αὐτοῦ μὲν, οὔπῃ καφάνης, ἕως ἐγὼ
τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ, δημόταις,
λέξω τάδ' ἐλθὼν. οἶδε γὰρ κρινοῦσί γε,
80 εἰ χρεὶ σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνον, ἢ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἡσυχῇ, πάτερ,
ἔξεσθι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- ὦ πότνια δεινῶπες, εὔτε νῦν ἔδρας
85 πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγὼ,
Φοίβῳ τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
ὅς μοι, τὰ πολλὰ ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ,
ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου Θεῶν
90 Σεμνῶν ἔδραν λάβοιμι καὶ ξενόσταςιν,
ἐνταῦθα κάμψειν τὸν παλαίπαρον βίον,
κέρδη μὲν οἰκήσαντα τοῖς δεδωγμένοις,
ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἳ μὲν ἀπήλασαν·
σημεῖα δ' ἢ ἔξιν τῶνδ' ἐμοὶ παρηγύα,
95 ἢ σεισμὸν, ἢ βροντὴν τιν', ἢ Διὸς σέλας.
ἐγνώκα μὲν νῦν ὡς με τήνδε τὴν ὁδὸν

- οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πλερὸν
 ἐξήγαγ' ἐς τόδ' ἄλσος. οὐ γὰρ ἂν ποτε
 πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν,
 100 νήφων ἀρίνοις, καὶ πῶι σεμνὸν ἐζόμεν
 βάθρον τόδ' ἀσκέπαρον. ἀλλ' ἐμοὶ, θεαί,
 βίου, κατ' ὁμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος, δέτε
 πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφὴν τινα,
 εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, αἰὶ
 105 μέχοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν.
 ἴτ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου,
 ἴτ', ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι,
 πασῶν Ἀθῆνας τιμιωτάτη πόλις,
 οἰκείρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον
 110 εἶδωλον· οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σίγα. πορεύονται γὰρ ὧδε δὴ τινες
 χρόνῳ παλαιοί, σῆς ἑδρας ἐπίσκοποι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- σιγήσομαί τε, καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
 κούψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω
 115 τίνας λόγους ἐροῦσιν. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
 ἔνεσθιν ἡυλᾶεῖα τῶν ποιουμένων.

ΧΟΡΟΣ,

ὄρα.

οἰδίπ.

- τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει; ποῦ κυρεῖ
 ἐκλέπιος συθεῖς, ὁ πάντων
 120 ὁ πάντων ἀκορέσιμος;
 λεύσεις νιν; προσδέκτου,

προσφθέγγου παῖλαχῃ.

πλανάτας,

125 πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐδὲ
ἐχῶριος. προσέβα γὰρ οὐκ

ἄν ποτ' ἀσπίδ' ἄλσος εἰς
τᾶνδ' ἀμαιμαχέταν κορᾶν,
ἅς τρέμεν λέγειν,
καὶ παραμειβομένοθ'

130 ἀδέρκως,

ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς
εὐφήμου σίεμα φροντίδος
ιέντες. τὰ δὲ νῦν τιν' ἤκει

135 λόγος οὐχ ἄζονθ',
ὃν ἐγὼ λεύσσω περὶ πᾶν οὐπώ
δύναμαι τέμενος
γινῶναι ποῦ μοι ποτὲ ναίει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅθ' ἐκείνος ἐγώ. Φωνῇ γὰρ ἑρῶ
τὸ φατιζέμενον.

ΧΟΡΟΣ.

140

ἰὼ, ἰὼ.

δεινὸς μὲν ὄρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μή μ', ἱκετεύω, προσίδητ' ἀναμν.

ΧΟΡΟΣ.

Ζεῦ ἀλεξήτορ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι

- 145 πρώτης, ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας.
 δηλῶ δ'· οὐ γὰρ ἂν ὦδ' ἀλλοτρίοις
 ὀμμασιν εἴπωον,
 κατὰ σμικροῖς μέγας ὥρμουν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐ ἐ.

ἀν. 15.

- 150 αἰαῶν ὀμμάτων ἄρα καὶ
 ἦσθα φυάλμιος, δυσαίων,
 μακραίων θ', ὡς ἐπεικάσαι.
 ἀλλ' οὐ μὰν ἐν γ' ἐμοὶ
 προσθήσεις τάσδ' ἀράς.
 155 περᾶς γὰρ,
 περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀ-
 φθέγκτῳ μὴ προσπέσης νάπτει
 ποιάνηι, κάθυδρος οὐ
 κρατῆρ μελιχίων ποτῶν
 160 ρεύματι συνήρχει.
 τῷ, ξένη πάμμορ', εὖ
 φύλαξαι.
 μετάσθαιθ', ἀπόσταθι. πολ-
 λὰ κέλευθος ἐρατύει.
 165 κλύεις, ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα;
 λόγον εἴ τιν' ἔχεις,
 πρὸς ἐμὰν λείσχων, αἰσάτων ἀποβάς,
 ἵνα πᾶσι νόμος,
 Φώνει· πρόσθεν δ' ἀπερύκου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 170 θύγατερ, ποῖ τις φροσίδος ἔλθῃ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ πάτερ, ἀσίοις ἴσα χρεὶ μελετᾶν,
εἵκοιαις ἂ δέῃ, κούκ ἀκοίαις.

ΟΙΑΙΠΟΤΣ.

πρόσθιγε νῦν μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ψαύω καὶ δῆ.

ΟΙΑΙΠΟΤΣ.

ὦ ξένοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ,
πιστεύσας καὶ μεταναστιάς.

175

ΧΟΡΟΣ.

οὐ τοι μήποδέ σ' ἐκ τῶνδ' ἰδράνων,
ὦ γέρον, ἀκοιὰ τις ἄξει.

ΟΙΑΙΠΟΤΣ.

ἐτ' οὖν ἐτι πρόσω;

ΧΟΡΟΣ.

ἐπαύωνε πρόσω.

ΟΙΑΙΠΟΤΣ.

ἐτι;

180

ΧΟΡΟΣ.

προσβίβαζε, κούρα,
πρόσω. σὺ γὰρ αἶεις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἔπειο μὰν, ἔπει ὥδ' ἀμυρεῶ
κώλῳ, πάτερ, ἃ σ' ἄγω.
τέλμα, ξείνος ἐπὶ ξείνης,
ὦ τλαῖμον, ὅ τι καὶ
πόλις τέτροφεν ἄφιλον,

185

ἀποσφινγεῖν, καὶ τὸ φίλον σέβεισθαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄγε νῦν σύ με, παῖ, ἢ ἂν εὐσεβίας
ἐπιβαίνοινες, τὸ μὲν εἴπωμεν,

190

τὸ δὲ ἀκούσωμεν,

καὶ μὴ χρεῖα παλεμῶμεν.

ΧΟΡΟΣ.

αὐτοῦ· μηκέτι τοῦδ' ἀντιπᾶτρου
βήματος ἔξω πόδα κλίνης,

ΟΙΔΙΠΟΥΣ,

οὕτως;

ΧΟΡΟΣ.

ἄλλῃ, ὡς ἀκούεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

195

ἦ ἐσθῶ;

ΧΟΡΟΣ.

λέχερός γ' ἐφ' ἄκρου

λαοῦ βραχὺς ὀκλάσας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ, ἐμὸν τόδ' ἐν ἡσυχίᾳ,

ἰὼ μοι μοι,

βάσει βάσιν ἀρμόσαι,

200

γεραιὸν ἐς χεῖρας σῶμα σὸν

πρόκλινον Φιλίαν ἐμάν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ μοι δύσφρονος ἄσας,

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς,

αὐδάσον τίς σ' ἔφουσε βροτῶν,

205

τίς ὦν πολύπονος ἄγη, τίν' ἂν
 σοῦ πατρίδι' ἐκπαυθόιμαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ξένοι, ἀπόσπλιγες. ἀλλὰ μὴ —

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτ' ἀπαντήσεις, γέρον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μὴ, μὴ, μὴ μ' ἀνέρη

210

τίς εἰμι, μῆδ' ἔ
 ἔξετάσῃς πέρας ματεύων.

ΧΟΡΟΣ.

τί τόδ' οὖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δυνά φύσις.

ΧΟΡΟΣ.

αὐδα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τέκνον, ὦ μοι, τί γεγώνω;

ΧΟΡΟΣ.

τίνος εἴ σπῆρμαίος,

215

ξεῖνε, φάνει παρρόθεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τέκνον; ὦ μοι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

λέγ', ἐπεὶ περ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἐρῶ. οὐ γὰρ ἔχω καλακρυφάν.

ΧΟΡΟΣ.

μακρὰ μέλλει, ἀλλὰ ταχύνει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

220

Λαΐου ἴσῃε τιν' ἀπαύγονον;

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ὦ, ἰού.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τό τε Λαεδακιδᾶν γένος;

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄθλιον Οἰδιπόδαν;

ΧΟΡΟΣ.

σὺ γὰρ ὄσῃ εἶ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θεὸς ἴσχετε μηδὲν, ὅσ' αὐδῶ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ, ὦ ὦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δύσμορος.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ, ὦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

225

θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει;

ΧΟΡΟΣ.

ἔξω πόρῳ βαίνετε χώρας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀ δὲ ὑπέσχεο, ποῖ καλῶθῃς;

ΧΟΡΟΣ.

οὐδὲν μοιριδίᾳ τίσις ἔρχεται,

ΕΠΙ ΚΟΛΩΝ.

பெரியவர்கள். எல்லாம்

~~SECRET~~ ~~CONFIDENTIAL~~

~~SECRET~~ ~~TOP SECRET~~

1000 : 1000 : 1000

! ! ! !

~~THE LOST ART OF THE FUTURE~~

2-22 11: 45 - 1

1000

—

— 2 —

— 10 —

1-5-1

2-2-2

2 - 1 - 1 - 1 - 1

[illegible]

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 84

.....

— — —

5- - 253

10

1000

—

- 2 -

— 129 —

•

100

— 2 —

RESEARCH

- 255 οἰκλίσσομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν·
τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες, οὐ σθένομεν ἂν
φωγεῖν πέρας τῶν πρὸς σέ νῦν εἰρημένων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- τί δῆτα δόξης, ἢ τί κληδόνος καλῆς
μάτην ριούσης ὠφέλημα γίγνεται;
260 εἰ τὰς γ' Αῠήνας φασὶ θεοσεβείας
εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
σώζειν οἷας τε, καὶ μόνας ἀρεκῆν ἔχειν.
καί μοιγε ποῦ ταῦτ' ἐστίν, οἳ τινες βάθρων
ἐκ τῶνδ' ἔμ' ἐξάραντες εἴτ' ἐλαύνετε,
265 ὄνομα μόνον δέισαντες; οὐ γὰρ δὴ τό γε
σῶμ', οὐδὲ τάργα τᾶμ'. ἐπεὶ τὰ γ' ἔργα μου
πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα,
εἰ σοι τὰ μηρὸς καὶ πατρὸς χρῆνι λέγειν,
ὣν οὔνεκ' ἐκφοβῇ με. τοῦτ' ἐγὼ καλῶς
270 ἔξοιδα καὶ τοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσει,
ὅσῳ παθὼν μὲν ἀντέδρων, ὥστ' εἰ φρονῶν
ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγγυγνόμην κακός;
νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἰκόμην ἢ ἰκόμην·
ὕφ' ὧν δ' ἔπασσxon, εἰδότην ἀπαλλύμην.
275 ἀνθ' ὧν ἰκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι,
ὥσπερ με κἀνεσίγησαθ', ὧδε σώσαθε.
καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες, εἴτα τῶν θεῶν
ᾠραν ποιέσθε μηδαμῶς· ἡγείσθε δὲ
βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
280 βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς· φυγὴν δὲ τοῦ
μήτω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν.

ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας
 ἔργοις Αθῆνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν.
 ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἔχέβηνον,
 285 ῥού με κακφύλασσε· μηδ' ἐμοῦ κάρσα
 τὸ δυσπρόσωπον εἰσορῶν ἀτιμάσης.
 ἤκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβῆς τε, καὶ φέρων
 ὄνησιν ἀσπίσι τοῖσδ'· ὅταν δὲ κύριος
 παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμὼν,
 290 τότε εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει· τὰ δὲ
 μέλαξ' οὗτου, μηδαμῶς γίγνου κακός.

ΧΟΡΟΣ.

ταρβέειν μὲν, ᾧ γεραίε, τὰνθυμήματα
 πολλὰ ἔσ' ἀνάγκη τάπερ σοῦ· λόγοισι γὰρ
 οὐκ ὠνόμασαι βραχέσι. τοὺς δὲ τῆσδε γῆς
 295 ἀνακτὰς ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καὶ ποῦ ἔσθ' ὁ κραινὼν τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;

ΧΟΡΟΣ.

παρῶν ἀστυ γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν,
 ὃς καὶ μὲ δεῦρ' ἐπεμψεν, οἴχεται σιελῶν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐνηρωτῆν
 300 ἦ φροντίσθ' ἔξειν, κατ' ὀνόμαζ' ἐλθεῖν πέλας;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ κάρθ', ὅταν περ τοῦνομ' αἰσθῆται τὸ σόν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τοῦτως ἀγγελῶν;

ΧΟΡΟΣ.

μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη

305 φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκείνος αἰών,
 θάρσει, παρέσθαι. πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σοὶ
 ὄνομα δῖήκει πάντας, ὥς τε καὶ βραδὺς
 ἔρπει, κλύων σου δεῦρ' ἀφίξειαι ταχύς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εὐτυχὴς ἵκοίτο τῇ θ' αὐτοῦ πόλει,
 ἐμοί τε. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὐτῷ φίλος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

310 ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ Φρενῶν ἔλθω, πάτερ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔσθι, τέκνον Αντιγόνη;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

γυναῖχ' ὄρῳ

σφείχουσαν ἡμῶν ἄσπον, Αἰτναίας ἐπὶ
 πῶλου βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοσφειρῆς
 κυνῇ πρόσσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπεῖχει.

315

τί Φῶ;

ἄρ' ἔσθιν; ἄρ' οὐκ ἔσθιν; ἢ γνώμη πλανᾷ;
 καὶ Φημὶ κἀπ' ὀφημι, κοῦκ ἔχω τί Φῶ.

τάλαινα.

320

οὐκ ἔσθιν ἄλλη. Φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων
 σαίνει με προσφείχουσα· σημαίνει δ' ὅτι
 μόνης τόδ' ἔσθι δῆλον Ἰσμήνης κάρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς εἴπας, ὦ παῖ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὄρῳ
 ὀμαιμον· αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεσθιν μαθεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

325 ὦ δισσὰ παῖρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ
ἤδιστα προσφωνήμαθ', ὡς, ὑμᾶς μάλιστα
εὐροῦσα, λύπη δεύτερον μάλιστα βλέπω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ τέκνον, ἥκεις;

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὄρα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ σπέρμ' ἑμᾶιμον.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ δυσάθλια τροφαί.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τέκνον, πεφίνας;

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐκ ἄνευ μόχθου γ' ἐμοί.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

330 πρόσφαισον, ὦ παῖ.

ΙΣΜΗΝΗ.

θιγάνω δυὼν ὁμοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ τῆσδε καίμου —

ΙΣΜΗΝΗ.

δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τέκνον, τί δ' ἤλθες;

ΙΣΜΗΝΗ.

σῆ, πάτερ, προμηθία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερα πόθοισι;

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ λόγων αὐτάγγελος,
 ξὺν ὥπτερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

335 οἱ δ' αὐτόμαίμοι ποῦ νεανίαι πονεῖν;

ΙΣΜΗΝΗ.

εἰς' οὐτέρ' εἰσι. δεινὰ τάκείνους ταῦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πάντ' ἐκείνῳ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις
 φύσιν καλειασθέντε καὶ βίου τροφάς.
 ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας
 340 θακοῦσιν ἰσουργοῦντες· αἱ δὲ σύνομοι
 τάξῳ βίου τροφεῖα πορσύνουσ' αἰεὶ.
 σφῶν δ' ὦ τέκν', οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδι.
 κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν, ὥσ' ἑ παρθένοι·
 σφῶ δ' ἀντ' ἐκείνων τὰμὰ δυστήνου κακὰ
 345 ὑπερπονέειτον. ἡ μὲν, ἐξ ὅτου νέας
 τροφῆς ἔληξε, καὶ καλίσχυσεν δέμας,
 αἰεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη
 γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
 ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἄλωμένη,
 350 πολλοῖσι δ' ὄμβροισι ἡλίου τε καύμασι
 μοχθοῦσα τλήμων, δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς
 οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.
 σὺ δ' ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκου πατρὸς
 μαντεῖ' ἄγουσα πάντα, Κασμείων λαβρα,

- 355 ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος· φύλαξ δ' ἐμοῦ
 πιστὴ κατέσθης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην.
 νῦν δ' αὖ τίν' ἤκεις μῦθον, Ἰσμήνη, παλρὶ
 φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν σόλος;
 ἤκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
 360 ἔξοιδα· μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι.

ΙΣΜΗΝΗ.

- ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ', ἄπαθον, πάτερ,
 ζητοῦσα τὴν σὴν, ποῦ κατοικοίη, τροφὴν,
 παρεῖσ' εἶσω. δῖς γὰρ οὐχὶ βούλομαι
 πονοῦσά τ' ἀλγεῖν, καὶ λέγουσ' αὖτις πάλιν.
 365 ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιον παιδρίον κακὰ
 νῦν ἐσσι, ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα.
 πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως, Κρέοντί τε
 θρόνους εἶσθαι, μηδὲ χαρίνεσθαι πόλιν,
 λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν,
 370 οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον·
 νῦν δ' ἐκ θεῶν τοῦ καῖξ ἀλιτηρίου φρενὸς
 εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίῳιν ἔρις κακὴ,
 ἀρχῆς λαβεῖσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ.
 χῶ μὲν νεάζων, καὶ χρόνῳ μείων γεγώς,
 375 τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην θρόνων
 ἀποσπείρισκει, καῖξ ἐλήλακεν πάτρας.
 ὁ δ' ὡς καὶ ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος,
 τὸ κοῖλον Ἀργος βὰς φυγὰς, προσλαμβάνει
 κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπισιάς φίλους,
 80 ὡς αὐτίκ' Ἀργος δὴ τὸ Καδμεῖον πέδον
 τιμῇ κατέξον, καὶ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.

ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐσθ' ἢ πάτερ, λόγων,
ἀλλ' ἔργα δεινά· τοὺς δὲ σοὺς ὅποιοι θεοὶ
πόνους κατοικλιούσιν, οὐκ ἔχω μαθεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

385 ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδι', ὥς ἐμοῦ θεοὺς
ᾤραν τιν' ἔξειν, ὥσπερ σῶθῃναί ποτε;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἔγωγε τοῖς νῦν γ', ὦ πάτερ, μαριεύμασι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίοισι τούτοις; τί δὲ τεθέσσω· σῆλαι, τέκνον;

ΙΣΜΗΝΗ.

390 σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ
θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ', εὐσοίας χάριν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δι' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅτ' οὐκ ἔτ' εἰμὶ, τηνικαῦτ' ἄρ' εἰμὶ ἀνὴρ.

ΙΣΜΗΝΗ.

νῦν γὰρ θεοὶ σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δι' ἄλλυσαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

395 γέροντα δι' ὀρθοῦν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ.

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ μὲν Κρέοντά γ' ἴσθι σοι τούτων χάριν
ἥξοντα βαιῶν κούχῃ μυρίου χρόνου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἐρμήνευέ μοι.

ΙΣΜΗΝΗ.

400 ὥς σ' ἄλχι γῆς σήσωσι Καδμείας, ὅπως
κρατῶσι μὲν σου, γῆς δὲ μὴ ἔμβαίνης ὄρων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ δὲ ὠφέλησις τίς θύραισι κειμένου;

ΙΣΜΗΝΗ.

κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρὺς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κἄνευ Θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμη μάθοι.

ΙΣΜΗΝΗ.

405 τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας
χώρας θέλουσι· μηδὲ ἴν' ἂν σαυτοῦ κρατοῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ καὶ καλῶσκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' οὐκ ἔᾱ τοῦμφυλον αἵμά σ', ὦ πάτερ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσουσιν ποτέ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἔσθαι ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

410 ποίας Φανείσης, ὦ τέκνον, ξυναλλαγῆς;

ΙΣΜΗΝΗ.

τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ἔταν σῶσιν τάφοις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἂ δὲ ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις, τέκνον;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀνδρῶν Θεωρῶν Δελφικῆς ἅφ' ἐσθίας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκῶς κυρεῖ;

ΙΣΜΗΝΗ.

415 ὥς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἄμφω γ' ὁμοίως, καὶ ξεπτίσιασθον καλῶς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ δ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες, πάρος
τοῦ μοῦ πόθου προὔβητο τὴν τυραννίδα;

ΙΣΜΗΝΗ.

420 ἀλγῶ κλύουσα ταῦτ' ἐγώ· φέρω δ' ὅμως.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οἱ θεοὶ σφι μήτε τὴν πεπωρωμένην
ἔριν καλῶς θέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος
αὐτοῦ γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
ἧς νῦν ἔχοις, καὶ παναιρούνται δέρου·

425 ὥς οὐτ' ἂν ὅς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει,

μείνειεν, οὐτ' ἂν οὐξεληλυθὼς, πόλιν
ἔλθοι ποτ' αὐθις· οἳ γε τὸν φύσαντ' ἐμέ,

οὕτως αἰτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον,

οὐκ ἔσχον, οὐδ' ἤμυναν· ἀλλ' ἀνάσματος

430 αὐτοῖν ἐπέμφθην, καὶ ξεκηρύχθην φυγὰς.

εἴποισ ἂν, ὥς θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε

πόλις τὸ δῶρον εἰκέτως κατήνεσεν.

οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν,

ἑσπηνίχ' ἔξει θυμὸς, ἥδιον δ' ἐμοὶ

- 435 τὸ κατθανεῖν ἦν καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις,
 οὐδείς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνεται ὠφελῶν·
 χρόνῳ δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων,
 καμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
 μείζω καλασθῆν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων,
 440 τοτηνίκ' ἤδη τοῦτο μὲν, πόλις βία
 ἤλανέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δ' ἔπωφελεῖν,
 οἱ τοῦ πατρὸς, τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν
 οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ' ἔπους σμικροῦ χάριν
 Φυγὰς σφιν ἔξω πῶλχος ἠλώμην ἐγώ.
 445 ἐκ ταῖνδε δ', οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις
 δίδωσιν αὐταῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου,
 καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένους ἐπαρκεσιν·
 τῷ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἰλέσθην θρόνους
 καὶ σκῆπτρα κραίνειν, καὶ τυραννεύειν χθονός.
 450 ἀλλ' οὐ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου,
 οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
 ὄνησις ἔξει. τοῦτ' ἐγὼ δα, τῆσδε τε
 μαντεῖ' ἀκούων, ξυνοῶν τά τ' ἐξ ἐμοῦ
 παλαίφαθ', ἅμοι Φοῖβος ἤνυσέν ποτε.
 455 πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων, ἐμοῦ
 μαστῆρα, καὶ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
 εἰάν γὰρ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, θέλητ' ἐμοῦ
 ξὺν ταῖσδε ταῖς σεμναῖσι δημόχοις θεαῖς
 ἀλκὴν ποιεῖσθαι, τῇδε τῇ πόλει μέγαν
 460 σωτῆρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους,

ΧΟΡΟΣ.

ἐπαῆξις μὲν Οἰδίπους κατοικίισαι,

αὐτός τε, παῖδές θ' αἰδῶ· ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς
 σωτήρμα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
 παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

465 ὦ φίλταθ', ὥς νυν πᾶν τελοῦντι προξένει.

ΧΟΡΟΣ.

Θαῦ νυν καθαρόν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς
 τὸ πρῶτον ἴκου καὶ καλίστ' ἐψας πέδον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τρόποισι ποίοις; ὦ ξένοι, διδάσκειε.

ΧΟΡΟΣ.

470 πρῶτον μὲν ἱεράς ἐξ αἰερέτου χοᾶς
 κρήνης ἐνέγκου, δι' ὁσίων χειρῶν θίγῃων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν δὲ ταῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω;

ΧΟΡΟΣ.

κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὐχείρος τέχνη,
 ὧν κρατ' ἔρειπον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν; ἢ ποίῳ τρόπῳ;

ΧΟΡΟΣ.

475 οἷός νεογνῆς νεοπέκῃ μαλλῶ βαλῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἶεν· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή;

ΧΟΡΟΣ.

χοᾶς χέασθαι σιάντα πρὸς πρώτην ἔω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ τοῖσδε κρωσσοῖς, οἷς λέγεις, χέω τάδε;

ΧΟΡΟΣ.

τρισσάς γε πηγάς· τὸν τελευταῖον δὲ ὅλον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

480 τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε.

ΧΟΡΟΣ.

ὔδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὅταν δὲ τούτων γῇ μελάμφυλλος τύχη;

ΧΟΡΟΣ.

τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
τιθεῖς ἐλαίας, τάσδ' ἐπαύχεσθαι λιτάς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

485 τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι. μέγιστα γάρ.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
σφόντων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον,
αἰτοῦ σύ γ' αὐτὲς, κεῖ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
ἄπυστα φωνῶν, μηδὲ μηκύνων βοήν·
490 ἔπειτ' ἀφέρπτειν ἄστροφοι. καὶ ταῦτά σοι
δράσαντι θαρσῶν ἂν παρασχαίην ἐγώ·
ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἂν, ὦ ξέν', ἀμφὶ σοί.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ παῖδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἠκούσαμεν τε, χῶ' τι δεῖ πρόστασσε δρᾶν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

495 ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά. λείπομαι γὰρ ἐν
τῷ μὴ δύνασθαι, μήθ' ὀρᾶν, δυοῖν κακοῖν.

σφῶν δ' ἡτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
 ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι πάντι μοῖραν μίαν
 ψυχὴν τάδ' ἐκλίνουσιν, ἣν εὖνους παρῇ.
 500 ἀλλ' ἐν τάχει τι πρᾶσσεν· μόνον δ' ἐμὲ
 μὴ λείπεται. οὐ γὰρ ἂν σθένει τοῦμὸν δέμας
 ἔρημον ἔρπειν, οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' εἰμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
 τὰ χρεῖ' ἐφεύρω, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

505 τοῦκεῖθεν ἄλσους, ὧ ξένη, τοῦδ'· ἣν δέ του
 σπάνιν τιν' ἴσῃς, ἔστ' ἔποικος, ὅς φράσει.

ΙΣΜΗΝΗ.

χωροῦμ' ἂν ἐς τόδ'· Ἀντιγόνη, σὺ δ' ἐνθάδε
 φύλασσε πατέρα τόνδε. τοῖς τεκοῦσι γὰρ
 οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν.

ΧΟΡΟΣ.

510 δεινὸν μὲν, τὸ πάλαί κείμενον ἥ-
 δη κακὸν, ὧ ξεῖν', ἐπεγείρειν·
 ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι—

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί τοῦτο;

ΧΟΡΟΣ.

τᾷς δειλαίας ἀπόρου φανείσας
 αἰληθόνος, ἧ ξυνέστας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

515 μὴ, πρὸς ξενίας, ἀνοίξης,
 τᾷς σᾶς. πέπονθ' ἔργ' ἀναιδῆ.

ΧΟΡΟΣ.

τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον
 χρήζω, ξέν', ὀρθὲν ἀκουσμι' ἀκούσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ μοι.

ΧΟΡΟΣ.

σῆρόξον, ἰκελεύω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Φεῦ, Φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

520 πείθου· καὶ γὰρ ὅσον σὺ προσχρήσεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤνεγκον κακότεατ', ὦ ξένοι,
 ἤνεγκον, ἄκων μὲν, θεὸς ἴσῳ·
 τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἰς τί;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

525 κακᾶ μ' ἐν εὐνᾷ πόλις εὐδὲν ἴδριν
 γάμων ἐνέδησεν ἅτα.

ΧΟΡΟΣ.

ἢ μηρόθεν, ὡς ἀκούω,
 δυσώνυμα λέκτρ' ἔπαλυσας;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

530 ὦ μοι, θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν,
 ὦ ξέν'. αὐταὶ δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ —

ΧΟΡΟΣ.

πῶς Φῆς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

παῖδες, δύο δ' ἄτα —

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ματρός κοινᾷς
ἀπέβλασπον ὠδῖνος.

ΧΟΡΟΣ.

535 σαί τ' ἄρ' εἴς' ἀπύγονοί τε καὶ
κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰώ.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ δῆτα.
μυρίων ἐπισηροφάς κακῶν
ἐπαθες.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐπαθον ἄλασ' ἔχεν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔρεξας —

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἔρεξα.

ΧΟΡΟΣ.

τί γάρ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

540 δῶρον, ὃ μή ποτ' ἐγὼ ταλακαρδίας
ἐπωφείλησα πόλειως ἐξελέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

δύστανε, τί γάρ; ἔθου φόνον —

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί τοῦτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;

ΧΟΡΟΣ.

παλῆρός;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πασαί.

δευτέραν ἔπαυσας ἐπὶ νόσῳ νόσον.

ΧΟΡΟΣ.

545 ἔκανες —

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔκανον. ἔχει δ' ἐμοὶ —

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτο;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς δίκας τι.

ΧΟΡΟΣ.

τί γάρ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐγὼ φράσω.

καὶ γὰρ ἀγνώς ἐφόνευσας, καὶ πώλεσας·
νόμῳ δὲ καθαρὸς, αἰδρις ἐς τόδ' ἦλθον.

ΧΟΡΟΣ.

550 καὶ μὴν ἀναξ' ὅδ' ἡμῖν Αἰγέως γόνος
Θησεὺς κατ' ὁμφὴν σὴν ἀποσπάλαις πάρα.

ΘΗΣΕΥΣ.

πολλῶν ἀκούων ἐν τε τῷ πάρος χρόνῳ

- τὰς αἵματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς,
 ἔγνωκά σ', ὦ παῖ Λαίου· τανῦν θ' ὁδοῖς
 ἐν ταῖσδ' ἀκούων, μᾶλλον ἐξεπίστανται.
 555 σκευή τε γὰρ σε καὶ τὸ δύσλητον κάρα
 δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὅς εἰ, καὶ σ' οἰκίσας
 θέλω σ' ἐρέσθαι, δῦσμορ' Οἰδίπου, τίνα
 πόλεως ἐπέστης προσήρπτην ἐμοῦ τ' ἔχων,
 αὐτός τε, χ' ἢ σὴ δῦσμορος παρασίγατις.
 560 διδάσκει. δεινὴν γὰρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις
 λέξας, ὅποιας ἐξαφιστάμην ἐγώ.
 ὡς οἶδά γ' αὐτός, ὡς ἐπαιδευθὴν ξένος,
 ὥσπερ σὺ, χῶσις πλεῖσθ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
 ἤβλησας κινδυνεύματ' ἐν τῷ μῶ κάρα,
 565 ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδέν' ἔνθ', ὥσπερ σὺ νῦν,
 ὑπεκρίσσωμίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν· ἐπεὶ
 ἔξοισθ' ἀνὴρ ὢν, χῶτι τῆς ἐς αὔριον
 οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 570 Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
 παρήκεν, ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι.
 σὺ γὰρ μ' ὅς εἰμι, καὶ ἔτ' οὐτο παῖρὸς γεγώς,
 καὶ γῆς ὅποιας ἦλθον, εἰρηκῶς κυρεῖς.
 ὥστ' ἔστι μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο, πλην
 εἰπεῖν ἃ χεῖρζω, χῶι λόγος διέρχεσθαι.

ΘΗΣΕΥΣ.

- 575 τοῦτ' αὐτό νυν διδάσχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δώσω ἱκάνω τοῦμὸν ἄθλιον δέμας

σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ
κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον', ἢ μορφή καλή.

ΘΗΣΕΥΣ.

ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἢ κεν φέρων;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

580 χρόνῳ μάθεις ἂν, οὐχὶ τῷ παρόντι που.

ΘΗΣΕΥΣ.

ποῖω γὰρ ἢ σὴ προσφορά δηλώσῃαι;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὅταν θάνω γὰρ, καὶ σύ μου ταφεὺς γένη.

ΘΗΣΕΥΣ.

τὰ λοιπὰ αἰτῇ τοῦ βίου· τὰ δὲ ἐν μέσῳ,
ἢ λῆσιν ἴσχεις, ἢ δὲ οὐδενὸς ποιῇ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

585 ἐνταῦθα γὰρ μοι κῆνα συσκομίζεται.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλ' ἐν βραχεὶ δὴ τήνδ' ἐμὲ ἕξαιτῃ χάριν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὅρα γε μὴν· οὐ σμικρὸς, οὐκ, ἀγὼν ὅδε.

ΘΗΣΕΥΣ.

πότῃ τὰ τῶν σῶν ἐκγόνων, ἢ μοῦ λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

κῆνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με.

ΘΗΣΕΥΣ.

590 ἀλλ' εἰ θέλοιέν γ', οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν.

ΘΗΣΕΥΣ.

ὦ μῶρε, θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει· τανῦν δ' ἔα.

ΘΗΣΕΥΣ.

δίδασκ'. ἄνευ γνώμης γὰρ οὐ με χρὴ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

595 πίπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ δῆτ'· ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί γὰρ τὸ μείζον ἢ κατ' ἀνθρώπων νοσεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

600 οὕτως ἔχει μοι. γῆς ἐμῆς ἀπηλλάχθην
πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπαιομάτων· ἔσθιν δ' ἐμοὶ
πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ὡς πατροκλόνω.

ΘΗΣΕΥΣ.

πῶς δῆτά σ' ἂν πεμφαίαθ', ὥσθ' οἰκεῖν δίχα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάζει σίμα.

ΘΗΣΕΥΣ.

ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρησηρίων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

605 ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί.

ΘΗΣΕΥΣ.

καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τὰ μὰ καίκεϊνων περὰ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται

- Θεοῖσι γῆρας, οὐδὲ μὲν θανῶν ποτε·
 τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παῖκρατὴς χρόνος.
 610 Φθίνει μὲν ἰσχύς γῆς, φθίνει δὲ σώματος·
 θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία.
 καὶ πνεῦμα ταῦτόν οὔ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσι
 φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πάλει.
 τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ
 615 τὰ τετραὰ πικρὰ γίγνεται, καὶ τοῖς φίλοις
 καὶ τοῖσι Θήβαις εἰ ταῦν εὐήμερῃ
 καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυριάς ὁ μυῖος
 χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰὼν,
 ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωντα δεξιώματα
 620 ἐν δορὶ διασκεδῶσιν ἐκ μικροῦ λόγου·
 ἢ εὐμὸς εὐδῶν καὶ κεκαυμμένος νέκυς
 ψυχρὸς ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίπτει,
 εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς, καὶ Διὸς Φοῖβος σαφής.
 ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τὰκίνητ' ἔσται,
 625 ἕα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον
 πιστὸν φυλάσσω· καὶ ποτ' Οἰδίπῳ ἐρεῖς
 ἀχρεῖον οἰκητῆρα δεξασθαι τόπων
 τῶν ἐνθάδ', εἴπωρ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.

ΧΟΡΟΣ.

- 630 ἀναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔσται
 γῇ τῇδ' ἀνὴρ ἑὸς ὡς τελῶν ἐφαίνετο.

ΘΗΣΕΥΣ.

τίς δ' ἦτ' ἂν ἀνδρὲς εὐμένειαν ἐκείλοι
 τοιοῦδ', ὅτ' ἄν πρώτον μὲν ἡ δεξιότητος
 κοινὴ παρ' ἡμῶν αἰέν' ἐσὶν ἐστίαις

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει· ταυῖν δ' ἔα.

ΘΗΣΕΥΣ.

δίδασκ'. ἄνευ γνώμης γὰρ οὐ με χρὴ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

395 πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ δῆτ'· ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ελλήνων θροεῖ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί γὰρ τὸ μείζον ἢ κατ' ἀνθρώπων νοσεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

600 οὕτως ἔχει μοι. γῆς ἐμῆς ἀπηλλάχθην
πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπαυρμάτων· ἔσθιν δ' ἐμὰ
πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ὡς πατροκλόνω.

ΘΗΣΕΥΣ.

πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαῖαθ', ὥσθ' οἰκεῖν δίχα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάζει σῆμα.

ΘΗΣΕΥΣ.

ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρησθηρίων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

605 ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί.

ΘΗΣΕΥΣ.

καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τὰμὰ καίκεϊνων πικρά;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται

- Θεοῖσι γῆρας, οὐδὲ μὴν θανεῖν ποτε·
 τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παῖς κρατὴς χρόνος.
 610 Φθίνει μὲν ἰσχυρὸς γῆς, φθίνει δὲ σώματος·
 θνήσκει δὲ πίστις, βλασφάνει δ' ἀπιστία.
 καὶ πνεῦμα ταῦτόν οὔ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσι
 φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
 τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρω χρόνῳ
 615 τὰ τετραπλῆ πικρὰ γίγνεται, καὶ οὐκ οὐκ φίλα.
 καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ ταῦν εὐήμερεῖ
 καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος
 χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών,
 ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνά δεξιόματα
 620 ἐν δορὶ διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου·
 ἢ εὐμὸς εὐδὼν καὶ κεκυρμένους νέκυς
 ψυχρὸς ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
 εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς, χωὶ Διὸς Φοῖβος σαφής.
 ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδαῖν ἠδὲ τὰκίνητ' ἔπη,
 625 ἔα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον
 πιστὸν φυλάσσω· καὶ ποτ' Οἰδίπτουν ἐρεῖς
 ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
 τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.

ΧΟΡΟΣ.

- 630 ἀναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
 γῇ τῇδ' ἀνὴρ ὅδ' ὥς τελῶν ἐφαίνετο.

ΘΗΣΕΥΣ.

τίς δ' ἦτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι
 τοιαῦδ', ὅτ' ἄν πρῶτον μὲν ἢ δορυξενος
 κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰὲν ἐσθλὴν ἐσθλὰς

- ἔπειτα δ' ἰκέτης δαιμόνων ἀφίγμένος
 635 γῇ τῇδε καί μοι δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει.
 ἄγω σεβασθεῖς, οὐ ποτ' ἐκβαλῶ χάριν
 τὴν τοῦδε, χώρα δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ.
 εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μέμνειν, σέ νιν
 τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμοῦ στείχειν μέτα
 640 τόδ' ἡδὺ, τούτων, Οἰδίπους, δίδωμί σοι
 κρίναντι χρησθῆαι. τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.

ΟΪΔΙΠΟΥΣ.

ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὔ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί δῆτα χρήζεις; ἦ δόμους στείχειν ἐμούς;

ΟΪΔΙΠΟΥΣ.

εἴ μοι θέμις γ' ἦν. ἀλλ' ὁ χῶρος ἔσθ' ὅδε —

ΘΗΣΕΥΣ.

- 645 ἐν ᾧ τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι.

ΟΪΔΙΠΟΥΣ.

ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἐμ' ἐκβεβληκότων.

ΘΗΣΕΥΣ.

μέγ' ἂν λέγοις δῶρημα τῆς ξυνουσίας.

ΟΪΔΙΠΟΥΣ.

εἰ σοί γ' ἄπερ Φῆς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι.

ΘΗΣΕΥΣ.

θάρσει τὸ τοῦδέ γ' ἀνδρός· οὐ σε μὴ προδῶ.

ΟΪΔΙΠΟΥΣ.

- 650 οὐ τοι σ' ὑφ' ἔρκου γ', ὡς κακὸν, πιστώσομαι.

ΘΗΣΕΥΣ.

οὐκ οὐκ πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πῶς σὺν ποιήσεις;

ΘΗΣΕΥΣ.

τοῦ μάλιστ' ὅκνος σ' ἔχει;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἤξουσιν ἄνδρες —

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὄρα με λείπων —

ΘΗΣΕΥΣ.

μὴ δίδασχ' ἀ χρεὶ με δοῶν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

655 ὀκνοῦντ' ἀνάγκη.

ΘΗΣΕΥΣ.

τοῦμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὐκ οἶσθ' ἀπειλὰς —

ΘΗΣΕΥΣ.

οἶδ' ἐγὼ σε μὴ τινα

ἐνθένδ' ἀπαύξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ.

πολλὰς δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὴ μάτην ἔσση

θυμὸς κατηπείλησεν· ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν

660 αὐτοῦ γένηται, φροῦδα τ' ἀπειλήματα.

κείνοις δ', ἴσως καὶ δεῖν ἐπερρώσθη λέγειν

τῆς σῆς ἀγωγῆς, οἶδ' ἐγὼ, φανήσεται

μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, οὐδὲ πλώσιμον.

θαροῦν μὲν οὖν ἔγωγε, κάνευ τῆς ἐμῆς

665 γνώμης, ἔπαυνῶ, Φοῖβος εἰ προὔπεμψε σέ·
 ὅμως δὲ καίμοῦ μὴ παρόντος, οἶδ' ὅτι
 τοῦμόν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας στροφ. 2.
 ἴκου τὰ κράτισθα γαῖς ἔπαυλα,
 670 τὸν ἀργῆτα Κολωνόν·
 ἔνθα λίγμαι μινύρεται
 θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδῶν
 χλωραῖς ὑπὸ βασσαῖς,
 τὸν οἰνῶπ' ἀνέχουσα κισσόν,
 675 καὶ τὰν ἄβαστον θεοῦ
 φυλλάδα μυριόκαρπον, ἀνάλιον,
 ἀνήμερόν τε πάντων
 χειμῶνων· ἴν' ὁ βακχειώτας αἰὲν
 Διόνυσος ἐμβατεύει,
 680 θύαις ἀμφιπολῶν τιθήναις.
 θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχχας ἀντιστ. 2.
 ὁ καλλίστροφος κατ' ἡμαρ αἰεὶ
 νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν
 ἀρχαῖον σφειάνωμι, ὃ τε
 685 χρυσαυγῆς κρόκος· οὐδ' αὔπανοι
 κοῆναι μινύθουσι
 Κηφισοῦ νομάδες ρεέθρων,
 ἀλλ' αἰὲν ἔπ' ἡματι
 ὠκυτόκος πεδίῳ ἐπινίσσεται,
 690 ἀκηράτω ξυν' ὁμβρῶ,
 σφεινούχου χθονός· οὐδὲ Μουσᾶν χοροί

- νιν ἀπεσφύγησαν, οὐδέ γ'
 αἰ χουσανίος Αφροδίτα.
 ἔσιν δ' οἷον ἐγὼ εὐροφή β'.
 695 γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω,
 οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλῃ Δωρίδι νάσσω
 Πέλοπός ποτε βλασφόν,
 Φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόπαιον,
 ἐσχέων φόβημα δαίμων.
 700 ὃ τᾶδε θάλλει μέγιστα χώρα,
 γλαυκᾶς παιδοτρόφου Φύλλον ἐλαίας·
 τὸ μὲν τις οὔτε νέος, οὔτε γήρᾳ
 σημαίνων ἀλιώσκει χερὶ πέρας,
 ὃ γὰρ ἐσαιὲν ὀρέων κύκλος
 705 λεύσσει νιν Μορίου Διός,
 χ' αἰ γλαυκῶπας Ἀθήνας.
 ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ἀνίστη β'.
 ματροπώλει τᾶδε, κράτιστον
 δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος, εὐπείην,
 710 αὐχμημα μέγιστον,
 εὐπαιων, εὐπωλον, εὐθάλαστον.
 ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς
 τόδ' εἰσᾶς αὐχμη', ἄναξ Ποσειδᾶν,
 ἵππασιν τὸν ἀκροσφῆρα χαλινὸν
 715 πρῶταισι ταῖσδε κλίσας ἀγυιαῖς.
 αἱ δ' εὐήρετμος ἑκπαγλ' αἰλία χερ-
 σὶ παραπεπταμένα πλάτα
 θρώσκει, τῶν ἑκατομπαδῶν
 Νηρηῶν ἀκόλουθος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

720 Ω πλεῖσ' ἑπαίνοις εὐλογούμενον πέδον,
νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔσθῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔσθῃν, ὦ παῖ, καινόν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἄσπον ἔρχεται

Κρέων ὅδ' ἡμῖν οὐκ ἄνευ πομπῶν, πάτερ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

725 ὦ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας.

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει, παρέσθαι. καὶ γὰρ εἰ γέρων κυρῶ,
τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένης.

ΚΡΕΩΝ.

730 ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' ἐγγενεῖς οἰκήτορες,
ὁρῶ τιν' ὑμᾶς ὁμμάτων εἰληφέτας
φόβον νεωρῇ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου,
ὃν μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν.
ἤκω γὰρ οὐχ αἰς δρᾶν τι βουλευθεῖς, ἐπεὶ
γέρων μὲν εἰμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσθλαμαι
σθένουσαν ἤκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα.
735 ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλικόσδ' ἐπεσθάλην
πείσων ἔπεισθαι πρὸς τὸ Καδμεῖον πέδον,
οὐκ ἐξ ἐνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀσπῶν ὑπο
πάντων κελυσθεῖς, οὐνεχ' ἥκέ μοι γένει
τὰ τοῦδε πενθεῖν πῆματα πλεῖστον πόλεως.
740 ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ,

- ἴου πρὸς οἴκους. πᾶς σε Καδμείων λεώς
 καλεῖ δικαίως· ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγώ,
 ὅσω περ, εἰ μὴ πλείστον ἀνθρώπων ἔφυν
 κάκιστος, ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς πλέων,
 745 ὁρῶν σε τὸν δύσηνον, ὄντα μὲν ξένον,
 αἰὲ δ' ἀλήτην, κατὰ προσπόλου μιᾶς
 βιοσπερὴ χωροῦντα· τὴν ἐγὼ τάλας
 οὐκ ἂν ποτ' εἰς τοσοῦτον αἰκίας πεσῶν
 ἔδοξ', ὅσον πέπτωκεν ἥδε δύσμορος,
 750 αἰὲ σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα
 πῶλχῃ διαίτῃ, τηλικαῦτες, οὐ γάμιν
 ἔμπειρος, ἀλλὰ τοῦ ἴοντος ἀρτᾶσαι.
 ἄρ' ἀθλιον τύνειδος, ὦ τάλας ἐγώ,
 ὠνεῖδισ' εἰς σέ, καὶ μὲ, καὶ τὸ πᾶν γένος;
 755 ἀλλ', οὐ γὰρ ἐσσι τὰμφανῇ κούπτειν, σύ νη,
 πρὸς θεῶν πατρῶων, Οἰδίπους, πεσθεῖς ἐμοῖ,
 κρύψον, θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν
 τοὺς σοὺς πατρῶους, τήνδε τὴν πόλιν Φίλως
 εἰπών, ἐπαξία γάρ. ἢ δ' οἴκοι, πλέω
 760 δίκη σέβειτ' ἂν, οὔσα σὴ πάλας τροφός.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- ὦ πάντα τολμῶν, κατὰ παντὸς ἂν φέρων
 λόγου δικαίου μηχανήμα ποικίλον,
 τί ταῦτα πειρᾷ, καὶ μὲ δεύτερον θέλεις
 ἐλεῖν, ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοίην ἀλγύς;
 765 πρόσθεν τε γὰρ με τοῖσιν αἰκείοις κακοῖς
 νοσοῦνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός,
 οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν,

- ἀλλ' ἤνικ' ἤδη μεσῖος ἦν θυμούμενος,
 καὶ τὸν δόμοισιν ἦν διατᾶσθαι γλυκὺ,
 770 τὸτ' ἐξεώθεις, καῖζεβαλλες· οὐδέ σοι
 τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τέτ' ἦν φίλον.
 νῦν τ' αὖθις ἤνικ' εἰσορᾶς πόλιν τ' ἐμοὶ
 ξυνοῦσαν εὖνουν τῇδε, καὶ γένος τὸ πᾶν,
 πειρᾶ μετασπᾶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
 775 καὶ τοι τίς αὐτῇ τέρψις ἄκοντας φιλεῖν;
 ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν
 μηδὲν διδοίη, μῆδ' ἐπαρκεῖσαι θέλοι,
 πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρήζεις, τότε
 δωροῖθ', ὅτ' οὐδὲν ἢ χάρις χάριν φέρει,
 780 ἄρ' ἂν ματαιίου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις;
 τοιαῦτα μὲν τοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοὶ,
 λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.
 φράσω δὲ καὶ τοῖσδ', ὥς σε δηλώσω κακόν.
 ἤκεις ἐμ' ἄζων, οὐχ ἴν' εἰς δόμους ἄγῃς,
 785 ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς· πόλις δέ σοι
 κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.
 οὐκ ἔστι σοι ταῦτ'· ἀλλὰ σοὶ τάδ' ἐστ', ἐκεῖ
 χώρας ἀλάστωρ οὐμὸς ἐνναίων αἰεὶ·
 ἔστιν δὲ παυσὶ τοῖς ἐμείσι τῆς ἐμῆς
 790 χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτό γ', ἐνθανεῖν μόνον.
 οἷ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τᾶν Θηβαίων φρονῶ;
 πολλῷ γ', ὥσπερ καὶ σαφειστέρων κλύω,
 Φοῖβου τε, καὶ τοῦ Ζηνός, ὅς κείνου πατήρ.
 τὸ σὸν δ' ἀφικέαι δεῦρ' ὑπόβλητον σίεμα,
 795 πολλὴν ἔχον σιόμωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν

πάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια.
 ἀλλ', οἶδω γὰρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἴθι·
 ἡμᾶς δ' ἕα ζῆν ἐνθάδ'. οὐ γὰρ ἂν κακῶς,
 οὐδ' ὥδ' ἔχοντες, ζῶμεν, εἰ τερπόμεθα.

ΚΡΕΩΝ.

800 πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' εἰς τὰ σά,
 ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μάλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἐμοὶ μὲν ἐσθ' ἥδιστον, εἰ σὺ μὴτ' ἐμὲ
 πείθειν οἶός τ' εἶ, μήτε τούσδε τοὺς πέλας.

ΚΡΕΩΝ.

805 ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας Φαιή
 φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γῆρας τρέφει.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

γλώσση σὺ δεινός· ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
 δίκαιον, ὅσῃς ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.

ΚΡΕΩΝ.

χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καίρια.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

αἷς δὴ σὺ βραχέα ταῦτα καὶν καιρῷ λέγεις.

ΚΡΕΩΝ.

810 οὐ δῆθ', ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἄπελθ', ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε, μῆδ' ἐμὲ
 φύλασσ' ἐφορμῶν ἐνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.

ΚΡΕΩΝ.

μαρτύρομαι ταύσδ', οὐ σέ, πρὸς γε τοὺς φίλους
 οἷ' ἀνταμείβῃ ρήματ'. ἢ σ' ἔλω ποτὲ —

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

815 τίς δ' ἂν με τῶνδε συμμάχων ἔλοι βία;

ΚΡΕΩΝ.

ἦ μὴν σὺ κἄνευ τῶνδε λυπηθεὺς ἔσει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίῳ ξὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;

ΚΡΕΩΝ.

παιδοῖν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀοτίως ἐγὼ
ξυναρπάσας ἐπεμίψα, τὴν δ' ἄξω τάχα

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

820 οἱ μοι.

ΚΡΕΩΝ.

τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὴν παῖδ' ἔχεις μου;

ΚΡΕΩΝ.

τὴνδε γ' οὐ μακροῦ χρόνου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ξένοι, τί δράσεται; ἢ προδώσετε;
κοῦκ ἐξελαῖτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός;

ΧΟΡΟΣ.

825 χώρει, ξέν', ἐξω θᾶσσον· οὔτε γὰρ ταῦν
δίκαια πράσσεις, οὔτε πρόσθεν εἰσγασαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὕμιν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν
ἄκουσαν, εἰ θείλουσα μὴ πορεύσεται.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἱ μοι τάλανα, πῶϊ φύγω; ποίαν λάβω

Θεῶν ἄσκηξιν, ἢ βροτῶν;

ΧΟΡΟΣ.

τί δρᾶς, ξένε;

ΚΡΕΩΝ.

830 οὐχ αἴψομαι τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ γῆς ἀνακλεις.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ξέν', οὐ δίκαια δρᾶς.

ΚΡΕΩΝ.

δίκαια.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δίκαια;

ΚΡΕΩΝ.

τούς ἐμούς ἄγω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἰὼ πόλις.

στροφῇ.

ΧΟΡΟΣ.

τί δρᾶς, ὦ ξέν'; οὐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς
835 βάσανον εἶ χερῶν.

ΚΡΕΩΝ.

εἴσθου.

ΧΟΡΟΣ.

σοῦ μὲν οὐ, τὰδε γε μωμένου.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πόλει μάχη γὰρ, εἴ τι πημαίνεις ἐμέ.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ;

ΚΡΕΩΝ.

μέθης χερσῶν

τὴν παῖδα θᾶσσον.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ ᾧτίασσ' ἀ μὴ κρατεῖς.

ΚΡΕΩΝ.

840 χαλᾶν λέγω σοι.

ΧΟΡΟΣ.

σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν.

προβᾶθ' ὧδε, βᾶτε, βᾶτ' ἔντοπιοι.

πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμὰ, σθένη.

προβᾶθ' ὧδ' ἐμοί.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀφέλκομαι δύσηνος, ὦ ξένοι, ξένοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

845 παῦ, τέκνον, εἴ μοι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πρὸς βίαν πορεύομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' οὐδὲν σθένω.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οὐν ποτ' ἐκ τούτων γε μὴ σκήπηρον ἔτι

850 ὁδοπορήσεις· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾷν θέλεις
 πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ
 ταχθεὶς τάσθ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὢν ὅμως,
 νίκα. χρόνῳ γάρ, οἷσθ' ἐγὼ, γνώσει τάδε,
 855 ὅθ' οὔνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ
 δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βία φίλων,
 ὀργῇ χάριν δούς, ἥ σ' αἰὲ λυμαίνεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίσχευς αὐτοῦ, ζεῖνε.

ΚΡΕΩΝ.

μὴ ψάυνειν λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

αὐ τοι σ' ἀφήσω, ταῦνδ' γ' ἐσπερημένος.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ μεῖζον ἄρα ρύσιον πόλει τάχα
 θήσεις. ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταῦταιν μόνων.

ΧΟΡΟΣ.

860 ἀλλ' ἐς τί τρέψεις;

ΚΡΕΩΝ.

τόνδ' ἀπάξομαι λαβών.

ΧΟΡΟΣ.

δεινὸν λέγεις.

ΚΡΕΩΝ.

ὡς τοῦτο νῦν πεπραγμένον,

ἢ μὴ μ' ὁ κραινὼν τῆσδε γῆς ἀπειρογάθῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φθέγμ' ἀναιδὲς, ἥ σὺ γὰρ ψεύσεις ἐμοῦ;

ΚΡΕΩΝ.

αὐδῶ σιωπᾶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μὴ γὰρ αἶδε δαίμονες

- 865 θεῖν μ' ἄφωνον σοί γε τῆσδ' ἀρᾶς ἔτι,
ὅς μ', ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπᾶσας
πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχη βία.
τοιγὰρ σέ τ' αὐτὸν, καὶ γένος τὸ σὸν, θεῶν
ἐ πάντα λεύσων Ἥλιος δοίῃ βίον
870 τοιοῦτον, οἷον καὶ μὲ, γηραῖνάί ποτε.

ΚΡΕΩΝ.

ὀρᾶτε ταῦτα, τῆσδε χῆς ἐχθάριοι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὀρῶσι καὶ μὲ καὶ σέ· καὶ Φρονόῦσ' ὅτι
ἔργοις πεπονθὼς, ῥήμασιν σ' ἀμύνομαι.

ΚΡΕΩΝ.

- οὐ τοι καθέξω θυμὸν, ἀλλ' ἄξω βία,
875 καὶ μούνης εἰμι, τόνδε, καὶ χρόνῳ βραδύς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ τάλας.

αὐτὸς.

ΧΟΡΟΣ.

ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου, ξέν', εἰ
τάδε δοκεῖς τελεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

δοκῶ.

ΧΟΡΟΣ.

τάνδ' ἄρ' οὐκ ἔτι νέμω πόλιν.

ΚΡΕΩΝ.

- 880 τοῖς τοι δίκαιοις χῶ βραχὺς νικᾷ μέγαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀκούεθ' οἷα φέρεται;

ΧΟΡΟΣ.

τά γ' οὐ τελεί.

ΚΡΕΩΝ.

Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη· σὺ δ' οὐ . . . .

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐχ ὕβρις τάδ' ;

ΚΡΕΩΝ.

ὕβρις· ἀλλ' ἀνεκλῆα.

ΧΟΡΟΣ.

85; ἰὼ πᾶς λεώς, ἰὼ γὰρ πρόμοι,
μόλετε σὺν τάχει, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν
περῶσιν ἤδη.

ΘΗΣΕΥΣ.

τίς παθ' ἢ βοή; τί τοῦργον; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ
βαυβυτοῦ; τά μ' ἀμφὶ βαμὸν ἔσχετ' ἐναλίω θεῷ
τοῦδ' ἐπιστάτη Κολωνοῦ; λέξαθ', ὡς εἰδῶ τὸ πᾶν,
87; εὖ χάριν δεῦρ' ἤξα θάσσον, ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ φίλτατ', ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημά σου,
πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.

ΘΗΣΕΥΣ.

τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δ' ὁ πημήνας; λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας, οἴχεται τέκνων
89; ἀποσπάσας μου τὴν μένην ξυνωρίδα.

ΘΗΣΕΥΣ.

πῶς εἴπας;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἶά περ πέπονθ' ἀκήκοας.

ΘΗΣΕΥΣ.

- οὐκ οὖν τις ὡς τάχιστα προσπόλων μολῶν
 πρὸς τούσδε βωμούς, πάντ' ἀναγκάσει λεῶν,
 ἀνίστασθαι ἰαπότῃν τε θυμάτων ἅπα
 900 σπαύδειν ἀπὸ ρυτῆρος, ἔνθα δίστομοι
 μάστιγα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ἑδοί,
 ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
 ξένῳ γένωμαι τῷδε, χειρωθεὶς βία;
 ἴθ', ὡς ἀνωγα, σὺν τάχει. τοῦτον δ' ἐγὼ,
 905 εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἤκον, ἥς ὅδ' ἄξιος,
 ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἀν' ἐξ ἐμῆς χειρός.
 νῦν δ' οὐσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,
 ταῦτοισιν, οὐκ ἄλλοισιν, ἀρμοσθήσεται.
 οὐ γὰρ ποτ' ἔξει τῇσδε τῆς χώρας, πρὶν ἂν
 910 κείνας ἐναργεῖς δεῦρ' ἐμοὶ σήσης ἄγων.
 ἔπειθ' ἐδράκας οὐτ' ἐμοῦ καταξίως,
 οὐθ' ὣν πέφυκας αὐτὸς, οὔτε σῆς χθονός,
 ὅσῃς δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν,
 κἄννευ νόμου κραίνουσιν οὐδέν, εἴτ' ἀφείς
 915 τὰ τῇσδε τῆς γῆς κύρι', ὧδ' ἐπεισπασὼν,
 ἄγεις θ' ἀχρήζεις, καὶ παρίστας βία.
 καί μοι πόλιν κἄνανδρον ἢ δούλην τινα
 ἔδοξας εἶναι, καὶ μ' ἴσον τῷ μηδενί.
 καὶ τοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν.
 920 οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν.
 οὐδ' ἂν σ' ἐπαίνεσαιαν, εἰ πυθόιατο

- συλῶντα τὰμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν, βία
 ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἐκλήρια.
 οὐκ οὐκ ἔγωγ' ἂν, σῆς ἐπεμβαίνων χθονὸς,
 925 οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα,
 ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅσις ἦν, χθονὸς,
 οὐδ' εἴλκον, οὐτ' ἂν ἦγον· ἀλλ' ἠπιοσάμην
 ξένον παρ' ἀσπίσιν ὡς διαιτᾶσθαι χρεών.
 σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὔσαν αἰσχύνεις πόλιν
 930 τὴν αὐτὸς αὐτοῦ, καί σ' ὁ πληθύων χρόνος
 γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.
 εἴπω μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν
 τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινα,
 εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
 935 εἶναι βία τε κούχ' ἐκὼν· καὶ ταῦτά σοι
 τῷ νῶ θ' ὁμοίως κατὰ τῆς γλώσσης λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

ὁρᾷς ἢ ἤκει, ὦ ξέν'; ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἴ,
 Φαίνη δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκη κακὰ.

ΚΡΕΩΝ.

- ἐγὼ οὐτ' ἀνάνδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων,
 940 ὦ τέκνον Αἰγέως, οὐτ' ἄβουλον, ὡς σὺ φῆς,
 τοῦργον τόδ' ἐξέπραξα· γιγνώσκων δ' ὅτι
 οὐδεὶς ποτ' αὐτοῖς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι
 ζῆλος ξυναίμων, ὥσ' ἐμοῦ τρέφειν βία.
 ἤδη δ' ὅθ' οὔνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκλόνον
 945 κἀναγνον οὐ δεξαίατ', οὐδ' ὅτ' ἄμοι
 ζυγόντες εὐρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
 τοιοῦτον αὐτοῖς Ἀρεὸς εὐβουλον πάγον

ἐγὼ ξυνήδη χθόνιον ὄνθ', ὅς οὐκ ἐᾷ
 τοιούσδ' ἀλήτας τῆσδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει,
 950 ὦ πίσιν ἴσχων τῆσδ' ἐχειρούμην ἄγραν.
 καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπαρσσκον, εἰ μὴ μοι πικρὰς
 αὐτῷ τ' ἀρὰς ἡᾶτο καὶ τῷ μῶ γένει·
 ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἡζίουσι τάδ' ἀντιδρᾷν.
 θυμοῦ γὰρ οὐδὲν ἐσσι γῆρας ἄλλο πλὴν
 955 θανεῖν· θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἄπεται.
 πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν θέλῃς· ἔπει
 ἐρημία με, καὶ δίκαι' ὅμως λέγω,
 σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως,
 καὶ τηλικύσδ' ὧν, ἀντιδρᾷν πειράσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

960 ὦ λῆμ' ἀναιδές, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς,
 πότερον ἐμοῦ γέροντος, ἢ σαυτοῦ, τόδε;
 ὅσιν φόνους μοι, καὶ γάμους, καὶ ξυμφορὰς
 τοῦ σοῦ διῆκας σίματος, αἷς ἐγὼ τάλας
 ἤνεγκον ἅκων. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον,
 965 τάχ' ἂν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι.
 ἔπει καθ' αὐτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
 ἀμαρτίας ὄνειδος οὐδὲν, ἀθ' ὅτου
 τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμούς θ' ἡμάρτανον.
 ἔπει δίδαξον, εἴ τι θέσφατον πατρὶ
 970 χρησμοῖσιν ἰκνεῖθ', ὥσπερ πρὸς παίδων θανεῖν,
 πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοὶ,
 ὅς οὔ τι βλάβος πω γενεθλίου πατρὸς,
 οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότε ἦν.
 εἰ δ' αὖ Φανεύς δύσηνος, ὡς ἐγὼ φάνην,

- 975 ἐς χεῖρας ἦλθον πατρί, καὶ κατέκλινον,
 μηδὲν ξυνεῖς ὦν ἐδῶν, εἰς οὓς τ' ἐδῶν,
 πῶς γ' ἂν τό γ' ἄκον προᾶγμ' ἂν εἰκότως ἔλεγαι;
 μητρὸς δέ, τλήμων, οὐκ ἐπασσάμην γάμοις,
 οὐσῃς ἐμαίμου σῆς, μ' ἀπακάζων λέγειν;
 980 οἷους ἐρῶ τάχ'. σὺ γὰρ σὺν στήθεσσι,
 σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντες ἀνέσιον σῆμα
 ἔτιχες γὰρ μ', ἔτιχες, ὦ μοι μοι κακῶν,
 οὐκ εἶδ'· οὐκ εἶδ'· καὶ τεκοῦσά με,
 αὐτῆς ἑνείδος παῖδας ἐξέφυσε μοι.
 985 ἀλλ' ἐν γ' αἷ' ὦν ἐξεῖδα, σὲ μὲν ἐκόντ' ἐμὲ
 κείνην τε ταῦτα δισσεύμεν· ἐγὼ δέ νιν
 ἄκων ἐγῆμα, φησὶ μοι τ' ἄκων τάδε
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὗτ' ἐν σοὶ δ' ἀκούσομαι κακὸς
 γάμοισιν, οὐδ' αὖς αἰὲν ἐμφέσεις σύ μοι
 990 φόνους πατοράους, ἐξονειδίζων πικρῶς.
 ἐν γὰρ μ' ἀμελεῖσαι μεῦσον, ὦν σ' ἀνιστορεῖ.
 εἴ τις σέ, τὸν δίκαιον, αὐτίκ' ἐνθάδε
 κλίνειο παρὰ σῆς, πότεια πυθάνοι ἂν, εἰ
 πατὴρ σ' ὁ κακῶν, ἢ τίνοι ἂν εὐθέως;
 995 δεκῶ μὲν, ὥστερ' ἔσιν φιλεῖς, τὸν αἴτιον
 τίνοι ἂν, οὐδὲ ταῦθ' αἰὲν περιβλέπεις.
 τοιαῦτα μὲν τοι καὶ τὸς εἰσέειπεν κακὰ,
 δειῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρός
 ψυχὴν ἂν εἶμαι ζῶσαν ἀντιπῶν ἐμοί.
 1000 σὺ δ', εἰ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν
 λέγειν νομίζων, ῥῆτὸν ἀρῶντ' ἔπος,
 τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.

- καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν,
καὶ τὰς Ἀθήνας, ὡς κατέκηνται καλῶς.
1005 καὶ θ' ὧδ' ἐπαινῶν πολλά, τοῦδ' ἐκλανθάνῃ,
ὅθ' οὔνεκ' εἴ τις γῇ θεοὺς ἐπίστανται
τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τοῦθ' ὑπερφέρει,
ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ,
αὐτόν τ' ἐχείρου, τὰς κόρας τ' οἴχῃ λαβῶν.
1010 αὖθ' ὦν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ
καλῶν ἱκνοῦμαι, καὶ κατασκήπτῳ λῃταῖς,
ἐλθεῖν ἀρωγούς ξυμμάχους, ἵν' ἐκμάθῃς
οἶον ὑπὸ ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλιν.

ΧΟΡΟΣ.

- ὁ ξείνος, ὦ ἴναξ, χορησίος· αἱ δὲ συμφοραὶ
1015 αὐτοῦ πανώλεις, ἄξια δ' ἀμυνάσθην.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἄλλος λόγων· ὡς οἱ μὲν ἐξησπασμένοι
σπαύδουσιν· ἡμεῖς δ', οἱ παθόντες, ἔστανμεν.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτ' ἀφαιρῶ Φωτὶ προστάσεις ποιεῖν;

ΘΗΣΕΥΣ.

- ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὴν δ' ἐμοὶ
1020 χωρεῖν, ἵν', εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχῃς
τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί·
εἰ δ' ἐκκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν.
ἄλλοι γὰρ οἱ σπαύδοντες, οὓς οὐ μὴ ποτε
χωράς φυγόντες τῆσδ' ἐπείξονται θεοῖς.
1025 ἀλλ' ἐξυφηγού· γνωθὶ δ' ὡς ἔχων ἔχη,
καὶ σ' εἴλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· τὰ γὰρ δόλω

- τῷ μὴ δικαίῳ κλήματ' οὐχὶ σώζεται.
 κούκ' ἄλλον ἔξεις εἰς τὰδ'· ὡς ἐξοῦδά σε
 αὐ' ψιλόν, οὐδ' ἄσκειον εἰς τοσσηνδ' ὕβριν
 1030 ἦκοντα τόλμης τῆς παρεστώσης ταυνῶν.
 ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὦν ἔδρας τὰδε.
 ἀ δεῖ μ' ἀδρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
 ἐνὸς ποιῆσαι Φωτὸς ἀσθενεσσίεραν.
 νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην ταυνῶν τέ σοι
 1035 δοκεῖ λελέχθαι, χῶτε ταῦτ' ἐμῆχανῶ;

ΚΡΕΩΝ.

αὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὦν ἐρεῖς ἐμοί·
 οἴκοι δὲ χ' ἡμεῖς εἰσόμεσθ' ἀ χρὴ ποιεῖν.

ΘΗΣΕΥΣ.

- χωρῶν ἀπαίλει νῦν· σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπους,
 ἔκμηλος αὐτοῦ μέμνε, πιστῶθεὶς ὅτι,
 1040 ἦν μὴ θάνα' γὰρ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι,
 πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔναίω, Θεσεῦ, τοῦ τε γεναίου χάριν,
 καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθείας.

ΧΟΡΟΣ.

- Εἶπ' ἔθι δαίῳ
 1045 ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστρεφάει
 τὸν χαλκοδόαν Ἀρη
 μίξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις,
 ἢ λαμπράσιν ἀκλαῖς,
 οὐ Πότνια σεμνὰ τιθή-
 1050 νοῦνται τέλη

στρεφὴ α'.

- θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα
 κλῆς ἐπὶ γλώσσα βέβακε
 προσώλων Εὐμολπιδᾶν·
 ἐνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν
 1055 Θησέα καὶ τὰς δισέλους
 ἀδμῆτας ἀδελφάς
 αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξιν βοᾷ
 τούσδ' ἀνὰ χώρους.
 ἦ που τὸν ἐφέσπερον
 1060 πέτρας νιφάδος πέλωσ'
 Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ,
 πῶλοισιν, ἣ ῥιμφαρμάτοις
 Φεύγοντες ἀμίλλαις;
 αἰώσεται δεινὸς ὁ προσ-
 1065 χώρων Ἀρης,
 δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀικμά.
 πᾶς γὰρ ἀσπράττει χαλινὸς,
 πᾶτα δ' ὀρμᾶται κατ' ἀμ-
 πυκλήριον φάλαρα πῶλων
 1070 ἄμβασις, οἱ τὰν Ἰωπῶϊαν
 τιμῶσιν Ἀθάναν,
 καὶ τὸν πόντιον γαιᾶρχον
 Ρέας φίλον υἱόν.
 ἔρδουσιν, ἣ μέλλουσιν; ὥς
 1075 προμνᾶται τι μοι
 γνώμα, τάχ' ἂν δώσιν
 τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ'
 εἰρουῖσαν πρὸς ἐμαίμων πάθη.

ἀηιστ. ε'.

στρεφ. ε'

- 1080   τελεῖ, τελεῖ Ζεὺς τι κατ' ἄμαρ·
           μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων.
       εἴθ' ἀελλαῖα ταχύρρωστος πελειὰς
           αἰθερίας νεφέλας
           κύρσαιμ', αὐτῶν δὲ ἀγώνων
           θεωρήσασα τὸ μὲν ὄμμα.
 1085   ἰὼ θεῶν παντάρχα Ζεῦ,   ἀνίστη. β'.
           παντόπια, πόροις
           γᾶς τάσδε δαμούχοις
           ἐπινικίῳ σθένει τὸν
           εὐαγροὺς τελεῶσαι λόχον·
 1090   σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνᾳ
           καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω,
           καὶ κασιγνήταν πυκνοσίκελιν ὀπαδὸν
           ὠκυπόδων ἐλάφων,
           σφίγγω διπλᾶς ἀρωγὰς
 1095   μολεῖν γὰρ τᾶδε καὶ πολίταις.

Ω ξειν' ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς,
 ὡς ψευδόμαντις. τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
 τάσδ' ἄσπον αὐθις ὧδε προσπολουμένας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῦ, ποῦ; τί φῆς; πῶς εἶπας;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

- 1100   ὦ πάτερ, πάτερ,
           τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδέῃν
           δοίῃ, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνον, ἥ πάρεσθον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἰδὲ γὰρ χεῖρες

Θησέως ἔσωσαν, Φιλτάτων τ' ἀπαόνων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

προσέλθει· ὦ παῖ, πατρὶ, καὶ τὸ μηδαιμά
 1105 ἐλπίσθιν ἥξειν σῶμα βασιάσαι δότι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἰτεῖς ἀ τεύξει· ξὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῦ δῆτα, ποῦ ὄσθον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἰδ' ὁμοῦ πελάζομεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ' ἔρνη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ σκῆπτρα φωτὸς —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

δυσμόρου γε δύσμορα

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1110

ἔχω τὰ φίλτατ'· οὐδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος
 θανὼν ἂν εἴην, σφῶν παρεστώσαν ἐμοί.
 εἰρίσσει, ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιον,
 ἐμφῦτε τῷ φύσαντι, καὶ ἀναπαύσαστον
 τοῦ πρόσθ' ἐρήμῳ τοῦ τε δυσλήνου πλάου.

- 1115 κάμοι τὰ πραχθέντ' εἶπαθ' ὡς βράχιστ', ἐπεὶ
ταῖς τηλικαῦσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὅσθ' ἔσθ' ὁ σώσας· τοῦδε χρηὴ κλύειν, πάτερ,
καὶ σοίγε τοῦργον τοῦμόν ὡς ἔσθαι βραχύ·

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- ὦ ξένη, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λυπαρὲς,
1120 τέκν' εἰ φανέντ' ἀελπία μακύνω λόγον.
ἐπίστανται γὰρ τήνδε σὴν ἐς τάσθ' ἐμὰ
τέρψιν, παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην.
σὺ γὰρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
καὶ σοὶ θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ θέλω,
1125 αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ'· ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς
μόνοις παρ' ὑμῖν εὖρον ἀνθρώπων ἐγὼ,
καὶ τούτωικέες, καὶ τὸ μὴ ψευδοσθόμεν.
εἰδὼς δ' ἂν ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε.
ἔχω γὰρ ἄχω διὰ σέ, καὶ οὐκ ἄλλον βροτῶν.
1130 κάμοι χεῖρ', ὦ ἴναξ, δεξιὰν ὀρεξον, ὡς
ψεύσω, φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
καὶ τοι τί φωνῶ; πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγώς
θιγεῖν θελήσαιμι ἀνδρὸς, ὃ τις οὐκ ἐνὶ
κηλὶς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἔγωγέ σε,
1135 οὐδ' οὖν εἰάσω. τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν
μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε.
σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε, καὶ τὰ λοιπὰ μου
μέλου δικαίως, ὥσπερ εἰς τόδ' ἡμέρας.

ΘΗΣΕΥΣ.

οὐτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλεον,

- 1140 τέκνοισι τεοφθῆῖς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω,
οὐδ' εἰ πρὸ τῷ μοῦ προύλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
βάρυς γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπασυδάζομεν
λαμπρὸν ποιῆσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δραμένους.
1145 δείκνυμι δ' ὧν γὰρ ὥμοσ', οὐκ ἐψευδάμην
οὐδὲν σε, πρέσβυ. τάσδε γὰρ πάρεμι ἄγων
ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.
χάπῳς μὲν ὅσ' ἄγων ἠρέθη, τί δέῃ μᾶλλον
κομπεῖν, ἃ γ' εἴσει καὶ τὲς ἐκ ταύτων ζυνών;
1150 λόγον δ' ὅς ἐμπέπρωκεν ἀρτίως ἐμοὶ
σφείχοντι δέυρο, συμβαλοῦ γνώμην· ἐπεὶ
σμικρὲς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσας.
πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἀνθρώπων χρεῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- τί δ' ἔσθι, τέκνον Αἰγέως; δίδασκ' ἐμέ,
1155 ὥς μὴ εἰδὼτ' αὐτὸν μηδὲν, ὧν σὺ πυνθάνη.

ΘΗΣΕΥΣ.

Φασὶν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπροσθεν
οὐκ ὄντα, συγγενῇ δὲ, προσπεσόντα πως
βωμῶ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνι, παρ' ᾧ
θύων ἔκυρον, ἠνίχ' ἀνομήμην ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 1160 ποδαπὸν; τί προσχέζοντα τῷ θακῆματι;

ΘΗΣΕΥΣ.

οὐκ οἶδα πλὴν ἓν. σὺ γὰρ, ὥς λέγουσί μοι,
βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον, οὐκ ὅκου πλέων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιῶν τιν'; οὐ γὰρ ἥσ' ἔδρα σμικροῦ λόγου.

ΘΗΣΕΥΣ.

1165 σὺ φασὶν αὐτὸν εἰς λόγους ἐλθεῖν μολόντ'
αἰτεῖν, ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δευρ' ὁδοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἔδραν;

ΘΗΣΕΥΣ.

ὄρα κατ' Ἀργος εἴ τις ὑμῶν ἐγγενὴς
ἔσθ', ὅσῃς ἂν σου τοῦτο προσχρήζοι τυχεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ', ἐπίσχευς οὐπω εἴ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί δ' ἔσῃ σοι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1170 μὴ μου δεηθῆς.

ΘΗΣΕΥΣ.

πράγματος ποίου; λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔξοισδ' ἀκούων τῶνδ', ἔς ἐσθ' ὁ προσιάτης.

ΘΗΣΕΥΣ.

καὶ τίς ποτ' ἐστίν, ἐν ᾧ ἐγὼ ψέξαιμί τι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

παῖς οὐμὸς, ὦ ἴαξ, στυγνὸς, οὗ λόγων ἐγὼ
ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχεῖμην κλύων.

ΘΗΣΕΥΣ.

1175 τί δ'; οὐκ αἰκύνειν ἐστὶ, καὶ μὴ δρᾶν, ἀλλὰ μὴ
χρήζεις; τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρὲν κλύειν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔχθιστον, ὦ ἴαξ, φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί·
καὶ μὴ μὲν ἀνάγκη προσβάλῃς τάδ' εἰκάθειν.

ΘΗΣΕΥΣ.

1180 ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξανακάζει, σκώπτει,
μή σοι πρόνοι' ἢ τοῦ θεοῦ φυλακίεα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ, πῶθ' οἱ μοι, καὶ νεία παραινέσω.
τὸν ἀνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ
χάριν παρασχεῖν; τῷ θεῷ θ' ἂν βούλεται·
καὶ γὰρ ὕπνικε τὸν κασίγνητον μολεῖν.
1185 οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίαν παρασπάσει
γνώμης, ἂν μή σοι ξυμφέροντα λέξεται.
λόγων δ' ἀκούσαι τίς βλάβη; τά τοι καλῶς
εὐρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μνηύεται.
ἔφυσας αὐτόν· ὥστ' ἢ μηδὲ δρῶντά σε
1190 τὰ τῶν κάκιστα δυσσεβειότατων, πάτερ,
θέμις, σέ γ' εἶναι, κείνων ἀντιδρῶν κακῶς.
ἀλλ' ἔα ὑτόν. εἰσὶ χατέροις γοναὶ κακαί,
καὶ θυμὸς ὀξύς. ἀλλὰ νοουθετούμενοι
φίλων ἐπαυδαῖς, ἐξεπαύδονται φύσιν.
1195 σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα μὴ τανῦν ἀποσκοπῶναι
πατρῶα καὶ μητρῶα πῆμαθ', ἀπαθες·
καὶ κείνα λεύσης, οἶδ' ἐγὼ, γνώσει κακοῦ
θυμοῦ τελευτήν, ὡς κακὴ προσγίγνεται.
ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τὰν θυμήματα,
1200 τῶν σῶν ἀδέρκων ἐμμάτων τητώμενος.
ἀλλ' ἡμῖν εἴκε. λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν
δίκαια προσχρῆζουσιν, οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ
πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίσθισθαι τίνεω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1205 τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾷτ' ἐμέ,
λέγοντες· ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον.
μόνον, ξέν', εἴπερ κείνος ὦδ' ἐλεύσεται,
μηδὲς κρατεῖτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ.

ΘΗΣΕΥΣ.

1210 ἅπαντ' τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δῖς, χορῆζω κλύειν,
ὦ πρέσβυ. κομπῶν δ' οὐχὶ βούλομαι· σὺ δὲ
σῶς ἴσθ', ἐάν περ καί μ' τις σώζῃ θεῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Οσῆς τοῦ πλέονος μέρους ἠροφή.
χορῆζει, τοῦ μετρίου παρεῖς,
ζῶειν, σκαιοσύναν φυλάσσω
ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσθαι.
1215 ἔπει πολλὰ μὲν αἱ μακρὰ
αἰμέραι κατέθεντο δὴ
λύπας ἐγυτέρω· τὰ τέρω-
τα δ' οὐκ ἂν ἰδοίς, ὅπό-
τε γ' ἂν τις ἐς πλεον πέσῃ
1220 τοῦ θέλοντος, οὐδ' ἔτι κόρος
ἰσοτέλεστος Αἰδὸς,
ὅτε Μοῖρ' ἀνυμέναιος,
ἄλυρος, ἄχορος, ἀναπέφνηε,
θάνατος ἐς τελευτάν.
1225 μὴ Φῦναι τὸν ἅπαντα νι- ἀντισηρ.
καὶ λόγον· τὸ δ' ἐπὶ Φανῇ,
βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἦκει,
πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα.

- 1230 ὥς εὐτ' ἂν τὸ νέον παρῇ
 κούφας ἀφροσύνας φέρον,
 τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω;
 τίς οὐ καμάτων ἐνι;
 Φόνοι, σφάσεις, ἔρις, μάχαι,
 καὶ φθόνος· τό τε κατάμεμπτον
 1235 ἐπιλέλοιχε πύματον
 ἀκρατές, ἀπροσέμιλον,
 γῆρας ἄφιλον, ἥα πρῶτα
 κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.
 ἐν ᾧ τλάμων ἔσθ', οὐκ ἐγὼ μόνος,
 1240 πάντοθεν βέρεος ὥς τις ἀκλῆ
 κυματοπλήξ χειμερία κλονεῖται,
 ὥς καὶ τένδε κατάκρας
 δεῖναι κυματοαγεῖς
 ἄται κλονέουσιν αἰὲ ξυνοῦσαι·
 1245 αἱ μὲν ἄπ' αἰλίου δυσμῶν,
 αἱ δ' ἀνατέλλοντος,
 αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖν,
 αἱ δὲ νυχίαν ἀπὸ ῥιπῶν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

- 1250 Καὶ μὴν ἔσθ' ἡμῖν, ὥς ἔοικεν, ὁ ξένος
 ἀνδρῶν γε μῦνος, ᾧ πάτερ, δι' ὀμμάτων
 ἀσφακτὶ λείβων δάκρυον ᾧδ' ὁδοιπορεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς οὗτος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὥνπερ καὶ πάλαι κατείχεμεν

γνώμη, πάρεσι δεῦρο Πολυνείκης ὄδε.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

- οἱ μοι, τί δράσω; πότερα τὰμναυτοῦ κακὰ
 1255 πρόσθεν δασύσω, παῖδες, ἢ τὰ τοῦδ' ὁρῶν
 πατρός γέροντος; ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς
 ξὺν σφῶν ἐφύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον,
 ἐσθῆτι σὺν τοιαῦδε, τῆς ὁ δυσφιλῆς
 γέρων γέροντι συγκατώκηκεν πίνος,
 1260 πλευρὰν μαραίνων, κρατὶ δ' ὀμματοσφιεῖ
 κόμη δι' αὔρας ἀκλίνιστος ἄσσεται·
 ἀδελφὰ δ' ὥς ἔοικε, τούτοισιν φορεῖ
 τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θμεπλήρια.
 ἄγῶ πανώλης ὅψ' ἄγαν ἐκμανθάνω·
 1265 καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς
 ταῖς σαῖσιν ἥκειν· τοῦτο μὴ ἔ' ἄλλων πύθη.
 ἀλλ' ἐσσι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
 Αἰδῶς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοὶ, πάτερ,
 παρασιλθήτω. τῶν γὰρ ἡμαρτημένων
 1270 ἄκη μὲν ἐσσι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι.
 τί σιγᾶς;
 Φώνησον, ὦ πάτερ, τι· μή μ' ἀποσφραφῆς.
 εὐδ' ἀνταμείβῃ μ' οὐδέν; ἀλλ' ἀτιμάσας
 πέμψεις, ἀναυδος, οὐδ' ἀ' μηνίεις φράσας;
 1275 ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὀμαίμονες,
 πειράσαστ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρός
 τὸ δυσπρόσοισιν κατ' ἀρροσήγορον σλόμα·
 ὥς μή μ' ἄτιμον, τοῦ θεοῦ γε προσιάτην,
 οὕτως ἀφῇ γε, μηδὲν ἀντιπῶν ἔπος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1280 λέγ', ὦ ταλαίπωρ', αὐτὸς ὢν χρεῖα πάρει.
τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι,
ἢ δυσχεράναντ', ἢ κατοικλίσαντά πως,
παρέσχε Φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγῇ σύ μοι·
1285 πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν Θεὸν ποιούμενος
ἀρωγόν, ἔνθεν μ' ὦδ' ἀνέστησεν μολεῖν
ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, διδούς ἐμοὶ
λέξαι τ' ἀκοῦσαι τ' ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ.
καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, βουλήσομαι,
1290 καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν, καὶ πατέρες κυρεῖν ἐμοί.
ἀ δ' ἦλθον, ἥδη σοι θέλω λέξαι, πάτερ.
γῆς ἐκ πατρώας ἐξελέλαμαι φυγὰς,
τοῖς σοῖς πανάρχοις οὔνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
γονῇ πεφυκῶς ἡξίουν γεραίτερα.
1295 ἀνθ' ὧν μ' Ἐπεοκλῆς, ὧν φύσει νεώτερος,
γῆς ἐξέωσεν, οὔτε νικήσας λόγῳ,
οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὔτ' ἔργου μολών,
πόλιν δὲ πείσας. ὧν ἐγὼ μάλισθα μὲν
τὴν σὴν Εἰριννὺν αἰτίαν εἶναι λέγω·
1300 ἔπειτα καὶ πρὸ μαντέων ταύτῃ κλύω.
ἔπει γὰρ ἦλθον Ἀργὸς εἰς τὸ Δωρικόν,
λαβὼν Ἀδρασίου πενθερὸν, ξυνωμότας
ἔσλησ' ἐμαυτῷ, γῆς ὅσοιτις Ἀπῳάς
πρῶτοι καλοῦνται, καὶ τετίμηνται δορί,
1305 ὅπως τὸν ἐπ' ἀλόχον εἰς Θήβας σῖλον

- ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας, ἣ θάνοιμι πανδίκως,
 ἢ τοὺς τάσδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
 εἶεν. τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
 σοὶ προσήροπαίους, ὦ πάτερ, λιτάς ἔχων,
 1310 αὐτός γ' ἐμαυτοῦ, ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν,
 οἱ νῦν ξὺν ἐπ' αἰ τάξεσι, ξὺν ἐπ' αἰ τε
 λάλχαις, τὸ Θήβης πεδῖον ἀμφισπᾶσι πᾶν·
 οἷος δορύσσους Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
 δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς·
 1315 ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος
 Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος Ἀργεῖος γυγῶς·
 τέταρτον Ἰσπαρομέδοντ' ἀπείσπειλεν πατὴρ
 Τυλαῖος· ὁ πέμπτος δ' εὐχεται κατασκαφῇ
 Κατάνεις τὸ Θήβης ἄστυ δηῶσειν τάχῃ·
 1320 ἔκλος δὲ Παρθενόπαιος Ἀρκὰς ὄρνυται,
 ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀλμύτης χρόνων
 μητρὸς, λοχευθεὶς πιστὸς Ἀταλάντης γόνος·
 ἐγὼ δ' ἐ σὸς, καὶ μὴ σὸς, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
 πότμου φυτευθεὶς, σὸς γέ τοι καλούμενος,
 1325 ἄγω τὸν Ἀργεὺς ἄφοβον εἰς Θήβας σφραγέν.
 οἱ σ' ἀπὲρ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
 ἱκετεύμεν ξύμπαντες ἐξαιτούμενοι,
 μῆνιν βαρεῖαν εἰκάδην ὀρμωμένα
 τῶσδ' ἀνδρὶ τοῦ 'μοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν,
 1330 ὅς μ' ἐξέωσε, κατὰσύνλησεν πάτρας.
 εἰ γάρ τι πιστὸν ἐσθὶν ἐκ χρησθήριον,
 οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.
 πρὸς νῦν σε κοπιῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνήων,

- αὐτῷ πιστέσθαι καὶ παραικάσθαι, ἐπεὶ
 1335 πῶχοι μὲν ἡμεῖς, καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ·
 ἄλλους δὲ θωπεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε
 καὶ γὰρ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξείληχότες.
 ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὃ τάλας ἐγώ,
 κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται·
 1340 ὃν, εἰ σύ τῇ μῇ συμπαράσῃσῃ φρενὶ,
 βραχεὶ ζὺν ὄκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ.
 ὥστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων,
 στήσω δ' ἐμαυτὸν, κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ.
 καὶ ταῦτα, σοῦ μὲν ζυνθέλοντος, ἔσθι μοι
 1345 κομπεῖν· ἄνευ σοῦ δ', οὐδὲ σωθῆναι σθένει.

ΧΟΡΟΣ.

τὸν ἄνδρα, τοῦ πέμψαντος οὐνεκ', Οἰδίπου,
 εἰπὼν ὁποῖα ζύμφος, ἔκπεμψαι πάλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- ἀλλ' εἰ μὲν, ἄνδρες, τῇσδ' ὁ δημουχος χθονὸς
 μὴ τύχῃαν αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
 1350 Θεσεύς, δικαίων ὥσθ' ἐμοῦ κλύειν λόγους,
 οὐδ' ἂν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπ' ἠέβετο·
 νῦν δ' ἀξιώθεις εἶσι, καίκούσας γ' ἐμοῦ
 τοιαῦθ', ἃ τὸν τοῦδ' οὐ ποτ' εὐφρανεῖ βίον.
 ὅς γ' ὦ κάκιστε, σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων,
 1355 ἃ νῦν ὁ σὸς ζύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει,
 τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας,
 κ' Ἀθηκας ἀπολιν, καὶ σιολὰς ταύτας φορεῖν,
 αἷς νῦν δακρυεῖς εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
 ταυτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.

- 1360 οὐ κλαυσιγὰ δὲ ἔστιν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα
 τάδ', ἕως περ ἂν ζῶ σοῦ Φονέως μεμνημένος.
 σὺ γὰρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκες ἔντροπον,
 σύ μ' ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δὲ ἀλώμενος
 ἄλλους ἐπαπτῶ τὸν κατ' ἡμέραν βίον.
 1365 εἰ δὲ ἐξέφυσα τάσδε μὴ μαυτῶ τροφούς
 τὰς παῖδας, ἧ τ' ἂν οὐκ ἂν ἦν, τὸ σὸν μέρος·
 νῦν δὲ αἰδ' ἐμ' ἐκσώζουσιν, αἰδ' ἐμαὶ τροφοὶ,
 αἰδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, εἰς τὸ συμπονεῖν·
 ὑμεῖς δὲ ἀπ' ἄλλου, κοῦκ ἐμοῦ, πεφύκατον.
 1370 τοιγάρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὐ τι πῶ
 ὡς αὐτίκ', εἴπερ οἶδε κινοῦνται λῆχοι
 πρὸς ἄστυ Θήβης. οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπως πέλιν
 κύνην ἐρείψεις· ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι
 πεσῆι μινανθεῖς, χῶ ξύναμιος ἐξ ἴσου.
 1375 τοιάσδ' ἀράς σφῶν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγώ,
 νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοὶ,
 ἵν' ἀξιῶτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν,
 καὶ μὴ ἕατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς
 τοιῶδ' ἐφυτον. αἰδε γὰρ τὰδ' οὐκ ἔδρων.
 1380 τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους
 κρατοῦσιν, εἴπερ ἔστιν ἡ παλαίφατος
 Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις.
 σὺ δ' ἔρρ' ἀπώπυστός τε, κατὰ τῶν ἐμοῦ,
 κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀράς,
 1385 ἄς σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίου
 δορὶ κρατῆσαι, μήτε νοσήσασαί ποτε
 τὸ κοῖλον Ἀργός, ἀλλὰ συγγενεῖ χερσὶ

- 1390 θανέω, κτανέω θ' ὕφ' οὐπερ ἐξελέλασαι
 τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ τοῦ Ταρτάρου
 στυγνὸν πατρῶον Ερεβος, ὡς σ' ἀποσιόσῃ·
 καλῶ δὲ τὰσδε δαίμονας· καλῶ δ' Ἀρη,
 τὸν σφῶν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβελήκοτα.
 καὶ ταῦτ' ἀκούσας σθεῖχε, κατ' ἀγέλη' ἰὼν
 καὶ πᾶσι Καδμείοισι, τοῖς σαυτοῦ θ' ἅμα
 1395 πιστοῖσι συμμάχοισιν, οὐνεκ' Οιδίπους
 τοιαῦτ' ἐνειμε παισὶ τοῖς αὐτοῦ γέρα.

ΧΟΡΟΣ.

Πολύνεικες, οὐ τε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
 ξυνήδομαί σοι· νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

- οἱ μοι κελεύθου, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
 1400 οἱ μοι δ' ἐταίρων· οἷον ἄρ' ὁδοῦ τέλος
 Ἀργους ἀφωρμήθημεν, ὦ τάλας ἐγώ;
 τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαι τι
 ἔξισθ' ἐταίρων, οὐδ' ἀποσπρέψαι πάλιν,
 ἀλλ' ὄντ' ἀναυδὸν τῇδε συκύρσαι τύχῃ.
 1405 ὦ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ
 τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου,
 μή τοι με, πρὸς θεῶν, σφῶν ἐάν γ' αἰ τοῦδ' ἀρὰ
 πατρὸς τελῶνται, καὶ τις ὑμῖν ἐς δόμους
 νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσῃ γέ,
 1410 ἀλλ' ἐν τάφροισι θέσθε καὶ κληρίσμασι,
 καὶ σφῶν ὁ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον
 τοῦδ' ἀνδρὸς, οἷς πονεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα
 ἔτ' ἄλλον οἶσσι τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Πολύνεικες, ἱκετεύω σε πεισθῆναί τι μοι.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

1415 ὦ φιλάττη, τὸ ποῖον, Ἀντιγόνη; λέγε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σφρέψαι σφράτευμ' ἐς Ἀργος ὡς τάχιστά γε,
καὶ μὴ σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ἀλλ' οὐχ οἷόν τε. πῶς γὰρ αὖθις ἂν πάλιν
σφράτευμ' ἄγοιμι ταυτὸν, εἰσάπαξ τρέσας;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1420 τί δ', αὖθις, ὦ παῖ, δεῖ σε θυμοῦσθαι; τί σοι
πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

αἰσχρὸν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμέ
οὕτω γελαῖσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1425 ὄρᾱς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρεις
μαντεύμαθ', ὃς σφῶν θάνατον ἐξ ἀμφοῶν θροεῖ;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

χοήζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἷ μοι τάλανα· τίς δὲ ταλμήσει κλύων
τὰ τοῦδ' ἔπεισθαι τάνδρος, οἷ' ἐθέσωσιεν;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

1430 οὐδ' ἀγeloῦμεν φλαῦρ'· ἐπεὶ στρατηλάτου
χρησίου, τὰ κρείσσω, μηδὲ τάνδεᾶ λέγειν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα;

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

καὶ μή μ' ἐπίσχυς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἤδ' ὁδὸς
 ἔσται μέλουσα δύσποτμός τε καὶ κακὴ
 πρὸς τοῦδε πατρός, τῶν τε τοῦδ' Ἑρινύων.
 1435 σφῶν δ' εὐδοίῃ Ζεὺς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι
 θανόντ'· ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντί γ' αὐθις ἔξεσθαι.
 μέθισθε δ' ἤδη, χαίρετόν τ'. οὐ γὰρ μ' ἔτι
 βλέποντ' ἐσέψουσ' αὐθις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ τάλαν' ἐγώ.

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

μή τοι μ' ὀδύρου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ τίς ἂν σ' ὀρμώμενον
 1440 εἰς προὔπλον Αἰδῆν οὐ καταστένοι, κάσι;

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

εἰ χρὴ, θανοῦμαι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ.

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

μὴ πιθ'· ἀ μὴ δεῖ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

δυστάλαινά τ' ἄρ' ἐγώ,
 ἣν σου στερηθῶ.

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι
 καὶ τῇδε φῦναι χατέρεα. σφῶν δ' οὐκ ἐγώ
 1445 θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακόν.
 ἀνάξια γὰρ πᾶσιν ἐστὶ δυστυχεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

νέα τάδε νέοθεν ἦλθ' ἐμοὶ

στροφή α'.

βαρύπνομα κακὰ

παρ' ἀλαοῦ ξένου,

1450 εἴ τι μοῖρα μὴ κιχάνει.

μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων

ἔχω φράσαι.

οῖᾶ, οῖᾶ ταῦτ' αἰὶ

χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἕτερος

1455 τάδε παρ' ἡμᾶρ αὐθις αὔξων ἄνω —

ἐκλυπεν αἰθήρ, ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνα, τέκνα, πῶς ἂν, εἴ τις ἔντοσπος,

τὸν πάντ' ἀρίστον δεῦρο Θησέα πόροι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ, τί δὲ ἐστὶ τὰξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1460 Διὸς πλερωτὸς ἦδε μ' αὐτίκ' αὔξεται

βροτὴ πρὸς Ἀθήν. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.

ΧΟΡΟΣ.

ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται

ἀντίστρ. α'.

κλύτος ὅδ' ἄφατος

Διόβολος· εἰς ἄκραν

1465 δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν.

ἔπληξα θυμόν. οὐρανία γὰρ ἀσβεσται

φλέγει πάλιν.

τί μὰν ἀφήσει τέλος;

δέδια δὲ. οὐ γὰρ ἄλλαν

1470

ἀφορμᾷ ποτ', οὐδ' ἄνευ ξυμφορᾶς.
ὦ μέγας αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ παῖδες, ἤκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θείσφατος
βίου τελευτῇ, κούκ' ἐτ' ἔστ' ἀποσλήροφ'.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πῶς οἶσθα; τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1475

καλῶς κάτοιδ'. ἀλλ' ὡς τάχιστα μοι μολῶν
ἀνακλῆ χώρας τῆσδ' ἐτις πορευσάτω.

ΧΟΡΟΣ.

ἐα, ἐα.

ἐρετὴ δ'.

ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται
διαπρύσιος ἔτοκος.

1480

ἵλαος, ὦ δαῖμον, ἵλαος, εἴ τι γὰρ
ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων,
ἐναισίου δὲ συντύχοιμι,
μηδ' ἄλαστον ἀνδρ' ἰδὼν,
ἀκερδῇ χάριν μετὰσχοιμί πως.

1485

Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄρ' ἐγγὺς ὤνῃ; ἄρ' ἐτ' ἐμψύχου, τέκνα,
κιχῆσεται μου καὶ κατορθοῦντος φρένα;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρεσί;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1490

αἰθ' ὣν ἐπασχον εὔ, τελεσφόρον χάριν
δοῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμεν.

ΧΟΡΟΣ.

ιαὺ, ιού.

ἀπὸ πρ. β.

ἰὼ παῖ, βᾶθι, βᾶθ', εἴτ' ἄκραν

ἐπ' αἰγιαλὸν ἐναλίω

Ποσειδάωνι θεῷ τυγχάνεις

1495. βούθυτον ἐσίαν ἀγίζων, ἵκου.

ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα

καὶ φίλους ἐπαξιῶ

δικαίαν χάριν παρασχέιν, παθών.

σπεῦσον, αἶσθ', ὦ ἴναξ.

ΘΗΣΕΥΣ.

1500 τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἤχεϊται κλύπος,
σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τοῦ ξένου;
μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἢ τις ὀμβροῖα
χάλαζ' ἐπιρράξασα; πάντα γὰρ θεοῦ
τοιαῦτα χιμμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1505 ἄναξ, ποθοῦντι προῦφάνης, καί σοι θεῶν
τύχην τις ἐσθλὴν τῆσθι' ἔθηκε τῆς οἰδοῦ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί θι' ἐστίν, ὦ παῖ Λαίου, νέορτον αὖ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ῥοπή βίου μοι. καί σ', ὅπως ξυνήνεσα,
θέλω, πέλιν τε τήνδε, μὴ ψεύσας θανεῖν.

ΘΗΣΕΥΣ.

1510 ἐν τῷ δὲ κεῖσθαι τοῦ μόρου τεκμηρίω;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλουσί μοι,

ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων.

ΘΗΣΕΥΣ.

πῶς εἶπας, ὦ γεραιέ, δηλοῦσθαι τάδε;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς, τὰ πολλὰ τὲ
1515 σφράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικῆτου βέλη.

ΘΗΣΕΥΣ.

πείθεις με. πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὄρω,
καὶ ψευδόφημα. χῶ' τι χρηὲν ποιῆν λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἅ σοι
γῆρας ἄλυτα τῇδε κείσεται πόλει.
1520 χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι,
ἄδικτος ἡγητήρος, οὗ με χρηὲν θανῆν.
τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινί,
μήθ' οὐ κέκυθε, μήτ' ἐν οἷς κείται τόποις.
ὥς σοὶ πρὸ πολλῶν ἀσπίδων, ἀλκὴν ὅδε,
1525 δορός τ' ἐπακτοῦ, γειτόνων αἰὲ τιθῆ.
ἀ δὲ ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ,
αὐτὸς μαθήσει, κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος.
ὥς οὐτ' ἂν ἀσπίων τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τω,
οὐτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, σφίγγων ὅμως.
1530 ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε, χῶ' ταν εἰς τέλος
τοῦ ζῆν ἀφικνῆ, τῷ προφερετάτῳ μόνῳ
σήμεν· ὁ δὲ αἰεὶ τῷ πτόντι δεικνύτω.
χ' οὕτως ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν. αἱ δὲ μυρίαὶ πέλεις,
1535 καὶ εὐ εἰς οἰκῇ, ῥαδίως καθύβρισαν.

Θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὅψ' ἐ δὴ' εἰσορῶσ', ὅταν
τὰ θεῶ' ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ·
ὃ μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.
τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἶδ' ἐκδιδάσκωμεν.

- 1510 χῶρον δὴ', ἐπείγει γὰρ με τοῦκ θεοῦ παρὸν,
σλείχωμεν ἤδη, μηδέ γ' ἐντρεπώμεθα.
ὦ παῖδες, ὦ δὴ' ἔπεσθ'. ἐγὼ γὰρ ἡγεμῶν
σφῶν αὖ πέφασμαι καινός, ὥσπερ σφῶ πατρί.
χωρεῖτε, καὶ μὴ ψάυετ', ἀλλ' ἑατ' ἐμὲ
1545 αὐτὸν τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα
μοῖο' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφύῃναι χθονί.
τῇ δὴ', ὦδε τῇδε βᾶτε. τῇδε γὰρ μ' ἄγει
Ερμῆς ὁ πομπῶς, ἥ τε νερέερα θεός.
ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόσθε που ποτ' ἦσθ' ἐμόν·
1550 νῦν δὴ' ἔσχατόν σου τοῦμόν ἄπ' ἔται δέμας.
ἤδη γὰρ ἔρῳ, τὸν τελευταῖον βίον
κρύψων παρ' Αἰδην. ἀλλὰ, φίλτατε ξένων,
αὐτός τε, χώρα θ' ἡδε, πρόσωποί τε σοὶ,
εὐδαίμονες γένοισθε· καί π' εὐπραξία
1555 μέμνησθ' ἐμοῦ θανόντος εὐτυχεῖς αἰεί.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ θέμις ἐστὶ μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν σίμφη.

καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν;

ἐννυχίων ἀναξ,

Αἰδωνεῦ, Αἰδωνεῦ . . . . .

- 1560 λίσσομαι μήτ' ἐπίπωνα,

μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ

ξένον ἐξανύσαι

- μέρω τὰν παῖκευθῇ κάτω
 νεκρῶν πλάκα, καὶ Στύγιον
 1565 δόμον. πολλῶν γὰρ ἂν καὶ μάταν
 πημάτων ἰκνουμένων,
 πάλιν σὲ δαίμων δίκαιος αἴξοι.
 ὦ χθόνια θεαί, σῶμά τ' ἀνικαίου ἀντί·
 θερὸς, ὃν ἐν πύλαισι
 1570 φασὶ πολυξέστοις
 εὐνᾶσθαι, κνυζᾶσθαι τ' ἐξ ἄντρων,
 αἰδάμασιν φύλακ' Αἰῖδα,
 λόγος αἰὲν ἀνέχει
 . . . . .
 ὃν, ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρβάρου,
 1575 καλύχομαι ἐν καθαυῷ
 βῆναι ὀρμωμένῳ νεβίερας
 τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας.
 σὶ τοι κικλήσκω τὸν αἰὲν αὐτῶνον.
 ΑΓΓΕΛΟΣ.
 1580 Ἄνδρες πολῖται, ξυνομωιάτως μὲν ἂν
 τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα·
 ἀ δὲ ἦν τὰ πραχθέντ', αὐτ' ὁ μῦθος ἐν βραχεὶ
 φράσαι πάρεσθιν, οὔτε τάργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.
 ΧΟΡΟΣ.
 ὅλωλε γὰρ δύστηνος;
 ΑΓΓΕΛΟΣ.
 ὡς λελογκότα
 κείνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίσπασο.
 ΧΟΡΟΣ.
 1585 πῶς; ἄρα θεῖα καὶ πόνῳ τάλας τύχη;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- τοῦτ' ἐστὶν ἤδη καὶ παυμασάσαι πρέπον.
 ὥς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶπας, καὶ σύ που παρῶν
 ἔξοισθ', ὑψηγῆϊρος οὐδενὸς φίλων,
 ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος.
 1590 ἐπεὶ δ' ἄφικτο τὸν καταρράκην ὁδὸν
 χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον,
 ἔστη κελεύων ἐν πολυσχίστων μιᾷ,
 κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως
 Περιθου τε κῆται πίστ' αἰὲ ξυνθήματα.
 1595 ἀφ' οὗ μέσος σιάς, τοῦ τε Θορικίου πέτρου,
 κοίλης τ' ὠχέροδου, καὶ πὸ λαΐνου τάφου,
 'καθέζετ'· εἴτ' ἔλυσε δυσπινεῖς σιολάς.
 κάπνιστ' αὔσας παῖδας, ἠνώγει φυτῶν
 ὑδάτων ἐνεκῆν λουίρα καὶ χοάς ποθεν.
 1600 τὰ δ' εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐπώψιον
 πάγον μολούσα, τάσδ' ἐπισιολὰς παρὶ
 ταχεῖ ᾠόρευσαν ξὺν χρόνῳ, λουίροισι τέ νιν
 ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ἣ νομίζεται.
 ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρωῆτος ἡδονήν,
 1605 κοῦκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὦν ἐφίετο,
 'κλύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθέναι
 ῥίγησαν, ὥς ἤκουσαν· εἰς δὲ γούναϊα
 πατρὸς πεσοῦσαι κλαίον, οὐδ' ἀνέεσαν
 σίερον ἀραγμούς, οὐδὲ παμμήκεις γόους.
 1610 ὁ δ' ὥς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν,
 πλύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν· ὦ τέκνα,
 οὐκ ἔσθ' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.

- ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τὰμα, κοῦκ ἔτι
τὴν δυσπρόνηλον ἔξειτ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφὴν·
- 1615 σκληρὰν μὲν, οἶδα, παῖδες. ἀλλ' ἐν γὰρ μόνον
τὰ πάντα λύει τὰυτ' ἔπος μοχθήματα.
τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλεον
ἢ τοῦδε τάνδρὸς ἔσχεθ', οὐ τητῶμεναι
τὸν λοιπὸν ἤδη βίοντον εὖ διάζετον. —
- 1620 τοιαῦτ' ἔω' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι
λύγδην ἔκλαιον πάντες. ὥς δὲ πρὸς τέλος
γόνων ἀφίκοντ', οὐδέ τ' ὁράρει βοή,
ἦν μὲν σιωπῇ· φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
θούῳξεν αὐτὸν, ὥσπερ πάντας ὀφθίας
- 1625 στήσας φόβῳ δέισαντας ἐξαίφνης τρίχας.
καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλὰχ' ἑὸς·
Ω σῦτος, σῦτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
χωρεῖν; πάλα δὴ τὰπὸ σοῦ βραδύνεται. —
ὅ δ' ὡς ἐπήσθητ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
- 1630 αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἀνακλῆ Θησέα.
καὶ πᾶσι προσῆλθεν, εἶπεν· Ω φίλον κάρα,
δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνους,
ὕμεις τε, παῖδες, τῷδε· καὶ καταίνεσον
μή ποτε προδώσειν τάσδ' ἐκὼν, τελεῖν δ' ὅσ' αἰ
- 1635 μέλλης φρονῶν εὖ ξυμφέρωντ' αὐταῖς αἰεί. —
ὅ δ' ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα
κατήνεσεν τάσδ' ὄρκιος δράσειν ξένῳ.
ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθύς Οἰδίπους
ψαύσας ἀφαιραῖς χερσὶν ὧν παίδων, λέγει·
- 1640 Ω παῖδε, τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ

- χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἂ μὴ θέμις,
 λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ Φωνούντων κλύειν.
 ἀλλ' ἔρπεθ' ὡς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
 Θεσεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα. —
- 1645 τοσαῦτα Φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν
 ξύμπαντες· ἀσφακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
 στένοντες ὠμαρτοῦμεν. ὡς δ' ἀπῆλθομεν,
 χρόνῳ βραχεὶ σφραφέντες, ἐξαπείδομεν
 τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι,
- 1650 ἀνακλῖα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
 χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, ὡς δεινοῦ τινὸς
 φόβου φανέντος, οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν.
 ἔπειτα μὲν τοι βαιὸν, οὐδὲ σὺν χρόνῳ,
 ἐρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα,
- 1655 καὶ τὸν θεῶν Ολυμπον ἐν ταυτῷ λόγῳ.
 μόρῳ δ' ὁποῖω κείνος ᾤλετ', οὐδ' ἂν εἰς
 θνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ Θεσέως κάρα.
 οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ
 κεραυνὸς ἐξέπραξεν, οὔτε ποντίας
- 1660 θύελλα κινήθεισα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ·
 ἀλλ' ἢ τις ἐκ θεῶν πομπάς, ἢ τὸ νεότερων
 εὐνοῦν διασπῶν γῆς ἀλάμπετον βάθρον.
 ὦνῆρ γὰρ οὐ σφενακίδος, οὐδὲ σὺν νόσοις
 ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ', εἴ τις βροτῶν,
- 1665 θαυμαστός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ Φρονῶν λέγειν,
 οὐκ ἂν παρέμην οἷσι μὴ δοκῶ Φρονεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ποῦ δ' αἶ τε παῖδες, χ' οἱ προσημψαντες φίλων;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αἰδ' οὐχ ἐκάς. γόων γὰρ οὐκ αἰσήμενες
φθόγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὀρρωμένας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1670 αἶ, αἶ. Φεῦ, ὅστιν, ἔσσι νῶν δὴ σφραγίς.
οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πατρός ἔμφυτον
ἄλαστον αἷμα δυσμόροιον σφενάζειν,
ὥ τινι τὸν πολὺν
ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἶχομεν,
1675 ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν
ιδόντε καὶ παθούσαι.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἔσθιν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐκ ἔσθιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.

ΧΟΡΟΣ.

βέβηκεν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὡς μάλιστα ἂν εἰς πόθον λάβοις.
τί γάρ; ὅτῳ μῆτι' Ἀρης, μήτε
1680 πόντος ἀντέκυρσεν, ἄσκο-
ποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν ἐν ἀφα-
νεί τινι μόρῳ φαινόμεναι.
τάλαινα· νῶν δ' ὀλεθρία
γυξ ἐπ' ὀμμασιν βέβηκε.
1685 πῶς γὰρ ἢ τιν' ἀπίαν γᾶν, ἢ
πόντιον κλύδων' αἰώμεναι, βίου
δύσοισιν ἔζομεν τροφάν;

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐ κάτοιδα.

στροφή β'.

1690 κατὰ με φόνιος Αἰδᾶς ἔλοι
πατρὶ ξυνθανεῖν γεραῖῳ
· τάλαιναν· ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλ-
λων βίος οὐ βιωτός.

ΧΟΡΟΣ.

1695 ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα,
τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς
χρὴ φέρειν, μηδ' ἄγαν φλέγεσθον·
οὐ τοι κατὰ μεμῶτα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1700 πάθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις. ἀντίστρ. α'.
καὶ γὰρ ὁ μηδαμὰ δὴ φίλον, ἦν φίλον,
ὅπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον.
ὦ πάτερ, ὦ φίλος,
ὦ τὸν αἰεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἰμένος,
οὐδὲ γέρων ἀφίλητος ἐμοί ποτε,
καὶ τᾶδε μὴ κυρήσεις.

ΧΟΡΟΣ.

ἔπαραξεν οὖν —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἔπαραξεν οἷον ἤθελε.

ΧΟΡΟΣ.

1705 τὸ ποῖον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἄς ἔχρηζε γᾶς ἐπ' ἑνάς
ἔθανε· κοίταν δ' ἔχει νέρθεν

εὐσκίασθον αἰὲν, οὐδὲ
 πένθος ἔλπε' ἄκλαυσθον. αἶε
 γὰρ ὄμμα σε τόδ', ὦ πάτερ, ἐμὸν
 1710 στένει δακρύον· οὐδ' ἔχω
 πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλανα
 ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος. ἰὼ, μὴ
 γὰρ ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρηζες, ἀλλ'
 ἔρημος ἔθανες ὥδ' ἐμοί.

ΙΣΜΗΝΗ.

1715

ὦ τάλανα,
 τίς ἄρα με πότμος αὐτίς ὥδ'
 ἔρημος, ἄπορος, ἐπιμένει,
 σέ τ', ὦ φίλα . . . .
 πατέρος ὥδ' ἐρήμας;

ἀντιφ. γ.

ΧΟΡΟΣ.

1720

ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσε
 τὸ τέλος, ὦ φίλαι, βίου,
 λήγστον τοῦδ' ἄχους, κακῶν γὰρ
 οὐδεὶς δυσάλωτος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάλιν, φίλα, συθῶμεν.

ἀντιφ. γ.

ΙΣΜΗΝΗ.

1725

ὡς τί ρέζωμεν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἥμερος ἔχει με —

ΙΣΜΗΝΗ.

τίς;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τὰν χθόνιον ἐστίαν ἰδεῖν —

ΙΣΜΗΝΗ.

τίνος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πατρός. τάλαιν' ἐγώ.

ΙΣΜΗΝΗ.

Θέμις δὲ πῶς τάδ' ἐστί; μῶν αἰχ' ὄρας —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1730 τί τόδ' ἐπέπληξας;

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ τόδ', ὡς —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τί τοῦδε μάλ' αἰΐτις . . . . .

ΙΣΜΗΝΗ.

. . . . .
ἄταφος ἔπεινε, δίχα τε παντός.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἄγε με, καὶ τέτ' ἐνάοιζον.

ΙΣΜΗΝΗ.

αἶ αἶ, δυστάλαινα ποῖ δῆτι

735 αἰΐτις ὥδ' ἐξημος, ἄταφος

αἰῶνα τλάμειν ἔξω;

ΧΟΡΟΣ.

φίλοι, τρέσθε μηδέν.

ἀνιήρ. γ'.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλὰ ποῖ φύγω;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ πάρος ἀπειφύγεται
 σφῶν τὸ μὴ πιτνεῖν κακῶς.

1740

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Φρονῶ —

ΧΟΡΟΣ.

τί δὴθ' ὑπερνοεῖς;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲ γε μάτευσ. μόγος ἔχει —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ πάρος· ἐπεὶ . . . .

1745

τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δ' ὑπερθευ.

ΧΟΡΟΣ.

μήγ' ἄρα πέλαιγος ἐλάχετόν τε

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ναί, ναί.

ΧΟΡΟΣ.

ξύμφημι καὶτός.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Φεῦ, Φεῦ· ποῖ μόλωμεν, ὦ Ζεῦ;

ἐλπιδῶν γὰρ ἐς τίν' ἡμᾶς

1750

δαίμων τανῦν γ' ἐλαύνει;

ΘΗΣΕΥΣ.

παύετε θρήνων, παῖδες. ἐν οἷς γὰρ

χάρις ἢ χθονία ζύν γ' ἀπόκειται,

πενθεῖν οὐ χρεή· νέμεσις γάρ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπαίττομέν σοι.

ΘΗΣΕΥΣ.

1755

τίνος, ὦ παῖδες, χρεῖαν ἀνύσαι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τύμβον θέλομεν

προσιδεῖν αὐταὶ πατρὸς ἡμετέρου.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλ' οὐ θεμιτὸν κεῖσ' ἐστὶ μολεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πῶς εἴπας, ἀναξ, κοίραν' Αθηνῶν;

ΘΗΣΕΥΣ.

1760

ὦ παῖδες, ἀπαῖπεν ἐμοὶ κείνος,

μήτε πελάζειν ἐς τοῦσδε τόπους,

μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν

θήκην ἱερὰν, ἣν κείνος ἔχει.

καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα, καλῶς

1765

χώραν ἔξιν αἰὲν ἄλυτον.

ταῦτ' οὖν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν,

χωρὶ πάντ' αἰῶν Διὸς Οἴκος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νόον κείνῳ,

ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ. Θήβας δ' ἡμᾶς

1770

τὰς Ωγυγίους πέμψον, εἴαν πως

διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον

τοῖσιν ὁμαίμοις.

ΘΗΣΕΥΣ.

δράσω καὶ τάδε, καὶ πάντα γ' ὅσ' ἂν

168 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

1775 μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῶν,
καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,
πρὸς χάριν. οὐ γὰρ δεῖ μὲ ἀποκάμνεν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀποπαύετε, μήτ' ἐπὶ πλείω
θρήνον ἐγείρετε.
πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΟΥ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ, ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

1. Ω ΤΕΚΝΑ. φιλόδημον καὶ προνοητικὸν τοῦ κοινῇ συμβέροντος τὸ τοῦ Οιδίποδος ἥθος, καὶ εὐνοϊαν ἔχον ἀπὸ τοῦ γλῆθους, δι' ὧν αὐτοὺς εὐηργέτησεν. εἰκότως οὖν κέχρηται τῷ ΤΕΚΝΑ, ὥσπερ ἐπὶ πατὴρ. νέοι ὄντες νῦν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου γάμου. οἰκτρὸν δὲ τὸ ΝΕΑ.

2. ΘΟΑΖΕΤΕ. κατὰ διάλυσιν, ἀντὶ τοῦ θάσσετε, ἡ θοῶς προκαθήσθε, ΙΚΤΗΡΙΟΙΣ ΚΛΑΔΟΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ταῖς ἰκτετοῖαις. τὸ δὲ ΕΞΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ, ἀντὶ τοῦ, κεκοσμημένοι. ὡδασι γὰρ τῷ σίεφειν χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ κοσμεῖν. σίεμμα ἐστὶ τὸ προσελημένον ἔριον τῷ θαλλῷ.

4. ΠΟΛΙΣ Δ' ΟΜΟΤ ΜΕΝ. οἱ μὲν μηδὲν πεπονθότες πρὸ ἀποτροπῇ τοῦ κακοῦ θύουσι, καὶ παιᾶνας ᾄδουσιν· οἱ ἐπιλακότες, ἐπὶ τοῖς οἰκείοις κακοῖς ἀποσιμῶσιν.

6. ΑἴΓΩ ΔΙΚΑΙΩΝ. οὐ δι' αἰγέλων μαθεῖν τὴν αἰτίαν ἔωσα, ἀλλ' αὐτὸς παρεγενόμενον προκηδόμενος ὑμῶν.

8. Ο ΠΑΣΙ ΚΛΕΙΝΟΣ. ὁ πᾶσι τοῖς ἐπιτηδεύμασιν, ἡ τ' ἀνθρώπων. πιθανῶς δὲ τὸ ἄνομα τοῦ προλογίζοντος ἐδήκουν, ἅμα δὲ καὶ εἰς ἐπιθυμίαν φέρει τὸν θεατὴν τῶν ἐπὶ τοῦ Οιδίποδος. οὐκ εὐθὺς δὲ τὰς αἰτίας τῆς δόξης ἐπείγει· ἀλλὰ ταμιεύεται κατὰ βραχὺ ἐν καιρῷ ἐνθῆσιν. καλῶς

δὲ οὐ δι' αἰγέλων ἀπήγεται, ἵνα, διαλεγομένου αὐτῶν,
ἐκ Δελφῶν εἰσαγάγῃ τὸν Κρέοντα.

9. ΑΛΛ' Ω ΓΕΡΑΙΕ. εὐτάκτως ἐκαστῶ τὸ δέον ἀπένειμε
διὰ μὲν τῶν παίδων, τὸν οἶκον τῆς ἱκετείας· διὰ δὲ τοῦ
πρεσβύτου, τὴν πρὸς βασιλέα ἀπόκρισιν. εἰς γὰρ τοῦτο ἀπέ-
στειλτο τὸ τῶν νέων πρόσωπον. δεδήλωται οὖν ἡμῶν τὸ χρησιμὴν
τῆς παρουσίας τοῦ γέροντος.

10. ΤΙΝΙ ΤΡΟΠῶ. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ποίᾳ προφάσει ἱκε-
τεύετε; εἴτα ἐπιφέρει τὰς αἰτίας. ἡ γὰρ διὰ δέος καλῶς,
ἡ παθύντες, ἐκδικίας τυχεῖν ἀξιοῦτε· ὅπερ ἐδήλωσε ἐν
τοῦ ΣΤΕΡΞΑΝΤΕΣ, οἷον ἤδη πεπονθότες.

12. ΔΥΣΑΛΗΤΟΣ. σκληρὸς, δυσμετάκλαστος, ἀνάλ-
γης, ἀπαθής, ἀνελής. ἴσος τῷ ἀνάλγητος καὶ σκληρὸς.

14. ΑΛΛ' Ω ΚΡΑΤΥΝΩΝ. ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἐγνώκα-
μεν τὸ ὄνομα τοῦ Οἰδίποδος, καὶ ὅτι παιᾶνες εἰσιν ἐν τῇ πό-
λει· νῦν δὲ διὰ τῆς ἐντέχνου ἐπεξεργασίας, ὅτι καὶ βασι-
λεὺς, καὶ τὴν αἰτίαν τῶν παιάνων. προαγωγὸν δὲ εἰς πῦκα
τὸ προοίμιον. ΗΛΙΚΟΙ ΠΡΟΣΗΜΕΘΑ. τοῦτο καὶ τὴν ἡλικίαν
σημαίνει, καὶ δυσωπητικὸν πῶς τυγχάνει. ὥς γὰρ ἐπὶ Στρί-
βωμους πάρεσιν, ἐπὶ τοὺς πρὸ τῶν βασιλείων ἰδρυμένους.

17. ΠΤΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, βαδίσαι. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ
τῶν νεοτῶν. τὸ δὲ ΣΤΗΝ ΓΗΡΑΙ ΒΑΡΕΙΣ, ἐφ' αὐτοῦ τῷ πλν-
θυντικῷ ἐχρήσατο, καὶ τὸ ΙΕΡΕΙΣ ὁμοίως. τὸ ΛΕΚΤΟΙ τάχα
μετὰ εἰς σύστασιν τῶν παίδων· τάχα δὲ καὶ δημοσίαν ἐκφύγει
τὴν ἐκπομπήν, ὥς ἐπιλεχθεῖσαν, καὶ πεμφθεῖσαν παρὰ
τοῦ κοινοῦ.

20. ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΔΙΠΛΟΙΣ ΝΑΟΙΣ. δύο ἱερά ἐν ταῖς
Θήβαις ἰδρυταὶ τῇ Αθηνᾷ· τὸ μὲν Οἰκαίας, τὸ δὲ Ἰσμητιάς.

οἱ δὲ οὕτως· τὸ μὲν Αλαλκομενίας, τὸ δὲ Καδμείας. τινὲς δὲ τὸ τῆς Αλαλκομενίας οὐκ ἐν Θήβαις, ἀλλ' ἐν κώμῃ εἶναί φασιν. ΓΣΜΗΝΟΥ ΤΕ ΜΑΝΤΕΙΑ. ΣΠΟΔΩ. καὶ γὰρ ἐστὶ παρὰ τῷ Ἰσμηῶ Ἀπόλλωνος ἱερόν· δι' ὃ φησι ΜΑΝΤΕΙΑ ΣΠΟΔΩ. τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ, βωμῶ. ὅτι διὰ τῶν ἐμπυρῶν ἱματεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὡς φησι Φιλόχορος.

23. ΣΑΛΕΤΕΙ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χειμαζομένων νεῶν.

25. ΦΘΙΝΟΥΣΑ ΜΕΝ ΚΑΛΥΞΙΝ, σὺν τοῖς βλαστήμασιν. οὐ μόνον ἀφορίαν φησὶν εἶναι τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πεφυκότας καρπούς διαφθείρεσθαι ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ.

27. ΠΥΡΦΟΡΟΣ ΘΕΟΣ. ὁ λοιμὸς, ὁ πυρετοφόρος. τὸν γὰρ πυρετὸν, πῦρ καλοῦσι, καὶ τὸ ἐναντίον, ὡς Ὀμηρος· (Ιλ Χ. 31.) Καί τε φέρει πολλὸν πυρετόν. ΣΚΗΨΑΣ. ἐπιβαλὼν. ΔΩΜΑ ΚΑΔΜΕΙΟΝ. περιφραστικῶς ἡ πόλις. ἡ ἀντὶ τοῦ, τὰ δῶματα πάντα τῆς πόλεως.

33. ΑΝΔΡΩΝ ΔΕ ΠΡΩΤΟΝ. οὐ μόνον οὖν ὡς βασιλέως δέονται, ἀλλὰ καὶ σοφοῦ. κατὰ βραχὺ δὲ παρεμβάλλει ἡμῖν ἡ πειρητὴς τὰ τῆς ἰστορίας τοῦ Οιδίποδος. ΣΥΜΦΟΡΑΙΣ. ταῖς βιωτικαῖς συντυχίαις. ΕΝ ΤΕ ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙΣ. καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὸ θεῖον κοινωνίαις καὶ φιλίαις. τὸ στοχάζεσθαι τῆς τῶν θεῶν διανοίας. ἐκ τούτου δὲ παθητικωτέραν ἢ τραγωδίαν ποιεῖ, ὅταν ὁ τοιοῦτος εἶναι νομιζόμενος, φανῇ κακοῖς μύσεσιν ἔνοχος.

35. ΑΣΤΥ ΚΑΔΜΕΙΟΝ ΜΟΛΩΝ. ὅς τε μολὼν ἄστυ Καδμείων, ἵνα καὶ ἡ ἀπὸ ξένης αὐτοῦ ἀφίξις δηλεῖθῃ. ΣΚΛΗΡΑΣ ΛΟΙΔΟΥ. ὅτι τὸ ΛΟΙΔΟΥ εὐφημὸν ἐστὶ, προσέθηκε ΣΚΛΗΡΑΣ, ὃ ἐστὶ δυσκόλου, διὰ τὸ αἶνγμα. ἡ Φοινικῆς.

38. ΟΥΔ' ΕΚΔΙΔΑΧΘΕΙΣ. οἷον, οὐ προακούσας παρ'

ἡμῶν τὸν τρόπον τῶν αἰνιγμάτων, ὅπερ ἂν συνελάμβανέ πως σοι πρὸς τὴν λύσιν. ὡς πρὸς Θεοφιλῇ οὖν καὶ εὐτυχῇ ἀπαί-
τῳσι. περιττεύει δὲ ἡ ἐξ, ἢ ἡ ὑπό. ΠΡΟΣΘΗΚΗ. συμβουλῇ,
ἐπικουρίᾳ.

40. Ω ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ΠΑΣΙΝ. ἢ ὑπὸ πάντων κρατίστis
εἶναι ὑπολαμβάνόμενος, ἢ πᾶσι τοῖς προειρημένοις, τύχῃ,
συνέσει, Θεοφιλίᾳ.

41. ΠΡΟΣΤΡΟΠΟΙ. προσπασιωκότες, προστετραμμένοι.
ἴσως δὲ τοῦτο εἰπὼν ὁ ὑποκριτὴς προσπασιῶει πρὸς τοὺς πύδας
τοῦ ἀρχοντος.

44. ΩΣ ΤΟΙΣΙΝ ΕΜΠΕΙΡΟΙΣΙ. ἐν τοῖς συνετοῖς τὰς συ-
τυχίας καὶ τὰς ἀποβάσεις τῶν βουλευμάτων ὁρᾷ ζώσας καὶ
οὐκ ἀπολλυμένας. οὐ σφάλλονται, ἀλλὰ τὸ ἀποδοσόμενον
σχοχάζονται καλῶς. ΖΩΣΑΣ. ἐναργεσίερας.

46. ΙΘ' Ω ΒΡΟΤΩΝ. διεξιζὼν τὰ τῆς πόλεως κακὰ,
καὶ ὅτι ἱκανὸς ἐστὶν ἐπινοῆσαι ἀπαλλαγὴν, ἐπάγει ὅτι καὶ
χρησίμους σῶσαι τὴν πόλιν, μᾶλλον δὲ κινδυνῶδες τὸ ἀμελεῖ-
σαι. ἴθι οὖν καὶ εὐλαβήθητι, μὴ τὴν ὑπάρχουσαν δόξαν ἐπὶ
τῇ εὐποιίᾳ ἀπολέσης. πάντες δὲ αἰδημόνως οὐκ εἶπεν, ὅτι οὐκ
ἐτι τιμήσει σε ἡ πόλις· ἀλλὰ σὺν τῇ εὐχῇ τὸ ἄλον κατέθηκεν.
εἰώθαμεν δὲ καὶ τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν εὐμεριῶν μνημο-
νεύειν, καθὼς ἄρχοντες ἀποβῶσιν. ἔασον οὖν, φησὶν, ἀκί-
ραιοι τὴν προγεγενημένην σοι δόξαν, ἵνα αὐτὸ τοῦτο λέγωμεν,
ὅτι ἐπὶ Οιδίποδος τῆς Σφίγγος ἀπαλλαγέντες εὖ διαγεγί-
ναμεν.

51. ΑΣΦΑΛΕΙΑ. γνώμη ἀσφαλεῖ, καὶ ἐχυρᾷ εὐβουλία
τὸ ἐμπειρὸν κακὸν τῇ πόλει ἀνέρωθωσον.

54. ΩΣ ΕΙΠΕΡ ΑΡΞΕΙΣ. τὸ πᾶν τοῦ κινδύνου, φησὶν,

εἰς σὲ φθάσει. τίνος γὰρ ἄρξεις, ἢ ποίαν ἔξεις πολιτείαν, ἀπολωλότων τῶν οἰκούντων;

56. ΩΣ ΟΥΔΕΝ ΕΣΤΙΝ. καὶ Αλκαῖος φησὶν· Ἄνδρες πέλειος πύργοι ἀρήϊοι. καὶ Δημοσθένης· Ἄνδρες γὰρ πέλειος, καὶ οὐ τείχη. ὅμοιον δὲ τὸ τῶν νεῶν ταῖς πόλεσιν, ὅθεν καὶ τυσπικοῖς τοῖς οἰόμεσιν ἀπὸ τῶν νεῶν εἰωθότως χρῶνται ἐπὶ τῶν πόλεων, οἵακας νῦν ἀντὶ τοῦ ἄρχοντας λέγοντες, καὶ ὁρῶς πλεῖν τὴν πόλιν φάσκοντες.

58. Ω ΠΑΙΔΕΣ ΟΙΚΤΡΟΙ. οὐκ εἰς τὴν ἡλικίαν τοσούτον τὸ Ω ΠΑΙΔΕΣ, ὥς ἂν ἀρμόζον ἐστὶ τῷ φιλοφρονουμένῳ ἡθεῖαι καὶ τὸ Ω ΤΕΚΝΑ ἐν ἀρχῇ. πρὸς τοὺς παῖδας δὲ διαλέγεται, ὥς οἰκτροτέρους, καὶ μᾶλλον βοηθείας δεομένους· ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ πλῆθος, ὥς ἐπικρατέσθηρον.

65. ΩΣΤ' ΟΥΚ ΤΗΝΩ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀμέριμνόν με οὔτα παρακαλεῖτε φροντίζειν, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ πεφροντικότεα. ΠΟΛΛΑΣ Δ' ΟΔΟΥΣ. πολλὰς γνώμης ἐπιβολὰς ἐν τῇ σκέψει πλανώμενος ἦλθον, ἕως οὗ ἀρίστην εὔρον τὴν ἐπὶ τὸν θεὸν καταφυγὴν. ἀρσενικῶς δὲ ἐχρήσατο ΠΛΑΝΟΙΣ, ἀντὶ θηλυκοῦ πλάναις.

70. ΚΡΕΟΝΤΑ. οὐ τὸν τυχόντα ἐπεμψα, ἀλλὰ τὸν ἀγαθόν. ΓΑΜΒΡΟΝ δὲ, ἀπλοϊκῶς ἀντὶ τοῦ κηδεσθῆναι.

78. ΟΙ ΔΕ Γ' ΑΡΤΙΩΣ. οἱ ἡῖθεοι πρὸς τὸ οὖς αὐτοῦ φασιν, ὅτι πάρεστι Κρέων, ὥς ὀξυωπέσθηροι· δι' αἰδῶ δὲ τοὺς λόγους παρητήσαντο. ὁ δὲ ἱερεὺς, ἅμα μὲν ὥς πρεσβύτης αἰχ' ὀρᾷ, ἅμα δὲ κατὰ νοῦν ἔχων τὸν λόγον τοῦ βασιλέως.

80. ΩΝΑΞ ΑΠΟΛΛΟΝ. εἰκότως πρὸς Ἀπολλῶνα ἢ ἀιαδούσης. ἐν γὰρ τῷ ἀπὸ θεοῦ ῥηθισομένῳ χρησμῷ κεῖται τὸ τῆς ἀπαλλαγῆς. εἴθε οὖν παραγένοιτο Κρέων ἐπὶ τινι

σωτηρίῳ τύχῃ λαμπρὸς, ὥσπερ ἐκ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον καταστάσεως Φειδρός. λεληθότως δὲ δεικνυσιν ἡμῖν τὸ σχῆμα τοῦ ὑποκριτοῦ, ὅπως εἰσῆλθε.

82. ΚΑΡΑ ΠΟΛΥΣΤΕΦΗΣ. οἱ γὰρ ἐπὶ τινι αἰσίῳ παρσθενόμενοι ἐκ Δελφῶν, ἐσημεμένοι ἐπανήσαν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (21.) φησί.

84. ΣΥΜΜΕΤΡΟΣ. οὐκ ἐστὶ, φησὶ, μακρὰν, ἀλλ' ἐγγύς, καὶ μέτρον ἔχων τοῦ ἀκούειν, διὰ τὸ πλησίον γενέσθαι. ΑΝΑΣ. ἴδιον τῶν ἐν χρεία καθεστώτων φιλοφρονεῖσθαι μίζοσιν ὀνόμασι τοὺς ταπεινοτέρους.

87. ΕΣΘΛΗΝ. ὁ μὲν Οιδίπους τίς εἴη ὁ χρησμὸς ἐπαυθάνετο· ὁ δὲ οὐκ εὐθύς αὐτὸ τὸ ῥητὸν ψιλὸν ἔειπεν. ἀπὸ γὰρ τῶν εὐφήμεων ἀρξασθαι θέλει. ὁ δὲ νοῦς· λέγω γὰρ πάντα ἂν εὐτυχεῖν τὴν πόλιν, εἰ καὶ τὰ δύσφημα τύχοι κατ' ἑρθεῖν ἐξεληθόντα· τουτέστιν, εἰ τὰ ἀγνωστὰ γνωσθῇ, τὸ τίς ἐστὶ ὁ Φονεὺς Λαίου. οὐδὲν γὰρ χαλεπὸν ἐνὶ ἐν τῷ χρησμῷ, ἀλλ' ἀγνοεῖται μόνον τὸ ὑπ' αὐτοῦ ῥηθέν. ΤΑ ΔΥΣΦΟΡ'· καὶ τὰ χαλεπὰ εἰ τύχοι κατ' ἑρθεῖν προϊόντα, πάντα εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω.

89. ΕΣΤΙΝ ΔΕ ΠΟΙΟΝ. ὅτι ἀσαφῆ τὸν λόγον ἔειπεν, ἐπὶ ἀξιοῖ αὐτοῦ τοῦ ῥητοῦ ἀκούσαι. μέχρι γὰρ νῦν οὔτε θαρσήσας, οὔτε ἔμφοδός εἰμι τῶν ὑπὸ σοῦ ἀκούσας.

93. ΤΩΝΔΕ ΓΑΡ ΠΛΕΟΝ. περὶ τούτων πλέον ἀγωνίζομαι, ἢ περὶ τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς. ἀξίως τοῦ βασιλικῷ ἥθους. ΕΣ ΠΑΝΤΑΣ ΛΥΔΑ. δημοσίᾳ φράζειν κελεύει, ἅμα μὲν ἐπει, μηδὲν ὑποσπείων περὶ ἑαυτοῦ, οἶεται καὶ θεοφιλὲς εἶναι· ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ, ἐν μέσῳ ῥηθέντων, αὐτοσθῆναι τὰ τῆς ἀναζητήσεως. αὖξαι δὲ ὁ ποιητὴς τὸ ὡς εὐνοϊκὸν ἥθος τῷ

Οδύπποδς, ὅπως αὖξοιτο τὰ τῆς τραγωδίας, ὕψιρον αἰτίου αὐτοῦ τῶν κακῶν ἀναφαινομένου.

96. ΕΜΦΑΝΩΣ. ἔτι πολλάκις ἐκπαύσουσι λοξοὶ χρησμοί, ἵνα μὴ γένηται ἀφορμὴ τοῦ παραπαμέμφασθαι τὸν χρησμεν, οὕτως εἶπεν.

101. ΩΣ ΤΟΔ' ΑΙΜΑ ΧΕΙΜΑΖΟΝ. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ, αἵματος χειμάζοντος τὴν πόλιν τοῦ Λαίου.

106. ΕΠΙΣΤΕΛΛΕΙ. ἐντέλλεται, ὑποτίθεται. ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΕΝΤΑΣ. τοὺς Φονέας τούτου τιμωρεῖσθαι.

109. ΔΥΣΤΕΚΜΑΡΤΟΝ. δυσκατέργαστον, δυσεύρετον, δυσκατάληπτον.

111. ΑΛΩΤΟΝ. ὥστε καὶ εὐχερῶς μὴ εἰς πολλὰ πλανωμένας ἐξευρεῖν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΕΦΑΣΚΕ· λείπει δὲ τὸ, πῆγμα. ΕΚΦΕΥΤΕΙ. λανθάνει.

112. ΠΟΤΕΡΑ. ὡς συνετὸς ὁ Οιδίππους ζητεῖ τὰ καθ' ἑκάστην· εἶτα οὕτως ἐπὶ τὴν ἀναζήτησιν ἔξεισι μεταπαμεμφάμευς τοὺς πολίτας, ἵνα καὶ ἀφορμὴ τῆς εἰσόδου γένηται.

114. ΘΕΩΡΟΣ. ὁ πρὸς τοὺς Θεοὺς διὰ χρησμὸν ἀπερχόμενος.

116. ΟΥΔ' ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΙΣ. οἷον, εὐδὲ ἀκόλουθος, παρ' οὗ τις ἂν μάθοι, καὶ χρήσαιτο πρὸς ζήτησιν.

118. ΘΝΗΣΚΟΥΣΙ ΓΑΡ. οἷον, πάντες οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτῷ ἀνῆρέθησαν· δηλονότι ὑπεραγωνιζόμενοι τοῦ δεσπότου· πλὴν ἐνός, ὃς διὰ δειλίαν ἐκφυγὼν οὐδὲν ἀκριβὲς εἶχεν εἰπεῖν, πλὴν ὅτι ὑπὸ λησίων ἀνῆρέθη. ἄκρως δὲ ὑπέγραψε τὸ ἦθος τῶν δειλῶν. ἅμα μὲν γὰρ ἐπαίρουσι τὰ πεπραγμένα, ἵνα μὴ δέξωσι διὰ δειλίαν φυγεῖν· ἅμα δὲ καὶ ἐν παραφρονήσει

ὄντες τὰ βραχία μείζω δοξάζουσι. καλῶς δὲ ὑπονόμῃται.
ἵνα τέως μὴ ἐλέγχοιτο τὸ κατὰ τὸν Οἰδίποδα.

122. ΟΥ ΜΙΑ ΡΩΜΗ. ἀντὶ τοῦ, οὐχ ἓνα μόνον, ἀλλὰ
καὶ πολλούς.

124. ΕΙ ΤΙ ΜΗ ΞΤΝ ΑΡΓΥΡΩ. ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ ἐπὶ
κέρδει. τίνει δὲ τοῦτο εἰς Κρέοντα, ὡς αὐτοῦ συνθεμένου τοῦ
τοῦ Λαίου Φονεῖ, διὰ τὴν βασιλείαν. ΕΝΘΕΝΔΕ. ἤγειται
τῆς πόλεως ταύτης.

126. ΔΟΚΟΥΝΤΑ ΤΑΥΤ' ΗΝ. καὶ τότε, φησὶ, ταῦτα
ὑπενόητο, ὅτι ἐπιβεβούλευται.

130. Η ΠΟΙΚΙΛΩΔΟΣ. ἠνάγκαζεν ἡμᾶς ἡ Σφίγξ με-
θέντας τὰ ἀφανῆ, τὰ κατὰ τὸν Φέρον τοῦ βασιλέως, ταῦτα
γὰρ ἀφανῆ, τὸ παρά ποσὶ κακὸν σκοπεῖν. ἢ αὐτῶς ἡ
Σφίγξ ἠνάγκαζεν ἡμᾶς, μεθέντας τὸ σκοπεῖν τὰ κατὰ τὸν
Φέρον, τὰ πρὸς ποσὶν ἀφανῆ ζητεῖν, τουτέστι τὰ ἀφανῆ α-
νίγματα.

132. ΑΛΛ' ΕΞ ΤΗΠΑΡΧΗΣ. οἶον, αὐτῆς ζητῶν τὰ πα-
κείμενα ἡμῖν, ἀναδραμοῦμαι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ πράγματος.
καὶ εἰς Φῶς ἄξω. ἴσως δὲ λεληθότως καὶ τι ἕτερον ἐκείνῳ
ἐν τῷ ΕΓΩ ΦΑΝΩ, ὅπως οὐ φησὶ μὲν ὁ Οἰδίπους, μανθάνει
δὲ ὁ ἀκροατὴς, ἐπεὶ τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ φανήσεται.

134. ΤΗΝΔ' ΕΘΕΣΘ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΝ. τήνδε ἐποιήσαται
Φροντίδα. γράφεται καὶ ΤΗΝΔΕ ΘΕΣΠΙΖΕΙ ΓΡΑΦΗΝ.

136. ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑ. προσβηθούντων. ΥΠΕΡ ΓΑΡ ΟΥΚΙ-
ΤΩΝ ΑΠΩΤΕΡΩ. οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ ἀνηρημένου βασιλέως
ἄξιον ποιήσασθαι τὴν ἀναζήτησιν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμὴ.
ὁ γὰρ ἐκείνῳ ἐπιχειρήσας, ἴσως κάμμοι ἐπιβεβούλευσε. πε-
πλαγιάσθαι δὲ πάλιν ὁ λόγος, καὶ τὴν ἀλήθειαν αἰνιτίζεται.

τῷ θεάτρῳ, ὅτι αὐτὸς δράσας τὸν φόνον ὁ Οἰδίπους, καὶ ἑαυτὸν τιμωρήσεται. ΚΕΙΝΩ. ΠΡΟΣΑΡΚΩΝ. καὶ τοῦτο κινή-
τικόν τοῦ θεάτρου. τὰ γὰρ ἐναντία ἀποδῆσεται.

143. ΙΣΤΑΣΘΕ. ἀνίστασθε, ΙΚΤΗΡΑΣ. τοὺς ἰκετευτικούς.
ΑΛΙΟΣ ΔΕ ΚΑΔΜΟΥ ΛΑΟΝ. πιθανὴ ἡ εἰσοδος τοῦ Χοροῦ.
σκέπτεσθαι γὰρ φησι δεῖν μετὰ τοῦ δήμου περὶ τῶν πραξίμων.

147. Ω ΠΑΙΔΕΣ. ἔξευσιν ὁ ἱερεὺς, πράξας δι' ὅπως ἤλ-
θει, ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ χώρου εἶναι ἐτέρῳ ὑποκριτῇ. ΕΞ-
ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ. ἐξαγγέλλει. ἡ δὲ χρῆσις Ἀττική.

151. Ω ΔΙΟΣ ΑΔΥΤΕΠΗΣ. κατὰ τὴν πρόσταξιν τοῦ βα-
σιλέως πάρεσι προεσῦται τινές, ἐξ ὧν ὁ Χορὸς συμπληροῦ-
ται. Διὸς δὲ ἡδυεπῇ φάτιν, τὴν μαντείαν φησίν. ὁ γὰρ
Ἀπόλλων ὑποφῆτης δοκεῖ εἶναι τοῦ πατρὸς, καὶ παρ' ἐκείνου
λαμβάνειν τὰς μαντείας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρειν. καὶ
Ομηρὸς· (Ιλ. Β. 93.) Διὸς ἄγγελος, ἕσσα δεδήμι. ΤΙΣ
ΠΟΤΕ. εἴ τις ποτέ ἐστιν. ὅτι μὲν γὰρ πάρεσι λόγιον ἀπὸ
τῆς Πυθῶνος, ἀκηκόασι· τὸ δὲ ῥητὸν αὐτὸ ζητοῦσιν. ΤΑΣ
ΠΟΛΥΧΡΕΤΟΥ ΠΥΘΩΝΟΣ. λείπει ἡ ἀπὸ, ἢ ἡ, ἀπὸ τῆς
Πυθῶνος. ΕΚΤΕΤΑΜΑΙ. ἐκπέπληγμαι. ΦΟΒΕΡΑΝ ΦΡΕΝΑ.
τὴν περίφοβον. καὶ Ἀλκαῖος· Ελάφῳ δὲ βρόμος ἐν σῆθεσι
ὥς φοβέμεός. ἀντὶ τοῦ περίφοβος. ΔΕΙΜΑΤΙ ΠΑΛΛΩΝ. ἀντὶ
τοῦ παλλόμενος φόβῳ, ἀγωνιῶν. τοῦτο δὲ τοῖς πρὸ αὐτοῦ συ-
μπέειν. ἀγωνιῶν τὴν φρένα ἐπὶ τοῖς ἀπὸ σοῦ χρησμοῖς,
σεβόμενος τὰ ἀπὸ σοῦ εἰρημένα. γράφεται καὶ ΔΕΙΜΑΤΙ
ΠΟΛΛΩ.

156. ΠΕΡΙΤΕΛΛΟΜΕΝΑΙΣ ΩΡΑΙΣ. εἰς τὸν ἐξῆς χρόνον
τελείσεως τῆς ὥρας. ὁ δὲ νοῦς· τί μοι ἢ νῦν, ἢ μετὰ χρόνον
αὐτίς. ΤΕΚΝΟΝ ΕΛΠΙΔΟΣ, ΑΜΒΡΟΤΕ ΦΑΜΑ. οὕτω

Φημίζουσι πρὸς τὸ λόγιον. καλῶς, παύ' ὅσον ἐν ἐλαπίδι τὰ γενόμενοι οἱ ἄνθρωποι χρησμούς αἰτοῦσιν ἀπὸ τῶν θεῶν.

159. ΠΡΩΤΑ ΣΕ. γράφεται ΠΡΩΤΑΝ ΓΕ. μεταβάλλει λοιπὸν εἰς τὸ ἐπικαλεῖσθαι τινὰς τῶν θεῶν. ΓΑΙΑΟΝΟΝ. ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῇ Ἑκάτῃ, ἡ δὲ θεὸς αὕτη ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἰλεῖται· ἢ ἀντὶ τοῦ, τὴν πολιούχον, ὥστε τὴν γῆν ἀπὸ τῆς πόλεως εἴληφεν. ΕΥΚΛΕΑ ΘΑΣΣΕΙ. Εὐκλεία Ἀστειν, οὕτως παρὰ Βοιωτοῖς τιμᾶται. ΚΑΙ ΦΟΙΒΟΝ. τάχα μὲν δὲ τὸ ἐπὶ λοιμῷ τὴν εὐχὴν γενέσθαι, οὗ αἴτιος εἶναι δοκεῖ· ταῦτα δὲ διὰ τὴν μαντείαν.

164. ΠΡΟΤΕΡΑΣ ΑΤΑΣ. τῆς ἀπὸ τῆς Σφιγγός. τὸ δὲ ΗΝΤΣΑΤΕ, ἀντὶ τοῦ ἐφθείρατε. καὶ Ὀμηρος· (Ιλ. Α. 363.)

Η θῆν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας.

ΕΚΤΟΠΙΑΝ. ξένην καὶ ἀλλόκοτον. ἡ ἠρύσατε αὐτὴν ἐκίεσθαι γενέσθαι, ἢ ἐστὶν ἐκλῖς, καὶ ἀπὸ τῶν τόπων τῆς πόλεως. ΦΛΟΓΑ ΠΗΜΑΤΟΣ. περιφραστικῶς τὴν πημονὴν τὴν διάπυον.

169. ΠΡΟΠΑΣ ΣΤΟΛΟΣ. ἡ πᾶσα δύναμις, ὁ πᾶς λαὸς. ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ ΕΓΧΟΣ. ἀλληγορικῶς ἡ βεβήθεια, παρὰ τὴν ἔχουσθαι. οἶον, οὐκ ἔνεστι τῷ νῶ τῆς Φροντίδος ἔγχος, ταῦτα ἐστὶν, τὸ διὰ τῆς βουλῆς καὶ προμηθείας γιγνόμενον ἀλεξίμακον καὶ ἀμυντήριον.

172. ΕΚΓΟΝΑ ΧΘΟΝΟΣ. ἢ τὰ δένδρα, ἢ τοὺς παῖδας Φησιν. ΟΥΤΕ ΤΟΚΟΙΣΙΝ. αἱ τε γυναῖκες τῶν καμάτων ἐν τοῖς τόκοις οὐκ ἀνέχουσι, ταυτέσιν οὐ περιγίγονται τῶν πενηνῶν. τὸ δὲ ΑΝΕΧΟΥΣΙ, ἥτοι ἐλευθεροῦνται, καὶ ἄνω ἑαυτὰς ἔχουσιν, ἢ ἄγουσιν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἄνω νεύοντων μέγιστον ἐν τῷ νήχεσθαι. ΙΗΙΩΝ. ἥτοι τῶν μετ' εὐχῆς γιγνομένων, καὶ τῶν λοιμικῶν. Ἰήϊος γὰρ ὁ Αὐωόλλων, εἰς ὃν ἡ ἀγνεία τῶν

λοιμῶν ἀναφέρεται. ἢ ὅτι ἐπίφθεγμα κοινόν ἐστὶ καὶ Ἀρτέμιδες· αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀφιδῶσι φωνάς. οἱ δὲ ἀκούουσι, τῶν θρηνητικῶν.

175. ΑΛΛΟΝ Δ' ΑΝ ΑΛΛΩ. ἄλλον ἐπ' ἄλλω ἰδοὺς ἀν' ἀποθήσκοντα, ὡς ὄρνιθες ἐν τῇ πλῆσει ἄλλος ἐπ' ἄλλω πέτεται. ΚΡΕΙΣΣΟΝ ΠΥΡΟΣ. ἢ οἷον ὀξυτέρους πυρὸς εἰς τὸ σταεῦθαι εἰς Αἶδην· ἢ κρεῖσσον πυρὸς, ὡς μὴ καταλαμβάνειν τὸ πῦρ τὸ τῶν ἀποθνησκόντων πλήθος καὶ καίειν. καὶ γὰρ ὑπερβολὴ καὶ ἐπιτάσις τοῦ πάθους. ΕΣΠΕΡΟΥ ΘΕΟΥ. τοῦ Αἰδου.

180. ΝΗΛΕΑ. τὰ μὴ τυχόντα ἐλέους. τὸ αὐτὸ δὲ ἐστὶ τῷ ΑΝΟΙΚΤΩΣ. οὐκ ἤλεον δὲ ἀλλήλους, ἵσως ὑπὸ τῆς συνήθειας τοῦ κακοῦ, ἢ ὑπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ὁμοίων. ΕΝ Δ' ΑΛΟΧΟΙ. ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι καὶ τέλειοι ἀπέθνησκον. ΑΚΤΑΝ ΠΑΡΑΒΩΜΙΟΝ. ἀντὶ τοῦ παραχώριον, ὅπου οἱ βωμοὶ τῶν νεῶν εἰσὶν.

187. ΛΑΜΠΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἀκμάζει λαμπρῶς τῇ φωνῇ. ΠΑΙΑΝ δὲ λέγεται πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κακῶν. ΟΜΑΤΛΟΣ. ἐμίξρους, ὁμόφωνος. τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ, ὁμοῦ δὲ παιάων τε καὶ σφαιραγμάτων.

188. ΩΝ ΥΠΕΡ Ω ΧΡΥΣΕΑ. πρὸς τὴν Φήμην πάλιν φησὶ τῆς μαντείας. ἐλπίζουσι γὰρ ἐπὶ τινὶ ἀγαθῷ τὸ μάντιμα ἀποδοῖναι. ΧΡΥΣΕΑ δὲ, τιμία. Φασὶ γὰρ οὕτως τιμάσθαι χρυσῇ. ΑΡΕΑ ΤΕ ΤΟΝ ΜΑΛΕΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ, τὸν καταμαραίνοντα. τάττει δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ, τοῦ δίκην πολέμου ἀναιροῦντος. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΠΕΜΨΟΝ.

191. ΑΧΑΛΚΟΣ ΑΣΠΙΔΩΝ. οὐ χρώμενος ὅπως φλέγει ἡμᾶς. ΠΕΡΙΒΟΗΤΟΣ δὲ, περὶ ὃν ἕκαστος βοᾷ. ἢ μετὰ

βοῆς καὶ οἰμωγῆς ἐπιών. ὡς ἐπὶ πολέμου πάλιν. ΚΩΠ-
ΣΑΙ. ἀπειλάσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ νῶτα διδοῦντων ἐν
ταῖς φυγαῖς. ἢ οὕτως· πέμψον ἀλκὴν, ὥστε παλινέρμηναι
αὐτὸν γενέσθαι, τὰ νῶτα δόντα τῇ πόλει.

194. ΠΑΤΡΑΣ ΕΠΟΥΡΟΝ. ἦτοι ἐπ' οὐρον, ὃ ἐστὶν εἰς αἴ-
μον. Ομηρος· (Ιλ. Ζ. 347.) εἰς ὄρος ἢ εἰς κύμα. ἢ ΑΠΟΥ-
ΡΟΝ, ἀπὸ τῶν ὄρων τῆς πόλεως. ΕΙΤ' ΕΣ ΜΕΓΑΝ ΘΑΛΑ-
ΜΟΝ. κατὰ τοῦ βυθοῦ. τοῦτο γὰρ ἐστὶ θάλαμος Ἀμφιπό-
της. ΕΙΤ' ΕΣ ΤΟΝ ΑΠΟΞΕΝΟΝ. ἤγουν ἔνθα αἱ Συμπλη-
γάδες πέτραι εἰσὶν. ἴσως δὲ τὸν Ἀλμυδησσὸν φησι, περὶ ᾧ
ἰσφορεῖται πολλὰ ναυάγια γίνεσθαι. ὥστε μὴ μόνον ἐξ ἀπ-
σης γῆς ἐξεληλάσθαι, ἀλλὰ μηδὲ ἐν κοινῇ θαλάσῃ εἶναι.
ΑΠΟΞΕΝΟΝ δὲ, δυσχεόμερον.

198. ΤΕΛΕΙ ΓΑΡ ΕΙ ΤΙ ΝΥΞ ΑΦΗ. ἀντὶ τοῦ, εἴ τι
νύξ ἀγαθὸν καταλείπεται, τοῦτο ἐν ἡμέρᾳ ἀναιρεῖται. βού-
λεται δὲ λέγειν, ὅτι τὰ κακὰ ἀδιάλειπτον ἔχει. εἰ γὰρ τι
ἢ νύξ ἀφῇ ἐπὶ τῷ ἑαυτῆς τέλει ἀελαβῆς, μὴ φθάσασα αὐτὴν
ἀπολέσαι, τοῦτο μεθ' ἡμέραν ἀνῆρπασθαι.

200. ΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ ὄν. τὸν μαρναντικὸν Ἀρεά κεραυνί-
σον, ὦ Ζεῦ.

203. ΛΥΚΕΪ ΑΝΑΞ. βουλοίμην δὲ καὶ τὰ σὰ βέλη, ὦ
Ἀπολλόν, τὰ ἀδάμαστα καταμερίζεσθαι εἰς αὐτὸν, καὶ τοῖς
λαμπάδας Ἀρτέμιδος ΕΝΔΑΤΕΙΣΘΑΙ, ἐν μερισμῷ διδοῦσθαι.
καὶ διατρίβειν· μετῆκλαι δὲ ἀπὸ τῶν διατεμομένων. ΤΟΝ
ΧΡΥΣΟΜΙΤΡΑΝ. τὸν Θηβαῖον Διόυσον, τὸν ταῖς βάκχαις
συννοικούντα. ΜΟΝΟΣΤΟΛΟΝ. γράφεται ΟΜΟΣΤΟΛΟΝ.

215. ΕΠΙ ΤΟΝ ΑΠΟΤΙΜΟΝ ΘΕΟΝ. λέγει τὸν λοιμὸν,

τὸν μὴ μετέχοντα τῆς τιμῆς τῶν θεῶν. θεῶν γὰρ ἐσσι τὸ
ὑπεργετῆν τοὺς ἀνθρώπους.

216. ΑΙΤΕΙΣ. εἰάν θέλῃς τὰ ἐμὰ ἔσῃ δέχεσθαι, ἃ δὴ
ἔσῃ ἐξερῶ ξένος ὢν καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ λόγου, οἷον
ἐκ ἀκηκοῶς πρότερον περὶ τοῦ Φόνου τοῦ Λαίου, οὐδὲ μὴν,
καθ' ὃν χρόνον ἐπαράχθη ὁ Φόνος, παρών. ΥΠΗΡΕΤΕΙΝ. ἐπ-
αρκῆ καὶ συμπαράττειν. ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ. τοῦ λεχθέντος ὑπὸ
Ἀπόλλωνος. ΤΟΥ ΠΡΑΧΘΕΝΤΟΣ. τοῦ Φόνου.

220. ΟΥ ΓΑΡ ΑΝ ΜΑΚΡΑΝ. οὐ γὰρ ἂν, φησὶ, τοσού-
του ὅτος τοῦ μεταξὺ, ἀνεζήτουν τὸ πρᾶγμα, εἰ μὴ ἦδεν κα-
ταλύμενος. ἐλπίδα δὲ αὐτοῖς ὑποβάλλει ὅτι δύναται ἀνευ-
ρεῖν τὸν φονέα, ἵνα προθυμότερον συλλάβωνται αὐτῷ. ΣΥΜ-
ΒΟΛΟΝ, τῆς γνώσεως.

221. ΥΣΤΕΡΟΣ ΕΙΣ ΑΣΤΟΥΣ ΤΕΛΩ. μεταφέρει ἀπὸ
ταῦ ἐν ταῖς πόλεσι ξένων τελούντων τῇ μετοικίᾳ· ἀπὸ τοῦ,
τεπολιτογράφημαι, καὶ ἄρτι αὐτὸς ἐνομίσθη ξένος ὢν, καὶ
ἔτσιλευσα. Ἀλλως. ΝΥΝ Δ' ΕΙΣ ΑΣΤΟΥΣ ΤΕΛΩ. δοκῶν
γὰρ εἶναι ξένος, τῆς βασιλείας τετύχηκα. ἐπεὶ οὖν, φησὶ,
συτελῶ εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ μέλει μοι τῶν κοινῶν, ταῦτα
ὑμῖν προφανῶ. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν συντελούντων ἐν ταῖς
πόλεσι, καὶ τὴν ἰδίαν δύναμιν εἰς τὸ κοινὸν φερόντων.

226. ΠΑΝΤΑ. τὰ πραχθέντα δηλονότι.

227. ΚΕΙ ΜΕΝ ΦΟΒΕΙΤΑΙ. καὶ εἰ μὲν αὐτὸς εἴη πράξας,
καὶ φοβεῖται λέγειν αὐτὸς καθ' αὐτοῦ, τὸν φόβον ὑπεξελὼν
λεγει. οὐδὲν γὰρ δεινὸν πείσεται, εἰ μὴ ὅτι τῆσδε τῆς γῆς
ἀπολλάζεται. εἰ δὲ ξένον τις οἶδε τὸν φονέα, μηνυσάτω· καὶ
ἐξὺς μὲν παρέξω κέρδος, καὶ εἰς αἰὶ χάριν ἔξω. πανταχό-
θεν οὖν προτρέπεται τοὺς μηνύοντας.

235. Α'Κ ΤΩΝΔΕ. οἷον ἀπ' αὐτῶν ἀναγκασθεὶς τῇ
πραγμασίᾳ. ΤΟΝ ΑΝΔΡ' ΑΠΑΤΑΔΩ. πολὺν ἔλεον ἐργάζεται
ὁ λόγος, ὅτι κατηγορεῖ ἑαυτοῦ ἀγνοῶν. πρότερον δὲ τὰ φη-
λάνθρωπα εἰρηκῶς, τελευταῖα ἐπὶ ἤνεγκε τὰ σκληρότερα.

244. ΤΩΙΔΕ ΔΑΙΜΟΝΙ. τῷ ταῦτα μαντευσάμενῳ Ἀπόλ-
λωνι.

246. ΚΑΤΕΤΥΧΟΜΑΙ. καταρῶμαι τὸν Φονέα ΑΜΟΙΡΟΝ,
ἥτοι κακόμοιρον, ἢ μηδενὸς τῶν νενομισμένων μετελλήφοντα.
ἀλλ' ἄταφον ἐκβλήθηται. ἀγνοῶν δὲ ἐπαρᾶται ἑαυτῷ, εἰς
οὗδε τὸν Φονέα, διὸ καὶ περιπαθισθεὶς γίνεται ὁ λόγος.

253. ΤΟΥ ΘΕΟΥ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

255. ΟΥΔ' ΕΙ ΓΑΡ ΗΝ. καὶ γὰρ εἰ μὴ ἦν ὅλως τὸ ἄγ-
νιστὸν θεῶν ἐλαυνόμενον, καὶ οἷον πολυπραγμονούμενον, ὅπως
ἔδει κινουμένους οἰκοῦεν, καὶ μὴ ἀναμείναντας τὴν ἐκ θεῶν
πρᾶξιν, ἀναζητεῖν. ΜΗ ΘΕΗΛΑΤΟΝ. οἷον, χωρὶς θεῶν
βοηθείας.

261. ΚΟΙΝΩΝ ΤΕ ΠΑΙΔΩΝ ΚΟΙΝΑ. κοινὰ, ἀδελφὰ τῶν
ἐξ ἡμῶν. οἷον, καὶ ἡμῶν αὖ ἐγένετο, εἰ ἦν τέκνα τῷ Ἀπ-
ολωνί. ΜΗ ΔΥΣΤΙΤΧΗΣΕΝ. ὥστε μὴ παυδοποιήσασθαι
ΤΟ ΚΕΙΝΟΥ ΚΡΑΤ'. τὴν ἐκείνου κεφαλὴν.

264. ΑΝΘ' ΩΝ ΕΓΩ. αἱ τοιαῦται ἔννοιαι οὐκ ἔχουσι
μὲν τοῦ σεμνοῦ· κινητικαὶ δὲ εἰσι τοῦ θεάτρον. αἷς καὶ πλε-
νάζει Εὐριπίδης· ὁ δὲ Σοφοκλῆς πρὸς βραχὺ μὲν αὐτὰς
ἀπώλεται, πρὸς τὸ κινήσαι τὸ θεάτρον.

269. ΤΟΙΣ ΜΗ ΔΡΩΣΙ. τοῖς μὴ δεικνύουσιν μοι τὸν φη-
νέα ΑΡΟΤΟΝ. τουτέστι καρπὸν.

276. ΩΔ' ΑΝΑΞ ΕΡΩ. οὕτως ἐρῶ καὶ αὐτὸς ἐπομιμνή-

ιος, καὶ κατὰ τὰς σὰς ἀρὰς ἐπαρώμενος, μήτε δρᾶσαι τὸν Φοῖον, μήτε τοὺς δράσαντας ἐπίσθαι.

278. ΤΟ ΔΕ ΖΗΤΗΜΑ. ἀπορῶν ὁ Χορὸς ἐπὶ τὸ θῆϊον πάλιν ἀνατρέχει.

280. ΔΙΚΑΪ ΕΛΕΞΑΣ. τοῦτό φησιν, ἵνα μὴ πάλιν πέμψῃ εἰς θεοῦ, καὶ γένηται διατριβὴ ἐν τῷ δράματι, ὥστε ὑπὸ λυχρον.

284. ΑΝΑΚΤ' ΑΝΑΚΤΙ. ἀποκλειομένου τοῦ πέμψειν εἰς θεῶν, καταφεύγουσιν εἰς τὴν ὁμοίαν μαντικὴν. τῷ αὐτῷ δὲ ἐνέμρτι προσαγορεύει τὸν Τειρεσίαν, ὡ καὶ τὸν θεόν, καὶ τὰ αὐτὰ ὁρᾷ ἐκείνῳ φησίν.

287. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΕΝ ΑΡΓΟΙΣ. κἀνταῦθα τὸ κηδεμονικὸν τοῦ ἡθους διειρήσει. τὸ μὲν οὖν ΔΙΠΛΟΥΣ ΠΟΜΠΟΥΣ, τῆς σπαυδῆς ἐστὶ τεκμήριον· τὸ δὲ ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΕΙΠΟΝΤΟΣ, πῶσόν εἰς τὰ ἐξῆς, ἵνα ἡ ὑπόνοια αὐτοῦ πίσθιν ἔχοι, τὸ πεπεισμένον ὑπὸ τοῦ Κρέοντος τὸν Τειρεσίαν μαντεύσθαι κατὰ τοῦ Οἰδίποδος τὰ ψευδῆ.

290. ΚΩΦΑ. ψυχρὰ, καὶ οὐδὲν σαφεὲς ἔχοντα τὰ ψιθυρίζμενα.

296. ΩΙ ΜΗ' ΕΣΤΙ. ὁ μὴ τὸ ἔργον δεδοικώς, οὐδὲ τὸν λόγον φοβέεται· ἢ οὐδὲ ὁ λόγος φόβον αὐτῷ ἐντίθεται.

297. ΑΛΛ' Ο'ΥΤΕ ΕΛΕΓΧΩΝ. καὶ ταῦτα εἰς σύσθασιν τῶν πρὸ αὐτῶν, ἵνα μὴδὲ ὕστερον δυνηθεῖ ἀρνήσασθαι.

301. ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ. τὰ ἐν τῇ γῇ, τὰ ἐπιγεια.

312. ΡΥΣΑΙ Δ' ΕΜΕ. ὅρα τὸ τοῦ κηδεμόνος, ὅτι τελευταῖον ἑαυτὸν ἑτάξεν, ὥπως ἀφέλοιτο τὸ φορτικὸν τῆς ἐξουσίας. ΑΝΔΡΑ Δ' ΩΦΕΛΕΙΝ. παιδευτικὸς ὁ λόγος. ἔδει ἅπαντας ἀρ' ὧν δύναντο ὠφελεῖν τοὺς πέλας.

316. ΦΡΟΝΕΙΝ ΩΣ ΔΕΙΝΟΝ. ὡς δεινόν, Φησὶ, τὸ φρονεῖν, ὅταν τὸ φρονεούμενον τῷ φρονούντι μὴ λυσιτελῇ. σχετλιάζει δὲ μὴ βουλόμενος εἰς Φῶς ἄγειν τὰ τοῦ Οἰδίπου διαλελυμένως δὲ εἶπε ΤΕΛΗ ΛΤΗι, ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖ. ΤΑΥΤΑ ΓΑΡ ΚΑΛΩΣ ΕΓΩ. τὰ συμβησόμενά μοι, ὅτι ἀνακαθίσταμαι λέγειν ἂ μὴ βούλομαι· τὸ ἐξελέγχειν τὸν Οἰδίπου. ταῦτα εἰδὼς διώλεσα αὐτά· οὐ γὰρ ἂν δεῦρο ἤρχομαι.

321. ΗΝ ΕΜΟΙ ΠΙΘΗι. εἰάν με ἀπελθεῖν εἰσῆς.

323. ΤΗΝΔ' ΑΠΟΣΤΕΡΩΝ ΦΑΤΙΝ. μὴ λέγων τὴν χρησμον.

324. ΟΡΩ ΓΑΡ. οὐ γὰρ σύμφορὸς σοι οὐδὲ κατὰ καὶ ἡ ζήτησις γίγνεται. ἵνα οὖν μὴ ἐκ τούτου μέμψις ἀκολουθῇ, σιωπῶ. τὸ μὲν κατὰ λόγον ἐλλειπὲς ἐστὶ· τὸ δὲ κατὰ νομίαν, πλήρες. ὁ δὲ βούλεται λέγειν· ὁρῶ τὸ σὸν Φαῖνμα πρὸς καιρὸν ἐξίον, καὶ γὰρ οὖν Φωνὴν μὴ πρὸς καιρὸν ἀφῆκα φυλάσσομαι.

326. ΜΗ ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ. ὑποβαλόντος τοῦ Τειρεσίου εἰς χὴν, ὅτι ἐπίστανται, ὁ Χορὸς καταλυτάρει εἰπεῖν· εἴτα ανουμένου ἐξάγεται εἰς λαιδορίαν πρὸς αὐτὸν ὁ Οἰδίπους, ὃν παροξυνθεὶς λέγει. ἔχει οὖν τὰ τῆς ὑποθέσεως ἀρίστα.

328. ΕΓΩ Δ' ΟΥ ΜΗ ΠΟΤΕ. οὐκ ἐμφανῶ τὰ ἐμὰ εἶπαι ἵνα μὴ τὰ σὰ εἶπω κακά. ἤδη δὲ τρανότερόν φησιν, ὅτι τὰ αὐτοῦ κακά ἀποκρύπτεται.

332. ΕΓΩ Τ' ΕΜΑΥΤΟΝ ΟΥΤΕ Σ' ΑΛΓΙΝΩ. εἰς τὸ ἀλγυεῖν ἔφη, ἵσως ἐπισηάμενος ὅτι κακῶς ἀκούσεται τὸ αὐτοῦ ἀπιστοῦμενος· τάχα δὲ καὶ βουλόμενος ἀποκρίσθαι συμπεριέλαβεν ἑαυτὸν, ὡς καὶ ἔμπροσθεν, ΤΑΜ' ΩΣ ΑΝ ΕΙΠΩ ΜΗ ΤΑ Σ' ΕΚΦΗΝΩ ΚΑΚΑ.

334. ΟΥΚ Ω ΚΑΚΩΝ ΚΑΚΙΣΤΕ. ἐν ὑπερβάτῳ ὁ λόγος· εὐ λέξεις, ὦ κακῶν κάκιστε, ἀλλ' ὥσθ' ἀτελὴς κατελεύτητες Φαῖης; ΟΡΓΑΝΕΙΑΣ. ὁ ἐστὶ ταραξίας, καὶ εἰς ὀργὴν ἐκβάλλειας. ἀπαλογεῖται δὲ περὶ τῆς ὕβρεως, λέγων ὅτι καὶ πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας. ΑΤΕΓΚΤΟΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀσυμπαθὲς καὶ ἀδάκρυτος. τέλει γὰρ τὸ βρέχειν. ΑΤΕΛΕΥΤΗΤΟΣ. δυσαξίωτος, δυσπαράκλητος, ἀμείλιχος.

341. ΑΥΤΑ. ἤγουν αὐτόματα.

344. ΘΥΜΟΤ. οὐκ ἐστὶ γενικὴ, ἀλλὰ ῥῆμα προσκλητικόν.

345. ΠΑΡΗΣΩ Γ' ΟΥΔΕΝ. ὀργιζόμενος οὐδὲν σιωπήσομαι, ὥν πέπεισμαι καὶ ὑπονοῶ.

347. ΟΣΟΝ ΜΗ ΧΕΡΙ. εἰργασθαι τὰ ἄλλα τοῦ Φόνου, χωρὶς τῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνεργείας. εἰ δὲ ἔβλεπες, ἐκάλουν αὐτὸν καὶ Φονέα αὐτόχειρα.

350. ΕΝΝΕΠΩ ΣΕ. λέγω σε τῷ κηρύγματι ὑπεύθυνον εἶναι, τῷ ὑπὸ σοῦ εἰρημένῳ.

354. ΟΥΤΩΣ ΑΝΑΙΔΩΣ. οἶεται αὐτὸν πλασάμενον ψεύδεται· εἰκότως δὲ ἀπιστεῖται, ὡς δι' ὀργὴν εἰρηκώς. εἰ δὲ ἰσχυρῶς κατ' ἀρχὴν ὁ μάντις, τὰ ἐξῆς τοῦ δράματος ἀνήκετο τοῦ ἀναγνωρισμοῦ, ἐν οἷς καταγέγονε μάλιστα ὁ ποιητής.

357. ΟΥ ΓΑΡ ΕΚ ΓΕ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ. φανερώς εἰς Κρέοντα ἡ ἀπόστασις ἐστὶ.

366. ΣΤΗΝ ΤΟΙΣ ΦΙΛΑΤΑΤΟΙΣ. εὐσχημόνως ἀπήγγειλε τὸ πρὸς τῆς μητρὸς.

370. ΣΟΙ ΔΕ ΤΟΥΤ' ΟΥΚ ΕΣΤ'. ἴσον ἐστὶν ὁ Οἰδίπους παροεσθλόμενος, ὡς ὁ Αἰγαμέμνων πρὸς τὸν Κάλχαντα.

372. Α ΣΟΙ ΟΥΔΕΙΣ. οὐδεὶς ἐστίν, ὃς οὐ ταῦτα ἐνειδίει, ἀπὸ μοι ἀνείδισας. τὸ δὲ ΤΑΧΑ, ἀντὶ τοῦ ταχέως,

οἶον, καὶ σὲ μετ' ὀλίγον ἐροῦσι τυφλόν. καὶ περὶ τῆς πηρώσεως δὲ λεληθότως αὐτῷ μαντεύεται.

374. ΜΙΑΣ ΤΡΕΦΗ ΠΡΟΣ ΝΥΚΤΟΣ. διπλαῖον τὸ δόλον ἢ τοι οὖν οὕτως· ὑπὸ μιᾶς νυκτὸς, τῆς ἀρεσσίας, τῆς διηλεκτῶς κατεχούσης σε, τρέφῃ, ὥς μηδὲν διαθεῖναι κατὰ τοὺς ὁρῶντας. ἢ οὕτως· διὰ τὸ πηρὸν εἶναι ἐλεοῦσί σε πάντες· ἀπάχρη γὰρ καὶ τὸ τῆς πηρώσεως.

377. ΤΑΔ' ΕΚΠΡΑΞΑΙ. ἀντὶ τοῦ, τὰ κατ' ἐμὲ ἐκτελεῖσαι. λείπει εἰάν με φονεύσης.

380. Ω ΠΛΟΥΤΕ. πεποίηκα τὸν Οἰδίπουν ὑπονοῦν· ὑποβολῆς Κρέοντος ταῦτα εἰρησθαι, ἵνα, ζητοῦντος αὐτοῦ ἀφορμὴν εὐλογον ἔχῃ τὰ λειπὰ τοῦ δράματος.

385. Ο'ΤΕ ΑΡΧΗΣ ΦΙΛΟΣ. ἐν εἰρωνείᾳ. ΜΗΧΑΝΟΠΟΝ. τὰ φαῦλα μηχανώμενον. μάγους δὲ ἐκάλουν, τὰ ψευδεῖς φαντασίας περιτιθέντας. ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰ φαρμακεῖς μάγους ἐκάλουν. ΑΙΓΥΡΤΗΝ. πτωχόν, ὀχλαγωγόν.

391. ΡΑΨΩΙΔΟΣ ΚΥΩΝ. ἡ Σφίγξ, ἡ ράπτουσα τὰ ὠδὰς. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ραψωδοῦ κατ' Ὀμηρον, ἢ μετ' Ὀμηρον ἦν. κύνα δὲ αὐτὴν καλεῖ, διὰ τὸ ἀρπακτικόν. ΤΟΙ' ΠΙΟΝΤΟΣ. τοῦ τυχόντος. ἀντὶ τοῦ· οὐ τοῦ τυχόντος ἐπισηφνίσαι. διὰ τούτων δὲ αὖξαι τὸ ἴδιον κατόρθωμα μείζον καὶ μαντικῆς, καὶ πάσης ἀνθρωπίνης συνέσεως.

402. ΑΓΗΛΑΤΗΣΕΙΝ. εἰάν δασέως, τὸ ἄγος ἀπελαύνειν τὸ περὶ τὸν Λαίον· εἰάν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ βασιλεύειν.

408. ΕΞΙΣΩΤΕΟΝ. λείπει ἐμοί. ΤΟΥΤΕ ΓΑΡ ΚΑΤΕΚΡΑΤΩ. τοῦ ἐξ ἴσου λέγειν. ΩΣΤ' ΟΥ ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΠΕΡΙΣΤΑΤΟΥ ΓΕΓΡΑΨΟΜΑΙ. δέησομαι. ὅρα δὲ καὶ τὴν διαφύλαξιν τοῦ ὀνόματος. τῷ μὲν γὰρ ἐπιφθονωτέρῳ ἐπὶ τοῦ Οἰδίου

κέρτατο, τῷ ΔΟΥΛΟΣ· τῷ δὲ εὐπρεπεστέρω ἐπὶ τοῦ
μεινός.

417. ΑΜΦΙΠΛΗΞ. ἡ ἐξ ἀμφοτέρων ἐλασία, ἡ ἐκατέρω-
θεν πλήγνυσα, ἐκ τε πατρὸς καὶ μητρός. ΔΕΙΝΟΠΟΥΣ. ἡ
ἐκ τῶν ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα.

420. ΠΟΙΟΣ ΟΥΚ ΕΣΤΑΙ ΛΙΜΗΝ. τὸν λιμένα τίθησιν
ἐν ἀντὶ τοῦ τόπου· τρωπικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ, ποῖ οὐκ ἐλεύσῃ
ῥῆν; ΟΤΑΝ ΚΑΤΑΙΣΘΗ. ὅταν αἰσθάνῃς, καὶ νοήσης.
ΚΤΡΙΒΗΣΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ διατρίψει ἐν τοῖς κακοῖς, ἡ ἀπο-
κρίνεται. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σμηχομένων ἀργυρῶν ἢ χαλ-
κῶν, ἢ ἄλλων τοιούτων, ὥστε ἐν τῷ πλύνεσθαι σφόδρα τρι-
βεῖν ἐλαττοῦται.

434. ΣΧΟΛΗ. βραδείως. ἀντὶ τοῦ σὺδαμῶς.

438. ΗΔ' ΗΜΕΡΑ ΦΥΣΕΙ ΣΕ. ἀντὶ τοῦ, οἷόν ἐστι γονέων
ἄλγος. ΔΙΑΦΘΕΡΕΙ δὲ, διὰ τὴν πῆρυσιν, καὶ τὴν λοιπὴν τοῦ
βίου ἀστροφάν.

439. ΑΙΝΙΚΤΑ. ἀσαφῆ καὶ κεκρυμμένα.

440. ΣΥ ΤΑΥΤ' ΑΡΙΣΤΟΣ. ὥστε εἰρωνευόμενός φησιν·
αἰνιγματῶς, σὺ θᾶττον νοήσεις, ὅτι καὶ τὸ τῆς Σφιγγὸς αἰ-
νιγμα πρῶτος ἐξεύρες. ὃ δέχεται εἰς ἔπαινον.

442. Η ΤΥΧΗ. τὸ σὲ διαγινῶναι τὸ αἰνιγμα.

443. ΑΛΛ' ΕΙ ΠΟΛΙΝ. πάνυ ταῦτο προσαγωγὸν τοῦ
πληθους.

447. ΕΙΠΩΝ ΑΠΕΙΜΙ. ἐνταῦθα παρρησιαστικώτερον ὅλον
τὸ πρᾶγμα παραινίτεται, ἀμφοτέρων τοῦ ποιητοῦ σιοχασα-
μένου, τοῦ τε τῷ δράματι συμφέροντος, ὅπως μὴ ἀνακαλύ-
πται ἡ ὑπόθεσις, διὸ αἰνιγματωδῶς πάντα φησὶ, τοῦ τε
ὡς προσώπου πρέποντος. εἶδε γὰρ εἰπεῖν τὸν μάντιν τὰ μετ'

ὀλίγον φανησόμενα. ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΤΟΥΤΟΝ. ὡς περὶ ἐνὶ λέγων, αὐτὸν αἰνίττεται.

454. ΤΗ ΣΥΜΦΟΡΑ. τῇ συντυχίᾳ. ΣΚΗΠΤΡΩ ΠΡΟΔΕΙΚΝΥΣ. τὸ σκῆπτρον δεικνὺς σύμβολον τῆς ἑαυτοῦ ἐξουσίας, ὅτι ἐκ βασιλείως πτωχὸς ἐγένετο.

460. ΟΜΟΣΠΟΡΟΣ. τὴν αὐτὴν στείρων γυναῖκα.

463. ΤΙΣ ΟΝΤΙΝ' Α ΘΕΣΠΙΕΠΕΙΑ. ἀκόλουθά εἰσι τοῦ Χοροῦ πρὸς τὰ προειρημένα. νῦν δὲ οὐκ ἔστιν αὐτῶν πρόσωπον ἀναλογίζεσθαι περὶ ὧν εἶπεν ὁ μάντις. διὸ ἀπὸ χειρὸς ἐπὶ τὸ μᾶτευμα τοῦ Θεοῦ. ὁ δὲ νῦν· τίς ἐστὶν αὐτὸν ὃν τινα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον; ἢ οὕτως· τίς ἐστὶν οὗτος, ὃς κατώπτευσεν ἡ Δελφὶς πέτρα, οἷον, ὃ μὴ λαθὼν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος; ΚΗΡΕΣ ΑΝΑΠΛΑΚΗΤΟΙ. αἱ εἰς μὴ δὲν ἀμαρτάνουσαι, ἀλλὰ πάντων κρατοῦσαι. κῆρες δὲ τὸ τελευτήσαντος Λαίου. ἢ οὕτως· ἄφυκτοι, ἀπλάνητοι, ἀπὸ πέλαιτοι, ἀφαιεῖς, αἱ οὐκ ἔστιν ἀποφυγεῖν.

476. ΕΞΙΧΝΕΥΕΙΝ. τοῦτο ἐπήγαγε, καὶ τὰ ἄλλα ἰσχυρὰ τροπικῶς, ὡς ἐπὶ ἄγρας ταύρων, τῶν ὑπὸ πόδι ζητουμένων, καὶ ὥσπερ ἐν ὕλῃ κεκρυμμένων· οἰκεῖα δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα, ἄντρα καὶ πέτραι. ΦΟΙΤΑΙ ΓΑΡ ΥΠ' ΑΓΓΙΑΝ ΤΛΑΝ. ἐκεῖνος ὁ πεφονευκὸς, πανταχοῦ κρυπτόμενος, ἐβούλεται ἑαυτὸν ἐμφανίσαι. ΧΗΡΕΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ, μὴ γινωσκόμενος, τῇ Φυγῇ μονάζων. ἢ καὶ αὐτὸ οἰκεῖον τῇ Σφριώδει διαίτῃ. ΤΑ ΜΕΣΟΜΦΑΛΑ ΓΑΣ ΑΠΟΝΟΞΦΙΖΩΝ. ἀπὸ τοῦ Φεύγων. τὸν τόπον δὲ εἶπεν ἀντὶ τῶν χρησμῶν, εἰς τοὺς χρησμοὺς διαφεύγει μεχρὶ νῦν ὁ μνηστὴς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. ὅτι δὲ ἡ Πυθώ μεσόμφαλος, δηλοῖ καὶ ἡ περὶ τοὺς αἰετοὺς ἰστορία; καὶ ὅτι χροῖσται αἰετοὶ διὰ τοῦτο ἀνάκεινται, καὶ ἐπὶ

αὐτοῦ χάριν ἐκέλευε ὁ Ζεὺς τὸ μαντεῖον ἰδρύσαστο. ΤΑ Δ' ΑΕΙ
ΚΙΝΤΑ. ἀλλ' οὐδὲν ἤτιον τὰ μαντεύματα περιωστᾶται ζῶντας
αἰσχύοντα τῇ ἀληθείᾳ.

183. ΔΕΙΝΑ ΜΕΝ ΟΥΝ. μεταβαίνουσιν ἐπὶ τὰ εἰρημένα
τοῦ Τειρεσίου. σοφὸν μὲν οὖν αὐτὸν ὁμολογοῦσιν. ΔΕΙΝΑ ΤΑ-
ΡΑΣΣΕΙ. τούτῳ ἐχρήσατο, ὥστε ἔδοξε δυσχερῶς ἐνεχθῆναι
τοῖς τὸν ἀρχοντα. ΟΥΤΕ ΔΟΚΟΥΝΤ'. οὔτε πιστὰ, οὔτε ἀπι-
στὰ ΤΙ ΓΑΡ Η ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ. εἰκότως ἀποροῦσι. ποῖον γὰρ
ἔκως γέγονε τοῖς ἀπὸ Λαβδάκου πρὸς τὸν Πολύβου; ἔτι γὰρ
ἐμίζουσιν αὐτὸν εἶναι Πολύβου. ΠΡΟΣ ΟΤΟΥ ΔΗ ΒΑΣΕΑΝΩΙ.
ἀπὸ τοῦ, πῶς λογισμῷ. τίνας πράγματος κρίσει χρησάμε-
νος, τοῖς λεγομένοις πιστεύσω κατὰ Οἰδίποδός. ΦΑΤΙΝ ΟΙΔΙ-
ΠΟΔΑ. τὴν κατὰ τοῦ Οἰδίποδός γιγνομένην παρὰ Τειρεσίου.

184. ΑΛΛ' Ο ΜΕΝ ΟΥΝ ΖΕΥΣ. θέλουσιν ἀνατρεῖψαι
τὰ ἀπὸ τοῦ Τειρεσίου εἰρημένα. καὶ φασιν ὅτι οἱ μὲν θεοὶ συ-
νέται, καὶ μόνοι τὰ τῶν ἀνθρώπων εἰδότες. ὅτι δὲ οἱ μάντιες
καὶ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων τι ἐπίστανται, οὐ φημι, καὶ
οὔτε ἡ κρίσις αὕτη ἀληθὴς ἐστίν. γένοιτο μὲν γὰρ τις κατὰ σύ-
ντην ἑτέρος ἑτέρου πρὸς ἡκῶν. οὐ μὲν αὕτη γε ἡ ἐπιστήμη ἐκ
ματικῆς ἐστίν, ἀλλ' ἐκ φύσεως καὶ ἐντρεχείας ἐκαστοῦ πά-
σης. ΑΝΔΡΩΝ Δ' ΟΤΙ ΜΑΝΤΙΣ. οὕτω πιστεύω, ὅτι οἱ
μάντιες πλέον ἐμοῦ φρονοῦσιν. ΣΟΦΙΑ Δ' ΑΝ ΣΟΦΙΑΝ. σο-
φίαν οὖν φησι τὸν σινοχασμόν. ὃ γὰρ λέγει τοῦτό ἐστιν, ὅτι
ἐν τῷ σινοχάζεσθαι ἄλλος ἄλλον παρέλθοι ἂν καὶ νικήσειεν.
ΑΛΛ' ΟΤ ΠΟΤ' ΕΓΩΓ' ΑΝ. ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν ποτε ἐπαυανέσοιμι
τοῖς μεμφομένοις τὸν βασιλέα, εὐδὲ ὁρῶν ἂν αὐτῶν τὸ
ἴσως φαῖν, πρὶν ἰδοίμι σαφῆς τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀπόδοσιν.
ΘΑΝΕΡΑ ΓΑΡ. ἂ μὲν γὰρ ἐκκαλοῦσιν αὐτῷ, ἀδελὰ καὶ οὐ

πάντως ἀληθῆ· ἀ δὲ κατώρθωσε, φανερά, ὅτε ἐπύλλαιε
αὐτῷ τῆς Σφιγγὸς, ὥφθη σοφός. ΒΑΣΑΝΩ, Θ' ΗΔΙΠΟΝ
κρίσει τε ἰδὺς ὥφθη τῇ πόλει· ἢ οὕτως· ἀπὸ τῆς βασιλείας
τῆς Σφιγγὸς ἡδέως διετέθη ἡ πόλις πρὸς τὸν Οἰδίποδα.

513. ΑΝΔΡΕΣ ΠΟΛΙΤΑΙ. ἔρχεται ὁ Κρέων ἐπὶ τῇ κατ'
ἐαυτοῦ ὑπονοίᾳ ἀγανακτῶν, καὶ ἀπολογήσασθαι βουλευόμενος.
ΑΤΛΗΤΩΝ. μὴ καρτερῶν, μὴ φέρων, δυσανασχετῶν.

523. ΑΛΛ' ΗΛΘΕ ΜΕΝ ΔΗ. ἐπειδὴ τὸ τοῦ Χοροῦ π.
σωτων ἰσόρροπον δεῖ ἐν ταῖς διαίταις εἶναι, διὰ τούτου καὶ
παραμυθίζεται τὸν Κρέοντα, ὅτι ἴσως κατ' ὀργὴν ταῦτο ἐπὶ
ἐμεθισθεὶς ὑπὸ τοῦ μάντεως.

525. ΠΡΟΣ ΤΟΥ Δ' ΕΦΑΝΘΗ. κατ' ἐρώτησιν ὁ λόγος.

528. ΕΞ ΟΜΜΑΤΩΝ ΟΡΘΩΝ. τοῦ Χοροῦ οὐκ ἔχει
λέγειν τίνη γνώμη ταῦτα ἐλέγετο, ἀπὸ τῶν ἔξωθεν συμβαλόντων
λεῖν βουλευόμενος ὁ Κρέων, περὶ τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ π.
ματος, ἐν ᾧ ταῦτα ἔλεγεν ὁ Οἰδίπους, πυνθάνεται.

534. ΤΟΥΤΕ Τ' ΑΝΔΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ, ἢ τοῦ Λαίου.

543. ΟΙΣΘ' ΩΣ ΠΟΙΗΣΩΝ. ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἐπὶ
Αἰλικισμός.

545. ΛΕΓΕΙΝ ΣΥ ΔΕΙΝΟΣ. σὺ μὲν δεινός εἴ ἐν τῷ δεινῷ
γεν· ἐγὼ δὲ σὺ μετὰ εὐνοίας σου ἀκούω διὰ τὴν δυσμένην.

552. ΟΥΧ ΥΦΕΞΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ. οὐκ ἐκλίσσει τὴν
μωρίαν.

556. ΤΟΝ ΣΕΜΝΟΜΑΝΤΙΝ. ἐν εἰρωνείᾳ εὐήθη γὰρ ἐπὶ
λεῖ λέγειν τὸν Τειρεσίαν.

559. ΟΥ ΓΑΡ ΕΝΝΟΩ. ἐπεὶ κατὰ παράλειψιν ἐπὶ
λέγει· τί με ἐρωτᾷς ἀγνοῶ.

566. ΕΡΕΥΝΑΝ. ζήτησιν, δοκιμασίαν. •

572. ΕΙ ΜΗ ΣΟΙ ΣΤΗΛΘΕ. ὁ μάντις εἰ μὴ ἐλάβανέ
σε κοινωνὸν τοῦ βουλευμάτος, οὐκ ἂν με εἴφῃ τοῦ Λαΐου φονέα.

580. Α'Ν. τὸ τέλειον ἂν ἂν, ἀντὶ τοῦ ἄτινα ἂν.

600. ΟΥΚ ΑΝ ΓΕΝΟΙΤΟ. προκατασκευάσας, ὡς ἄμει-
νῆσθιν αὐτῷ τοῦ τυραννεῖν, τὸ ἀφόβως κοινωνεῖν τῇ τυραννίδι,
τοῦτο ἐπὶ ἡνέκεν. ὁ γὰρ νοῦς· ὁ ταῦτα τὰ συμφέροντα ἐνθυ-
μούμενος, οὐκ ἂν γένοιτο κακός, ὥστε ἐτέρῳ τινὶ ἀσυμφόρῳ
ἐπιχειρῆσαι. ΦΡΟΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, φρονούντος. ἢ οὕτως· ὁ κα-
λῶς φρονῶν νοῦς οὐκ ἂν κακὸς γένοιτο. ΚΑΙ ΤΩΝΔ' ΕΛΕΓ-
ΧΟΝ. ζήτησον, φησὶν, εἰ τὸν χορησὸν ὑγιῶς ἀφῆγμαί σοι
φίλον· εἴτα εἰ κατεκοινώνησα τοῦ μαντείου τῷ Τειρεσίᾳ.

607. ΤΗ· Τ' ΕΜΗ. ὅτι καὶ αὐτὸς τὸν ἐμαυτοῦ καταλὴ-
φόμενος θάνατον.

611. ΦΙΛΟΝ ΓΑΡ ΕΣΘΛΟΝ. ἴσον γὰρ ἐστὶ κακὸν, ἀπω-
ξίστασθαι φίλον καὶ τὸν ἐαυτοῦ βίον.

616. ΚΑΛΩΣ ΕΛΕΞΕΝ. σοὶ εὐλαβουμένῳ πεσεῖν, καὶ
ἐπιβουλευθῆσθαι παρ' αὐτοῦ, καλῶς ἔλεξεν ὁ Κρέων, ὅτι
ἐν χεὶρὶ γνώσῃ τάδ' ἀσφαλῶς, ἐποικίς εἰμι περὶ σέ. ὁ γὰρ
ταῦν βουλευόμενος, καὶ μὴ πολλάκις βασανίζων τὴν γνώμην,
εὐχάζεται. πρὸς δὲ ὁ Οἰδίπους φησὶν, ὅτι πρὸς τὰς ταχείας
ἐπιβουλὰς δεῖ ταχεῖαν καὶ τὴν ἄμυναν εἶναι.

620. ΤΑ ΤΟΥΤΔ ΜΕΝ. τὰ τοῦ Κρέοντος, τοῦ ἐμοὶ ἐπι-
βουλευσαμένου. ΤΑ' ΜΑ. ἡ ἄμυνα.

625. ΩΣ ΟΥΧ ΥΠΕΙΞΩΝ. οὕτως λέγεις, ὡς μὴ πεισθη-
σόμενός μοι, ἀλλ' ἀντιλέξων τῇ κελεύσει.

626. ΤΟ ΓΟΥΝ ΕΜΟΝ. ὅσον ἤκει εἰς ἐμέ, καλῶς βου-
λεύομαι. ἢ οὕτως· τὸ γοῦν ἐμαυτῷ σύμφορον εὖ φρονῶ. πρὸς

ὁ φησιν ὁ Κρέων, ὅτι καὶ τὸ ἐμὸν συμφέρον δεῖ σε σκεπάζειν, ὅτι οὐ δεῖ με ἀκαίρως ὑπονοεῖσθαι.

627. ΕΙ ΔΕ ΣΤΝΙΕΙΣ ΜΗΔΕΝ, ὦν ὑπονοεῖς. ΑΡΚΤΕΟΝ
Γ' ΟΜΩΣ. ἀλλὰ χρὴ βασιλεύειν.

636. ΙΔΙΑ ΚΙΝΟΥΝΤΕΣ ΚΑΚΑ. φιλονεικοῦντες. ΟΥΚ Ε
ΣΤ Τ' ΟΙΚΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀπελεύσῃ, οὐ πορεύσῃ; κα-
λῶς δὲ οὐ πυκνάζεται τὴν αἰτίαν τῆς ἔριδος, ἐκ παντὸς ἀπα-
λαγῆναι αὐτοὺς βουλομένη, ἅμα δὲ καὶ ἵνα μὴ διλογία γ.

640. ΔΥΟΙΝ ΑΠΟΚΡΙΝΑΣ. ἐν τῶν δύο ποιήσας.

644. ΜΗ ΝΥΝ ΟΝΑΙΜΗΝ. τοῦ βίου δηλοῦσι.

648. ΤΟΥΣΔΕ Θ'. τοὺς τοῦ Χοροῦ.

649. ΠΙΘΟΥ. οἷον μὴ τῇ ὀργῇ εἶκων, ἀλλὰ τὰ δεῖτα
διασκεψάμενος. καλῶς τὸ ΘΕΛΗΣΑΣ. πολλάκις γὰρ ἐν
ταῖς ὀργαῖς μεταγινῶναι τις ὀφείλων, αἰδούμενος ἐμμένει τῇ
ἀμαρτήμασι. ΤΟΝ ΟΥΠΟΤΕ ΠΡΙΝ. ἢ τὸν ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ
ἢ τὸν ἐν τῷ εἰρημένῳ λόγῳ. ἀπελογήσατο γὰρ. νῦν δὲ με-
γάλην πίστιν ἐπαγόμενον ἀπὸ τοῦ ὅρκου αἰδέσθητι.

656. ΤΟΝ ΕΝΑΓΗ ΦΙΛΟΝ. γράφεται ΦΙΛΟΝ ΕΝΑΓΗ.
ἐναγὲς δὲ, τὸ σεβασμικὸν καὶ ἀγνόν. ἄγος γὰρ, τὸ ἱερὸν σε-
βας, ὅθεν καὶ τὸ (Ιλ. Φ. 221.) ἄγῃ μ' ἔχει. καὶ (Οἶ.
Ζ. 168.) ὥς σε γύναι ἄγαμαι. κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ τὰ
μιάσματα, ἄγῃ λέγεται, καὶ οἱ μιαρὲς, ἐναγεῖς καλοῦνται.
ὁ δὲ νοῦς· τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτία γενο-
μενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα, δεόμεθα μὴ λόγων ἀτιμον ἐκδι-
λεῖν, ἀλλὰ πρὸς δέξασθαι αὐτοῦ τὴν ἀπολογίαν. ἢ ΕΝΑΓΗ.
τὸν ἐνεχόμενον μύσει, οὕτως· δεόμεθα τὸν μηδέποτε ἐναγ-
γεόμενον εἰς φίλους, μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτία ἀτιμον ποιῆσαι
τῶν λόγων.

638. ΕΥ ΝΥΝ ΕΠΙΣΤΩ. γίγνωσκε, ὅτι τούτῳ συνηγορῶν ἐμὲ ἀδικεῖς. οὐδὲν γὰρ ἄλλο, ἢ ὀλεθρὸν μοι ἐπάγεις, εἰ παρέρωμαι τὸν ἐπιβεβουλευκότα.

660. ΟΥ ΤΟΝ ΠΑΝΤΩΝ ΘΕΩΝ. ἐπὶ ὅρκον καταπέ-
θειγεν, ἐξ οὗ μάλιστα ἐδόκει πείσαι τὸν βασιλέα. Ἡλιον
δὲ ἔμυσιν, ὅτι πάντα ἑωρακώς αὐτὸς συιῇδαι τὸ πᾶν. Ο ΤΙ
ΠΥΜΑΤΟΝ ΟΛΟΙΜΑΝ. ἀπὸ τοῦ, ἐσχάτως ἀπολοίμην.

669. ΟΔ' ΟΥΝ ΙΤΩ. τὸ φιλόκρινον αὐτοῦ κἀνταῦθα
δύκνουσιν, ὡς οὐ δι' ἑαυτὸν παρακεχωρηκέντος, ἀλλὰ διὰ τὴν
πλὴν, κἀν δὲ αὐτὸν πεισθέντα κινδυνεύσαι.

673. ΣΤΥΓΝΟΣ ΜΕΝ ΕΙΚΩΝ. δηλὸς εἴ ἀηδῶς εἰκὼν·
ἔτι δὲ ἐπὶ τὸ πέρας ἔλθῃς τῆς ἀργῆς, τότε βαρέως οἴσεις
τὰ πρᾶγμα. οἶον, μελανοσήσεις, καὶ ἀδίκᾳ ἐνθυμηθήσῃ. ἔτι
δὲ ἐμμένει ὁ Κρέων τῇ αὐτῇ παρρησίᾳ, ἐπισηάμενος ὡς οὐδὲν
ἐγκαίωσεν.

677. ΣΟΥ ΜΕΝ ΤΥΧΩΝ ΑΓΝΩΤΟΣ. σοῦ μὲν μὴ ἐπι-
σταμένου τὴν ἐμὴν προαίρεσιν, οἶον ἠγνοηκότες με· παρὰ δὲ
ταύταις τῆς ὁμοίας δόξης, ἣν καὶ πρῶτῃν εἶχον περὶ ἐμέ.

678. ΓΥΝΑΙ ΤΙ ΜΕΛΛΕΙΣ. ὡς καλέγωνκεν ὁ Χορὸς τοῦ
Οιδίποδος, παρακελεύεται τῇ γυναικὶ εἰσάγειν αὐτόν.

680. ΜΑΘΟΥΣΑ Γ' ΗΤΙΣ Η ΤΥΧΗ. πιθανῶς μετὰ τὸ
ἐκλάχθαι αὐτοὺς, ἐπιζητεῖ τὴν αἰτίαν· ἅμα δὲ καὶ ἵνα ἀρχὴ
γίγῃαι τοῦ ἀναγνωρισμοῦ.

681. ΔΟΚΗΣΙΣ ΑΓΝΩΣ. ὁ Χορὸς ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀπο-
λογεῖται· ὑπὲρ μὲν τοῦ Κρέοντος, ὅτι ἐπ' ἀδελφοῖς ἐκέκλη-
ται· ὑπὲρ δὲ τοῦ Οιδίποδος, ὅτι εἰκότως ἀργίσθη, ἐπὶ τοιού-
τοις διαβληθείς. ΤΟ ΜΗ 'ΝΔΙΚΟΝ. τὸ μὴ ἐνδίκως θρυλλού-
μενον, ἥγουν ἡ ψευδὴς διαβολή, κἀν τὸ συνειδὸς ἐρρωμένον ἦ.

684. ΑΜΦΟΙΝ ΑΠ' ΑΥΤΟΙΝ. οἶον, ἀμφοτέροισι τῆς διαφροῆς αἰτιαί εἰσι;

685. ΑΛΙΣ ΕΜΟΙΓ'. αὐταρκές μοι φαίνεται σῆσαι τὸν λόγον ἔνθα ἔληξεν. ἀντὶ τοῦ, ἱκανὰ λέλεκται, καὶ αὐταρκές ἐστὶν ἀναπεπαῦσθαι τὰ τοῦ λόγου, ἔνθα ἔληξεν ἡ σῆσις.

687. ΟΡΑΙΣ ΙΝ' ΗΚΕΙΣ. τοῦτό φησιν ὁ Οἰδίπους ἀνακλιῶν. διὰ τί πρὸς ἕτερον ἀποφεύγεις, καὶ τοὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ, καὶ οὐχ ὁμολογεῖς τὰ λυπήσαντά με τῇ Ιοκάστῃ; διὰ τί οὖν οὐ συνοργίζῃ μοι, ἀλλὰ πρᾶνεις με ὑπὲρ τοῦ Κρέοντος;

689. ΕΙΠΟΝ ΜΕΝ ΟΥΧ ΑΠΑΣ ΜΟΝΟΝ. πελλὰς, ὅτι, τὰ ἐπελθόντα κατὰ τὴν ἐμὴν διάνοιαν εἰπὼν σοι, ὥσπερ ἐν τοῖς ἀνωτέρω ᾤμνουν. ΙΣΘΙ ΔΕ ΠΑΡΑΦΡΟΝΙΜΟΝ. ἰσθί, πειθάνθαι με παραφρόνιμον, ἀντὶ τοῦ παράφρονα, καὶ ΑΠΟΡΟΝ ΕΠΙ ΤΑ ΦΡΟΝΙΜΑ. δις δὲ τὸ αὐτὸ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ μωρὸν κατὰ διάνοιαν, καὶ ἄπειρον. ΕΙ ΣΕ ΝΟΣΦΙΖΟΜΑΙ. ἐλλότριόν σε καὶ οὐκ οἰκεῖον νερόμικα. ἢ οὕτως· εἰ βούληται σε ἐκβαλεῖν, τὸν τοσαῦτα ἡμᾶς ἐνεργήσαντα. ΚΑΤ' ΟΡΘΟΝ ΟΥΤΗΣΑΣ. ἐσήσας, ἔσωσας.

702. ΛΕΓ' ΕΙ ΣΑΦΗ. λέγε, εἰ σαφὴ ἐστὶν ἡ μέλλουσα ἐκβαλεῖν, οἷον ὁμολογημένα.

710. ΦΑΝΩ ΔΕ ΣΟΙ ΣΗΜΕΙΑ. εὖ τὸ ἅμα παρακαλεῖσθαι ἐκλίθεσθαι τὰ εἰς τὴν ὑπέροισαν αὐτὸν ἐμβαλεῦντα.

716. ΕΝ ΤΡΙΠΛΑΙΣ ΑΜΑΞΙΤΟΙΣ. καλῶς τὸν τόπον προσέθηκεν, ἵνα εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγῃ τὸν Οἰδίποδα.

733. ΣΧΙΣΤΗ Δ' ΟΔΟΣ. περὶ Δαυλίδα φησὶ τὴν σχιστὴν ὁδόν· ὁ δὲ Αἰσχύλος περὶ Πόρνιας, οὕτως·

ἐπῆμεν τῆς ὁδοῦ τροχίλατον
σχιστῆς κελεύθου τρίοδον, ἔνθα συμβολαῖς

τριάων κελεύθων Πόβνιαδων ἡμείβομεν.
 νῆς δὲ τὴν Δαυλίδα, Ανακρίδα λέγουσιν, οὕτως· (Ιλ. Β. 520.)

Κρίσσαν τε Ζαθέην, καὶ Ανακρίδα, καὶ Πανοπαῖα.

738. Ω ΖΕΥ ΤΙ ΜΟΙ ΔΡΑΣΑΙ. ἀναμινθήσκειται ὁ Οἰδί-
 ρος καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, καὶ πρὸς τὸν Δία φησὶ,
 ἵ μοι ποιήσεις;

742. ΜΕΓΑΣ ΧΝΟΑΖΩΝ. εὖ τὰ προφανῆ ταῦτα σημεῖα
 πτεν.

749. ΟΚΝΩ. δέδοικα. καὶ Ὀμηρος· (Ιλ. Ε. 255.) ὀκ-
 νῶ δ' ἰσάπων ἐπιβαίνέμεν.

756. ΟΙΚΕΤΣ. οἰκέτης, ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου ὄν.

763. ΑΞΙΟΣ ΓΑΡ Ο Γ' ΑΝΗΡ. οἶον, τὸ αἶτημα οὐχ ὑπερ-
 αλε δούλον.

766. ΠΑΡΕΣΤΙΝ. οἶον, νόμιζε αὐτὸν παρεῖναι.

775. ΜΗΤΗΡ ΔΕ ΜΕΡΟΠΗ. Φερεκύδης φησὶ Μέδουσαν
 καὶ τὴν Πολύβου γυναῖκα, θυγατέρα δὲ Ὀρσιλόχου τοῦ ἀδελ-
 οῦ· οἱ δὲ, Αντιοχίδα τὴν Χάλκωνος. ΔΩΡΙΣ. Πελοπον-
 νησί.

777. ΘΑΥΜΑΣΑΙ ΜΕΝ ΑΞΙΑ. ἔδει γὰρ πρὸς τὸ ὄξυ μὲν
 ἔσαντα, ὡς εἶη νόθος, θαυμάζειν· οὐ μὴν τοσοῦτον φρον-
 τι τοῦ πράγματός. ΣΠΟΥΔΗΣ. τῆς ἀρετῆς. ΠΛΑΣΤΟΣ.
 ποιητὴς, ἀλλότριος, νόθος.

782. ΘΑΤΕΡΑΙ. τῇ ἐτέρᾳ, τῇ ἐξῆς.

789. ΑΤΙΜΟΝ. ἀνήκουστον. περὶ ὧν γὰρ ἐπῆλθεν οὐκ εἶπεν.

792. ΑΤΑΝΤΟΝ ΟΡΑΙΝ. τὸ μὴ δυνάμενον ὑπὸ ἀνθρώ-
 πῳ ὑπᾶσθαι.

795. ΑΣΤΡΟΙΣ ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ ΕΚΜΕΤΡΟΥΜΕΝΟΣ. χρό-
 νιστά φησιν, ἔπειτα πρὸς τοὺς ἀστέρας ἡοίθμουν τὸν χρόνον.

ἢ οὕτως· ἐπὶ τὰ ἄσπρα ἐπαυρούμενη. ἡ δὲ μεταφορά ἀπὸ τὰ πελάγη μελρύντων, ὡς ἂν δι' ἄσπρων τεκμαιρομένηται πλοῦν.

802. ΠΩΛΙΚΗΣ ΑΠΗΝΗΣ. ὑπὸ πῶλων ἐζευγμένης. Τὸ ΤΡΟΧΗΛΑΤΗΝ. τὸν ἔμπροσθεν τῶν τροχῶν πορευομένην. ΟΧΟΥ. ἄρματός. ΔΙΠΛΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟΙΣΙ. πληγαῖς οἷς ἐπὶ σέ με τοῖς κέντροις, οἷς ἐκέντριζε τοὺς ἵππους. οὐκ ἐπίσης καὶ παρ' ἐμοῦ ἔλαβεν.

813. ΕΙ ΔΕ ΤΩΙ ΞΕΝΩΙ. τοῦ ὑπ' ἐμοῦ φονευθέντος· τις πρὸς Λαίον συγγένεια. ἢ οὕτως· εἰ δὲ οὗτος ὁ ξένος ἀπέκλεινα, Λαΐός ἐστιν. οὕτω γὰρ οἶδεν εἰ αὐτός ἐστι. ΤΟ ΔΕ Γ' ΑΝΔΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ.

822. ΔΙ' ΩΝ ΠΕΡ. δι' ὧν χειρῶν. ΑΝΑΓΝΟΣ. ἀντὶ τῆς μιαιφόνου. ΕΜΒΑΤΕΥΕΙΝ. ἐπιββαίνειν.

835. ΕΧ' ΕΛΠΙΔΑ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ἀθύμει, πρὶν ἀληθὲς καταμάθης.

838. ΠΕΦΑΣΜΕΝΟΥ. φανεροῦ γενομένου καὶ ἐλπίτης· ποιμένος, τίνα ἔξεις γνώμην;

840. ΣΟΙ ΤΑΥΤ'. σοὶ ἑμοῖα καὶ τὰ αὐτά.

842. ΑΥΤΟΝ. τὸν βοῆῃα. ΟΙΟΖΩΝΟΝ. μονόζωνον, μὴ

849. ΤΟΥΤΟ Γ' ΕΚΒΑΛΕΙΝ ΠΑΛΙΝ. ἀποκρούσας ἀποσπρέψαι. τούτέστιν, οὐ δύναται ἀρνεῖσθαι ὁ βουκέλες.

852. ΦΑΝΕΙ. αὐτὸς ὁ θεὸς ἄπαων. ΩΣΤ' ΟΥΧΙ ΜΑΝΤΑΣ. ὅθεν ἐγὼ χάριν τῆς μαντείας, οὔτε ἐπ' ἐκεῖνα τὰ κατα, οὔτε ταῦτα βλέψαιμι, οὔτε ἐκατέρους πιστεύσαιμι· ἀπορῶ.

863. ΕΙ ΜΟΙ ΣΤΝΕΙΗ ΦΕΡΟΝΤΙ. εἴθε μοι συνοικιστὴν ἄχραντον καὶ σεβασμίαν ἀλήθειαν διασώζοντι. οἶον, εἴθε

συνεῖη εὐτυχία, καὶ λόγων καὶ πραγμάτων ἀγνείαν φυλάτ-
τατι. ΜΟΙΡΑ δὲ, ἡ εὐτυχία. οἷον, εἰ ἀληθεύω, γένοιτό μοι
καὶ εὐτυχεῖν τὸ ἀληθὲς διασώζοντι. ταῦτα δὲ φησι, τὴν Ιο-
κάστην αἰτιώμενος, ὅτι ἀσεβῶς ἔφη ἐψεύσθαι τὸν Ἀπόλλωνα.
φέροντι οὖν τὴν εὐσεβίαν ἀγνείαν τῶν λόγων, καὶ τῶν ἔργων
τῶν περὶ τῶν θεῶν, περὶ ὧν νόμοι πρόκεινται ἔργων καὶ λόγων,
τῇ περὶ τούτων λέγοντες ἀκριβείαν, καὶ τῶν βλασφημιῶν ὅτι
αὗται αὐτοῖς ὕγιές ἐσιν. ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΔΙ' Αἰθερα ΤΕΚΝΩ-
ΘΕΝΤΕΣ. αὐτὶ τοῦ, ἐν οὐρανῷ τεχθέντες. ΩΝ ΟΛΥΜΠΟΣ.
ὡ νόμων, τῶν ὀρθῶς ἐχόντων. ΟΥΔΕ ΝΙΝ ΘΝΑΤΑ ΦΤΙΣΙΣ.
οὔτε ὑπὸ ἀνθρώπων εὐρήσῃς ὁ περὶ θεῶν λόγος. ΜΕΓΑΣ ΕΝ
ΤΟΤΟΙΣ ΘΕΟΣ. ἐν τοῖς νόμοις μέγας ἐστὶν ὁ θεός. τουτέστι,
δύναμις καὶ μεγάλη τοῖς νόμοις ἔνεστιν.

873. ΤΥΡΙΣ ΦΥΤΕΤΕΙ ΤΥΡΑΝΝΟΝ. διὰ τῆς ὕβρεως φύε-
ται, καὶ ἀναεοῦται ὁ τύραννος. ὅταν, φησὶ, πολλὰ διαπαρά-
ξῃ, τότε εἰς μεγάλα ἐμπίπτει κακὰ, διὰ τῆς ὕβρεως ἐπαρ-
θείς. ταῦτα μὲν φησι περὶ τῆς Ιοκάστης, ὅτι ἀνεπιήδεια λέγει
περὶ τῶν θεῶν νόμων. τὸν δὲ λόγον ποιῶσι περὶ τῆς τυραννί-
δος, ἵνα μὴ δόξωσιν ἐμφανῶς αὐτὴν διελέγχειν. ὁ δὲ νοῦς·
ἵβρις φυτεύει τύραννον, ὥσταν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάτην,
ἢ εἴτι μὴδὲ ἐπίκαιρα, μὴδ' αὐτῷ ἐκείνῳ συμφέροντα. ἀσυν-
έτως δὲ εἶπεν· ὕβρις, φησὶ, μὴδὲν καίριον διαπραττομένη,
ὡς ὑπερβαλὼν ἀκράτεια ἀναβιβάζουσα τοὺς χρωμένους αὐτῇ,
καὶ ἐκκρίνει. ἢ οὕτως· ΑΠΟΤΟΜΟΝ ΩΡΩΤΕΝ Εἰς ΑΝΑΓ-
ΚΗΝ, ἢ λαλοῦ εἰς τοῦτο, ὥστε αὐτὸν εἰς ἀνάγκην γενέσθαι ὕφ'
ἐπεὶ κρᾶθηθῇ. ΕΝΘ' ΟΥ ΠΟΔΙ ΧΡΗΣΙΜΩ. αὐτὶ τοῦ,
ἀχρήστους τὰς πορείας ποιεῖται. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ὕβρεως
δυσσεβοῦντος, ἔσται οὕτως· οὐ βαδίζει ὀρθῶς οὐδὲν, οὐδὲ χρῆται

τοῖς ποσὶ δεόντως. εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ἀνάγκης βιαζομένου, οὐ
χρηται τοῖς αὐτοῖς ποσίν. ΜΗΠΟΤΕ ΛΥΣΑΙ. ἀξιῶ τὸν θεὸν
μὴ λύσαι τὸ συμφέρον τῇ πόλει, ἐξ οὗ κρατεῖ τῶν ἀντιπάλων.

885. ΔΙΚΑΣ ΑΦΟΒΗΤΟΣ. τὴν δίκην μὴ δεδοικώς. ΔΥΣ-
ΠΟΤΜΟΥ ΧΑΡΙΝ ΧΛΙΔΑΣ. ἔνεκα, φησὶ, τῆς ἀνοσίτου τρυφῆς
καὶ ὑπερηφανίας. ὑπὸ τρυφῆς γὰρ καὶ ἐπὶ τοιαῦτα οἱ τύχαι-
νοι παραγίγνονται. ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΣΕΠΤΩΝ. ὁ τοιοῦτος ἐν κακῇ
εἴῃ μοίρᾳ, ὃς μὴ ἀφέξει τῶν ἀσέπτων, ἢ ἐξέλαι τῶν ἀθίκλων,
ὁ ἐστίν, ὃν οὐ χρὴ ἔχεισθαι. ΕΡΞΕΤΑΙ. παύσειται, ἐκλὸς ἐσται.
ΜΑΤΑΖΩΝ. μάταιοφρονῶν. ΕΞΕΤΑΙ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπιθυμῶν
τῶν ἀσέπτων καὶ ἀθίκλων. ΤΙΣ ΕΤΙ ΠΟΤΕ. τίς ἐτι τῶν ἀν-
κων ἀφέξεται τῷ θυμῷ αὐτοῦ τὰς τῆς ψυχῆς κακίας ἀπα-
λαύνων; ἢ οὐ τις ἂν ἀπελάσειεν αὐτοῦ τὴν τιμωρίαν, τοιαῦτα
πράττων.

897. ΟΥΚ ΕΤΙ ΤΟΝ ΑΘΙΚΤΟΝ. οὐκ ἐτι ἀπειμι πρὸς τοὺς
Ἀπόλλωνα, οὐδὲ πρὸς τὸν ἄχραντον καὶ ἀπροσπάλαστον αὐτοῦ
νεών. ΑΒΑΙΣΙ ΝΑΟΝ. Ἄβαι, τόπος Λυκίας, ἐνθα ἱερόν ἐστι
Ἀπόλλωνος. ἢ διὰ τῶν Σαμίων, ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντεύονται, ὡς
καὶ Πίνδαρος. ἢ ἐπὶ τῶν πανηγύρεων. ὅτι καὶ τῶν τοιούτων
ἀφέξομαι, εἰ μὴ ταῦτα φανερωθῶσιν. ΕΙ ΜΗ ΤΑΔΕ. εἰ μὴ
ταῦτα τῶν χρησμῶν, ἢ τὰ λεχθέντα ὑπὸ Ἰσκάτης φανερά καὶ
κατάδηλα γένηται, οὐκ ἐτι τιμήσω τοὺς θεούς. ΦΘΙΝΟΝΤΑ.
αἰτὶ τοῦ παλαιὰ, παρεληλυθότα. γράφεται ΦΘΙΝΩΝ, ὅτι
μὴ λάβοι σε ὁ Λαῖος φθίνων, ἀλλὰ δείξαις αὐτοῦ τὸν θάνατον.
τὰ γὰρ περὶ Λαίου μαντεύματα ἐκβάλλουσι, καὶ οὐ παρὰ
χονται τὰ παρὰ τῶν θεῶν εἰρημένα ὡς ἀληθῆ. ΕΞΑΙΡΟΥΣΙΝ.
ἀφαιρίζουσι. τὰ γὰρ ἐπὶ Λαίῳ θεσπισθέντα ἐκφαυλίζουσι
ὡς Ἰσκάτης, καὶ παραγράφει, καὶ ψευδῇ νομίζειται.

911. ΧΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΕΣ. ἀνακλᾶς Φησι τοὺς τοῦ Χοροῦ, ὡς βασιλικούς καὶ ἐντίμους. ΤΥΦΟΥ ΓΑΡ ΛΙΡΕΙ. ἀντὶ τοῦ, μέμψεται τὴν ψυχὴν, καὶ ὑπερβαλλόντως ἄχθεται, πάντα λογιζόμενος, αὐτὸν τὸν Φέρον, τὸ τὴν γυναῖκα ἔχειν τοῦ ἀνημέριου, τὴν προσδοκωμένην Φυγὴν, τὸ μὴ δυνάσθαι ἀναστρέψαι πρὸς τοὺς οἰκείους, τὸ δέος τῶν χρησμῶν. ΟΥΔ' ΟΠΟΙ' ΑΝΗΡ ΕΝΝΟΥΣ. οὐχ, ὡς συνετὸς ἀνὴρ, διὰ τῶν φθασάντων τα παρόντα γιγνώσκει. εἰ γὰρ ὁ ὑπὸ Ἀπόλλωνος δοθεὶς τῷ Λαίῳ χρησμὸς ἠκρόωται, ὅτι καὶ ἂ νῦν ἐμαντεύσαιο ὁ Τετυσίας, ψευδῇ ἐσθιν.

917. ΑΛΛ' ΕΣΤΙ ΤΟΥ ΛΕΓΟΝΤΟΣ. μόνοις προσέχει τοῖς τὰ θεῖα καὶ φοβερά ἀπαγγέλλουσι· τῶν δὲ παραμυθουμένων οὐκ ἀνέχεται.

919. ΛΥΚΕΙ' ΑΠΟΛΛΟΝ. Λύκειον γυμνάσιον ἐστὶν Ἀθήνῃσιν, ἐνθα Ἀπόλλων τιμᾶται. καὶ Καλλίμαχος·

ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείου

καλὸν αἰὲ λυπῶντα κτλὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.

ΑΓΧΙΣΤΟΣ οὖν, καθὼ οὐ πόρρω τῆς Ἀττικῆς αἱ Θήβαι. ἢ καὶ ἐν Θήβαις ὁμώνυμον ἦν γυμνάσιον Λυκείου Ἀπόλλωνος· νῦν οὐκ οὐ τὸν ἐν Λυκίᾳ, ἀλλ' ἢ τὸν ἐν Θήβαις, ἢ ταῖς πλησιοχώρως Ἀθήναις τιμώμενον.

924. ΑΡ' ΑΝ ΠΑΡ' ΤΜΩΝ. ἔρχεται ἄγγελος ἀπὸ Κορίνθου, ἀπαγγελλὼν τὸν θάνατον Πολύβου, καὶ ἀντ' αὐτοῦ τύραννον τὸν Οἰδιπόδα αἰρεῖσθαι. οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ τὸν ἐκλεβέντα Οἰδιπόδα εὐρών, καὶ δοῦς Πολύβῳ.

928. ΓΥΝΗ ΔΕ ΜΗΤΗΡ. πάνταυθα ἔθηκε τὸ ἀμφίβολον, τίς περὶ τὸν ἀκοραστήν.

930. ΕΚΕΙΝΟΥ Γ' ΟΥΤΣΑ ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΔΑΜΑΡ. τοῦτο

πρὸς τὸ, Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων. ταῦτο γὰρ πλεον ἐν γάμῳ· ὅθεν καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου Ομηρὸς φησι· (B. 701.) καὶ δόμος ἡμιτελής.

937. ΗΔΟΙΟ ΜΕΝ. διὰ μὲν τὸ εὖ πράττειν, καὶ ἐτέρᾳ ἀρχῇ ἀντιλαβεῖσθαι, ἡσθήσεσθαι φησιν αὐτὴν· ἀσχάλλειν δὲ διὰ τὸ ἀπαύειναι Οιδίπουν ἐπὶ τὰ οἰκεῖα.

939. ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΑΥΤΟΝ. πιθανῶς ὁ ἄγγελος τὰ ἔκτα πρῶτον ἀπαγγέλλει, πρὶν εἰπεῖν τὰ περὶ θανάτου. ΤΗΣ ΙΣΘΜΙΑΣ. τῆς Κορινθίας. ἐκεῖ γὰρ ὁ Ισθμός.

945. Ω ΠΡΟΣΠΟΛ'. θεραπευνίδι κελεύει ταῦτο ἡ Ισκαρία· ἀσμένως γὰρ αἰκῆσαι τὰ περὶ τοῦ θανάτου, ἵνα πάλιν ἀτρέψῃ τὰ μαντεύματα. οἶδε γὰρ τὸν Οιδίπωνα ταῦτα διόνοκίτα. ΙΝ' ΕΣΤΕ. ὅπου ἐστὶ; καὶ ἔκκειται παιδευτικόν τι τὸ δράματι, ὡς οὐ δεῖ καταφρονεῖν τῶν θεῶν. οἱ γὰρ ταῦτα φθειγζάμενοι μετ' ὀλίγον φανήσονται οἱοί εἰσι.

952. ΣΚΟΠΕΙ. δοκίμαζε.

958. ΕΙ ΤΟΥΤΟ ΠΡΩΤΟΝ. ἡθικῶς ὁ ἄγγελος, ὡς ἐκ τῶν τούτων θέλων ἄρξασθαι, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἡδέων.

960. ΝΟΣΟΥ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗ. κοινωνία νόσου. αὐτὴ τῇ ὑπὸ νόσου.

961. ΣΜΙΚΡΑ ΠΑΛΑΙΑ. ἡ τυχοῦσα πρόφασις ἐξαίτια ὥσπερ τὸ παλαιὸν σῶμα ἐξενεγκεῖν τοῦ βίου. ΕΥΝΑΖΕΙ. κοιμίζει.

963. ΚΑΙ ΤΩ ΜΑΚΡΩ. τοῦτο ὁ ἄγγελός φησιν, ὡς παραμυθούμενος, ὅτι μακραίων ἀπέθανε, καὶ οὐ δεῖ ἐπ' αὐτὸ ἀπολοφύρεσθαι.

966. ΩΝ ΤΥΦΗΓΗΤΩΝ. ὑφ' ὧν μαντείαν δεχόμενος, τὰ ὀρνεοσκόπων καὶ μαντείων. ΚΕΥΘΕΙ. ἀντὶ τοῦ κεύθεται.

κρύπτεται. καὶ ἐν Ἀστυγόνῃ· (911.)

μητρὸς δ' ἐν Αἰδοῦ καὶ πατρὸς κεκλιμένη.

ΕΓΩ Δ' ΟΔ' ΕΝΘΑΔΕ. ἐγὼ ὁ ἐπταυῖτα ὢν, αἶψ' ἔλαστον δέξου,
ὡς αὐτὸν ἀποκρίνῃ· εἰ μὴ τις εἴπω εἴ τι τάχα διὰ τὸν ἐμὸν
πίστον ἀπέθανεν. ΟΥΤΩ Δ' ΑΝ ΘΑΝΩΝ. τῷτο ὡς ἐπιμα-
κάμειός φησι. δῆλον δὲ ἐκ τῶν ἐξῆς. ὁ γὰρ Πέλωνος τὰ
παλαιὰ θεοποιήματα, φησὶ, παραλαβὼν μετ' οὖς ἄξια, κεί-
ται παρὰ τῷ Αἰδῷ.

976. ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟ ΜΗΤΡΟΣ. περὶ τοῦ λείποντος εὐλα-
βεῖται, τοῦ μεχθῆναι τῇ μητρί.

977. Ω, ΤΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ. ὦ ἡ τύχη δεξιῶς ἔχει. ἀντὶ
τοῦ, τῆς ἀγαθῆς τύχης ἐπικρατεῖν αὐτῆς. ΠΡΟΝΟΙΑ. πρόγνωσις.
ΕΙΚΗ ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ. καλὸν τὸ ζῆν ἀλόγως.

987. ΚΑΙ ΜΗΝ ΜΕΓΑΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ. ὥς καὶ τεκμήριον
τῷ μὴ τὰ κατὰ τὴν μητέρα ἀποδέσσειν, ἢ πατρὸς τελευτῇ.

1005. ΤΟΥΤ' ΑΦΙΚΟΜΗΝ. ἤγουν διὰ τοῦτο. ΠΡΟΣ ΔΟ-
ΜΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, εἰς Κόρινθον.

1008. ΚΑΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ, περιφανῶς,

1014. ΠΡΟΣ ΔΙΚΗΣ ΟΥΔΕΝ ΤΡΕΜΩΝ. ἀρ' οἶσθα, ὅτι
ἀλίκως εὐλασῇ;

1015. ΤΩΝΔΕ ΓΕΝΝΗΤΩΝ. τούτων τῶν γεγεννηκότων.

1016. ΗΝ ΣΟΙ ΟΥΔΕΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ. ὅτι οὐδέν σοι διαφέρει
κατὰ γένος ὁ Πόλυκος.

1019. ΤΩ ΜΗΔΕΝΙ. τῷ ἡλιотριωμένῳ καὶ μὴ οἰκείῳ,
εἰ γὰρ Πολύκου νομίζει ἑαυτὸν.

1020. ΟΥΤ' ΕΚΕΙΝΟΣ ΟΥΤ' ΕΓΩ. ὥσπερ οὐ γέγονας ἐξ
ἐμοῦ, οὕτως οὐδὲ ἐκ Πολύκου.

1023. ΚΑ'Θ' ΩΔ' ΑΠ' ΑΛΛΗΣ. ἴδιον τῶν ἐν παραδόχῃς ἀκούσμασι, τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐπερωτᾶν.

1025. ΕΜΠΟΛΗΣΑΣ. ὅ ἐστιν, ἀγεράσας. δηλοῖ δὲ τὴν λέξιν καὶ τὸ εὐρύν.

1029. ΚΑ' ΠΙ ΘΗΤΕΙΑ ΠΛΑΝΗΣ. ἢ τοι μίσθιος, καὶ ἐπὶ μισθῷ πλάνης. ἔστι δὲ ἀρσενικόν.

1031. ΤΙ Δ' ΑΛΓΟΣ ΙΣΧΟΝΤ'. εἰπόντος τοῦ γέροντος πρὸς τὴν σωτῆρ σὺν γέγονα, ὥστε κοινὸν ἐπὶ πάντων ἐκτεθειμένων, διαπυνθάνεται ὁ Οἰδίπους ὅτι ἐν ποίῳ ἄρα κακῷ ὄντα κατὰ τὴν ἐκθεσιν; ἵνα ἐκεῖνος εἴπῃ τὸ περὶ τῶν ποδῶν, ὥστε ἐπιγινώσκῃ καὶ ἡ Ιοκάστη.

1235. ΔΕΙΝΟΝ Γ' ΟΝΕΙΔΟΣ ΣΠΑΡΓΑΝΩΝ. ἐκ σπάργανων χαλεπὴν αἰσχύνην, διὰ τὴν τῶν ἀνδρῶν βλάβην.

1037. ΠΡΟΣ ΜΗΤΡΟΣ, ἢ ΠΑΤΡΟΣ. ὑπὸ μητρὸς ἀνιμάθην, ἢ ὑπὸ τοῦ πατρὸς, Οἰδίου; ἢ, πρὸς θεῶν, τίς εἰμι μητρὸς, ἢ ποίου πατρὸς;

1046. ΕΙΔΗΤ' ΑΝ. ἀπὸ τοῦ, εἰδείητε ἄν.

1051. ΟΙΜΑΙ ΜΕΝ ΟΥΔΕΝ' ΑΛΛΟΝ. ἐσχεχάζετο ὁ Χειρὸς ἐκεῖνον εἶναι, τὸν τὴν ἐκθεσιν ποιητάμενον τοῦ παιδίου, οὗ τὸ ἤδη εὐνοϊκὸν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ σήησαι τῷ οἴκῳ. ΟΥΚ ΗΚΙΣΤΑ. ἀπὸ τοῦ, πάνν. αἱ γὰρ δύο ἀγνήσεις μίαν συγκατάθεσιν ποιεῦσι. μάλιστ' ἂν ταῦτα εἴποι ἡ Ιοκάστη.

1056. ΟΝ ΤΙΝ' ΕΙΠΕ. συνήκσιν ἤδη τὸ πᾶν ἡ Ιοκάστη, καὶ θελεῖ ἤδη αὐτὴν διαχειρίσασθαι, πρὶν ἐκφυγεῖν γενέσθαι τὴν κακίαν. τοῦτο δὲ δηλοῖ διὰ τὸ ΑΛΙΣ ΝΟΣΟΥΣ' ΕΓΩ.

1062. ΟΥΔ' ΑΝ ΕΚ ΤΡΙΤΗΣ ΕΓΩ. τρίτον πεπραμένον καὶ αὐτὸς τρίτωρατος. οἶται δὲ τὴν Ιοκάστην δυσγένειαν αὐτῆς συνειδυῖαν, ἀποκρύπτειν, καὶ κωλύειν τὴν ζήτησιν.

1070. ΧΑΙΡΕΙΝ. ἤτοι τρυφᾶν καὶ ἐναερόνεσθαι.

1071. ΙΟΥ ΔΥΣΤΗΝΕ. ἐννοουμένη τὰ τῆς ἀναιρέσεως, αὐτὴ μὲν ἀπὸ ἡλλακίαι· ὁ δὲ Οἰδίπου περιλέλειπται. τὸ γὰρ αὐτοῦ πρόσωπόν ἐστι τὸ περιπαθεῖς, περὶ ὃ πᾶσα ἡ διάθεσις τοῦ δράματος.

1073. ΟΙΔΙΠΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, ὡς Οἰδίου. ἐστὶ δὲ Ἀττικόν.

1080. ΠΑΙΔΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐμαυτὸν τῇ τύχῃ παραδούς, ἀτιμίαν ἐκφύζομαι. ΤΟΙΟΣΔΕ Δ' ΕΚΦΥΣ. τοιοῦ-
τις πεφυκώς, οὐκ ὀκνήσω τὸ γένος ἐξερευνῆσαι τὸ ἡμέτερον.

1086. ΕΙΠΕΡ ΕΓΩ ΜΑΝΤΙΣ ΕΙΜΙ. ὑπονοοῦσιν οἱ κατὰ τὸν Χορὸν χρησιώτερόν τι περὶ τοῦ Οἰδίπου, ὅτι θειοτέρου γένους τυγχάνει ἀπὸ τινος τῶν ἐρείων Νυμφῶν. πειθοῦνται δὲ τὸν λόγον πρὸς τὸν Κριβαῖρῶνα, καὶ φασιν· Οὐκ ἔσθ' ἐς τὴν αὔριον ἀπείρατος τοῦ ἡμᾶς αὔξειν σε, ὡς τρυφὸν καὶ μητέρα τοῦ Οἰδίου. ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ΙΔΡΙΣ. ἐμπειρος καὶ τὴν γνώμην, ὅ ἐστι συνετής. ΑΥΞΕΙΝ. μεγαλύνειν, λέγειν. ΧΟΡΕΥΕΣΘΑΙ. ἀπὶ τοῦ ὑμνεῖσθαι, τιμᾶσθαι. ΩΣ ΕΠΙΗΡΑ ΦΕΡΟΝΤΑ. ὥσπερ τὰ θυμῶσι παρέχοντα τοῖς ἐμοῖς βασιλεῦσιν. ἐνόμιζε γὰρ ὁ Χορὸς τὸν ἀναγνωρισμὸν ὑπὲρ Οἰδίπου γίγνεσθαι. ΙΗΙΕ ΦΟΙΒΕ. ἀναγκαιώς πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἀποδίδειν, διὰ τὸ ἄρξαι τῶν χρησμῶν.

1099. ΑΡΑ ΠΑΝΟΣ. ἤρά τις προσπελασθεῖσα τοῦ Πανός, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος θυγάτηρ; καὶ γὰρ εὐτως νόμιος. ΠΛΑΚΕΣ. αἱ ἔξοχαι, αἱ ἀνατάσεις τῶν ἐρῶν. ΑΓΤΟΝΟΜΟΙ. ἐνθα τὰ ἄγρια νέμεται, ὅ ἐστι, τὰ μὴ ἡμερὰ θηρία. ΕΙΘ' Ο ΚΥΛΛΑΝΑΣ. εἴτε ὁ Ερμῆς· νόμιος γὰρ. εἴτε ὁ Διόνυσος ἀπὸ τινος Νύμφης γεννηθέντα σε ἀνεδέξατο.

1110. ΜΗ ΣΥΝΑΛΛΑΣΑΝΤΑ ΠΩ. τούτέστι μὴ συντυ-

χόντα, μὴ κοινωνήσαντα, μὴ εἰς αἰμοδοὴν καὶ ὀμιλίαν ἐλθόντα. θεασάμενος δὲ ὁ Οἰδίπωρος τὸν πρεσβύτην ἐρχόμενον, ὃν μετ' ἐπέμψατο, σιγχάζεται μὲν εἶναι αὐτὸν ἐκ τοῦ γήραος, καὶ τῶν ἀγόντων οἰκετῶν· τὴν δὲ ἐπιστήμην καὶ ἀκριβοῦς γνῶσιν τῷ Λαερτιάδῃ ἀνατίθησι. ΤΩΙΔΕ Τ' ἈΝΔΡΙ ΣΥΜΜΕΤΡΟΣ. τῷ Κρονίδῃ ὁμήλιξ καὶ ἴσος ἐστὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν. ΤΗΙ Δ' ΕΠΙΣΤΗΜΕΙ Τῇ γνῶσει ὑπερβάλλεις, ὥς καὶ πρὶν αὐτὸν θεασάμενος.

1121. ΒΛΕΠΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐγνωκώς.

1127. ΗΝ ΔΕ ΠΡΟΣΧΩΡΟΣ ΤΟΠΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἦσαν πλησιόχωροι.

1128. ΤΗΙΔΕ ΠΟΥ ΜΑΘΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖ μαθὼν.

1135. ΔΙΠΛΟΙΣΙ ΠΟΙΜΝΙΟΙΣ. δύο ἀγέλαις. ΕΠΑΝΕΙΛΑΖΟΝ ΤΩΙΔΕ. συνήμην, Φησὶ, τούτῳ ἕαρ, θέρους, φθινοκρον. καὶ οὗτοι ἂν εἴεν οἱ τρεῖς χρόνοι. ΕΜΜΗΝΟΥΣ ΔΕ, τοὺς ἐμνησὶν ὀριζομένους, οὐκ ἐνιαυτοῖς. ΕΞ ΗΡΟΣ ΕΙΣ ΑΡΚΤΟΥΡΟΝ. τὴν ἐώραν ἐπιβολὴν ποιούμενον· ποιεῖ δὲ ταύτην, ἡλίου ὅπως ἐπὶ τῇ παρθένῳ.

1141. ΛΕΓΕΙΣ ΑΛΗΘΗ. συγκατατίθεται ὁ γέρον. ἔτι γὰρ ταῦτα πρῶτον ὁμολογήσαι, εἴτα ἐπάγειν τὰ συνεκκεκρυπταῖα, ἵνα μὴ ᾖ ἔξαρκος.

1144. ΙΣΤΟΡΕΙΣ. ἐρωτᾷς, ζητεῖς.

1146. ΟΥΚ ΕΙΣ ΟΛΕΘΡΟΝ. αἰσθηθεῖς ὁ γέρον τοῦ πατρὸς, ἀρνήσθαι βούλεται, οὐχ ὥς εἰδᾷς καὶ ἀποκρυπτεμένης.

1155. ΑΝΤΙ ΤΟΥ. ἀντὶ τίνος; ΤΙ ΠΡΟΣΧΡΗΖΩΝ ΜΑΘΕΙΝ. λείπῃ, ταῦτά με διατίθης;

1157. ΟΛΕΣΘΑΙ Δ' ΩΦΕΛΟΝ. τοῦτο πάλιν, εὐχ ὥς εἰδᾷς ὅτι αὐτὸς εἴη ὁ ἐκτεθειμένος, ἀλλ' ὅτι διὰ τὴν ἐκθεσιν ταῦτο πάσχει.

1158. ΑΛΛ' ΕΙΣ ΤΟΔ' ΗΞΕΙΣ. εἰς τὸ ἀποθανεῖν, μὴ
λεῖγων τὸ ἀληθές.

1160. ΕΣ ΤΡΙΒΑΣ ΕΛΛΙ. ἤγουν εἰς βραδύτητα, καὶ δια-
ταίβας, καὶ ἀναβολάς.

1166. ΕΙ ΣΕ ΤΑΥΤ' ΕΡΗΣΟΜΑΙ ΠΑΛΙΝ. εἰ δευτέραν
ἀσμένους ἐξέτασιν.

1174. ΑΝΑΛΩΣΑΙΜΙ. ἀντὶ τοῦ ἀπολέσαιμι.

1175. ΤΕΚΟΥΣΑ ΤΛΗΜΩΝ. κατ' ἐρώτησιν.

1176. ΤΟΥΣ ΤΕΚΟΝΤΑΣ. τοῦτο κατὰ σύλληψιν. οὐ γὰρ
φαιεύει τὴν μητέρα.

1177. ΠΩΣ ΔΗΤ'. παρατηρήεον, ὅτι τὸν γέροντα μετε-
πέμψατο ἐπὶ τὸ ἀνακρίναι τὸν Φόνον τοῦ Λαίου, καὶ προβλη-
θέντος ἐτέρου τινός, ἐπὶ τὸ ἀναγκαϊότερον τρέπεται.

1182. ΕΞΙΚΟΙ. ἀντὶ τοῦ, ἀποβαίη. Ω ΦΩΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙ-
ΟΝ. εὖ πεπρωγιάσθαι ὁ λόγος, οὐχ ὥς τὴν πῆρῳσιν αἰνιτι-
μίου· ἀλλ' ἐπὶ τὸν θάνατον αὐτῷ ὁ λόγος. ἀπορήσας γὰρ
ξίφους, ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν.

1187. ΩΣ ΥΜΑΣ ΙΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗΔΕΝ. οὕτως ἐν Αἴαν-
τι. (125.)

Ορῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν
εἰδὼλ', ὅσοι πῶς ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.
καὶ Πίνδαρος. (Π. ή. 135.) Τί δέ τις; τί δ' οὗτις; σκιάς
ἐστὶν ἀνθρώπου. ΕΝΑΡΙΘΜΩ. ἐναριθμοῦμαι· ἵν' ἡ ῥῆμα πρῶ-
του προσώπου, καὶ οὐ δοτικὴ ἀρσενικοῦ.

1191. ΟΣΟΝ ΔΟΚΕΙΝ. ὅσον δόξαι εὐδαίμων εἶναι. κατὰ
ἀνέφθειναι δὲ τοῦτο ἀνθρώπου οὐκ ἔστι. τὸ τῆς τύχης γὰρ ρεῦ-
μα μεταπίπτει ταχύ. ΑΠΟΚΛΙΝΑΙ. πεσεῖν, ἢ ἀποβαλεῖν.

1193. ΤΟ ΣΟΝ ΤΙ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜ' ΕΧΩΝ. τὸν σὸν βίον
παράδειγμα ἔχων, οὐδένα μακαρίζω καὶ εὐδαιμονίζω.

1196. ΤΟΞΕΥΣΑΣ. ἐπιτυχῶν, εὐτυχήσας. ΓΑΜΦΩΝΤ-
ΧΑ ΠΑΡΘΕΝΟΝ. τὴν Σφίγχα. ΘΑΝΑΤΩΝ. τῶν ὑπὸ τῆς
Σφίγγος γιγνομένων. ΠΥΡΓΟΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀσφάλεια καὶ
ἀπαλῆξισι γέγονε.

1204. ΤΑΝΤΝ Δ' ΑΚΟΥΕΙΝ. εἰς τὸ ἀκούειν. ΣΥΝΟΙΚΟΣ
ΑΛΛΑΓΑ. ΒΙΟΥ. συναικῶν τῇ τοῦ βίου μετεβολῇ.

1208. ΩΙ ΜΕΓΑΣ ΛΙΜΗΝ. ὧ ὑποδοχὴ εἰς τὸ ἄμφω δι-
ξασθαι, σὲ καὶ τὸν πατέρα. ἢ ὅτι μήτηρ ἦν καὶ γυνὴ ἡ Ιοκά-
στη, ἣν λέγει λιμένα. ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΩΙ. νυμφίῳ. ΑΛΟΚΕΣ.
ἀντὶ τοῦ αὐλακες. αἱ κοῖται, αἱ σποραὶ, οἱ γάμοι. ΣΙΓ'
ΕΔΥΝΑΣΘΗΣΑΝ. πῶς, φησὶ, Φωνὴν οὐκ ἔρρηξαν;

1218. ΩΣ ΠΕΡΙΑΛΛΑ. περιάλλως, ὑπερβολικῶς. ΑΝΕ-
ΠΝΕΥΣΑ Τ' ΕΚ ΣΕΘΕΝ. ἤγουν διὰ σέ, καὶ νῦν κατέμυσα τὸ
ὄμμα. ἐξ οὗ δηλοῖ, καὶ νῦν ἐπ' ἠρόθμεν περισωθέντες.

1223. Ω ΓΗΣ ΜΕΓΙΣΤΑ. ἐξ ἀγέλος ἔρχεται ἀπαγγεῖλαι,
ὅτι ἀρχὴν ἐτελεύτησεν ἡ Ιοκάστη, καὶ ὁ Οἰδίπους ἑαυτὸν ἐτυ-
φλωσεν. ΑΓΡΕΙΣΘΕ ΠΕΝΘΟΣ. ἀντὶ τοῦ, λήψεσθε. ΕΓΓΕΝΩΣ.
γνησίως. ΑΙ Ν' ΦΑΝΩΣ' ΑΥΘΑΙΡΕΤΟΙ. ἐκουσίως γὰρ εἰσὶν
καὶ ὁ Οἰδίπους ἐτύφλωσε, καὶ ἡ Ιοκάστη ἀπ' ἡγήσθη. μάλιστα
φησὶ, τῶν κακῶν λυπεῖ τὰ μὴ ἐκ τύχης συμβάντα, ἀλλ' ὅσ-
περ ἐπίσπασσα καὶ αὐτάγγελια γιγνόμενα.

1244. ΠΥΛΑΣ Δ' ΟΠΩΣ ΕΙΣΗΛΘ'. τὸ ἐξῆς· ὅπως εἰς-
ἦλθεν ἔσω, ἐπιρρήξασα τὰς πύλας, τοῖς κλείσασα. Ομη-
ρος· (Ιλ. Ω. 454.)

τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοὶ
τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον.

ιαλῶς δὲ τοῖς λέκτροις ἐπεμπίπτει· δι' αὐτὰ γὰρ ἀπέλ-
λυσται.

1247. ΤΗΝ ΔΕ ΤΙΚΤΟΥΣΑΝ ΛΙΠΟΙ. τὴν δὲ γυναῖκα λί-
πει τὴν ἑαυτοῦ, τουτέστι τῷ υἱῷ γυναῖκα παιδοποιόν.

1254. ΠΕΡΙΠΟΛΟΥΝΤΑ. περιερχόμενον, ὥσπερ ἐμμανῆ.

1261. ΕΚ ΔΕ ΠΥΘΜΕΝΩΝ. ἀνέτειψε τὰς πύλας, καὶ
κτεῖναλεν ἐκ τῶν πυθμένων.

1264. ΠΛΕΚΤΑΙΣ ΕΩΡΑΙΣ. ἑώρα λέγεται κρέμασις,
ὕψισις, μέτασις. ΑΡΤΑΝΗΝ. τὴν ἀναρτηλικήν. κυρίως δὲ
ἀρτάκη λέγεται ἢ ἐκ τῶν καλωδίων ἀρχήνη.

1273. ΟΥΣ ΜΕΝ ΟΥΚ ΕΔΕΙ ΟΥΟΙΑΘ', ΟΥΣ Δ' ΕΧΡΗ-
ΖΕΝ ΟΥ ΓΝΩΣΟΙΑΤΟ. τὸ συμβαῖνον πᾶσι τοῖς τυφλοῖς εἶπεν.
οἱ ἐξῶντες γὰρ πολλοὶ συμπίπτουσιν οἷς οὐκ ἂν ἠβούλετο·
οἱ ἐξῶσι δὲ, ὧν δέονται. ἐν σκότῳ οὖν εἶναι καὶ ἀγνωσίᾳ.

1275. ΕΦΥΜΝΩΝ. ἀναιμῶζων. ΠΡΑΣΣ' ΕΠΑΙΡΩΝ ΒΛΕ-
ΦΑΡΑ. ἀπατήσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔπεισεν.

1286. ΕΝ ΤΙΝΙ ΣΧΟΛῃ. οἷον ἐν ποίᾳ διατριβῇ.

1287. ΒΟΛΙ ΔΙΟΙΓΕΙΝ ΚΛΗΘΡΑ. πιθαιὴ ἢ αἰτία τοῦ
ἐξεῖναι αὐτὸν, ἵνα, φησὶ, δείξῃ τοῖς πολίταις, ὅτι ἀξίως ἑα-
τὸ ἐπιμαρτυροῦν ἐπὶ ἀκουσίοις παθήμασι, καὶ ὡς μέλλων
ἐκπεθεῖν τῆς πόλεως διὰ τὰς αἰτίας, ἃς ἐφθασεν ἐπαρᾶ-
σθαι.

1297. Ω ΔΕΙΝΟΝ ΙΔΕΙΝ. ἴσως οἱ κατὰ τὸν Χορὸν ἰδόντες
ἀπεσπείσθησαν, μὴ δυνάμενοι θεάσασθαι τὸ πάθος.

1305. ΠΟΙ ΓΑΣ ΦΕΡΟΜΑΙ. ποῦ εἰμι; ἐν ποίῳ χωρίῳ ἢ
ὁδῷ μὲν φέρεται; τίνος ἀκούω; ποῦ ἐστὶν ἡ φθογῇ, ἢ
τις σφρόδα μοι διαπύεται, ἥς φερομένης ἀκούω; ἢ οὕτως·

ἀντὶ τοῦ ἀπέωλ' ἡ Φωνή; ἸΝ' ΕΞΗΛΟΥ. ἡ μελισφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγωνιζομένων πένταθλον, καὶ ἀλλομένων.

1313. ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ. ὃ ἂν τις ἀποτρέψαιτο. ΑΦΑΤΟΝ. ἀφάτως ἐπεληλυθός. ΛΥΣΟΥΡΙΣΤΟΝ. ὅρον μὴ ἔχον, ἀνὰ αἰὶ παραμένον, δυσπεριόδευτον. ΑΔΑΜΑΣΤΟΝ. ἀνίατον, οὐδείς δαμάσαι δυνήσεται, ἢ σκληρὸν καὶ τραχὺ, ἀπὸ τοῦ ἀδάμαντος. ΟΙΟΝ ΕΙΣΕΔΥ Μ' ΑΜΑ. οἷον ὁμοῦ με εἰσέδυται ἀπὸ τῆς πηρώσεως ἀλγηδὼν, καὶ ἡ τῶν κακῶν ὑπόμεινον ΚΕΝΤΡΩΝ ΤΕ ΤΩΝΔΕ. εἰλήφει γὰρ αὐτὸν ὀδύνη, ἐπεὶ κατὰ τοῖς κέντρεις ἐπέωρῳτο.

1321. ΕΠΙΠΟΛΟΣ. περιπολῶν ἐμὲ καὶ περιμένων ἐτι. δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ γνωρίζει, ἴσως διὰ τὸ τελεράχθαι ἐπὶ τῷ τοσούτῳ προσφάτῳ κακῷ.

1328. ΕΠΗΡΕ. ἤγουν ἔπεισε. καὶ Εὐριπίδης. (Ορ. 255.) Οσῖς μὲ ἐπ' ἄρας ἔργον ἀνοσιωτάλιν.

1347. ΔΕΙΛΑΙΕ ΤΟΥ ΝΟΥ. δείλαιε τῆς συνέσεως ἐνεκα, καὶ τῆς συμφορᾶς χάριν. χαλεπὸν γὰρ συνετῷ ἀνθρώπῳ τοιαῦτα συνενεχθῆναι.

1349. ΟΛΟΙΘ' ΟΣΤΙΣ ΗΝ. ἀπόλοιτο, φησὶν, ἐξ ἀπὸ τῆς ἀγρίας πέδης, τῆς διανεμομένης τοὺς πόδας μετὰ ἑλάβε καὶ διέσωσέ με. ΝΟΜΑΔΟΣ ΕΠΙΠΟΔΙΑΣ. ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ, τῇ ὑπὸ τῶν νομέων πατουμένη. ΟΥΔΕΝ ΕΙΣ ΧΑΡΙΝ. εἰς οὐδενὸς χάριν τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ἐργαζόμενος. ἀντὶ τοῦ μηδὲν χρηστὸν ἐργασάμενος ἐν τῷ διασῶσαί με. ΤΟΤΕ ΓΑΡ ΑΝ ΘΑΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, θανόντος, ἢ τὸ ΗΝ ἀντὶ τοῦ ἤμην.

1362. ΑΦ' ΩΝ ΑΥΤΟΣ ΕΦΥΝ. ἐξ ὧν ἐτέχθη, ἐξ αἰτίων καὶ τέτοκα. ΕΙ ΔΕ ΤΙ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ. εἴ τι κακοῦ καίον, τοῦτ' ἔλαχεν Οἰδίπους.

1369. ΩΣ ΜΕΝ ΤΑΔΕ. τὰ τῆς τυφλώσεως. ΟΥΚ ΟΙΔ' ΟΜΜΑΣΙΝ ΠΟΙΟΙΣ. φησὶ πρὸ τοῦ θανάτου ταῦτα διαθεῖναι, ἔπως ἂν τοῖς γονεῦσι καθ' Ἀιδου μὴ συντυγχάνῃ ὀρώων· εἶναι γὰρ αὐτῷ τοῦτο αἰσχροῦν.

1374. ΚΡΕΙΣΣΟΝ' Αἴχνης ἐπικρατέσθησα, ἄπερ οὐκ ἦν ἰᾶσθαι οὐδὲ ἐν θανάτῳ. διὰ τοῦτου οὗτ' ἀπολογεῖται, ὅτι μείζον κακὸν διεπαράξατο εἰς ἑαυτὸν, ἢ ἑτέρη ἦν πλευνήσας. ΑΛΛ' Η ΤΕΚΝΩΝ ΔΗΤ' ΟΨΙΣ. ἐν ἐρωτήσῃ.

1384. ΚΗΛΙΔΑ. ὄνειδος, συμφορὰν.

1396. ΚΑΚΩΝ ΥΠΟΤΛΟΝ. ὑποστῆλον, κρυπτόν, ὡς εἰ ἔλγε τὸ κράτιστον τῶν κακῶν.

1416. ΑΛΛ' ΩΝ ΕΠΑΓΓΕΙΣ. ὧν χρειὰν ἔχεις εἰς βοήθειαν.

1434. ΠΡΟΣ ΣΟΥ ΓΑΡ. ὑπὲρ σοῦ, καὶ οὐχ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ λέξω.

1442. ΟΜΩΣ Δ' ΙΝ' ΕΣΤΑΜΕΝ ΧΡΕΙΑΣ. ὁ μὲν τῷ προσημμένῳ χρησμῷ ἀξιοῖ ἀκολουθεῖν, ὅτι δεῖ ρίπτειν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χώρας· ὁ δὲ Κρέων ἐπανέρεσθαι φησὶ δεῖν, ὅτι καὶ Λαίου παῖς, καὶ βασιλεὺς τυγχάνει. ἡ χρεία, φησὶν, ἢ κατέχουσα ἡμᾶς, ταῦτα ἀπαιτεῖ.

1445. ΚΑΙ ΓΑΡ ΣΥ ΝΥΝ Τ' ΑΝ ΤΩι ΘΕΩι. ἵνα καὶ μετὰ γνώμης Θεοῦ ἀπέλθῃς.

1453. ΚΥΡΙΟΝ ΤΑΦΟΝ. ἴδιον, ἢ ὀφειλόμενον, ἢ κεκυρωμένον. ΙΝ' ΕΞ ΕΚΕΙΝΩΝ ΟΙ Μ' ΑΠΩΛΑΤΤΗΝ ΘΑΝΩ. ἵνα ὀξῶ νῦν ἀναμρεῖσθαι ἐν τῷ Κιθαιρώνι, καθὼς τοῖς γονεῦσιν εἰσκει· καὶ νῦν τῷ βουλήματι αὐτῶν ἀπόλλυμαι.

1472. ΟΥ ΔΗ ΚΑΤΩ ΠΟΥ. αἰσθάνεται τῶν θυγατέρων παρουσῶν. ΤΟΙΝ ΜΟΙ ΦΙΛΟΙΝ ΔΑΚΡΥΡΡΟΟΤΝΤΟΙΝ. αὐτὶ τοῦ τῶν ἐμῶν θυγατέρων. δέον δὲ εἰπεῖν δακρυρροοῦσαι, ἀ-

210 ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΤΥΡ.

συνικῶς ἐξήνεγκεν. ἔσθι δὲ Ἀττικώτερον, ὡς τὸ, μὰ τὰ θεῶ,
καὶ τὸ, τὰ χεῖρε.

1482. Αἱ τοῦ φυτοτύργου πατρος. αἱ τινες χεῖρες τὰ
πρόσθεν λαμπρὰ ὄμματα τοῦ ὑμετέρου πατρὸς ὧδε ἰσθαι περι-
ξένησαν.

1488. Οἶον βιώναι. πῶς ὑμῶν βιώναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων
ἀνάγκη. ἢ ἡ ΠΡΟΣ ἀντὶ τῆς μετὰ, ἀντὶ τοῦ, μετὰ ἀνδρῶν.

1500. ΟΝΕΙΔΙΕΙΣΘΕ. ὑβρισθήσεσθε.

1508. ΤΗΛΙΚΑΣΔΕ. ἀντὶ τοῦ μικράς.

1521. ΤΕΚΝΩΝ Δ' ΑΦΟΥ. ἀφίστασο. τῇ προσώδιᾳ ἢ
ΕΛΗ, ὡς ἀφαιροῦ.

1523. ΚΑΙ ΓΑΡ Α'ΚΡΑΤΗΣΑΣ. ὅσα νενίκηκας, οὐ συν-
νεγκέ σοι. καὶ αὐτάρκως ἔχει τὸ δράμα, τὰ γὰρ ἐξῆς ἀνεκτικῶς
γνωμολογοῦντος Οἰδίποδος.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ

TYRANNON.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ ΟΙΔΙΠΟΔΑ

1. ΤΕΚΝΟΝ. Οιδίπου εἰς Αθήνας παραγνέμενος, ἐκπαῖ τὴν θυγατέρα Αντιγόνην.

3. ΤΙΣ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗΝ. ἔστι μὲν ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς λαμβάνοντα λέγειν οὕτω· Τίς τὸν πλανήτην Οιδίπου δέξεται; ἢ, Τίς ἡμᾶς σήμερον ὑποδέξεται; δύναται δὲ καὶ τοῖς αὖτε συνάπτεσθαι, τοῦ ΤΙΣ μὴ πυσμαῖικῶς κειμένου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἡ ἄφρου, ὥστε τῷ ΠΟΛΙΝ συνεπιάχθαι, καὶ τὸν λόγον ἔχειν οὕτως· Τίνας χώρους ἀφύγετα, ἢ τίνας ἀνδρῶν πέλει, ἢ τὸν πλανήτην Οιδίπου δέξεται; ὅτι δὲ τῷ ΤΙΣ ἀπὸ ἄφρου χρωῖνται. Καλλίμαχος φησὶν οὕτως·

ὑπεὶρ ἄλλα κείνος ἐνάσθη

Αλκιάθων τίς ἄπιστος.

4. ΣΠΑΝΙΣΤΟΙΣ. ὀλίγοις, εὐτελέσι, τοῖς κατὰ σπάνιν τοῦ αἰτοῦντος δεδομένοις.

6. ΜΕΙΟΝ ΦΕΡΟΝΤΑ. βραχύτερον ἀποφερόμενον τοῦ αἰτιέμενου. οὐ γὰρ ὅσα αἰτεῖ τις λαμβάνει. ΚΑΙ ΤΟΔ' ΕΞΑΡΚΟΥΝ. ἔμως γοῦν τούτοις ἀρκούμενος.

7. ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΓΑΡ ΑΙ ΠΑΘΑΙ ΜΕ. ταῦτά με στέργειν τὰ δυστυχήματα ὃ πολὺς πεποίηκε χρόνος, καὶ τὸ τῶν συμφορῶν πλῆθος, καὶ τὸ τῆς ἀνδρείας πλεονέκτημα. ΠΑΘΑΙ γὰρ, αἱ συμφοραί. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΔΙΔΑΣΚΕΙ, ἀπὸ τοῦ, ἡθισμαὶ τῷ πολλῷ χρόνῳ, καὶ μεμελέτηκα τῆς τύχης τὰ δύσκολα.

9. ΘΑΚΟΙΣΙ. καθέδρας. ΒΕΒΗΛΟΙΣ. βατοῖς. βέβηλος γὰρ τόπος ἐστὶν ὁ ἀκάθαρτος, καὶ πᾶσιν ὧν βατός. καὶ βέβηλος ἀνὴρ, ὁ μιαιώτης. Εὐριπίδης Πρωτεσιλάῳ·

Οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἀπελθεῖν δόμον.

καὶ

Αεῖδω ξυνετοῖσι· θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις.

ΒΕΒΗΛΟΙΣ οὖν, τοῖς πᾶσι βασίμοις τόποις, μηδὲ ἀνεμμένους θεοῖς. ἐκ μεταφορᾶς δὲ βεβήλους καὶ τοὺς ἀμύητους φασὶ καὶ ἀκαθάρτους. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Συνδείπνῳ βέβηλον τὸν ἰδίῳ φησί.

11. ΣΤΗΣΘΝ ΜΕ. στήσόν με ἐκ τῆς ὁδοπορίας, καὶ μεθυσόμεθα.

12. ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ ΓΑΡ ΗΚΟΜΕΝ. εἰς γὰρ τοῦτο, φησὶν, ἐληλύθαμεν, ἅτε δὴ ξένοι ὄντες, παρὰ τῶν ἀσπίων μαθηταί, τί ἐστὶ πρακτέον ἡμῖν.

14. ΠΑΤΕΡ ΤΑΛΑΙΠΩΡ'. οὐκ ἐμπαραοιεῖν βουλομένη τῷ πατρὶ, ταλαίπωρον ἀποκαλεῖ, ἀλλὰ τοῦ πάθους παριστάς τὸ μέγεθος. πωρεῖν δὲ οἱ Ηλείοι τὸ πειθεῖν φασί. καὶ ἀτίμαχος·

Πῶρος τοί γ' ἀλόχοισι καὶ τοῖς τεκέεσσιν ἑκάστος. παρὰ τοῦτο οὖν ταλαίπωρος ἐτυμολογεῖται.

15. ΩΣ ΑΠ' ΟΜΜΑΤΩΝ ΠΡΟΣΩ. γράφεται ΩΣ ΑΝΟΜΑΤΩ, ὃ ἐστίν, ὡς τυφλῷ σημῆναι, πρόσω εἰσίν. ὡς ἂν τις πρόσω ἀφορῶν τεκμήραιτο· ὡς ἂν τις τὰ ὄμματα πόρῳ ἔχῃ.

16. ΩΣ ΑΠΕΙΚΑΣΑΙ. ὡς ἐστίν ἐκ προσόψεως τεκμήρασθαι.

17. ΠΥΚΝΟΠΤΕΡΟΙ Δ' ΕΙΣΩ. οἶον, κατὰ τὸν χώρον. ἐκράττει δὲ μεγάλως τῇ φράσει, ὥστε μέλισσαν αὐτὸν ἐκάλεσαν οἱ κωμικοί. ΕΥΣΤΟΜΟΥΣΙΝ. εὐφθογοῦσιν, εὐφάνως ἀδουσιν.

19. ΕΠ' ΑΞΕΣΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ. γράφεται ΠΑΓΟΥ. ἐπὶ τοῦ
λιθίου βάθρου.

20. ΠΡΟΫΣΤΑΛΗΣ ΟΔΟΝ. προήλθες μακροτέραν ὁδὸν,
ἢ ὡς ἤρμζε γέροντι.

22. ΧΡΟΝΟΥ ΜΕΝ ΟΥΝΕΚ'. ἀντὶ τοῦ, δεδίδαγμαι τῷ
χρόνῳ τὸ φυλάττειν σε ὁδηγοῦσα, σύνηδες οὖν ὃν τὸ πρᾶγμα,
οὐ δέ μ' ἐμαθεῖν τούτῃ νῦν. Ἀλλως. τοῦ μὲν χρόνου, οὐ σύνειμί
σε, χάριν, οὐ χάριν ἔλω μαθεῖν, ὅτι τυφλὸς εἶ, καὶ ὅτι δεῖ
σε προμηθείας τυχεῖν.

24. ΤΑΣ ΓΟΥΝ ΑΘΗΝΑΣ. ὅτι ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐσμέν, οἶδα·
τίς δέ ἐστιν οὗτος ὁ δῆμος, ἀγνοῶ.

25. ΠΑΣ ΓΑΡ ΤΙΣ ΗΥΔΑ. τί ἤυδα; ὅτι αὐταὶ εἰσιν Ἀθῆ-
ναι. ΕΜΠΟΡΩΝ. ἀντὶ τοῦ ὁδοιπόρων, διὰ τὸ χ.

26. Η ΜΑΘΩ. ἐν ἐρωτήσῃ ὁ λόγος. βούλει μάθω τίς ὁ
πρὸς τοῦ αἰσίου τρόπος.

27. ΕΞΟΙΚΗΣΙΜΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἐνοικήσιμος.

28. ΟΙΟΜΑΙ ΔΕ ΔΕΙΝ ΟΥΔΕΝ. οὐ δέ μ' οὐ τοῦ προελθούσαν
ἐμαρτυρεῖται με. ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ πάρεσσι, παρ' οὓς εἰσόμεθα. οἶον,
εἰς ἔτι δέ μ' ἔειπε προϊοῦσαν μαυθάνειν περὶ τοῦ τρόπου. καλῶς
δὲ τὰ τῆς οἰκονομίας, ἵνα μὴ μόνος ὁ Οἰδίπους ἀπολειφθῇ.

30. Η ΔΕΥΤΡΟ. κατ' ἐρώτησιν.

31. Χ' Ω, ΤΙ ΣΟΙ ΛΕΓΕΙΝ. καὶ ἔπειτα σοι λέγειν εὐκαιρον
μιμνῆσαι, λέγει. ἀκούεται γὰρ.

33. ΤΗΣ ΥΠΕΡ Τ' ΕΜΟΥ. τούτέστιν, ὑπὲρ ἀμφοῖν ὁρώ-
σας. ΟΥΝΕΧ' ΗΜΙΝ ΑΙΣΙΟΣ. ὅτι αἰσιος ἡμῖν σκοπὸς ἐφίξαι,
ὥστε φράσαι περὶ ὧν ἀγνοοῦμεν. ἢ ὥστε φράσαι ἡμῶς ἃ σοι
λέξομεν.

36. ΠΡΙΝ ΝΥΝ ΤΑ ΠΛΕΙΟΝΑ. ἀπὸ στήθεος πρῶτον τῶν

ἀβάτων, καὶ τότε ἐρώτα. ΧΩΡΟΝ ΟΥΧ ΑΓΝΟΝ. οἶον, εἰ
οὐχ ἀγνόν, εἰ μὴ μένοις ἱερεῦσιν. ἢ οἶον οὐκ ἀνειμένον καὶ βεβῆ-

39. ΕΜΦΟΒΟΙ ΘΕΑΙ. Φύλαρχός φησι δύο αὐτάς εἶναι, τὰς
τε Ἀθήνησιν ἀγάλματά δύο. Πολέμων δὲ τρεῖς αὐτάς φησι.

42. ΕΥΜΕΝΙΔΑΣ. Εὐμενίδης μὲν Κρόνου φησὶ τὰς Εὐ-
μενίδας.

Εκ τοῦ καλλίκομος γίνετο χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,

Μοῖραι τ' ἀθάνατοι, καὶ Εριννὶς αἰολόδαροι.

Ἰσίδας δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐωνύμην ἀνα-
γράφει, ἣν νομίζεσθαι τὴν Γῆν. ἔνιοι δὲ μεταβαλεῖν αὐτὴν
φησὶ τὸ ὄνομα ἐπὶ Ορέσθου τότε γὰρ πρῶτον Εὐμενίδας καλε-
σθῆναι, εὐμενεῖς αὐτῷ γνωμένας κριθέντι νικᾶν παρ' Ἀθηναί-
αις, καὶ ὀλοκαυτῶσεντι αὐταῖς οἷν μέλαιναν ἐν Κερνίᾳ τῇ
Πελοποννήσου. Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἐτέρας φησὶ τὰς Σεμ-
νάς θεὰς τῶν Εὐμενίδων.

43. ΝΙΝ. ἀντὶ τοῦ αὐτάς. διὸ τὸ χ. ΑΛΛΑ Δ' ΑΛΛΑΧΟΥ
ΚΑΛΑ. παρόσον ἄλλοι ἄλλοις ὀνόμασι καλοῦσιν αὐτάς. αἱ δὲ
ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζονται. παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα
τὸ ὀνομάζειν αὐτάς Εὐμενίδας.

44. ΑΛΛ' ΙΛΕΩΙ ΜΕΝ. ἴλεώ μοι αἱ Εὐμενίδες. ἐγὼ γὰρ
οὐκ ἀναστήσομαι ἐντεῦθεν.

46. ΤΙ Δ' ΕΣΤΙ ΤΟΥΤΟ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τί οὐκ ἀνίστασαι;
ΕΥΜΦΟΡΑΣ ΣΥΝΘΗΜΑ. σύμβολόν μοι τῆς συμφορᾶς, τὴν
καταντῆσαι με εἰς Εριννύων ἱερόν.

48. ΠΡΙΝ Γ' ἈΝ ΕΝΔΕΙΞΩ. ἕως οὗ τῇ πόλει ἐνδείξω τὴν
χρὴ ποιεῖν.

50. ΠΡΟΣΤΡΕΠΩ. ἱκετεύω.

55. Ο ΠΥΡΦΟΡΟΣ ΘΕΟΣ ΤΙΤΑΝ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. ὁ τὴν

πῦρ βασίλας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις παρασχών. περὶ τοῦ τὸν Προμηθεῖα παρὰ τὴν Ακαδημίαν καὶ τὸν Κολωνὸν ἰδρύνθαι, Απολλόδωρος γράφει οὕτως. „Συντιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ακαδη-
„μία τῇ Αθηνᾷ, καθάπερ ὁ Ηφαιστος, καὶ ἔστιν αὐτῷ πα-
„λαιὸν ἱδρυμα, καὶ ναὸς ἐν τῷ τεμένει τῆς Θεῆς. δέικνται
„καὶ βάσις ἀρχαία κατὰ τὴν εἰσοδον, ἐν ᾗ τοῦ τε Προμηθεὺς
„ἔστι τύπος καὶ τοῦ Ηφαισίου· πεποιήται δὲ, ὡς καὶ Λυ-
„σιμαχίδης φησὶν, ὁ μὲν Προμηθεὺς πρῶτος καὶ πρεσβύτερος,
„ἐν δεξιᾷ σκῆπτρον ἔχων· ὁ δὲ Ηφαιστος νέος καὶ δεύτερος.
„καὶ βωμὸς ἀμφοῖν κοινός ἐστιν, ἐν τῇ βάσει ἀποτετυπω-
„μένος. „

57. ΧΑΛΚΟΠΥΣ ΟΔΟΣ. ἐν τῷ ἱερῷ οὕτως ἐκαλεῖτο τό-
πος τις, Χαλκόπυος ὁδός. φησὶ δὲ Απολλόδωρος δι' αὐτῆς
κατάβασιν εἶναι εἰς Αἰδου, καὶ Ἰσῆρος δὲ μνημονεύει τῆς χαλ-
κῆς ὁδοῦ, καὶ Αστυδάμας. καὶ τις τῶν χρησιμοποιοῦν φησι·

Βοιωτοὶ δ' ἴστωιο ποτισθεύουσι κολωνόν,
ἐνθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χάλκεος οὐδός.

τὸ ἔξης· ὃν δ' ἐπιστρίβεις τόπον, χθονὸς τῆσδε καλεῖται χαλ-
κόπυος ὁδός. οὕτω δὲ ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ εἶναι μέταλλα χαλκοῦ
ἐν τῷ Κολωνῷ.

58. ΟΙ ΔΕ ΠΛΗΣΙΟΙ ΓΤΑΙ. γράφεται ΑΙ ΔΕ ΠΛΗΣΙΟΝ
ΓΤΑΙ.

61. ΤΟ ΤΟΥΤΕ ΚΟΙΝΟΝ. τὸ τοῦ Κολωνοῦ ὄνομα κοινὸν
φέρουσι πάντες, ὀνομασμένοι Κολωνιάται δηλονότι.

63. ΑΛΛΑ ΤΗ ΕΥΝΟΥΣΙΑ. τῷ ἔργῳ καὶ τῇ πείρᾳ πλέον
τιμώμενα, οὐ τοῖς λόγοις.

65. ΕΠΩΝΤΜΟΙ. Κολωνιάται καλούμενοι.

66. Η ΉΠΙ ΤΩ ΠΛΗΘΕΙ ΛΟΓΟΣ. ἢ ἐν τῷ πλήθει ἐστὶν ἡ ἰσχὺς, τούτέστι δημοκρατοῦνται;

71. ΚΑΤΑΡΤΙΣΩΝ. παρασκευάσων, εὐτρεπίσων. Ομηρος· (Οδ. Δ. 782.) ἤρτύναντο δὲ ἑρετμά· καί· (Οδ. Λ. 435.) Κλυταιμνήστρην δόλον ἤρτυε. τὸ δὲ ἐξῆς· ὥς τι προσλέξων αὐτῷ μέλοι τις, ἢ πρὸς τι εὐτρεπίσων αὐτὸν μολεῖν;

72. ΩΣ ΑΝ ΠΡΟΣΑΡΚΩΝ. τὰ αὐτὰ αὐθις ἐρεῖ, ὅτι ἐπὶ ἀφελείᾳ τοῦτο γίγνεται τῶν δεχομένων αὐτὸν καὶ θαυμάζοντων, ἐπὶ βλάβῃ δὲ τῶν ἀποσπερμασμένων.

76. ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΟΣ, τῆς τύχης. ΑΥΤΟΤ, αὐτόθι.

84. Ω ΠΟΤΝΙ' Ω ΔΕΙΝΩΠΕΣ. τὸ ἐντελές, ὡ πότνια· ἰδὲ νοῦς οὕτως· ἐπειδὴ ἦλθον πρὸς ὑμᾶς, μὴ ἐναντιωθῆτέ μοι, καὶ τῷ χρήσαντί με ἀπόλλωνι. ΕΥΤΕ, ὅτε, ἐπειδὴ.

86. ΑΓΝΩΜΟΝΕΣ. ἐναντιογνώμονες, ἀσύγχωροί.

89. ΧΩΡΑΝ ΤΕΡΜΙΑΝ. τελευταίαν αὐτῷ. εἰμασμένην, ἐφ' ἧς ἐμέλλε τὸ τέλος τοῦ βίου ἀνύσειν. ΞΕΝΟΣΤΑΣΙΝ. γίγνεται καὶ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ.

91. ΕΝΤΑΤΘΑ ΚΑΜΨΕΙΝ. καταλύσειν, τελειώσειν. εἰ γὰρ οἱ φασὶ τὸ μνήμα τοῦ Οιδίποδος ἐν ἱερῷ Δήμητρος εἶναι ἐν Ετεινωῷ, μεταγαγόντων αὐτὸν ἐκ Κεοῦ. τινὸς ἀσκήμου χωρίου, καθάπερ ἰστορεῖν φησὶν Ἀρίζηλον Λυσίμαχος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ τρισκαδεκάτῳ τῶν Θηβαϊκῶν, γράφων οὕτως. „Οὐδ' „αὖτε δὲ τελευτήσαντος, καὶ τῶν φίλων ἐν Θήβαις θάψαν- „αὐτὸν διανοομένων, ἐκώλυνον οἱ Θηβαῖοι διὰ τὰς προσγεγε- „μένους συμφορὰς, ὥς ὄντος ἀσεβοῦς. οἱ δὲ κομίσαντες αὐτὸν „εἰς τινὰ τόπον τῆς Βοιωτίας καλούμενον Κεὸν, ἔθαψαν αὐ- „τόν. γιγνομένων δὲ τοῖς ἐν τῇ κώμῃ κατοικοῦσιν ἀτυχημά- „των τινῶν, οἰθβέντες αἰτίαν εἶναι τὴν Οιδίπου ταφὴν, ἐκέλευον

τοὺς Φίλους ἀναφῶ αὐτὸν ἐκ τῆς χώρας· οἱ δὲ ἀπορούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν, ἀνελόντες ἐκόμισαν εἰς Ἐτεωνόν. βουλόμενοι δὲ λάθρα τὴν ταφὴν ποιήσασθαι, καταδάπτουσι νυχθὲς ἐν ἱερῷ Δῆμητρος, ἀγνοήσαντες τὸν τόπον. καταφαπὺς δὲ γενομένου, πέμψαντες οἱ τὸν Ἐτεωνὸν κατοικοῦντες, τὴν θεὸν ἐπαρώτων τί ποιῶσιν· ὁ δὲ θεὸς εἶπε, μὴ κινεῖν τὴν ἱκέτην τῆς θεοῦ, διότι περ αὐτοῦ τέθασται. τὸ δὲ ἱερὸν, Οἰδιπόδειον κληθῆναι. ,,

92. ΚΕΡΔΗ ΜΕΝ ΟΙΚΗΣΑΝΤΑ. ὁ ποιητὴς χαριζόμενος οἷς Ἀθηναίοις τοῦτό φησιν. ἐδόκουν γὰρ τότε Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀλλήλους διαφέρεισθαι.

95. Η ΣΕΙΣΜΟΝ. ταῦτα ἐπὶ τέλους τοῦ δράματος γίνεται.

97. ΠΙΣΤΟΝ ΕΞ ΥΜΩΝ ΠΤΕΡΟΝ. κατὰ διάνοιαν, φησὶ, ἐξ ὑμῶν τῶν θεῶν ἐνταῦθα ἀφῆγμαι. ΠΤΕΡΟΝ γὰρ, ἡ ἡμεῖς τῆς διανοίας. ἡ οἰωνός.

100. ΛΟΙΝΟΙΣ. οὐ γὰρ σπένδεται οἶνος αὐταῖς, ἀλλ' ὕδαρ· καὶ νηφάλιας καλοῦνται αἱ σπονδαὶ αὐτῶν. Πολέμων ἐν τῷ πρὸς Τίμαιον, καὶ ἄλλοις τισὶ θεοῖς νηφαλίους φησὶ θυσίας γίγνεσθαι, γράφων οὕτως· ,, Ἀθηναῖοί τε γὰρ ἐν τοῖς τούτοις ἐπιμελεῖς ὄντες, καὶ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσοι, νηφάλια μὲν ἱερὰ θύουσι Μνημοσύνη, Μούσαις, Ἡοί, Ἡλίῳ, Σελήνῃ, Νύμφαις, Ἀφροδίτῃ Οὐρανίᾳ. ,, Φιλόχορος δὲ ἢ περὶ τινων ἄλλων θυσιῶν τὸν αὐτὸν τρόπον δρωμένων φησὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἀτθίδων, Διονύσῳ τε καὶ ταῖς Ἐρεχθέως γατρᾶσι· καὶ οὐ μόνον θυσίας νηφαλίους, ἀλλὰ καὶ ξύλα ἢ, ἐφ' ὧν ἔκαον. Κράτης μὲν οὖν ὁ Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμίλινα τῶν ξύλων πάντα νηφαλιά φησι προσαγορεύεσθαι. ὁ

δὲ Φιλόχορος ἀκριβέστερόν φησι τὰ μῆτε ἀμπαύλινα μῆτε ὀκιναι, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν θυμῶν νηφάλια καλεῖσθαι· καὶ πρώτη φησὶν ὕλη πρὸς τὰς ἐμπύρους θυσίας ταύτῃ κεχρῆσθαι παρ' ὃ καὶ τὸν ὄνομα λαβεῖν, τὸν θυμὸν, ὡς παρὰ τὴν θυμῶσιν καὶ τὴν θυὴν πεπωοιημένης τῆς φωνῆς. εἰσὶ δὲ τινες τοι τεράτων ἄσπονδοι θυσίαι κατὰ τύχην εἰς ἔθος προελθούσαι.

101. ΑΣΚΕΠΑΡΝΟΝ. ἀγλυφον καὶ ἀπελέκητον, καὶ ἄξυστον, οὐκ εἰσγασμένον, ὃ ἄνω (19.) εἶπε, Τεῦξ' ἐστὶ ἀξέσλου πέτρου.

103. ΠΕΡΑΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ πέρας, ὃ ἐστὶν τελευτή. καὶ ἐξῆς· βίου πέραςιν.

104. Εἰ μὴ δοκῶ τι μείονΩΣ. εἰ μὴ δοκῶ ὑμῶν ὑπερτόνως ἔχειν τὰ κακὰ, καὶ δεῖσθαι προσθήκης κακῶν.

106. ΓΑΤΚΕΙΑΙ. εὐφήμεως τὰς Ερινύας γλυκείας φασὶν ἵνα μὴ πικραὶ αὐτῶ γένωνται.

111. ΣΙΓΑ ΠΟΡΕΥΟΝΤΑΙ. τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Χοροῦ ἐκ φορμῶς θέλει ποιήσασθαι.

113. ΣΠΗΣΟΜΑΙ ΤΕ. ἵνα μὴ πρὸς τούτους ὁ Χορὸς ἐκπυρριθάνομενος γένηται, ἀλλὰ τηρηθῇ Θεοῦ παραγωγῆς· ΚΡΥΨΟΝ ΚΑΤ' ΑΛΣΟΣ. δεῖ νοεῖν ὅτι ἐκρύβη εἰς τὸ ἄλσος Ἡΰλαβεια. ἐν τῷ προμαθεῖν ἐννοία καὶ σκέψις τῶν περὶ τῶν μένων γίνεται. οὐ γὰρ τὸν φόβον φησὶν.

117. ΟΡΑ ΤΙΣ ΑΡ' ΗΝ. ὁ Χορὸς ἐκ τῶν ἐπιχωρίων ἀνδρῶν πεπυσμένος, ὅτι προσκαθέζεται τις τῶ ἱερῶ τόπων τῶν τῶν, τὰ πρῶτα ὑποχαλεπαίνοντές φασι· Τίς ἄρα ἐστὶν· ποῦ διατρίβει; ΕΚΤΟΠΙΟΣ ΣΤΘΕΙΣ. ἀπὸ ξένου τόπου ἐκστασας. ΑΚΟΡΕΣΤΑΤΟΣ. παρ' ὅσον οὐδεὶς αὐτῶ τῶν ἄλλων ἐκαστε τόπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦτον ἦλθεν ἀφόδως. οἷον·

ἰδὲν τῶν ἄλλων τόπων ἀρκεσθεῖς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦτον ἦκων
ἐπιπρώτως. τοσούτου γὰρ τόπου παρακειμένου, εἰς τὸν ἄβα-
τον ὤρμησεν.

124. ΟΥΔ' ΕΓΧΩΡΙΟΣ. πάντως, Φησὶ, ξένος ἐστίν,
ἐγγυῶν. οὐ γὰρ αὖ ἐπέβαινεν, εἰ ἦδει. ΑΣΤΙΒΕΣ. ἄβατον,
ἀπροσβάλεστον. ΑΜΑΙΜΑΚΕΤΑΝ. ἀκαταμάχητον, ἢ ἀπροσ-
πιδάστον. ΑΔΕΡΚΤΩΣ. οὐ προσελέγοντες· ἀλλ' ἢ καταμύ-
πτει, ἢ κύπτοντες. ΑΦΟΒΩΣ, ΑΛΟΓΩΣ. παριόντες, Φησὶ,
ταῦτας τὰς θεάς, οὐδὲνα λόγον ποιούμεθα, ἀλλὰ σιωπῇ ἔχο-
μεν· ἐν ἑαυτοῖς δὲ μόνον, καὶ κατὰ διάνοιαν, εὐφημότερον δια-
λεγόμεθα, ὅπως γιγνόμεθα, ὅταν μάλιστα ἐν τινι Φρικῶ-
δῆϊ γενώμεθα φόβῳ. ἄκρως δὲ κοινότερον διάνοημα ἐξή-
καμε μετὰ κατασκευῆς. ΣΤΟΜΑ ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ. στόμα λέγει
τὴν Φωνήν. στόμα γὰρ, ἢ Φωνή. Ομηρος· (Ιλ. Κ. 8.) Πο-
λέμου στόμα. καὶ Σοφοκλῆς· (Αἰ. 17.)

Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.

εἰ δὲ νοῦς· τὴν Φωνὴν τῆς εὐφήμου Φροντίδος ἰέντες, ὅ ἐστι,
μετὰ Φροντίδος πολλῆς εὐφήμως τὴν Φωνὴν ἀφίεντες. εὐφημοῦν-
τες, Φησὶ, καὶ καθ' ἑαυτοὺς συλλογίζομεν εὐφημα. οἱ δὲ τὸ
ΕΥΦΗΜΟΥ, ἀντὶ τοῦ σιωπηλῆς. τὸ γὰρ εὐφημεῖν ἀντὶ τοῦ σιω-
πᾶν τάττεται.

134. ΟΥΔΕΝ ΑΖΟΝΘ'. οὐδὲν σέβοντα, ἀπεῖπ'. γράφεται
ΟΥΔΕΝ ΛΙΑΖΟΝΤΑ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐκπρεπόμενον ἀ προσήκει.
ΟΝ ΕΓΩ ΛΕΥΣΣΩΝ. τὸ ἐξῆς· ὃν ἐγώ, λεύσσω περὶ πᾶν
πόμενος, οὕτω δύναμαι γινώσκειν, ποῦ μοί ποτε ναίει, ἤγουν
διατρέχει.

139. ΤΟ ΦΑΤΙΖΟΜΕΝΟΝ. τὸ λεγόμενον παρ' ὑμῶν.

141. ΔΕΙΝΟΣ ΜΕΝ ΟΡΑΝ. ἀσεβής. οὕτω ἀκριβῶς αὐτὸν ἐωρακότες, τοῦτό φασι.

142. ΠΡΟΣΙΔΗΤ' ΑΝΟΜΟΝ. λείπει τὸ ὥς, ὃ ἦ, ὡς ἀνομον.

144. ΟΥ ΠΑΝΤ ΜΟΙΡΑΣ. οὐ πᾶν μοίρας εἰμὶ πρώτη εἰς τὸ εὐδαιμονίσαι. οὐκ ἀγαθῆς μοίρας εἰμὶ, φησὶν, ἀλλὰ κακῆς. οὐ πᾶν τῆς πρώτης κατ' εὐδαιμονίαν μοίρας· τοῦτο τὸν δὲ, τῆς κατὰ δυσδαιμονίαν ἐσχάτης. ΔΗΛΩ. τὸ δυσχερὲς δηλοῦν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. ΚΑΙ ΠΙ ΣΜΙΚΡΟΙΣ ΜΕΓΕΣ καὶ ἐπὶ εὐτελέσιν αἰτήμασιν οὐκ ἂν σφόδρα ἰκέτευον, ἢ ἤμην δυστυχῆς. ἢ τοῦτό φησι, παρ' ὅσον μέγας ὦν κατὰ μνηστῆρας καὶ τὴν ἡλικίαν, ὑπὸ σμικρᾶς τῆς θυγατρὸς ὀδηγῶν.

151. ΗΣΘΑ ΦΥΤΑΛΜΙΟΣ. ἀπὸ φύτλης, ἀπὸ γένεως καὶ ἐξ ἀρχῆς τυφλὸς πέφυκας. ΔΥΣΧΑΙΩΝ ΜΑΚΡΑΙΩΝ Τ. λείπει τὸ εἶ. δυστυχῆς καὶ γέρον εἶ, ὡς ἐστὶ σφοδρὰ σφαιραῖον τοῦ εἶδους. Φυλακτικῶς δὲ καὶ τοῦτο λέγουσιν, ἄρτι ἐωρακίως αὐτοῦ τὸ σχῆμα. τὰ πρῶτα γὰρ οὐχ ἐωρακότες αὐτὸν, αὐτὸν ἀγνοοῦντες φασὶν· ἄρα πηρὲς ἦσθα, καὶ τοιοῦτος ἐγενήθη· οὐδέπω γὰρ τάλλα παθήματα ἴσασιν αὐτοῦ.

153. ΑΛΛ' ΟΥ ΜΑΝ ΕΝ Γ' ΕΜΟΙ. ἀλλ' οὐκ ἂν με, φησὶν, αἰτιάσῃ, ὡς μὴ προμηνύσαντά σοι μὴ εἰσελθεῖν εἰς τὸ ἱερόν. ἐὰν γάρ τις ἀγνοοῦντα τινὰ, καὶ ἐμβαίοντα τέπειτα αἶσατον, μὴ διδάξῃ, αὐτὸς ἐνέχεται ταῖς ἀραῖς. οὐκ ἐμὸν αὖ φησὶ, προσήσεις τὴν σὴν ἀράν. προαπαγγέλλω γάρ σοι μὴ πατεῖν τὸν αἶσατον τέπων.

155. ΠΕΡΑΙΣ ΓΑΡ ΠΕΡΑΙΣ. οὕτω Δίδυμος. βαδίζεσθαι εἰς ὃ οὐ προσήκει χωρίον ἐπιβαίνειν. ΑΛΛ' ΙΝΑ ΜΗ ΠΡΟΣΠΕΣΗΣ. ἀντὶ τοῦ, μὴ προσπέσης. καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συ-

ἔθειαν εἰσθαμεν λέγειν οὕτως· ἵνα παραγένη πρὸς ἐμὲ, βού-
μαι σοι σημαίνειν. ΚΑΘΥΔΡΟΣ ΟΥ. ὅπου ὕδατος πλήρης.
ΜΕΛΙΧΙΩΝ ΠΟΤΩΝ. γλυκέων· ὁ ἐστὶ μέλιτος, ὃ μειλίσ-
κεισι τὰς θεάς. συκιρνᾷται γὰρ ταύταις ταῖς θεαῖς ὕδατος
καὶ μέλιτος κράμα. ΣΥΝΤΡΕΧΕΙ, συκιρνᾷται. τὸ δὲ ἐξῆς·
ἐλ' ἢ πα τῷδε μὴ προσπέσης νάπαι ποιᾶντι, μετάσθῃ. ποίω
νάπει; ὅπου κρατῆρ ὕδατος πλήρης συκιρνᾷται ρεύματι γλυ-
κύν πτόων.

161. ΞΕΝΕ ΠΑΜΜΟΡ'. ὦ περὶ πάντα δυστυχής.

163. ΜΕΤΑΣΤΑΘ' ΑΠΟΒΑΘΙ. ἐκ παραλλήλου. ΠΟΛΛΑ
ΚΕΛΕΥΘΟΣ ΕΡΑΤΤΕΙ. πολλά ἐστὶ τὰ κωλύοντά σε προσμένειν
καὶ ἔλθασθαι ἐν τῷ ἄλσει. Ἀλλως. πολλή ἐστιν ὁδὸς ἢ κωλύουσα
καὶ διαχωρίζουσά σε ἡμῶν. δεῖ γὰρ νοεῖν, ὡς ὅτι πόρρωθεν
προσφανοῦσιν αὐτὸν, μὴ δυνάμενοι ἐπιβῆναι τῷ τόπῳ. καὶ
ταῦτα ἐπώντων, κατὰ μικρὸν ὁ Οἰδίπους προσέρχεται, καὶ
ῥίπται ὥσπερ ἐν τῷ οὐδῶ τοῦ χωρίου.

169. ΦΩΝΕΙ. εἰ θέλεις μέ τι ἐρωτῆσαι, πρῶτον ἀποσιᾶς
καὶ ἀδᾶτων, καὶ ἐπιβὰς τοῖς βαλοῖς τόποις, οὕτως ἐρώτα με.
ΠΡΟΣΘΕΝ Δ' ΑΠΕΡΥΚΟΥ. πρότερον δὲ μὴ διαλέγου.

170. ΠΟΙ ΤΙΣ. λογισώμεθα τί ποιήσωμεν.

171. ΑΣΤΟΙΣ ΙΣΑ ΧΡΗ ΜΕΛΕΤΑΙΝ. ἃ ἐκείνοι ἀσκοῦσι,
αὐτὴν καὶ σὲ δεῖ ἐπιμέλειαν ἔχειν. ὡς τὸ, (Εὐρ. Μηδ. 225.)

Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρβα προσχωρεῖν πόλει.

175. ΣΟΙ ΠΙΣΤΕΤΣΑΣ. κατὰ τινὰ συνήθειαν ποιητικὴν
ἀνθυμικὸν προειπαῶν, ἐνικὸν ἐπέζευξεν.

181. ΣΤ ΓΑΡ ΑΙΕΙΣ. αἰσθάνη, ποῦ ἐσμέν δηλαδὴ.

184. ΤΟΛΜΑ. ξένος ὢν ἐπὶ ξένης τόλμα, ὦ τλαῖμον,

ἀσφάλειαν, ἀπαλῶμενοι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ οὐ πρότερον ἐγινάντες, ὅτι οἱ κείους ἐνέχεται μιάσμασι τοιοῦτόν ἐστι καὶ π. (Εὐριπ. Ιωπολ. 616.)

Η γλῶσσ' ὁμώμοκεν· ἡ δὲ Φρὴν ἀνώμοτος.
καὶ ἐκεῖνος γὰρ ἀπαλῆθεις ὤμοσεν.

234. ΑΦΟΡΜΟΣ. ἀφορμηθεῖς.

237. Τὸ τῆς Αντιγόνης προσώπων ἔλον, καὶ τοῦ Χαιρέτετράσλιχον ἀθροῦνται, εἰ καὶ ταῦτα τῆς ὁμοίας ἔχεται ὁμοίως τοῦ πειρήσῃ. κρεῖττον γὰρ φασιν εὐθέως τῷ δικαιολογήσασθαι τὸν Οἰδίπουν πρὸς αὐτούς. ἀλλὰ τὰ πράγματα αὐτοῖς οὐκ ἐν καιρῷ ἐστίν, ἀλλ' ἐν δυσπραγίᾳ, ὥστε ἐπαιθεῖτον εἶναι αὐτοῖς τὴν ἐλεηνολογίαν· καὶ τοῦτο τὸ πρῶτον Αντιγόνη πληροῖ. ἐπεὶ μὲν οὖν οὗτοι οὐ πειθονται, τίς ἐκαιολογικώτερον, καὶ ὥσπερ ἀπολογούμενος ἐκφέρει ταῦτα ὁ Οἰδίπους· ὅτι ἀκούσιά ἐστιν αὐτοῦ τὰ ἀμαρτήματα καὶ λευθαυμασίῃ τις ἐστίν ἡ εἰκονομία τοῦ δράματος. αὐτὸς δὲ τοῖς Διδύμου τούτων ὀφελισθὲν εὖρομεν. ΑΛΛ' ΕΠΕΙ ἐπὶ γὰρ ἐστίν ὁ ΑΛΛΑ ἀντὶ τοῦ ΔΕ, ὁ δὲ ΔΕ ἀντὶ τοῦ ΔΗ, πρὶν νᾶζει ὁ ΑΛΛΑ.

238. ΓΕΡΑΟΝ. ἢ ΑΛΑΟΝ. ἐκ τοῦ ἐπιθέτου γέρας τοῦ πατρὸς ἀπολογίαν. ΕΡΓΩΝ ΑΚΟΝΤΩΝ. τῶν ἀκούσῃ ἢ τῶν ἀπαρεσπένταν ὑμῖν.

243. ΟΥΚ ΑΛΑΟΙΣ. οὐκ ἀλαοῖς ὁμμασιν ὁρῶσαί τις ὄμμα. ἐφθαλμοὶ γὰρ ὀφθαλμοὺς αἰδεῖσθαι ποιοῦσι. ΕΠΟΡΩΜΕΝΑ. ἀντὶ τοῦ ὁρῶσαί τούτους, ὧν καὶ δέεμαι.

245. ΩΣ ΤΙΣ ΑΦ' ΑΙΜΑΤΟΣ. ὡς ἂν τῆς κοινῆς ἀπώτης ἐχούσης τὸ συγγενές. ἢ τοιαύτας ἱκετείας ποιῶν.

ἵας ἂν τις προσπαγάγοι τοῖς συγγενέσι. ΤΟΝ ΑΘΑΙΟΝ. τὸ
 ζῆς· ἄντομαι τὸν ἄθλιον αἰδοῦς κύρσαι.

250. ΕΚ ΣΕΘΕΝ ΑΝΤΟΜΑΙ. λέειται ἐκείνου, ὃ ἢ, ὑπὲρ
 κείνου σε ἄντομαι, ὃ ἐκ σέθεν τίμιον ἐστὶ σοι, ἀπὸ τοῦ, ὃ ἐκ
 τῆς προαιρέσεως τίμιόν σοι ἐστίν. ΟΤΙ ΓΑΡ ΙΔΟΙΣ ΑΝ. τὸ
 ζῆς· οὐ γὰρ ἰδοὺς ἂν ἀθρῶν βροχόν, ὅστις ἂν ἐκφυγεῖν δύναι-
 ο, εἰ θεὸς ἄγοι.

256. ΟΤΙ ΣΘΕΝΟΙΜΕΝ ΑΝ ΦΩΝΕΙΝ. ἀλλ' ἐμμέτομον τοῖς
 ἐχθροῖσι δηλονότι. λέγομεν δὲ, τὸ ἀνασῆναι τοῦτον τοῦ ἱεροῦ,
 ἢ μολύνειν αὐτό.

258. ΤΙ ΔΗΤΑ ΔΟΣΗΣ. ὡς μάτην τῆς περὶ τῶν Αθηνῶν
 ἐπιτυχούσης δόξης, ὡς ἄρα φιλονικίῳμον τις εἴη, καὶ ἐκείαδό-
 ως. καὶ ὁ Κυρηναῖος ἐν τῷ τέλει τοῦ δαυτέρου τῶν Αἰτίων·

Ούνεκεν οἰκίειρεν οἷδε μόγη παλίων.

Ι ΤΑΣ Γ' ΑΘΗΝΑΣ. ἐπεὶ καὶ Ελέου βωμὸς ἐν Αθήναις
 ἵσταται.

263. ΚΑΙ ΜΟΙ ΓΕ ΠΟΥ. καὶ μοι ποῦ ταῦτ' ἐστὶ, τὰ λε-
 ῖμενα περὶ Αθηνῶν;

266. ΟΥΔΕ ΤΑΡΓΑ ΤΑΜΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΔΕΙΣΑΝΤΕΣ.

267. ΠΕΠΟΝΘΟΤ' ΕΣΤΙ ΜΑΛΛΟΝ. μᾶλλον ἔπαθον,
 περ ἔπαθον· οὐκοῦν καὶ συγγνώμης ἄξιός εἰμι.

268. ΧΡΕΪ' Η ΛΕΓΕΙΝ. χρεῖα, χρήσιμα. ἢ τοι χρήσιμον
 λέγειν. ἐκ τούτων γὰρ σύγκειται καὶ τὸ Χρή. τὸ δὲ ΧΡΕΙΑ
 γινέες ἐστίν. ἐστὶ γὰρ ὁ χοεῖος, ἢ χρεῖα, τὸ χρεῖον. ἐστὶ δὲ
 ἢ μονογενές, ἢ χρεῖα. ὅτι δὲ ἐνταῦθα τὸ χρεῖα οὐδέτερόν ἐστι,
 λεῖ τὸ συναλείφειναι τὸ α, ὅπερ οὐκ ἂν ἐγένετο, εἰ μὴ βρα-
 ῖν. ΤΟΥΤ' ΕΓΩ ΚΑΛΩΣ ΕΞΟΙΔΑ. ὅτι δηλαδὴ μᾶλλον
 κήθην, ἢ περ ἠδίκησα.

271. ΩΣΤ' ΕΙ ΦΡΟΝΩΝ ΕΠΡΑΣΣΩΝ. τὸν τοῦ πατρὸς ὄνον λέγει. ἄκων μὲν, φησὶν, ἔδρων· εἰ δὲ καὶ ἐκὼν, προσηγορίᾳ ἡμυνάμην. δῆλον δὲ, διὰ τὸ βλαβῆναι ὅτε ἐγρηθήσῃ. ἄλλοι δὲ μοι, φησὶ, βοηθεῖ· ἢ τε ἄγνοια, καὶ τὸ προσπαθεῖν ἀμύνασθαι.

277. ΚΑΙ ΜΗ ΘΕΟΥΣ ΤΙΜΩΝΤΕΣ. εἰπεῖν κατὰ Πλάτωνα χρηστὸν ἐλήλυθα, φησὶ, καὶ γνώμη θεοῦ, μὴ ἐπαπείθεω ποιεῖται.

281. ΦΩΤΟΣ ΑΝΟΣΙΟΥ ΒΡΟΤΩΝ. ὃ βούλεται λέγειν, μηδένα διαφυγεῖν ποτε φῶτα ἀνόσιον ἀνθρώποις. ὡς τὸ (Ιλ. Λ. 831.) δικαιοτάτος Κενταύρων. ΦΥΓΗΝ δὲ, αὐτοὶ ἐκφευξιν. ΕΥΝ ΟΙΣ. σὺν τοῖς θεοῖς. ΣΤ ΜΗ ΚΑΛΥΠΤΕΙΣ ΤΟΥ, μὴ περικαλύψῃς θεοὺς καὶ Ἀθῆνας. οἶον, ἀνόσια πρὸς θεῶν, μὴ ἀφάνιζε τὰς Ἀθῆνας.

284. ΕΧΕΙΓΓΥΟΝ. ἀσφαλῆ. ΙΕΡΟΣ. καθαρός. ΕΡΕΩΟΝΗΣΙΝ ΑΣΤΟΙΣ. ἐρεῖ προῖων, ὡς ἔσθαι ποτὲ αὐτοῖς ἐκ τῆς πόλεως πρὸς Θηβαίους, ἐν ἣ κρηίσουσιν αὐτῶν, διὰ τὸ τάφους παρ' Ἀθηναίοις τυγχάνειν. ἦν γὰρ τι λόγιον, ἐν ἣ αὐτοὶ τὴν χώραν, ἐκείνην μηδὲν κακὸν πείσσεσθαι ὑπὸ θεῶν.

292. ΤΑΡΒΕΙΝ. εἴπει γὰρ σώζειν τὰς Ἀθῆνας.

297. ΣΚΟΠΟΣ ΔΕ ΝΙΝ. ἄριστος ἡ οἰκονομία, ὡς διαβριδᾶς γενέσθαι, τίς ὁ καλέσων ἔσθαι.

301. ΤΟΤ' ΝΟΜ' ΑΙΣΘΗΤΑΙ. τὸ γὰρ ὄνομα Οἰδίου πανταχοῦ.

303. ΠΟΛΛΑ Δ' ΕΜΠΟΡΩΝ ΕΠΗ. εἰκὸς αὖν εἶναι ἀκηκοότων, καὶ ἕτερον μεμαθηκέναι. ὁ γὰρ ἀπειληλυθὸς τερον, οὐδέπω μεμαθήκει ὥς τις ἦν. τῷ γὰρ Χορῷ πρὸς αὐτὸν ὡμολόγησε. διὰ μέσου δὲ τὸ ΘΑΡΣΕΙ.

305. ΠΟΛΥ ΓΑΡ ΤΟ ΣΟΝ ΟΝΟΜΑ. τοῦτο λέγει διὰ τὰς
 ῥαζίας αὐτοῦ, τὰς τε κατὰ τῆς Σφισγός, καὶ ὅσα ἄλλα αὐ-
 τῷ πέπρακται. ΚΑΤΩΝ ΣΟΥ. λείπει ἡ περί. περί σου
 λῶων.

309. ΟΥΚ ΑΥΤΩ ΦΙΛΟΣ. χρήσιμος. ὁ γὰρ ἀγαθὸς αὐ-
 τῷ τε καὶ τοῖς φίλοις ἐστὶ χρήσιμος.

311. ΓΥΝΑΙΧ' ΟΡΩ. ἡ Ἰσμήνη πρόσκειται, τὰ κατὰ τοὺς
 ἥκας ἀπαγγελοῦσα παῖδας τοῦ Οἰδίπου πῶς ἔσχον. ΑΙΤ-
 ΛΙΑΣ. τῆς Σικελικῆς. λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ, μεγάλῃς. ΗΛΙΟ-
 ΤΕΡΗΣ. σκιαστική. πλαγύπτερος κυνῇ, ἢ τοι περικεφαλαία,
 ἢ εἴη αὐτῆς περιέχει καλύπτουσα, καὶ ἀφαιρουμένη τὴν
 ῥάσιν. ΘΕΣΣΑΛΙΣ. καὶ γὰρ περισσοὶ ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ
 ἴλοι, ὡς καὶ Καλλίμαχος·

Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ, νέον Αἰμονήθεν
 μεμβλωκός, πύλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο
 εἰλης.

316. ΑΡ' ΕΣΤΙΝ. ἄρα ἔστιν ἡ Ἰσμήνη, ἄρα οὐκ ἔστιν;
 ΜΑΡΑ ΓΟΥΝ. τὸ ἐξῆς· Φαιδρὰ προσκείχουσα. Φαιδρὰ δέ,
 τί τοῦ Φαιδρῶς.

320. ΣΑΙΝΕΙ ΜΕ. ἐς γινώσκιν με ἐφέλκειται.

323. ΑΥΔΗ Δ' ΑΥΤΙΚ'. ἐκ τῆς Φωνῆς αὐτῆς ἐξεστί σοι
 κλέω.

326. ΕΥΡΟΥΣΑ ΑΥΤΗΝ. ΔΕΥΤΕΡΟΝ. τὸ ἐξῆς· εὐροῦσα
 ἴτερον. ἴσως τὸ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, διὰ τὸ δις ΜΟΛΙΣ εἰρηκέναι.

328. Ω ΣΠΕΡΜ' ΟΜΑΙΜΟΝ. διότι ἐκ τῆς μητρὸς αὐτοῦ
 ὑπὲρ ἐγέννησεν, ὅμαιμον σπέρμα ταύτην καλεῖ. Ω ΔΥΣΑ-
 ΜΑΙ ΤΡΟΦΑΙ, ἡμῶν δηλονότι.

330. ΔΤΟΙΝ ΟΜΟΤ. σοῦ καὶ Ἀντιγόνης.

331. ΔΥΣΜΟΡΟΥ Δ' ΕΜΟΥ ΤΡΙΤΗΣ. οἱ γὰρ περιλαβάνοντές τινα, καὶ ἐαυτοὺς τρόπον τινα περιλαμβάνουσιν. ὡς ζώντας δὲ ἔπαυ, ὡς ἐαυτῆς τρίτης θιγάνει, εἰ μὴ ἄρα πρὸς τὸ ΔΥΣΑΘΛΙΑΙ ΤΡΟΦΑΙ ἀπαήνηται.

332. ΣΗ. ΠΡΟΜΗΘΙΑ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τὴν σὴν πρόσταξιν.

335. ΠΟΙ ΝΕΑΝΙΑΙ ΠΟΝΕΙΝ. ποῦ τοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τὸν λονότι;

336. ΔΕΙΝΑ Δ' ΕΚΕΙΝΟΙΣ ΤΑ ΝΥΝ. νῦν δὲ τὰ ἐν ἐκείνῳ ἐστὶ δεινά.

337. ΤΟΙΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΝΟΜΟΙΣ. διαβάλλει τὰς γυναῖκας, ὡς παρὰ τὸ πρέπον διατυγμένους, καὶ γυναῖκας καὶ ἄνδρας. Νυμφόδωρος δὲ ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ τῶν Βασιλικῶν γράφει οὕτως· „Εθεσι δὲ τὰ μὲν ἐναντίας, τὰ „ὁμοίως χρώνται τοῖς Ἕλλησι. τὸ μὲν γὰρ ἐξίσταται „πρεσβυτέροις τοὺς νεωτέρους, ὁμοβρότως καὶ ἡμῖν διακρί- „τῶν δ' ἄλλων οὐδέν. ἐν μὲν γὰρ τοῖς Ἕλλησιν οἱ μὲν αἰ- „καλὰ τὴν ἀγορὰν οἰκονομοῦσιν· αἱ δὲ γυναῖκες ἐνδον μένου- „ταλασιουργοῦσιν. ἐκεῖ δὲ αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ πε- „τοῦσι καὶ κατὰλεύουσιν· οἱ δὲ ἄνδρες κατὰ τὴν οἰκίαν ὀ- „νουσιν. ὁ γὰρ Σέσωσις ἐκβηλῶναι τοὺς ἄνδρας βούλεται „ἅτε μεγίστης χώρας γεγενημένους καὶ πολλοὺς ἔντας, ἵνα „μὴ συσφραφέντες ἐπ' ἰσομοίριαν ὁμήσωσι, τὰ μὲν ἐκ- „ἔργα ταῖς γυναῖξιν, τὰ δὲ τῶν γυναικῶν ἐκείνοις προσέτα- „ποιεῖν, ἵνα μὴ μόνον τῶν ὅπλων ἀναγκαίως στερηθέντες, ἀλλ' „καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀνεθέντες, ἀσμε- „νῶς ἐπὶ τοῖς ὑπάρχουσιν καταμένωσιν· ὅθεν τοὺς μὲν ἔλε- „εῖναι, τὰς δὲ ἀνιέναι τὰς τρίχας προσέταξε· καὶ τοὺς „ἐπὶ τῶν κεφαλῶν φέρειν τὰ φορτία, τὰς δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων

ἠγάχασε· ἔπειτα δὲ τοὺς μὲν καθημένους, τὰς δὲ ὀρθὰς ἐσίωσας οὐρεῖν· καὶ τοῖς μὲν δύο ἱμάτια περιέβαλε, ταῖς δὲ ἐν, ὑπολαμβάνων ἅμα τοῖς ἐπιηδύμασι καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκδηλύνεσθαι· ὃ καὶ Λυδοῖς ὕψιρον συμπεσεῖν φασιν. „

340. ΑΙ ΔΕ ΣΤΥΝΝΟΜΟΙ. αἱ ἀδελφαί, ἢ αἱ γυναῖκες.

349. ΝΗΛΙΠΟΥΣ. ἀνυπόδητος. ΜΑΝΤΕΊ ΑΓΟΥΣΑ. ποῖα πεῖρα; ὅτι ὅπου δι' ἂν ταφῇ, σωτήριος εἶσαι τῇ γῇ ἐκείνῃ.

362. ΖΗΤΟΥΣΑ ΤΗΝ ΣΗΝ ΤΡΟΦΗΝ. ἀντὶ τοῦ, τὴν σὴν κταν. ΔΙΣ ΓΑΡ. τὸ ἐξῆς· δις γὰρ οὐ βούλομαι ἀλγεῖν.

367. ΠΡΙΝ ΜΕΝ ΓΑΡ ΑΥΤΟΙΣ. πρώην ἦσαν σκοπῆσαν· τῷ Κρέοντι παραχωρῆσαι τὴν σὴν βασιλείαν. ΚΡΕΟΝΤΙ Ε. ὅτε πλεονάζει.

369. ΣΚΟΠΟΥΣΙ. μετοχὴ εἶσιν, οὐ ῥῆμα.

371. ΑΛΙΤΗΡΟΥ. μιανῶς. ΛΑΒΕΣΘΑΙ, ἀντιλαβεῖσθαι.

375. ΤΟΝ ΠΡΟΣΘΕ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΑ. τὸ χ παρακίται, ἢ προεύτερον φησὶ τὸν Πολυνείκη.

378. ΤΟ ΚΟΙΛΟΝ ΑΡΓΟΣ. πολλαχοῦ τὸ Ἄργος κοῖλόν ῃσι, κατὰ μέρος καὶ ἐν ἑαυτοῖς.

Τὸ κοῖλον Ἄργος οὐ καλοικῆσαντ' ἔτι, ἢ ἐν Θαμύρᾳ.

Ἐκ μὲν Εριχθονίου ποτιμάσιον ἔσχεθε κοῦρον

Αὐτόλυκον, πολέων κλεάνων σίνιν Ἀργεῖ κοίλῳ.

μῆρος· (Οδ. Δ. 1.)

Οἱ δι' ἔξον κοίλῃν Λακεδαιμόνα —

380. ΩΣ ΑΥΤΙΚ' ΑΡΓΟΣ. ὡς αὐτίκα καὶ τὸ Ἄργος πρὸς ῥανὴν βίῳ, καὶ τὸ Καδμείων πέδον τιμωρία ὑποβάξων. τὸ ἢ ΤΙΜΗ ἔσθ' ὅτε πρόσσιμον δηλοῖ. Ομηρος· (Ιλ. Γ. 288.)

εἰ δὲ ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος — ἐκάτερον δὲ ἢ αὐτὶ τῷ καὶ ἐσθί. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως· αὐτίκα ἢ τὸ Καδμείων πέδον τῆς καθέξων, ἢ τὸ Ἀργος πρὸς αἰθρῶν βιβῶν· ὑψώσαν τῇ εὐκλείᾳ ὡς παρθένων Ἀργείων τὰς Θήβας, καὶ κατὰ ταῦτο ἐνδοξοὺς γενητομένων. ὑπέρβαλον οὖν ἐσθί, καὶ τὸ ἐξῆς οὕτως· ὡς αὐτίκα ἢ πρὸς αἰθρῶν τὸ Ἀργος οἶσαν, ἤγον ἐπὶ μέγα αἶψα, ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξων. ἄλλως γὰρ ἀκούειν χύτερον.

382. ΟΥΚ ΑΡΙΘΜΟΣ ΔΟΓΩΝ. ἐν μέλει λόγων τῶν κώπωντα.

386. ΩΡΑΝ. Φροντίδα.

389. ΣΕ ΤΟΙΣ ΕΚΕΙ ΖΗΤΗΤΟΝ. οἱ ὑπομνηματισάμενοι γράφουσιν αὐτῶ· „Χρησμός τοιοῦτος γέγονεν· ὁπότερ αὐτῶ· „Οἰδίπους πρέσβηται, τοῦτον κραλήσειν. καὶ χωρὶς καὶ αὐτῶ· „νὸν τοῖς Θηβαίοις, ἔτι ἔσθαι αὐτοῖς μεγάλων κακῶν αὐτοῖς· „εἰ μὴ θάψωσιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς χώρας. „ἐβουλόμην αὐτῶ· τοὺς μαρτυρίας χορήσασθαι ἢ συγγραφείως τινός, ἢ πρὸς ΕΥΘΟΙΑΣ ΧΑΡΙΝ. ἵνα εὐνοῇς αὐτοῖς. ἐν τοῖς ἀνακρίσεσιν τῶν ἀντιγράφων γράφεται ΕΥΘΟΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ὃ καὶ οἱ ὑπομνηματισάμενοι ἀξιοῦσιν. εὐσοιαν δὲ φασὶ τὴν εὐσέβειαν κατὰ πάτερ καὶ ἐν Ἀμφιτρυῶνι.

Ἐπεὶ δὲ βλάβοι, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν
εὐσοιαν ἀρκεῖ.

393. ΓΕΡΟΝΤΑ Δ' ΟΡΘΟΥΝ ΦΛΑΥΡΟΝ. τὸν ἀπαρτιωτέτην πειρόντα, ἐν γῆρας ὀρθοῦσθαι ἀδύνατον. ἢ ΦΛΑΥΡΟΝ χαλεπὸν.

399. ΣΤΗΣΩΣΙ. κατοικήσωσι. ΟΠΩΣ ΚΡΑΤΩΣΙ ΣΤΗΣΩΣΙ. ὅπως σχῶσί σε.

401. ΚΕΙΜΕΝΟΥ. ἀντὶ τοῦ, οἰκοῦντος.

402. ΚΕΙΝΟΙΣ Ο ΤΥΜΒΟΣ. ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς, εἰς βαρύς. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ξένης σοῦ θαπτομένου, δυστυχή-
υσιν ἐκείνοι.

403. ΚΑ' ΝΕΥ ΘΕΟΥ. οἷον πῶς ἂν τις ταῦτα δύναιτο μα-
κρῶν ἀνθρώπων ὧν, θείας δυνάμεως χωρίς; τοῦτο δὲ λέγει,
καὶ οὐκ ἐπίσταται, ὅτι Πυθόχρηστον ἐστὶ τὸ λεγόμενον.

404. ΠΡΟΣΘΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ κατοικίσαι. ΧΩΡΑΣ. τῶν
Θηῶν. ΜΗΔ' ἸΝ' ἈΝ ΣΑΤΤΟΥ ΚΡΑΤΗΣ. μηδὲ εἴαν σὲ ὅπου
ἢ σαυτοῦ ἐξουσίαση. λένπει δὲ τὸ εἶν ῥήμα· ἢ ἀπὸ κοινοῦ
τὸ ΠΡΟΣΘΕΣΘΑΙ νόει.

406. ΚΑΤΑΣΚΙΩΣΙ ΘΗΒΑΙΑ. ΚΟΝΕΙ. οἷον ἐν Θήβαις με-
γίσυσι, ἤγουν θάψουσιν.

407. ΤΟΤΜΦΥΛΙΟΝ ΑΙΜΑ. ὁ πατρῷος Φόνος.

408. ΟΥ ΜΗ ΚΡΑΤΗΣΩΣΙΝ. ἤγουν θάψω με ἐν Θή-
βαις. οὐ θάψουσί με ἐν Θήβαις ποτέ. ὁ δὲ ΜΗ πλεονάζει.

409. ΤΟΥΤΟ. τὸ μὴ καλᾶσχειν σε.

410. ΠΟΙΑΣ ΣΤΥΝΑΛΛΑΓΗΣ. ποίας αἰτίας γενομένης βλα-
ήσεται; ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ Θεῶν; ὑπὸ Εἰρηνίων; ἢ ὑπὸ τίνος;

413. ΑΝΔΡΩΝ ΘΕΩΡΩΝ. παρὰ τῶν Θεωρῶν κλύουσα.

414. ΕΦ' ΗΜΙΝ. ἀντὶ τοῦ, δι' ἐμέ.

415. ΟΙ ΜΟΛΟΝΤΕΣ. οἱ Θεωροί.

422. ΕΝ Δ' ΕΜΟΙ ΤΕΛΟΣ. ἐν μηδενὶ ἐτέρῳ τὸ τέλος αὐ-
τῆς ἀποδοαίης τῆς μάχης, ἢ ἐν ἐμοί. οἷον μηδεὶς ἄλλος κύριος
εἴητο, ὥστε διαλύσαι τὴν ἔριν αὐτῶν, ἢ ἐγώ. ΚΑ' ΠΑΝΑΙ-
ΟΥΝΤΑΙ ΔΟΥΤ, κατ' ἀλλήλων ἐπαιροῦσιν. ΩΣ ΟΥΤ' ἈΝ. εἰ
ἂν ἐν τῇ ἐμῇ ἐξουσία γένοιτο, οὐδὲ εἰς αὐτῶν ζήσεται.

429. ΟΥΚ ΕΣΧΟΝ, ΟΥΔ' ΗΜΥΝΑΝ. τὸ ἐφ' ἐαυτοῖς οὐκ

ἐπώρευσαν. ἐνῆν γὰρ αὐτοῖς τὸ ἐφ' αὐτοῖς τοῦτο πράξει, ὡς αὐτάρκως κακολασμένου τῇ πηρώσει. ΘΕΛΟΝΤΙ ΤΟΤ'. τὸ ἐξορισθῆναι.

436. ΟΥΔΕΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. τούτου τοῦ ἔρωτος οὐδεὶς με ἐπέεσσιν ἀπολαῦσαι. τοῦ ἀποθανεῖν δέ φησιν. Ο ΜΟΧΘΟΣ ΗΝ ΠΕΠΩΝ. ὅτε θυμὸς ἦν πέπυρος. ΚΑΙ ΜΑΝΘΑΝΩΝ, ὅτι ἐκείνη ἐγνώσαν πέψαντά με τὸν θυμόν.

448. ΤΩ Δ'. ἐκάσῃ, εἰ ἄρρητος δηλονότι. ΤΟΤΑΕ ΣΥΝΜΑΧΟΥ. ἀπὸ τοῦ, ἐμοῦ. ΕΓΩ ΔΑ. ἐγὼ οἶδα.

457. ΕΑΝ ΓΑΡ ΤΜΕΙΣ. εἰ ὑμεῖς συμβάλλεσθέ μοι, ἐν τοῖς συμβάλλεσθε. χρησμὸς γὰρ ἦν, ὡς εἴρηται, ὡς ἦν αἰετὶν καὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐγκρατεῖς γένωνται, ἔσοιτο αὐταῖς πρὸς σωτῇ πολιορκουμένοις ὑπὸ Θηβαίων, εἴτε κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, εἴτε κατ' ἕτερον. ταῦτα δὲ εἰκὸς ποιητικόν ὑπὸ τοῦ Σοφοκλέους πεπλάσθαι ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν Ἀθηναίων. πολλὰ γὰρ οἱ τραγικοὶ χαρίζονται ταῖς ταῦτα ἐνίαι.

462. ΕΠΕΙ ΔΕ ΤΗΣΔΕ ΓΗΣ. ὅτι δὲ σώξω ὑπὸ τῆς πόλιν, ὑποθέσθαι σοι βούλομαι τὰ χρήσιμα. Ἀθικῶς δὲ τῇ συντάξει καὶ πιθανῇ λειπὸν ἡ χάρις τῶν ἐχθρῶν ἀνὰ παραινοῦσι γὰρ αὐτὸν καθαροῖν τυχεῖν, ἵνα ἥττον πως ἐσώξω φαίνοιτο.

465. ΠΡΟΞΕΝΕΙ. πάριχα, ἤγουν λέγε μοι, ὡς φησὶ, τὰ χρήσιμα. οὐ γὰρ ἂν ἐκνήσαιμι τελεῖν. ἢ πρόξενος ἐμὸς καὶ φίλος γυνὸς, ὑποσχομένῳ πᾶν, ὃ λέγω, ποιήσεται.

467. ΚΑΤΕΣΤΕΙΨΑΣ. οἶον, κατεπατήσας, ἀπὸ τῆς στείβω. γράφεται καὶ ΚΑΤΑΣΤΕΨΩΝ, ἤγουν μεθ' ἐκείνου ἀφίκου. Ἀλλως. ΚΑΤΑΣΤΕΨΩΝ. καθικέτευσεν, μετὰ ἐκείνου.

φίλου. εἰς δὲ γράφεται ΚΑΤΕΣΤΕΙΛΑΣ, ὥς, κατεστέ-
ησας, ὃ καὶ πιθανώτερον. δι' αὐτὸ γὰρ ταῦτο κελεύεται αὐ-
τὸν καθαίρεσθαι, ὅτι εἰς ἄσπετον ἐπέστη τὸ πᾶν τοῦ ἡρώδου τῶν
ἑμνῶν.

469. ΕΞ ΛΕΙΠΡΥΤΟΥ. ἐξ ἀπηλάτου πηγῆς ὕδατος ἀρῆσαι, καὶ
ὕτω χοῆς ταῖς θεαῖς ποιήσας ἀπὸ τῶν κρατῆρων, πλήσας αὐ-
τὰς ἀπὸ τοῦ ἀντληθέντος ὕδατος.

471. ΟΤΑΝ ΔΕ ΤΟΥΤΟ ᾧτὲ τοῦ, καὶ ὅταν ἀνύτωμαι,
ἰ πράξω;

472. ΑΝΔΡΟΣ ΕΥΧΕΙΡΟΣ. εὐπαλάμου καὶ τὴν μεγάλη-
ν. ἐπὶ τὸν Δαίδαλον ἢ ἀναφορὰ, περὶ οὗ Φερεκλίδης Φησὶν
οὕτω. „Μητίωνι δὲ τῷ Ερεχθέως καὶ Ιφινέῃ γίγνεται Δαίδα-
λος, ἀφ' οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Λαθῆναι. „ ΛΑ-
ΒΑΣ. τὰ ὧτα Φησὶ τοῦ κρατῆρος, ὧν ἐστὶ λαβείσθαι. ΑΛΦΙ-
ΣΤΟΜΟΣ δὲ, τὰς ἐκατέρωθεν ἐστρωμένους. ἢ διὰ τὸ ἐκα-
τέρωθεν τοῦ στόματος ταύτας εἶναι. ἢ τὰς πρόσωπα τινὰ
θηρίων ἐκατέρωθεν ἐχούσας, οἷα ποιεῖν εἰώθασιν ἐν τοῖς τοιού-
τοις. ὁ δὲ νοῦς· ἔρριπον τῶν κρατῆρων τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὧτα.

475. ΟΙΟΠΟΚΩι ΜΑΛΛΩι ΛΑΒΩΝ. οἷον σιελισμῷ καὶ
κοικισμῷ λαβῶν στείψον· ἢ ἐρίῳ στείψον, ὅτι δὲ στέμματα
ἔσονται τὰ ἔρια, καὶ παρ' Εὐρυπείδῃ. (Ορ, 12.)

Ωι στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεά.

477. ΠΡΩΣ ΠΡΩΤΗΝ ΕΩ. πρὸς τὴν ἀνατολὴν, ἢ περὶ τὸν
ῥέον. καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς ἐκθύσεις πρὸς ἥλιον ἐποιοῦντο,
καθάπερ καὶ ἐν Ηλέκτρῳ (424.)

Τοιαῦτά του παρόντος, ἡίχ' Ἡλίου
δείκνυσσι τούναρ, ἔκλυεν ἐξηγουμένου.

καὶ οἱ τοὺς καθ'αρμούς δὲ ἐπαίελοῦντες, πρὸς τὴν ἑὸν ἰστανται.
Κρατῖνος ἐν Χείρωνι.

Ἀγὲ δὴ πρὸς ἑὸν πρῶτον ἀπάντων ἴστω, καὶ λάμβανε χεῖρτι
σχῶνον μεγάλην.

478. ΧΕΩ ΤΑΔΕ. τὸ ὕδωρ ἐπὶ κῶν κρατῖνων χέω;

479. ΤΡΙΣΣΑΣ ΓΕ ΠΗΓΑΣ. ἀντὶ τοῦ, τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς
πηγῶν. ΤΟΝ ΤΕΛΕΤΤΑΙΟΝ. τὸν ὕψιρον κρατῖνα.

481. ΥΔΑΤΟΣ ΜΕΛΙΣΣΗΣ. ὕδατος καὶ μέλισσας. λέγει
δὲ ὁ καί. ἀπὸ γὰρ τοῦ ποιούντος, τὸ ποιούμενον. καὶ ἡ
Ερασμία.

Γλώσσης μελίσσης τῷ κατ'ἐρμηκότη.

βούλεται δὲ λέγειν τὸ μελίκρατον. ΜΗΔΕ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙΝ ΜΕ-
ΘΥ. ἄσπονδοι γὰρ αἱ θεαί.

482. ΟΤΑΝ ΔΕ ΤΟΥΤΩΝ. ὅταν δὲ τὰς χοὰς χέωμεν ἐπὶ
γῆς, τί χεῖρή με ὕψιρον δρᾷσαι;

483. ΤΡΙΣ ΕΝΝΕ' ΑΥΤΗ. τρεῖς ἐννέα τιθεῖς κλῶνας ἐπὶ
αὐτὰς, ταύτας ποιοῦ τὰς εὐχάς.

485. ΤΟΥΤΩΝ ΑΚΟΥΣΑΙ. ἡδέως ἂν ἀκούσασαι τῶν
χῶν. μέγιστον γὰρ ταύτας μαθεῖν.

486. ΩΣ ΣΦΑΣ ΚΑΛΟΥΜΕΝ. ὡς καλοῦμεν αὐτάς. Εἰς
νίδας, οὕτως αὐτάς καλῶν, καὶ ἐξευμενίζων, καὶ ἵλεως ποι-
μενος, ἰκέτευς αὐτάς δέχεσθαι σε τὸν ἰκέτην ἐπὶ σπηρίᾳ. ΕΞ
ΕΥΜΕΝΩΝ ΣΤΕΡΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ἐξ ἐπιπολῆς, ἀλλ' ἐκ
διαθέτως. ΣΥ Γ' ΑΥΤΟΣ. οἶον, ἢ σὺ ταῦτα ποιεῖς, ἢ ἄλλος
τις ὑπὲρ σοῦ ταῦτα ποιῶτω.

489. ΑΠΥΣΤΑ ΦΩΝΩΝ. ἀνήκουστα, ἀντὶ τοῦ ἡρέμα κα-
συντόμως. τοῦτο ἀπὸ τῆς δρωμένης θυσίας ταῖς Εὐμένισι. Φε-
μετὰ γὰρ ἡσυχίας τὰ ἱερά δρῶσι, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀπὸ ἡσυχίας

καταγόμενοι θύουσιν αὐταῖς, κατὰ πάτερ Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς
 Εὐραίσθην φησὶν, οὕτω. „ Τὸ δὲ τῶν εὐπαλριδῶν γένος αὐ
 „ μετέχει τῆς θυσίας ταύτης, „ εἴτα ἐξῆς. „ Τῆς δὲ πομπῆς
 „ ταύτης Ησυχίδαί, ὃ δὴ γένος ἐστὶ παρὰ τὰς Σεμναῖς θεάς,
 „ καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἔχει, καὶ προθύονται πρὸ τῆς θυσίας κριὸν
 „ Ἡσυχῷ ἱερὸν ἦρω, τοῦτον αὐτῶ καλοῦντες διὰ γαῖν εὐφημίαν,
 „ αὐτὸ τὸ ἱερὸν ἐστὶ παρὰ τὸ Κιμώνιον, ἐκλὸς τῶν ἐννέα πυλῶν. „
 καὶ Αἰσχύλῳ δὲ ἐν τῇ περὶ θεῶν ἐπιτακτικῇ, περὶ τοῦ
 τῶ Ησυχιδῶν γένους καὶ τῆς ἱερείας φησί· καὶ Καλλιμάχος·

Νηφάλιας καὶ τῆσιν αἰὲ μεληδίας ὁμῶντας
 λήττειραι καίειν ἔλλαχον Ησυχίδες.

491. ΠΑΡΑΣΤΑΙΜΗΝ, ὡς καθαρθέντι. ΑΛΛΩΣ, μὴ
 καθαρθέντι.

495. ΟΥΚ ΟΔΩΤΑ. οὐκ ἐν ὁδῷ, οὐδὲ ἀνυστά, οἶον, οὐ
 βαδισία μοι, οὐδὲ πραινέον ταῦτα. λείπομαι γὰρ τῆς πρά-
 ξως ὑπὸ δύο κακῶν, τοῦ τε μὴ δύνασθαι, καὶ τοῦ μὴ ὁρᾶν.
 ΣΦΩΝ Δ' ΗΤΕΡΑ. ἐπεὶ προείρηκαν ὁ Χορὸς, καὶ ἄλλοις ἐξεί-
 ναι ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν καθαρμὲν ποιήσασθαι, ἐπιτρέπτει τοῦτε
 ταῖς θυγατράσιν.

499. ΤΑΔ' ΕΚΤΕΙΝΟΥΣΑΝ. τεταμένως καὶ συντόμως δρῶ-
 σαν καὶ διακονοῦσαν, ΟΥΔ' ΥΦΗΓΗΘΟΥ Γ' ΑΝΕΥ, ἀπὸ κοι-
 νῇ τὸ ΕΡΙΠΕΙΝ, οὐκ ἰσχύω βαδίζειν ἀνευ χειραγωγοῦ.

504. ΧΡῆ' ΣΤΑΙ Μ' ΕΦΕΥΡΕΙΝ, χρειά ἐσθαι, καὶ κατὰ
 συναλωφῆν, χρῆ' σθαι, ταυτὸ δὲ ἐστὶ τῷ δεήσει. καὶ ἐν Τρι-
 πηλέμῳ·

Χρῆ' σθαι δέ σ' ἐνθ' ἐνδὸς αὐθις —

ΤΟΥΤΟ ΒΟΥΛΟΜΑΙ ΜΑΘΕΙΝ. ἐνθα τὸ ὕδωρ ἐστίν, ἥδεως
 αὐ εἰδείην.

505. ΤΟ΄ΥΚΕΙΘΕΝ ΑΛΣΟΥΣ. τὸ ἐκέλευεν τοῦ ἄλσους τοῦ
του. εἰάν δέ τι τούτων ἀγνοῇς, παρὰ τινος τῶν ἐπαχμορίων ταῦτα
μαθήσῃ. ΗΝ ΔΕ ΤΟΥ ΣΠΑΝΙΝ ΤΙΝ' ΙΣΧΗΣ. ἀντὶ τοῦ, ὅτι
τῆς εἰδήσεως ἀγνοεῖς περὶ τὸν τόπον.

508. ΤΟΙΣ ΤΕΚΟΤΣΙ ΓΑΡ. ὅταν τις ὑπὲρ γοπῶν πρὸς
μὴ ἡγείσθω πόνον εἶναι τὸν κάμαλον.

510. ΔΕΙΝΟΝ ΜΕΝ. τῆς Ἰσμήνης ἀποσπάσεως, ὃ Χρῆς
ἐρωτᾷ τὸν Οἰδίποδα, καὶ φησί· Τὸ ἐπαγγέρειν μὲν καὶ ἐπὶ
κινῶν τὰ πάλαι συμβάντα, δυσχερές· ὅμως δὲ μαθὼν ἐκ
θυμῶ τὴν αἰτίαν τῆς πηρώσεως. καὶ Καλλίμαχος· Τί δα καὶ
εὐδον ἐγγείρεις;

513. ΤΙ ΤΟΥΤΟ. οἶον, τί βούλει πυθέσθαι; ΤΑΣ ΔΕ
ΛΑΙΑΣ. περὶ τῆς ἐγκειμένης σοι ἀλγυθόνης ἡδέως ἂν πύθεσθαι
ἔξωθεν δὲ ἡ περὶ.

515. ΜΗ ΠΡΟΣ ΞΕΝΙΑΣ. μὴ, πρὸς τῆς σῆς ξενίας, ἀπὸ
πύθξεως μου τὰ ἀναιδῆ ἔργα. ἢ οὐ μὴ τὰς προξενίας σου ἐπὶ
ἔργα ἀναιδῆ καταγάγῃς· οἶον, μὴ καθὰ τὴν προξενίαν τὴν
σὴν ἔργων γένοιο φαύλων ἀκροατῆς, ἀναπύξαι καὶ φανεῖται
τὰ κατ' ἐμὲ βουληθεῖς.

517. ΤΟ ΤΟΙ ΠΟΛΥ. τὸ ἀδιαιρέτως κακὸν, τὸ τῆς πη-
ρώσεως, χορῆζω ἀκοῦσαι.

519. ΣΤΕΡΕΟΝ. ἤγουν πρόσδεξαι, ἃ δηλονότι λέγω· καὶ
μὴ ἀποσφραφῆς τὴν αἰτίαν εἰπεῖν. ΚΛ' ΓΩ ΓΑΡ ΟΥΣΟΝ. εἰ-
δομαι δηλονότι εἰς ὅσον βούλει.

524. ΑΛΛ' ΕΣ ΤΙ. χωρήσει σοι δηλαδὴ τὰ πράγματα;

525. ΟΥΔΕΝ ΙΔΡΙΣ. ἤγουν οὐδὲν εἰδυῖα ὧν ἐπαρτίσθαι
πόλιν ἐπέδωκέ με τῇ τοῦ γάμου αἴτῃ.

537. ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΙ ΚΑΚΩΝ. συναθροίσεις, πλῆθος.

539. ΕΔΕΞΑΜΗΝ ΔΩΡΟΝ. τὸν γάμον τῆς μητρὸς, Φησὶν, ἰπὶ τῆς λύσειws τοῦ αἰνίγματός δῶρον ἐδέξαμένη, ὃ μήποτε ἔφελον λαβεῖν. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, μήποτε ἔφελον ἐγὼ παρὰ τῆς τέλειwς ἐξαίρετον λαβεῖν, οὕτως εἶρηκεν, ΕΠΩΦΕΛΗΣΑ ΠΟ-
ΙΕΩΣ ΕΞΕΛΕΣΘΑΙ.

547. ΚΑΙ ΓΑΡ ΑΛΛΟΤΣ ΕΦΟΝΕΤΣΑ. τοὺς παρόντας σὺν τῷ Λαίῳ· ἤγουν ὡς ἄλλους φονεύσας ἀθῶός εἰμι καὶ οὐ γέ-
νηα ἑτοχός τῷ μύσει, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ πατρός. οὐ γὰρ δειν.

551. ΠΟΛΛΩΝ ΑΚΟΥΩΝ. χρηστὸς ὁ Θησεύς τὸ ἥθος εἰ-
σάγεται· καὶ ἔχει καὶ τοῦτο τῆς οἰκονομίας δεξιότητα.

558. ΠΡΟΣΤΡΟΠΗΝ. ὠφέλειαν. ἢ ἐπιστροφήν.

562. ΩΣ ΕΠΑΙΔΕΥΘΗΝ. τὸ ΩΣ ἀντὶ τοῦ ὅτι.

581. ΠΡΟΣΦΟΡΑ. προσθήκη, δόσις. τὸ δὲ ΔΗΛΩΣΕΤΑΙ
ἐπὶ τοῦ δηλωθήσεται.

583. ΤΑ ΛΟΙΣΘΙ' ΑΙΤΗ. γράφεται ΤΑ ΛΟΙΣΘ' ΑΡ' ΑΙ-
ΓΗ· — ΤΑ Δ' ΕΝ ΜΕΣΩ, Η ΛΗΣΤΙΝ ΙΣΧΕΙΣ. τοῦ ζῆν ἢ
ἐπιλέλυσαι, ἢ οὐ φροντίζεις.

585. ΕΝΤΑΤΘΑ ΓΑΡ ΜΟΤ ΚΕΙΝΑ. διὰ τοῦ τέλους, Φη-
σὶ, καὶ τὰ μέσα τοῦ βίου εὐτυχῆσει. προσδοκῶν γὰρ συ-
μβελεθήσεται ὑπ' ἐμοῦ, ὅταν ἀποθάνω, ζῶντά με γηρο-
δοκῆσεις.

586. ΑΛΛ' ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΔΗ. βραχὺ δῶρόν με αἰτεῖς, τὸ
ἐν Αθήναις θάψαι σε.

602. ΠΩΣ ΔΗΤΑ Σ' ΑΝ. πῶς δῆτα οὖν, φησὶ, μετα-
πέμψαντο ἄν σε, εἰ μὴ ἔστι δυνατόν καταλθεῖν, διὰ τὸ πα-
ροκλήθον εἶναι; ὃ δὲ φησι· ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΑΥΤΟΤΣ ΕΞΑΝΑΓ-
ΚΑΣΕΙ τούτο πράττειν.

605. ΤΗΔΕ ΠΛΗΓΗΝΑΙ ΧΘΟΝΙ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ ταύτης
τῆς χθονὸς πληγῆναι.

619. ΤΑΝΤΝ ΕΥΜΦΩΝΑ. οὕτω γὰρ ἢ ἔχθρα Θεαῖς
καὶ Ἀθηναίοις. ΦΟΙΒΟΣ ΣΑΦΗΣ, ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, ὡς καὶ
Ομηροῦ· (Ιλ. Δ. 404.) ἐπιστάμενος σάφρα εἰπεῖν. ἀπὸ τοῦ
ἀληθοῦς.

630. ΕΦΑΙΝΕΤΟ. ἀντὶ τοῦ ἀνεφαίνετο. τοιούτον ἐστὶ καὶ πρὸς
παρ' Ομήρῳ· Καὶ εἶρετο δεύτερον αὐτὶς.

632. ΤΟΙΟΥΤΑ΄. φίλου δηλονότι. ΔΟΥΤΞΕΝΟΣ. ὁ
ἀπλοϊκώτερον δορυξένους καλοῦσι καὶ τοὺς ὁπωσδηποῦν ἐν-
ξυνωθέντας. ἢ ἐπιταβικῶς νῦν, ἀντὶ τοῦ, ἡ καὶ πολεμίας φι-
λη. ΟΥ ΠΟΤ' ΕΚΒΑΛΩ ΧΑΡΙΝ. οὐ καλῶ φρονῶ τῆς εἰς αὐτὴν
χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὑποδέχομαι.

638. ΣΕ. τὸν Χορόν. ΝΙΝ. τὸν Οἰδίπουν. ΕΜΟΥ ΣΤΕΙ-
ΧΕΙΝ ΜΕΤΑ. εἰς τὸ ἄστυ δηλονότι. ΕΥΝΟΙΣΟΜΑΙ. συμπε-
ξομαι, ὡς σὺ βούλει.

647. ΜΕΓ' ἈΝ ΛΕΓΟΙΣ. ἤγουν εἰ δύναμις κρατεῖν τῶν ἐχ-
θρῶν ἐνθάδε μένων, μέγα ἂν δῶρομα λέγοις τῆς ἐνταῦθα ἐκ-
τριβῆς. ΕΙ ΣΟΙ Γ' ΑΠΕΡ ΦΗΙΣ. εἰ ἐμμενῇ σοι τὰ ἐπαγγε-
θέντα.

649. ΤΟΤΔΕ Γ' ΑΝΔΡΟΣ. ἐφ' ἐαυτοῦ πεποιήσθαι τὴν δεινὴν
ὁ Θεσπύς.

650. ΠΙΣΤΩΣΟΜΑΙ. οὐ πίστιν, φησὶν, ἐπιτιμᾷ με
παρακελεύσομαι δι' ἔρκου. πρὸς δ' ἐπάγει ὁ Θεσπύς· Οὐκ αὖ
πλέον λάβοις ὀρκίσας με, ἢ λόγῳ πιστεύσας.

652. ΟΚΝΟΣ. φόβος.

653. ΤΟΙΣΔ' τοῖς τοῦ Χοροῦ. ΟΚΝΟΥΝΤ' ΑΝΑΓΚΗ. ἐ-
νιμνησθέν μοι, εἰ ὑπὸ τοῦ δέους τὰ αὐτὰ συνεχῶς λέγω. τῶ

θεύμενον γὰρ ἀνάγκη ταῦτα λέγειν. ΟΥΚ ΟΚΝΕΙ. οὐδὲν ἱέσκει.

658. ΠΟΛΛΑΙ Δ' ΑΠΕΙΛΑΙ. ἀπὸ τοῦ, πολλοὶ ἄνθρωποι, ὅτι ἀπειλήσαντες ἐκ θυμοῦ, πέψαντες τὸν θυμόν, καὶ τὸν λαθροπικέτα νοῦν ἀναλαβόντες, ἐπαύσαντο τῶν ἀπειλῶν.

661. ΚΕΙΝΟΙΣ. τοῖς Θεβαίοις. ΤΗΣ ΣΗΣ ΑΓΩΓΗΣ. λέπει ἢ περὶ, ἢ ἢ, περὶ τῆς σῆς ἀγωγῆς, ἤγουν ἐπανόδου. ΠΛΩΣΙΜΟΝ. εὐδιάβατον. δεδοίκασι γὰρ ἡμᾶς.

668. ΞΕΝΕ. ὦ ξέने, ὦ Οἰδίπω. ἡ διατριβὴ τοῦ Χοροῦ τῆς τὸ ἐκώμιον τῆς χώρας, αὐτοῦ τοῦ Σεφοκλέους ἐπὶ τὸ ἴδιον ἀπαντῶντος χαρακτῆριστικὴν, τὸ γλαφυρὸν καὶ ὠδικὸν μέλος. ΤΟΝ ΑΡΓΗΤΑ. τὸν λευκόγεον. ΜΙΝΥΡΕΤΑΙ. ἤχῃ, ὡς θρηνηθεῖσα. ΑΝΕΧΟΥΣΑ ΚΙΣΣΟΝ. ὑπὲρ ἐαυτὴν ἔχουσα τὸ φυτὸν, ἢ ὡς ἔχουσα τὸν κισσόν· ὡς ἐν Λυκούργου Αἰσχύλος· Ἀκαε δὲ αὖ οὗς ἔχων. ἀπὸ τοῦ, ἢ ὡς ἔχων. ΚΑΙ ΤΑΝ ΘΥΛΛΑΔΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΝΕΧΟΥΣΑ. — ΑΝΑΛΙΟΝ. διὰ τὴν δασύτητα τῶν φυτῶν. ΑΝΗΛΝΕΜΟΝ. παρὰ τὸ Ομηρικόν· (Ὁδ. Γ. 440.)

Τὴν μὲν αἶψά οὐτ' ἀνέμων διόαι μένος ὑγρὸν αἰένων,
οὔτε μιν ἥελιος φαέθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν.

683. ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ. οἱ μὲν ὑπομνηματισάμενοι γράφουσιν ἡμῶν. „ Τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης φασὶ σφεδάνωμα τὸν νάρκισσον εἶναι. οὐ γὰρ μόνον σφάχουσιν αὐτὰς σφεδανούσι· καὶ οὐδεὶς τὸ ΜΕΓΑΛΑΙΝ ΘΕΑΙΝ ἐπ' ἐκείνων εἰρησθαι. ἴσως γὰρ ἐν ἀρχαῖον ἦν ταύταις οὗτος σφεδάνωμα· ὅσπερ δὲ καὶ οἱ σφάχουσιν. μήποτε δὲ νοητέον ΜΕΓΑΛΑΙΝ ΘΕΑΙΝ τῶν Εὐρινύων. καὶ γὰρ τὸ χωρίον, ἐν ᾧ ἦν ὁ Οἰδίπους, αὐταῖς ἀνέειτο. ὅτι δὲ Εὐρινύων ἐστὶ τὸ σφεδάνωμα, δῆλον ἐν αἷς Εὐφορίων Φησί·

„Πρότερό δὲ μὴ δασυλῆτες ὀφειλομένην οἶμον Εὐμνήδες ἀ-
 „γῆτα· θυγατρίδας Φόρκυος ναρκίσσοιο ἐπιστεφίης πλακα-
 „μίδας. „ ἴσως ὅτι παρὰ τοῖς μνήμασιν ὅτι πλείω ἐκτε-
 ται· ἢ ὅτι τοῦ Φρίττειν καὶ ναρκᾶν εἰσιν αἱ δαίμονες αἰτιαί.
 ὥστε διὰ τὸ ὄνομα συναρκιῶσθαι τὸ φυτὸν αὐταῖς. μήτε δὲ
 τὸν ναρκίσσον μεγάλην θεᾶν ἀρχαῖον στεφάνωμα ἔφη ὁ Σο-
 φοκλῆς, τῷ συλληπτικῷ χρησάμενος ἐστρώσῃ, ἀντὶ τοῦ ἑστῶτος
 θεᾶς ἀρχαῖον στεφάνωμα, τῆς Κόρης. τί δὴ ποτε; ὅτι πάλιν
 τὸν Πλάτωνα αὐτὴν ἀρπάσαι, τούτῳ ἐτέρωπιτο. συλλέγειται
 οὖν φασιν αὐτὴν τὸν ναρκίσσον ἀρπασθῆναι, ὥστε τὸ ΑΡΧΕΩΣ
 τούτου ἕνεκα προσκεῖσθαι, οἷον, ὃ ἦν αὐτῇ θυμῆρες στεφάνο-
 μα, πρὶν ἢ συλλεφθῆναι. αὐτῆς γοῦν φασὶ τὰς θεὰς αὐτῇ
 μὴ κεχεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ταῖς θεομοφορίαζούσαις τὴν τῶν ἁ-
 θυνῶν στεφάνων ἀπειρηθῆναι χοῆσιν. ὁ δὲ Ἰσίδης, τῆς Δήμητρος
 εἶναι φησὶ στέμμα τὴν μυρρίνην καὶ τὴν σμίλακα, περὶ τῆς γῆς
 γνησθαι τὴν διαδικασίαν· καὶ τὸν ἱεροφάντην, καὶ τὰς ἱε-
 ράντιδας, καὶ τὸν δαδούχον, καὶ τὰς ἄλλας ἱερείας μὴ
 ἔχειν στέφανον· δι' αὐτὴν καὶ τῇ Δήμητρει προσδέσθαι ταύτην
 Ο ΤΕ ΧΡΥΣΑΥΓΗΣ ΚΡΟΚΟΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΘΑΛΛΕΙ. τὴν
 τὸν ναρκίσσον τῇ Δήμητρει ἀπονέμευσιν τοῦτο συμπαράττει, καὶ
 καὶ τῇ Νιδῇ ὁ Σοφοκλῆς τὸν κρόκον ἀντικρυς τῇ Δήμητρει ἀπο-
 τίθεσθαι, ὥστε καὶ νῦν τὸν λόγον εἶναι περὶ τῶν Δήμητρος ἱε-
 ρανωμάτων. καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο ἴδιον ἂν εἴη Σοφοκλέας. τὴν
 γὰρ ἀνθινοῖς οὐ πάνυ φασὶν ἡδεσθαι τὴν Δήμητρα.

686. ΜΙΝΤΘΟΥΣΙ. λήγουσι τοῦ ρεῖν. ΚΗΦΙΣΟΥ ΝΟΜΑ-
 ΔΕΣ. κηῖναι νομάδες, αἱ ὥσπερ ἐπινεμόμεναι καὶ καθάρματα
 τὴν γῆν τοῦ Ἰλισσοῦ πηγαί· ἢ αἱ ὁ Κηφισὸς ἐπινέμεται. λέ-
 γει δὲ ἂν τὸν ἐν τῇ Αττικῇ, οὐ τὸν ἐν τῇ Καδμείᾳ. ΑΛΛ' ΑΙΕΣ

ΕΠ' ΗΜΑΤΙ. ἀλλ' αἰ καὶ ἡμέραν, φησὶν, ἐπινίσσεται ὁ Κη-
δισός. ΩΚΥΤΟΚΟΣ. ἤγουν ὠκύτοκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγ-
ματα. ΣΤΕΡΝΟΥΧΟΣ ΧΘΟΝΟΣ. ἴσον τῷ, γονίμου γῆς,
πτερέδου, ἢ πεδίουχου χθονός. μεταφορικῶς γὰρ καὶ σφίρνας
καὶ ἰωτά φασὶ τῆς γῆς, τὰ πεδιώδη καὶ εὐρέα, καθάπερ
τάλιν αὐχένας, τὰ σφενά. τὸ δὲ ὅλον, πεδίων ἐπινίσσεται
ἐκτονούχου χθονός, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τῶν πεδιάδων τῆς γονίμου
χθονός.

692. NIN. τὴν Ἀττικὴν.

698. ΦΥΤΤΕΥΜ' ΑΧΕΙΡΩΤΟΝ. ὅτι ἀπέσχοντο τῶν ἐλαιῶν
τῆς θεῶ, τῶν μορίων ὀνομαζομένων, οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ
ἄλλοι ἰσθροῦσι, καὶ Φιλέχορος, ὥστε ταῖς ἀληθείαις ΕΓΧΕΩΝ
αὐτὰς ΦΟΒΗΜΑ τοῖς πολεμίοις γενέσθαι. Λακεδαιμόνιοι γὰρ
ἐμβάτης ἐν τῇ Ἀττικῇ δέκα μυριάσι Πελοποννησίων καὶ Βοιω-
τῶν, ἡγουμένου Αρχιδάμου τοῦ Ζευξιδάμου Λακεδαιμονίων
βασιλέως, ἀπέσχοντο τῶν λεγομένων μορίων, Ἀθηναῖς θύσαν-
τες, ὡς Ἀνδροτίων φησί. ΔΑΙΩΝ. πολεμίων. ΠΑΙΔΟΤΡΟΦΟΙ
ΕΛΑΙΑΣ. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις · (1005.)

Ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν καλίων, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθροέξεις.
ἰ δὲ Ἰσθρος καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν διδήλωκε, γράφων οὕ-
τως · * * * εἶναι δὲ κλάδον τῆς ἐν Ἀκαδημίᾳ ἐλαίας, ἣν ἀπὸ
τῆς ἐν ἀκροπόλει φυτευθῆναί φασιν. „ ἐπάρωτον δὲ ἐποιοή-
ταιτο, εἴ τις τῶν ἐμβαλόντων αὐτὰς ἐκκόψειε, φίλος ἢ πολέ-
μιος. δι' ὃ Λακεδαιμόνιοι τὴν λοιπὴν γῆν δηοῦντες, τῆς μὲν
Γεωραπτόλεως ἀπέσχοντο διὰ τοὺς Ἡρακλείδας· τῶν δὲ μορί-
ων, διὰ τὰς ἀράς. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης καὶ τοῖς νικήσασσι τὰ
Παναθηναῖα ἐλαίου, τοῦ ἐκ μορίων γιγνομένου, δίδοσθαι
φησι.

702. ΤΟ ΜΕΝ. τὸ φυτὸν τῆς ἐλαίας. ΜΟΡΙΟΙ ΔΙΟΙ
Μόριον Δία εἶπε τὸν ἐπὶ τῇ τῶν μορίων ἐλαῶν. καὶ ἐστὶν
λεγόμενος Μόριος Ζεὺς περὶ Ἀκαδημίαν, ὡς φησὶν Ἀπολλο-
ριος· „Περὶ Ἀκαδημίαν ἐστὶν ὅ τε τοῦ Καταβάτου Διὸς ἐ-
„μὲς, ὃν καὶ Μόριον καλοῦσι, τῶν ἐκεῖ μορίων παρὰ τὸν
„Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἰδρυμένων. „

711. ΕΥΠΠΟΝ, ΕΥΠΩΛΟΝ. παρ' ὅσον ὁ Κολωνός
πρὸς ἐλέγγο, καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ αὐτόθι Ἰσπανίᾳ
ΠΑΙ ΚΡΟΝΟΥ. αὐτόθι φασὶ Ποσειδῶνα πρῶτον ἰσπανί-
ξαι καὶ χαλινῶσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἐπὶ Θεραπείᾳ φη-
σὶ οἰκείας ὁ Σοφοκλῆς. ὁ γὰρ Κολωνός ἰσπανίως ἀνομάσθη, τι-
μὰς ἐξεθέμην αἰτίας κατὰ Ἀνδροτίωνα. ὁ δὲ ἐπὶ τὸ σιμω-
ῶγει τὸ πρᾶγμα, τῇ ποιητικῇ κατὰχρώμενος ἀδείᾳ. πε-
τρία δὲ ταῦτα κεφάλαια μάλιστα διατρέβουσι τοῦ ἐκκα-
ῶν ὅτι εὐφορος ἢ χάρα, καὶ ὅτι ἰσπανικὴ Ἀθηναῖοι, καὶ ὅτι
τιμωρί.

717. ΠΛΑΤΑ. κώπη. ΕΚΑΤΟΜΠΟΔΩΝ ΝΗΡΗΙ-
ἀκολουθῶς, ἔτι αἱ Νηρηίδες πεντήκοντά εἰσιν.

720. Ω ΠΛΕΙΣΤ' ΕΠΑΙΝΟΙΣ. ἢ Ἀντιγόνη ταῦτά φη-
σὶ ὁρῶσα προσιόντα τὸν Κρέοντα μετὰ χαρῶς. ἐπὶ τὸν Οἰ-
δὲ ἀφίκει οὐ Κρέων, καὶ μὴ πείσας αὐτὸν ἐλθεῖν εἰς τὴν
πατρίδα, παρασπαῖται αὐτοῦ τὴν Ἀντιγόνην, φθάσας καὶ
τὴν ὁδὸν καὶ τὴν Ἰσμήνην ἀφελίσθαι.

726. ΕΙ ΓΕΡΩΝ ΕΓΩ. κυρῶ δηλονότι.

731. ΟΝ ΜΗΤ' ΟΚΝΕΙΤΕ. ὃν τινα, ἐμὲ δηλονότι, καὶ
Φοβέσθε.

738. ΟΥΝΕΧ' ΗΚΕ ΜΟΙ ΓΕΝΕΙ. ἀπὸ τοῦ, ὅτι πρὸς
μοι πενήθειν τὰ τούτου ἀτυχήματα, ὑπὲρ πάντας Θηβαίους

742. ΕΚ ΔΕ ΤΩΝΔΕ ΜΑΛΙΣΤ' ΕΓΩ. ἐγὼ μάλιστά σε καλῶ, ὅσῳ περ πλείστον ἀλγῶ τοῖς σοῖς παθήμασι.

746. ΠΡΟΣΠΟΛΟΥ ΜΙΑΣ. τῆς Ἀντιγόνης. εἴληπτο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ ἡ Ἰσμήνη.

755. ΑΛΛ' ΟΥ ΓΑΡ ΕΣΤΙ. ὥστε συγγνώμης εἰμὶ ἄξιος λέγων, οὐ γὰρ δύναμαι κρύπτειν.

761. Ω ΠΑΝΤΑ ΤΟΛΜΩΝ. ὦ ἐν εὐλογοφανέσι λόγοις παυσιγα βουλευόμενε. ΤΙ ΤΑΥΤΑ ΠΕΙΡΑΙ. βαρυτόνως ἀναγνώσειεν πείρα, οὐ περισπωμένως. οὕτω Δίδυμος.

768. ΜΕΣΤΟΣ ΗΝ. ὥς ἐπὶ κεράμου. ὅ ἐστιν, ὅτε κορυφῆς τοῦ θυμοῦ, λοιπὸν τὰ συμφέροντα ἐβουλευόμεν, καὶ οὐκ ἔτι ἤθελον φεύγειν. ΤΟΥΤΗ ΔΟΜΟΙΣΙΝ. ἐν Θήβαις δηλονότι. ΓΕΝΟΣ ΤΟ ΠΑΝ. τὸ Ἀττικόν.

775. ΚΑΙ ΤΟΙ ΤΟΣΑΥΤΗ ΤΕΡΨΙΣ. καὶ σὺ οὖν βούλει με ἐκτελεῖν μὴ θέλοντα.

780. ΗΔΟΝΗΣ. ἀντὶ χάριτος δηλονότι.

785. ΠΑΡΑΤΛΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγροῖς. ΠΟΛΙΣ ΔΕ ΣΟΙ. καὶ ἵνα αἱ Θῆβαις ἀβλαβεῖς ἔσονται ἐκ ταύτης τῆς γῆς. ΑΝΑΙΤΟΣ ΔΕ, ἀντὶ τοῦ ἀβλαβῆς, ἀναιτίαιος. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΣΟΙ ΤΑΥΤ'. οὐ προβήσεται σοι ὁ σκοπός.

791. ΑΡ' ΟΥΚ ΑΜΕΙΝΟΝ. ἄρα οὐ πλέον σου τὰ ἀποδεχόμενα ἐν ταῖς Θήβαις οἶδα; ΦΟΙΒΟΙ ΤΕ Κ' ΑΥΤΟΥ ΖΗΝΟΣ. δοκεῖ γὰρ ὁ Ἀπόλλων παρὰ Διὸς λαμβάνειν τοὺς χρησμούς, ὡς καὶ ἐν Ἰφικλείᾳ φησὶ, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἱερείαις.

Στέλλειν ἔπως τάχιστα. ταῦτα γὰρ παλῆρ

Ζεὺς ἐκαθ' ἑῷ Λοξίᾳ θεσπισμάτα.

καὶ Ἀριστοφάνης Ἡρώων. ΤΗΡΩΑΝΤΟΝ. οὐκ ἀληθές, ἀλλὰ πεπρασμένον, νόθον, καὶ οἰονεὶ ὑπεβολιμαῖον. ἀπὸ τῶν

ὑποβαλλομένων εἰς τὰ γένη τοὺς παῖδας. ΣΤΟΜΩΣΙΝ. οὐ
νωσιν, καὶ πανουργίαν.

800. ΠΟΤΕΡΑ ΝΟΜΙΖΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ μὴ πύθισαι
σε μᾶλλον σὺ δυστυχεῖς, ἢ ἐγώ.

803. ΠΕΙΘΕΙΝ. εἰς τὸ ἀκολουθῆσαί σοι. ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ
τοὺς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ.

805. ΛΥΜΑ ΤΩ ΓΗΡΑΙ. κἀθαρμα, ὃ ἐστίν, ἀπαθείας
καὶ ἀκάθαρτος μέχρι γήρως μένεις.

807. ΔΙΚΑΙΟΝ ΟΣΤΙΣ. ὁ βουλόμενος ἐκ παντὸς δικαί
δίκαια λέγειν.

808. ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΙΡΙΑ. ἄλλο ἐστὶ τὸ φλυασι,
καὶ ἄλλο τὸ τὰ ἀναγκαῖα λέγειν.

810. ΟΥ ΔΗΤΑ. τοῖς κατὰ σέ σὺ δοκῶ καιρία λέγειν.

811. ΠΡΟ ΤΩΝΔΕ. καὶ πρὸ τοῦ Χοροῦ.

813. ΜΑΡΤΥΡΟΜΑΙ. μάρτυρας καλῶ τούσδε. ΗΝ Σ' ΕΙΛΩ.
ἐάν σε ἔλω, δικαίως τιμωρήσομαι, οἷα ἀνταμείψῃ με ῥήματα.

815. ΤΩΝΔΕ. τῶν ἀπὸ τοῦ Χοροῦ. ΕΛΟΙ ΒΙΑ. βιάζμε-
νες τοὺς ἐμούς συμμάχους καὶ φύλακας.

816. ΚΑ' ΝΕΤ ΤΩΝΔΕ. καὶ χωρὶς τοῦ λαβεῖν σε εἰς Θῆρας.

821. ΤΗΝΔΕ Γ' ΟΥ ΜΑΚΡΟΥ. τὴν Ἀντιγόνην δηλονότι.

822. ΙΩ ΞΕΝΟΙ. τῷ Χορῷ Φησίν.

826. ΤΗΝΔΕ. τὴν Ἀντιγόνην. τοῖς ἀκολουθοῦσι δὲ ἐαυτῷ
Φησιν ὁ Κρέων.

829. ΤΙ ΔΡΑΣ ΞΕΝΕ. πρὸς τὸν Κρέοντα ἔλκοντα τὴν Ἀν-
τιγόνην.

830. ΤΗΣ ΕΜΗΣ. ἀδελφῆς γὰρ ἐστὶ τῆς ἐμῆς θυγάτρε.

836. ΕΙΡΓΟΥ. φυλάττου, χωρίζου. ΣΟΥ ΜΕΝ ΟΥ. αἶψα
ἀπαίρξομαι.

837. ΠΟΛΕΙ. ταῖς Ἀθήναις δηλονότι.

840. ΟΔΟΙΠΟΡΕΙΝ. σοὶ δὲ ἔγωγ', ὦ Κρέων, λέγω ἀνα-
 ῥωρεῖν ἐντεῦθεν. ΕΝΑΙΡΕΤΑΙ ΣΘΕΝΕΛ τοῖς ἐσσι, βία πορθεῖται.

845. ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΠΟΡΕΤΟΜΑΙ. ἀπαγομένης δὴ τῆς Ἀν-
 γούης ὑπὸ τῶν προσεταγμένων παρὰ τοῦ Κρέοντος. ἐν μέρει
 ἰκαδητικά ἐσθιν.

848. ΕΚ ΤΟΤΤΟΙΝ ΣΚΗΠΤΡΟΙΝ. ἐκ τῶν θυγατέρων, αἷς
 ἐσκήπτροις ἐχοῆτο καὶ βασιλεία.

858. ΠΟΛΕΙ. ταῖς Ἀθήναις.

864. ΜΗ ΓΑΡ ΛΙΔΕ ΔΑΙΜΟΝΕΣ. μὴ ἄφρονος γενοίμην εἰς
 ἐκαταρᾶσθαι σε. ΨΙΛΟΝ ΟΜΜΑ. ἤγουν τὴν Ἀντιγόνην.

875. ΧΡΟΝΩ ΒΡΑΔΥΣ. γράφεται καὶ ΒΑΡΥΣ.

879. ΤΑΝΔ' ΑΡ' ΟΥΚΕΤΙ. ταύτην δὲ ἄρα οὐκέτι νομιῶ
 εἶναι, εἰ σὺ τοῦτον ἀπάξεις.

881. ΤΑ Γ' ΟΥ ΤΕΛΕΙ. ταῦτα ἂν λέγει, σὺ πληρώσει.
 Εἰς ΤΑΥΤ' ΑΝ. εἰ τελέσω, Ζεὺς ἂν εἰδείη.

883. ΑΝΕΚΤΕΑ. ἀνεκλίεον. οὕτω γὰρ φασί, σκατωῖα,
 υπτύῖα, ἀντὶ τοῦ σκατωῖεον, φυτεύῖον.

887. ΤΙΣ ΠΟΘ' Η ΒΟΗ. σοφῶς ἄγαν ἐχρήσατο τῇ οἰκονο-
 ίᾳ, ὥστε μαθεῖν τὸν Θησέα τὰ γινόμενα, πρὸς ταῖς θυσίαις
 τοῦ Ἰωπίου Ποσειδῶνος, ὑπὲρ τοῦ μὴ διατριβὴν ἐγγίγνε-
 ῖναι μητύοντός τινος. ΘΑΣΣΟΝ Η. ταχύτερον, ἢ ὥς ἔδει βαδίζειν.

899. ΘΥΜΑΤΩΝ ΑΠΟ. ἀπὸ τῶν θυσιῶν. ΣΠΕΤΔΕΙΝ
 ΠΟ ΡΥΤΗΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ὥς ἔχει ἕκαστος σχήματος. ΡΥΤΗ-
 ΡΣ. ἀντὶ τῆς βλαύτης. τῶν δὲ ἐξηγησαμένων ἀπάντων Πρα-
 ξάγης δοκεῖ ἀμεινον ἀποδιδόναι, ἀκούων τὸ ὑπὸ δῆμα, οἷον
 ἢ ποδῶν τὸ κάλυμμα. ΕΝΘΑ ΔΙΣΤΟΜΟΙ. ὡς σχιστῆς σὺ-
 ς οὐδοῦ ἐκεί.

905. ΔΙ' ΟΡΓΗΣ ΗΚΟΝ. εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἐληλύθει, ἢ ταύτῃ τῇ ὀργῇ, ἥς ἦν αὐτος ἄξιος.

908. ΤΟΤΤΟΙΣΙΝ ΟΥΚ ΑΛΛΟΙΣΙΝ. οὐκ ἀπὸ ξένης γῆς ἀπέσπασεν, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐπὶ ξένης γῆς ἀποσπασθήσεται. ΟΥ ΓΑΡ ΠΟΤ' ΕΞΕΙ. οὐκ ἀναχωρήσεις γὰρ ἐντεῦθεν, πρὸ ἀναγάγης τὰς κόρας.

916. ΠΑΡΙΣΤΑΣΑΙ ΒΙΑ. ἀντὶ τοῦ, καθάδουλοις αὐτοὶ βία, καὶ μεθίστασαι. εἰώθεσαν δὲ οὕτω λέγειν καὶ αὐτὶ τοὺς ἐφυγάδευσαν. ἡμεῖς δὲ ἂν εἴποιμεν, μετεστήσαντο. παρέστησαν δὲ λέγουσιν. Ἀλλως. τὸ ΠΑΡΙΣΤΑΣΑΙ ἴσον ἐστὶ τὸ καθάδουλοις καὶ ὑποχείριον ποιεῖς. καὶ πάλιν παραστήσαντο. οὗτοι δὲ τινὰς φασί. παραφυλάττεσθαι δὲ χεῖρ, ὡς δευσιπάρκῃ τὰ τοῦ Κρέοντος ὁ Θησεὺς τῇ καλουμένῃ αὐξήτικῃ κεφαλαιώσκει καὶ συνάπτει πολλὰ κεφάλαια.

929. ΑΞΙΑΝ ΟΥΚ ΟΥΣΑΝ. οὐκ οὕσαν ἀξίαν αἰσχυρότατην τὴν Θέσπιν δηλονότι, αἰσχύνης. αἰσχύνη δὲ πατρίδα πάλαι ἀμαρτία.

934. ΜΕΤΟΙΚΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἐνοίκος. οὐ γὰρ αὐτὸ τοῦτο μέτοικος, ὡς ἡμεῖς φαμὲν, εἴρηται. μετοίκους δὲ καλεῖται τοὺς ἀπὸ ἐτέρας χώρας μεταβαίνοντας, καὶ κατοικοῦντας ἐτέροις. κέχρηται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐπὶ τῶν οἰωνῶν ἐν Ἀγαμέμνوني, (58.) λέγων οὕτως. Τῶνδε μετοίκων. μετοίκους γὰρ εἰσὶ τῶν ὑψηλῶν τόπων τοὺς οἰωνοὺς ἐκεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐνοίκους.

939. ΕΓΩ ΟΥΤ' ΑΝΑΝΔΡΟΝ. τὴν ῥητορείαν παραφυλάττον, εἰ τῶν μὲν κατηγορηθέντων αὐτοῦ οὐχ ἀψέλει. κατὰ δὲ τινα ἐνθυμήματα καὶ πάνυ εὐλογα ἐξευρίσκων ἀντερεῖ.

942. ΟΥΔΕΙΣ ΠΟΤ' ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Ἀθηναίους.

946. ΓΑΜΟΙ ΑΝΟΣΙΟΙ ΤΕΚΝΩΝ. παρ' ὅσον αὐτὸς τέκε.

ἐστὶ τὴν μητέρα γεγαμηκώς. ΑΡΕΟΣ ΕΥΒΟΥΛΟΝ ΠΑΓΟΝ.
 γένει δὲ εὐβουλον ὄντα τὸν Ἀρειον πάγον. τοῦτον δὲ ΧΘΟΝΙΟΝ
 εἶπεν, οἷον ἐγένῃ καὶ αὐτόχθονα, ἐξχώριον· οὐχ, ὡς οἱ ἐξη-
 γητάμενοι οἰοῦνται, παρὰ τὸ τοὺς δικαζομένους ἐν αὐτῷ ὑπὸ
 τὴν χθόνα εἶναι. ΧΘΟΝΙΟΝ τοίυν, τὸν αὐτόχθονα. λέγοι δὲ
 αἰ τὴν Ἀρεοπαγίτιν βεβυλίην. τὸν γὰρ ΠΑΓΟΝ εἰς τὸν ὄχθον
 μελατέθηκεν. εἴρηται δὲ περὶ τῆς προσηγορίας αὐτοῦ πολλαχοῦ.

954. ΘΥΜΟΥ ΓΑΡ ΟΥΔΕΝ ΓΗΡΑΣ. οὐκ ἔστι, φησὶ, θυ-
 μῷ κρηῖσαι ἄνθρωπον ἔντα. οὐ καὶ αἰσθητάσκει δὲ καὶ ἀπο-
 σείνεται τὸ ὥμιον τοῦ θυμοῦ, εἰ μὴ ἐξέλθοι τοῦ βίου ὁ ἄν-
 θρωπος. ἀδύνατον γὰρ ἔστι ζῶντα ἄνθρωπον μὴ θυμῷ χρῆ-
 σασθαι. τοῦτο δὲ καὶ παροιμιακῶς λέγει, ὅτι ὁ θυμὸς ἔσχα-
 ται γινώσκει. λέγει δὲ διὰ τοὺς πρεσβυτέρους. ὅσῳ γὰρ γη-
 ράσκουσι, τὸν θυμὸν ἐρρωμένεσσιρον ἔχουσι. καὶ Ἀλκαῖος, ὡς
 λέγομεν, οὕτω κατὰ κοινὸν αὐτοῦ μιμνήσκειται.

960. Ω ΛΗΜ' ΑΝΑΙΔΕΣ. εἰκότως τὴν ἀνθυποφορὰν πρὸς
 τὸν Κρέοντα οὐκ ἀπὸ τοῦ Θησέως πεποίηκεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ
 Οιδίποδος. ἡ δὲ αἰτία πρόδηλος. καὶ ἄλλα παραφύλαττε,
 καὶ εἰ οὗτος πιθανῶς πειεῖται τὰς ἐπιχειρήσεις. τῷ γὰρ ἔντι ὁ
 Οιδίποδας, εἴ τις ἀκριβῶς ἐξετάζοι, ἀδικος μὲν οὐκ ἔστιν, αἰτυ-
 χὴς δὲ καὶ περιπαθής.

961. Η ΣΑΥΤΟΙ ΤΟΔΕ. ἐπεὶ τὴν ἀδελφὴν σου λοιδορεῖς.

965. ΜΗΝΙΟΥΣΙΝ. ἐργιζομένοις.

977. ΑΚΟΝ. τὸ ἀκούσιον. ΜΗΤΡΟΣ ΔΕ ΤΛΗΜΟΝ. τὸ
 ἔχης· μητρὸς δὲ γάμους, ὡς τλήμον, οὔσης ὁμαίμου σῆς,
 ἀσκάζων με λέγειν οὐκ ἐπαισχύνῃ.

1001. ΛΕΓΕΙΝ ΝΟΜΙΖΩΝ. τουτέστιν, ἀθυρόστομος ὢν.

1006. ΟΘ' ΟΥΝΕΚ'. ἐκ παραλλήλου τὸ ὅτι οὔνεκα, τὸ

αὐτὸ, ὡς τὸ, εἴθ' ὄφελον. ΕΙ ΤΙΣ ΓΗ. ἀγνοεῖς, φησὶ, ταῦτα.
ὦ Κρέων, ὅτι εἴ τις χώρας Θεοὺς ἐπίστανται σέβειν, ἤματα
περὶ τὸ φιλόθεον τῆς Αττικῆς.

1016. ΟΙ ΕΞΗΡΠΑΣΜΕΝΟΙ. οἱ θεράποντες Κρέοντος.

1023. ΑΛΛΟΙ ΓΑΡ ΟΙ ΣΠΕΥΔΟΝΤΕΣ. ἄλλοι Ἀθηναῖοι
ἐπιιδιώκουσιν αὐτούς. ΕΠΕΥΞΟΝΤΑΙ. ἤγουν οἱ θεράποντες.

1031. ΠΙΣΤΟΣ. ἀντὶ τοῦ πιστεύων. καλίστρεφει δὲ ἐν
τὸ πεπορευώς.

1044. ΕΙΗΝ ΟΘΙ ΔΑΙΩΝ. ὁ μὲν Κρέων καὶ ὁ Θησεύς
ἀποῆλθον. ὁ δὲ Χορὸς ὑπονθεῖ τὸν Κρέοντα οὐ ψυλοῖ πο-
λλὰ μετὰ τινος χειρὸς, ἣν πλησίον που ἐστρατοπεδεύει·
καλὰ τοῦτο οὖν οἱ τοῦ Χοροῦ ἄλλως τε καὶ προβεβηκότις πρὸς
κίαν, εὐχὴν ποιοῦνται ταύτην· Εἴθε εἴην ὅπου αἱ συμμέ-
και αἱ μάχαι μέλλουσιν ἔσθθαι. ὑπονοοῦσι γὰρ τὰ ἐν
τῷ Θησεῖ περὶ τοῦ Κρέοντος, καὶ φασίν· Εἴθε ἐπὶ τῇ
νοίμην αὐτῶν. ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΙ. ἀνὰ στρόφαι. ΧΑΛΚΟΒΟΑΝ.
ῥοδόαν, μεγαλόφωνον.

1047. ΠΡΟΣ ΠΥΘΙΑΙΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΚΤΑΙΣ λέ-
λέγοι δὲ ἂν Πυθίας ἀκτῆς, τὸν τοῦ Πυθίου Ἀπέλλωνος
μὲν τὸν ἐν τῷ Μαραθῶνι, ὅθεν καὶ τὴν θεωρίαν ἐπιμα-
ίσορεϊ περὶ τούτων Φιλόχορος ἐν τῇ Τετραπόλει, γράφει
τως· „Οταν δὲ συμεία γένηται παραδεδομένα ἐν τοῖς
„ τότε ἀποστέλλουσι τὴν θεωρίαν οἱ ἐκ τοῦ γένους, Πυθιαῖ
„ καὶ Δηλιάδες, ὁπότερα ἂν καθήκη αὐτοῖς. Θύει δὲ ὁ μα-
„ ὅταν μὲν τὰ εἰς Δελφοὺς πόμπημα γένηται, καὶ δε-
„ πέμπωται, ἐν Οἰνῇ καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἐν τῷ Πύ-
„ εἰ δὲ εἰς Δῆλον ἀποστέλλοιτο ἡ θεωρία, κατὰ τὰ πρὸ
„ μένα θύει ὁ μάντις εἰς τὸ ἐν Μαραθῶνι Δῆλον. καὶ ἔτι

„ἱεροσκοπίας τῆς μὲν εἰς Δελφούς θεωρίας, ἐν τῷ ἐν Οἰνέῃ
„Πυθίῳ· τῆς δὲ εἰς Δῆλον, ἐν τῷ Μαραθῶνι Δηλίου. „
Ἀλλως. ΠΡΟΣ ΠΥΘΙΑΙΣ. ὡς ἐπὶ Μαραθῶνα, οὐ τὸ Πύθιον
ἐστίν. ΛΑΜΠΑΣΙΝ ΑΚΤΑΙΣ. τὰ περὶ Ελευσῖνα τέλη φησὶ,
καὶ εἴη ἂν λαμπάσιν ἀκταῖς λέγων, ταῖς λαμπραδευομέναις,
καὶ καλαλαμυτομέναις ὑπὸ τῆς μυστικῆς φλόγος, καὶ τῶν ἱερῶν
δάδων, περὶ ὧν Αἰσχύλος φησὶν·

Λαμπραῖσιν ἀσφραπαῖσι λαμπάδων σθένει.

Ἀλλως. περὶ Ελευσῖνα. ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἐν τοῖς μυσηρίοις
λαμπάδων.

1049. ΠΟΤΝΙΑΙ. αἱ Θεσμοφόροι. ΤΙΘΗΝΟΥΝΤΑΙ. ἐπι-
μιλῶνται, καὶ ἀξιοῦνται θεραπείας. ΤΕΛΗ δὲ, τὰς τελείας.
καὶ Αἰσχύλος·

ΕΦΡΙΞ ἔρωτι τοῦδε μησικῶ τέλους.

1051. ΧΡΥΣΕΑ ΚΛΗΙΣ. ἐπεὶ ἄρρητα τὰ μυσηρία, καὶ
καθάπερ κλεισὴν ἢ γλῶσσα κατείληπται, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξε-
κλεῖν. ΠΡΟΣΠΟΛΩΝ. τῶν τετελεσμένων. ζητεῖται, τί δή ποτε
οἱ Εὐμολπίδαι τῶν τελείων ἐξάρχουσι ξένοι ὄντες. εἴποι δι' αὐ-
τὸς, ὅτι ἀξιοῦσιν ἔνιοι πρῶτον τὸν Δηϊόπης τῆς Τριπολέμου
Εὐμολπον ποιῆσαι τὰ ἐν Ελευσῖνι μυσήρια, καὶ οὐ τὸν Θραῦ-
κα· καὶ τοῦτο ἰσορεῖν Ἰσθρον ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτάκων. Ακρο-
δαρος δὲ πέμπτου ἀπὸ τοῦ πρώτου Εὐμολπου εἶναι τὸν τὰς
τελετὰς καθιδέξαντα, γράφων οὕτως. „Κατεικῆσαι δὲ τὴν
„Ελευσῖνα ἰσοροῦσι, πρῶτον μὲν τοὺς αὐτόχθονας· εἶτα
„Θραῦκας, τοὺς μετὰ Εὐμολπου παραγενομένους πρὸς βοή-
„θειαν εἰς τὸν κατ' Εὐρεχθέως πόλεμον. „ τινὲς δὲ φασὶ καὶ
τὸν Εὐμολπον εὐρεῖν τὴν μύσιν, τὴν συντελουμένην κατ' ἐνιαυ-
τὸν ἐν Ελευσῖνι Δήμητρι καὶ Κόρη. Ανδροβίων μὲν οὖν γράφει,

οὐ τὸν Εὐμόλῳ εὐρεῖν τὴν μύησιν, ἀλλ' ἀπὸ τούτου Εὐμόλῳ πέμπτῳ γεγονότα. Εὐμόλῳ γὰρ γενέσθαι Κήρυκα τοῦ δὲ, Εὐμόλῳ· τοῦ δὲ, Αντίφημον· τοῦ δὲ, Μασταῖν τὸν ποιητὴν· τοῦ δὲ, Εὐμόλῳ τὸν κἀμδεῖζαντα τὴν μύησιν, καὶ ἱεροφάντην γεγονότα. ΕΓΓΕΜΑΧΑΝ. γράφεται ΟΥΓΕΒΑΤΑΝ, οἰονεῖ τὸν διὰ τῶν ὁρέων βαίνοντα τῶν προεστειμένων χωρίων.

1059. ΤΟΝ ΕΦΕΣΠΕΡΟΝ. τὸν Αἰγάλεων Φησί. καὶ γὰρ τοῦτο ἐπ' ἐσχάτων ἐστὶ τοῦ δήμου τούτου. κατὰ λέγουσιν ἡ χωρία, παρ' ἃ μάλιστα εἰκάζουσι τὴν συμβολὴν γενέσθαι περὶ τὸν Κρέοντα καὶ Θησέα. ΠΕΤΡΑΣ δὲ ΝΙΦΑΔΟΣ ἐκ λέγων τὴν οὕτω λεγομένην λείαν πέτραν, ἣ τὸν Αἰγάλεον λόφον, ἃ δὴ περὶ χωρὰ φασιν εἶναι, καθάπερ Ἰσθμὸς ἐστὶ πρώτη τῶν ἀτάκτων ἰσθμοῖ, οὕτως· „ Ἀπὸ δὲ τῆς χαράδος „ ἐπὶ μὲν λείαν πέτραν. „ καὶ μετ' ὀλίγα· „ Ἀπὸ τούτου „ ἕως Κολωνοῦ παρὰ τὸν Χαλχοῦν προσαγορευόμενοι, ἕως „ πρὸς τὸν Κηφισὸν ἕως τῆς μυσητικῆς εἰσόδου εἰς Ἐλευσῖνα· ἀπὸ „ ταύτης δὲ βαδίζοντων εἰς Ἐλευσῖνα τὰ ἐπ' ἀριστέρα μὲν „ τοῦ λόφου τοῦ πρὸς ἀνατολὴν τοῦ Αἰγάλεω. „ ἥτοι ἐν τῇ καλουμένῃ λείαν πέτραν, ἣ τὸν Αἰγάλεων λέγει. ὁ δὲ ἐστὶν ἄρα ἐπὶ τὸν ἑσπερον χώρον τῆς λείας πέτρας προσπελάσασαι ΠΕΛΩΣΙ. γράφεται ΠΕΛΑΖΟΥΣΙ. — ΟΙΑΤΙΔΟΣ ΕΚ ΝΟΜΟΥ Οἴη, δῆμος τῆς Αἰγικῆς, ὅθεν καὶ τὸ Οἴηθεν. ἢ πάλιν ΝΟΜΟΥ, χωρίου Αἰγικοῦ οὕτω καλουμένου, ἐν ᾧ νέμονται, ὡς νεμήσεως παρακειμένης.

1064. ΠΡΟΣΧΩΡΩΝ ΑΡΗΣ. ὁ τῶν ἐπιχωρίων. ΘΗΣΕΙΔΑΝ. τῶν Αῤῥηναίων. ἀπὸ λούσπερον δὲ Θησεῖδαν φησι, τὰ

ἱλίκων, τῶν ὑπὸ Θησέα τεταγμένων. ΠΑΣΑ Δ'. τὰ ἐξῆς·
ἅσα δι' ὀρμᾶται ἄμβασις.

1076. ΤΑΧ' ΑΝ ΔΩΣΕΙΝ. τάχα ἐνδώσει, φησὶν, ὁ
ζεύων. ΤΑΝ ΠΟΛΛΑ ΤΛΑΣΑΝ. τὴν πολλὰ ἀνατλάσαν, τὰς
ταρβένους ἀπὸ τῆς ἐτέρας δηλῶν, ὡς καὶ καταλίερω τῷ ἐμοίῳ
χῆμαί· χρεῖται. δύναται δὲ καὶ ἐτέρα προσωδία εἶναι, ΤΑΝ
ΔΕΙΝΑ ΤΛΑΣΑΝ, ΔΕΙΝΑ Δ' ΕΥΡΟΥΣΑΝ. τὰ σὰ δεινὰ δη-
λωσί.

1094. ΔΙΠΛΑΣ ΑΡΩΓΑΣ. τουτέσσι διπλῇ ἀρωγῇ, ὃ λέ-
γει τῇ πόλει καὶ τοῖς πολίταις. νῦν δὲ διὰ τοῦ ΣΤΕΡΓΩ σημαί-
μι μὲν οἷον προσίεμαι· τελευτᾷ δὲ εἰς ἴσον τῷ προσκαλοῦμαι.

1119. Ω ΞΕΙΝΕ. ἰδίως ἐσχημάτισε τὸν λόγον· μὴ προσ-
θαύμαζε μου τὸ λυπᾶρες, τὸ λίαν προσκεκαθικὸς τῆς ψυχῆς
ταῖς τέκνοις. τὸ δὲ ἐχόμενον οὐ καταλλήλως εἶπεν. αὐτὸ γὰρ φη-
σι, ἀέλπιδος φανέντων ἐμοὶ τῶν τέκνων, μηκύνω τὸν λόγον·
ἀλλὰ, τὰ τέκνα φανέντα, εἴτα μηκύνω τὸν λόγον. ΤΟ ΛΙ-
ΠΑΡΕΣ. τὸ ἀρέσκον. ΜΗΚΤΝΩ ΛΟΓΟΝ. ἀντὶ τοῦ, πρὸς τὸ
κελεύσιμον εἰ μακροηγορήσω.

1138. ΜΕΛΟΥ, ἐπιμελοῦ.

1140. ΘΑΥΜΑΣΑΣ ΕΧΩ. ἀντὶ ἐθαύμασα, Ἀττικῶς.

1153. ΠΡΑΓΟΣ Δ' ΑΤΙΖΕΙΝ. ἀνθρώπων δὲ, φησὶν, ὅντα
οὐ δεῖ πράγματα κακίζειν αἰεί.

1156. ΦΑΣΙΝ ΤΙΝ' ΑΝΔΡΑ. καθ' ὑπόθεσιν ἰκετεύει ὁ
Πολυνείκης πρὸς αὐτοὺς παραγενόμενος καὶ τὸν Οἰδίπουν, κα-
τά τι λόγιον ἐμπροσθεν, ὅτι πρὸς οὓς αὐτὸν γένοιτο ὁ Οἰδίπους,
καθίσουσι τῆς βασιλείας. τοῦτο οὖν ἀγγέλλει ὁ Θησεύς. ΣΟΙ
ΜΕΝ ΕΜΠΟΛΙΝ. ἐν τῇ αὐτῇ πόλει οἰκαῦντα. ΘΥΩΝ ΕΚΤΡΟΝ.
ἀντὶ τοῦ ἐκύρου, ταυτὸν τῷ ἐτύχανον.

1164. ΣΟΙ ΦΑΣΙΝ. τὸ ἐξῆς· φασὶν αὐτὸν μάλιστα, αἰτεῖν εἰς λόγους σοι ἐλθεῖν.

1171. Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ. ὁ ἐκέτης, ὁ προσεσθίως τὸ βωμῷ.

1173. Ω ΝΑΞ. πρὸς τὸν Θησέα φησί.

1178. ΕΙΚΑΘΕΙΝ. παραγώγως, ἀντὶ τοῦ εἶπεν.

1181. ΠΑΤΕΡ ΠΙΘΟΥ ΜΟΙ. οὐχ ὡς οὐκ ἂν πισθύνειν τοῦ Θησέϊ τοῦ Οἰδίπου, οὕτως ἐδέησεν αὐτῷ καὶ τῆς ἐκ τῆς θυγατρὸς παρακλήσεως, ἀλλ' αὐξήσεως χάριν καὶ τὴν παρείληφε τὸ πρόσωπον ὁ Σοφοκλῆς. ἀμέλει γοῦν πρὸς Θησέα ἀποκρίνεται, ὡς ἐκείνῳ πεπεισμένος.

1185. ΟΥ ΓΑΡ ΣΕ. τὸ ἐξῆς. θάρσει· οὐ γὰρ ἀμνησσύμενον σε λέξεται, πρὸς βίαν σε παρασπάσει γνώμης. ἰσχυρῶν δὲ εἰπεῖν, ἃ λέξει ὁ Πολυνείκης, ΛΕΞΕΤΑΙ ὑπὲρ τοῦ Α, ἤγουν ἃ λεχθήσεται.

1194. ΕΞΕΠΑΙΔΟΝΤΑΙ. καὶ αὐτῶν αὐνοῦνται.

1195. ΕΙΣ ΕΚΕΙΝΑ. τὰ περὶ τὴν πῆρῶσιν λέγει αἰ. ἰ γὰρ τὰ ἐξ ἀρχῆς πρᾶχθέντα ὀνειδίζει αὐτῷ. ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀρετῆς ἀπέβη. τούτου γὰρ αὐτὸν ἀποδιδέσσειν βούλεται.

1203. ΤΙΝΕΙΝ. ἀμείβεσθαι.

1210. ΣΩΝ. ἀντὶ τοῦ σῶον.

1211. ΟΣΤΙΣ ΤΟΥ ΠΛΕΟΝΟΣ ΜΕΡΟΥΣ. καὶ ἀδελφὸς ἐστὶν ὁ Χορὸς ἐν ταυτῷ ἀναφωνῶν καὶ ἀλληγορῶν περὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπλησσίας, καὶ ἔοικε τῷ Ησίοδείῳ· (Εργ. 30.)

Νήπιοι οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ πάντες.
τείνει δὲ ταῦτα εἰς τὴν δυσπορίαν Οἰδίπου.

1217. ΤΑ ΤΕΡΠΟΝΤΑ Δ' ΟΥΚ ΑΝ ΙΔΟΙΣ. ἀφανῆ τὰ τέρποντα γίγνεται καὶ πᾶσιν ἄδηλα. ΟΠΟΤ' ΑΝ ΤΙΣ. ὅτε

της. ΤΟΥ ΘΕΛΟΝΤΟΣ. τοῦ μετρίου, τοῦ ἱκανοῦ, τοῦ
 ῥησάμεντος. ΟΥΔ' ΕΠΙ ΚΟΥΡΟΣ. γράφεται ΚΟΡΟΣ. ταῦτα
 εἰς αὐτὸν φησὶν ὁ Χορὸς, ὅτι ὁ πλεονεκτεῖν ἐθέλων τι παρὰ
 καίριον καὶ τὸ μέτριον, ἀχαρὶς ἐστὶν οὗτος. ΙΣΟΤΕΛΕΣΤΟΣ.
 ἰδίως ἀποθνήσκουσιν οἱ τοιοῦτοι. τὸ ἐξῆς δὲ, ΙΣΟΤΕΛΕΣΤΟΣ
 ΑΝΑΤΟΣ. τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. Ἀλλως. τοῦτό ἐστι τὸ
 ῥῆς, οἷον· οὐδὲ ἔπαισιν αὐτοῖς κόρος. ἰσοτέλεστος τοῦ Αἰδίου.
 ἐπεὶ γὰρ ὁ τοιοῦτος κόρος λαμβάνει τέλος, ὅτε ἂν ὁ Αἰδὴς ἐπέλ-
 η. ὡ παύσονται τοῦ κόρου πρὶν εἰς θάνατον ἔλθωσιν. ΑΛΥ-
 ΞΣ, ΑΧΟΡΟΣ. ἐπεὶ ἐν θανάτῳ οὐχ ὑμνοῦσιν· ἢ μετὰ θά-
 νάτου αἱ τοιοῦτοι οὐχ ὑμνοῦνται.

1225. ΜΗ ΦΥΝΑΙ ΤΟΝ ΑΠΑΝΤΑ. πάντῳ ἀριστὸν ἀνθρῶ-
 πος τὸ μὴ φῦναι, παρὰ τὸ λεγόμενον· (Θέογνις, 417.)

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἀριστὸν.

Ο Δ' ΕΠΕΙ ΦΑΝΗ.. τοῦτο τὸ ἐξῆς· ἐπεὶ δὲ Φανῆ, τὸ βῆναι
 εἶπεν, ἔθεν περ ἥκει, ὡς τάχιστα, παρὰ πολὺ τῶν ἄλλων
 πλεόν ἐστιν ἐκείνου, τοῦ μὴ φῦναι καθόλου.

1229. ΕΥΤ' ΑΝ ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΡΗ. ὡς ἤνικ' ἂν ἡ νηπιό-
 παρῆ, ταύτας γὰρ φησι ΚΟΥΦΑΣ ΑΦΡΟΣΥΝΑΣ, οὐδὲν
 πληγίζουσαι τῶν δέντων. ἰδίως δὲ αὐτὸ ἐξήνεγκεν, ὥσπερ ἔλεγε·
 γὰρ νέω ἀφροσύνη πάρεστι. ΤΙΣ ΠΛΑΓΧΘΗ ΠΟΛΥΜΟΧ-
 ΞΣ ΕΞΩ. τίς ἔξω τοῦ πολύμοχθος εἶναι ἐπλανήθη; τοῦτο
 αὖ ἐξήνεγκε. βούλεται δὲ τι τὸ τοιοῦτον σημαίνειν· τίς ἂν
 ἀχρεΐη τῶν πολλῶν μόχθων; ταῦτα ἐρωτηματικῶς εἰρηται
 ἀ τοιαύτην ὑπόκρισιν, καθ' ἣν ἐμφαίνειται πρέστερον μὲν,
 ὡς ἔπαυ, τίς πλάγθη τῶν μόχθων τῶν πολλῶν; ὑπακούου-
 σι τοῦ, εὐδαίς· πάλιν δὲ, ὅταν ἐξῆς ἐπιζεύξη, ΤΙΣ ΟΥ

ΚΑΜΑΤΩΝ ΕΝΙ; τοῦ, πᾶς. βούλειαι γὰρ καὶ ἡ κατὰ τὸν ὅμοιον λέγειν· οὐδεὶς ἐστὶ κάματος, ὅς οὐκ ἔνεστιν.

1248. ΝΥΧΙΑΝ ΑΠΟ ΡΙΠΑΝ. τὰ ἀπὸ τῶν ὁρῶν Φηίτι προσαγορευομένων Ριπαίων. οὕτω δὲ καλοῦσι Ριπαῖα λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια, διὰ τὸ πρὸς τῇ δύσει κείσθαι. μένεται δὲ καὶ Ἀλκμαν λέγων οὕτως· Ριπαῖς ὅρος ἐνδύεται νυκτὸς μελαίνας σῆερον. καὶ ἐν Ηλιάσιν Αἰσχύλης· Ριπαῖ μὲν δὴ πατρός.

1254. ΟΙΜΟΙ ΤΙ ΔΡΑΣΩ. παραφυλάττου πάλα τὴν χυγὴν τῆς ῥητορείας αὐτοῦ, ὅτι οὐκ εὐθέως ἐπὶ τὴν νύκτα ἀπαντᾷ, ἀλλὰ προκατασκευάζει τὰ ὅλα εἰς εὐνοίαν.

1262. ΑΔΕΛΦΑ. κοινὰ δὲ τούτοις, ὡς εἶπεν, ὑπερμυθεύει.

1270. ΠΡΟΣΦΟΡΑ. τουτέστιν ἐπαναλήψις. ἀπὸ τῶν ἐκκαλίσσασθαι αὐτὰ καὶ ἀναλαβέσθαι οὐκ ἔστι.

1277. ΔΥΣΠΡΟΣΟΙΣΤΟΝ. τὸ δυσπρωσπέλαστον.

1291. Α Δ' ΗΛΘΟΝ. λείπει ἢ διὰ, ἢ ἧ, δι' αὐτῶν.

1303. ΑΠΙΑΣ. οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ Ἀργεῖον πρότερον.

1311. ΣΤΗΝ ΕΠΤΑ ΤΕ ΛΟΓΧΑΙΣ. ἕκαστον σύστημα ὡς ὀνομάζει λόγχην, ὡς εἴ τις ἐπὶ πολλῶν ἱστίων ἐπὶ ἱστίων.

1320. ΠΑΡΘΕΝΟΠΑΙΟΣ. ἔνιοι εὐ τὸν Ἀταλάντης Περσέωνος παῖδον φασὶ σφραγεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἔνιοι διὰ τὸν Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίστας ὁ Τεγεαεὺς καὶ Φιλοκλῆς ἰσθροῦσι, συγγραφέων δὲ, Ἐκαταῖος ὁ Μυρτοεπωνύμιος. παρὰ τὸ παρθένος οὕτω κληθεὶς.

1329. ΤΩ Δ' ΑΝΔΡΙ. δεικνικῶς, ἐμοί. καὶ ἐστὶ πικρὸν τῷ τοιοῦτῳ σχήματι Σοφοκλῆς.

1333. ΠΡΟΣ ΝΤΝ ΣΕ ΚΡΗΝΩΝ. παθητικὸν ἐστὶ τὸ

γατρῶων κορηῶν ἐρκεῦν, ὡς εἰ ἔφη, πρὸς τῶν ἐκθρεψάντων σε θάτων.

1346. ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ. ἤρξατο πάλιν ὁ Χορὸς χρησθέν τι υμεθυλεύειν. ΤΟΥ ΠΕΜΨΑΝΤΟΣ. τοῦ Θησέως.

1350. ΔΙΚΑΙΩΝ, δίκαιον κρίνων. ΟΣ Γ' Ω ΚΑΚΙΣΤΕ, αἰμονίῳ τῇ ἀποσπλοφῇ χρητῆται ἀπὸ τοῦ Χοροῦ ἐπὶ τὸν Πολυνείκην ὁ Οιδίπους. παραφύλαξον δὲ, πῶς οἱ αὐτοὶ τῶν λόγων γίνονται τῶν μὲν θηλειῶν ἐκώμιον, τούτου δὲ καληρέζημα.

1375. ΠΡΟΣΘΕ Τ' ΕΞΑΝΗΚ'. τοῦτο ἀπαξάπαντες οἱ πρὸ ἡμῶν παραλελοιπάσιν. ἔχει δὲ τὰ ἀπὸ τῆς ἰστορίας οὕτως. ἡ περὶ Επεκλέα καὶ Πολυνείκην δι' ἔθους ἔχοντες τῷ πατρὶ Διὶ πατρὶ πέμπωσιν ἐξ ἐκάστου ἱερείου μοῖραν, τὸν ὦμον, ἐκλαίμενοι ποτὲ, εἴτε κατὰ ρασαῖωιν, εἴτε ἐξ ἐτσουσῶν, ἰσχίον αὐτῶν πέμψαν. ὁ δὲ μικροψύχως καὶ τελέως ἀγενεῶς, ὅμως γούν ἰσὺς ἔθετο κατ' αὐτῶν, δέξας καλολιγερῆσθαι. ταῦτα ὁ τὴν μικρὴν Θησαῖδα ποιήσας ἰστορεῖ οὕτως.

Ἰσχίον ὡς ἐνόησε, χαμαὶ βάλεν, εἴπῃ τε μῦθον.

Ω, μοι ἐγὼ, παῖδές με θνείδειοντες ἔπεμψαν.

εὐκτο Διὶ βασιλῇ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,

χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων κατὰδόμενοι Αἶδος εἶσω.

ἀ δὲ παραπλήσια τῷ ἐποποιοῦ καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτάπυλῳ Θήβαις. καὶ εἰσὶν τὸ τῆς ἰστορίας ἡκεῖν ἐπὶ πολλοῦς, ὡς αἱ παρά τινι ἐκτεθῆναι αὐτὰ πρὸς τὸ γελοιότερον διὰ τούτων.

Αὐὲ δὲ ὀρώντι γ' ὄξυ, εἰ καὶ τυφλὸς ἦν.

Θυσίας γὰρ ἀπαρχὰς γέρας ἐπέμπομεν πατρὶ

περισσὸν ὦμον, ἔκκριον γέρας. τὰ δὲ

αὐτοὶ γε συγκόψαντες, οὐ μεμνημένοι,

λήσειν δοκοῦντες, ἀντὶ τοῦ κεκομμένου
ἐπέμψαμεν βοείον. ὁ δὲ λαβὼν χερεὶ
ἔγνω παφίσας, εἰπὼν τ' ἐκ θυμοῦ τάδε·

Τίς μοι τόδ' ἀνθρώμοια μισήλ' ἰον κρέας
πέμπει; γέλων δὴ τὰμὰ ποιοῦνται κέροι,
θύοντες ὕβρει· τυφλὸς οὐ τι γνώσεται,
οὕτω λέγοντες. ὦ θεοὶ, μαρβύρομαι
ἐγὼ τάδ' ὑμᾶς, καὶ καλεύχομαι κακὰ
αὐτοῖσιν, αὐτοὺς τῶνδε δις τόσα σχέθην.
χαλκῷ δὲ μαρμαίροντες, ἀλλήλων χοῶα
σφάζουσιν ἀμφὶ κλήμασιν τοῖς βασιλικοῖς.

καὶ Μένανδρος ἐν Ναυκλήρῳ·

Ὅ τε Πολυνείκης πῶς ἀπώλετ' οὐχ ὀρᾷς;

1399. ΟΙΟΜΟΙ ΚΕΛΕΥΘΟΥ. καὶ αὕτη δευτέρα ἐστὶν ὥστε
δείησις, καὶ παθητικὴ ἀπολογία. ἀπολοφύρεται γὰρ αὐθις ἐὰν
τεχνάζομενος πᾶν πιθανῶς.

1426. ΧΡΗΣΙΖΕΙ. ἐν ἴσῳ τῷ χρησμοδεῖ. ΟΥΧΙ ΣΥΓΓΡΑ-
ΡΗΤΕΑ. ἡμῖν δὲ οὐ συμβαίει. τοῦτο ἐφ' ἐαυτοῦ φησι καὶ πρὸς
ἀδελφοῦ.

1427. ΤΙΣ ΔΕ ΤΟΛΜΗΣΕΙ. τὸ ἐξῆς· τίς δὲ τολμᾷ
εἰπεσθαι, κλύων τὰ τοῦδε τῶνδρος;

1429. ΟΥΔ' ΑΓΓΕΛΟΥΜΕΝ. καὶ ἐν ταῖς τέχναις ἐστὶν το-
σοῦτο, ὅτι οὐ πάντα δεῖ ἀληθεύεσθαι, ἐὰν μὴ χρήσιμα ᾖ, ἀλλ'
δεῖ καὶ τινὰ ψεύδεσθαι.

1437. ΜΕΘΕΣΘΕ Δ' ΗΔΗ. καὶ ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι
τῇ παρακλήσει, ἅμα τοὺς λόγους λέγουσα τούτους εἰρη-
αυτοῦ ἢ ἀδελφῇ.

1444. ΤΗΙΔΕ ΧΑΙΤΕΡΑΙ. καὶ τοιαῦδε τύχη, καὶ ἐναγὴς.

1447. ΝΕΑ ΤΑΔΕ. εἰ καὶ ὅτι μάλιστ' αἰσχροτάτα ἐστὶ τὰ ἴσσωπα, καὶ τὰ κατέχοντα τούτους κακὰ, ὅμως συναλγῇ Χορὸς, καὶ εὐλαβεῖται μὴ ἐκ τῆς ὀμιλίας τῆς σὺν αὐτοῖς τολαύσωσίν τινος κακοῦ καὶ αὐτοί. ἐν τοιοῦτῳ οὖν ἦθ' εἰ καὶ λόγος αὐτοῖς διάκειται. τοιαῦτα πάροισιν ἡμῖν, Φησὶν, ἄτοπα ἢ τὸ τοῦ ξένου ἀπολαῦσαι, ἐκτός ἐστι μὴ μοῖρ' αἰ τις καταλαμβεῖ ἡμᾶς, καὶ κατὰ μοῖραν ἀπολαύομεν, ὧν ἀπολαύσομεν. ΕΘΘΕΝ. νειωσί. Εἰ ΤΙ ΜΟΙΡΑ. εἰ μὴ κατὰ μοῖραν ταῦτα ἴσχω. ἔπειθ' ἂν ἐκ τοῦ Πολυνείκευς νέας μοι κακὰ ἐληλυθαί. ΜΑΤΗΝ ΓΑΡ ΟΥΔΕΝ ΑΞΙΩΜΑ. οἶον, οὐδέν ἐστι μάλιστα ὥστε Θεσέως ἀξιοῦσθαι πρὸς πρᾶξιν. ἀλλ' ὃ ἂν γένηται ὑπὸ Θεσέως, τοῦτο καλῶς γίγνεται. τὸ δὲ ἐξῆς· μάτην γὰρ οὐδέν ἔστι δαίμονον ἔχει φράσαι, ἔπειθ' ὁρᾷ ταῦθ' ὁ αἰὲς χρόνος, ἕτερος μὲν αὖξ' ἄνω, τὰ δὲ παρ' ἡμᾶς αὖθις, ὅ ἐστιν, εἰς τὸ ἔμπροσθεν τρέπων τὰ ἤδη αὖξ' ἔχοντα. οἶον, πάντα ἔχει τὸ αὐτῷ ὁ χρόνος· τὰ μὲν ὁρᾷ, τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ὁρᾷται αἰῶν. τὰ γὰρ πραττόμενα τῷ χρόνῳ φαίνονται. ταυτέστιν ἐν τῷ χρόνῳ πολλὰ μεταβολαὶ γίνονται· καὶ ὁρᾷται ὁ χρόνος πολλὰ ἐν αὖξ' ἄνω παρ' ἡμᾶς, πολλὰ δὲ εἰς τὸ ἔμπροσθεν τρέπων.

1456. ΕΚΤΙΠΕΝ ΑΙΘΗΡ. τὸ συνεκτικώτατον τοῦ δράματος τούτου, καθάπερ προεῖπεν ὁ Οἰδίπους· (94.)

Σημεῖα δ' ἔχει τῶνδ' ἐμοὶ παρηγοῖα,

ἢ σεισμὸν, ἢ βροντὴν τιν', ἢ Διὸς σέλας.

Ἰαζὺ οὖν τῶν τοῦ Χοροῦ λόγων γίγνεται τοῦτο, ἐφ' ᾧ ὁ Χορὸς λέγει, ὥστε ἦν σύμβολον τοῦ, τὸν Οἰδίποδα τεθνήξαι. ὡς γνωρίζας ὁ Οἰδῖπους ἀξιοῖ τὸν Θεσέα ἐν τάχει παραθεῖσθαι.

1459. Τ' ΑΞΙΩΜΑ. τὸ βούλημα.

ΤΟΜ. Ι.

R

1464. ΔΙΟΒΟΛΟΣ. ἐκ Διὸς βληθείς. ΕΣ Δ' ΑΚΡΑΝ. ἄ-
τως ἀποδώσεις· εἰς ἄκραν φόβαν κρατὸς, ἤγουν εἰς ἄκρας τε-
χας. ΟΥΡΑΝΙΑ. ἀντὶ τοῦ ταχεῖα. ΑΛΙΟΝ. μάταιον. ΟΥΔ'
ΑΝΕΤ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΦΟΡΜΑΙ. τοῦτο δὲ φησὶ
οὐ μάτην γίγνεται τὸ καλὰ τὴν διοσημείαν, ἀλλ' ἐπὶ τινι μεγάλῃ
συμφορᾷ. νῦν δὲ συμφορὰν φησι τὸ μέσον ὄνομα τῆς συμ-
χίας. οἶον, ἐπὶ τινι γίγνεται ἡ διοσημεία.

1472. ΤΩΔ' ΕΠ' ΑΝΔΡΙ. ἐπ' ἐμοὶ δηλονότι. ΘΕΣΣΑ-
ΤΟΣ. ἡ Θεσσαυσιθεῖσα τελευτή. ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ. ἀποφυγή.

1474. ΤΩ ΔΕ ΣΥΜΒΑΛΩΝ. τίνι τεκμηρίῳ νοήσας, ἐν-
χασάμενος.

1478. ΑΜΦΙΣΤΑΤΑΙ. περιίσταται ἡμῖν μέγας ψόγος.
ΙΛΑΟΣ Ω ΔΑΙΜΟΝ. λείπει τὸ ἔσο. εὐσεβέστατος ὁ Χορὸς ἐ-
χεται πρὸς τὸν θεόν, εἰ ἐπὶ τινι χαλεπῷ ταῦτα πράττει.
ἴλεων αὐτὸν γενέσθαι. ὄρα οὖν ὅτι ἡ συμφορὰ ἐπὶ τῆς μετ-
έννοιας κεῖται. ΓΑΙ ΜΑΤΕΡΙ. τῇ Ἀττικῇ. ΑΦΘΕΙΓΤΕΣ. χα-
ρῶν, ἄρρητον, δεινόν. ΕΝΑΙΣΙΟΥ ΔΕ ΣΥΝΤΥΧΟΙΜΙ. ἐν
πονηρῷ τινι συντύχω. ΑΚΕΡΑΗ ΧΑΡΙΝ, ἥς Φαῦλον τὸ κεῖν.
ΜΕΤΑΣΧΟΙΜΙ. ἀντὶ τοῦ, σχοίην.

1486. ΑΡ' ΕΓΓΙΣ ΑΝΗΡ. ὁ Θεσεύς.

1488. ΤΙ Δ' ΑΝ ΘΕΛΟΙΣ. τί τὸ πιστὸν θέλεις ἐμπαί-
τῃ φρενὶ ἐκείνου, τῇ τοῦ Θεσεύος δηλονότι. ἀντὶ τοῦ, τί βου-
πιθανὸν ἀνακοινώσασθαι τῷ Θεσεῖ;

1490. ΣΦΙΝ. ἀντὶ τοῦ, αὐτῷ. κατὰ τιμὴν δὲ πληθεύ-
κως. Ἀλλως. ἡ ΣΦΙΝ ἀντὶ τῆς οἱ ἀνταυνομίας κεῖται. ἔσθ' ἡ
εἰπωῖν, τελείφορον δοῦναί οἱ χάριν, ἣν πάροιθ' ὑπεσχόμεθα.

1492. ΙΩ ΠΑΙ. θαυμασιῶς ὁ Χορὸς βοᾷ. ἐπείγει γὰρ
τὸ πρᾶγμα. ΑΚΡΑΝ ΕΠΙ ΓΥΛΟΝ. ἡ ΕΠΙ πρὸς τὸ ΑΚΡΑΝ.

, ἐπ' ἀκραν πέτρων. ΠΟΣΕΙΔΑΩΝΙΩ. Ποσειδῶνι, δι' ὃ
 μ τὸ χ. Ἄλλως. ΠΟΣΕΙΔΑΩΝΙΩ. ἀντὶ τοῦ Ποσειδῶνος
 ἐναλίου θεοῦ. ἐσχημάτισε δὲ ἑτέρως τὸν λόγον, κλητι-
 ρόν πως. διὸ κεῖται τὸ χ. ΑΓΙΖΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ἀγιάζων.
 500. ΠΑΡ' ΥΜΩΝ. ὑμῶν τε, τῶν τοῦ Χοροῦ, καὶ Οἰ-
 δος. ΕΠΙΡΡΑΣΑΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐπέρραξεν.

506. ΤΥΧΗΝ. ἐπιτυχίαν. ΝΕΟΡΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ, νέον.

508. ΚΑΙ Σ' ΑΠΕΡ. τὸ ἐξῆς· καὶ σὲ μὴ ψεύσας.

512. ΣΗΜΑΤΩΝ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΩΝ. οἶον, διὰ τῶν ση-
 μ.

519. ΓΗΡΩΣ ΛΑΤΗΑ. ἕως γήρως. ΤΗΙΔΕ. γράφεται
 ΤΕ ΚΕΙΣΕΤΑΙ.

523. ΜΗΘ' ΟΤ ΚΕΚΕΤΘΕ. μήτε ὅπου κρύπτεται ὁ χῶ-
 ΓΕΙΤΟΝΩΝ. εἰ μὲν βαρυλόπως γειτόνων, τῶν Θεβαίων·
 ἐ περισπωμένως γειτόνων, ἀντὶ τοῦ, γεινικῶν ὁ τάφος.

526. ΕΞΑΓΙΣΤΑ. καθαρά. σημαίνει γὰρ τοῦτο καὶ τὸ
 ἦ. ἐνταῦθα οὖν ΕΞΑΓΙΣΤΑ, ἀντὶ τοῦ, ἀγνὰ καὶ μὴ οἶά τε
 ῆται. καὶ ἐπὶ τούτου γὰρ αὐτῷ χρώνται πολλαχοῦ.

531. ΤΩ ΠΡΟΦΕΡΤΑΤΩ ΜΟΝΩ. χρησίμως καὶ τοῦ-
 ὥστε παρὰ τὸν καιρὸν τῆς τελευτῆς παραδίδόναι τὸ ἀπορί-
 τῳ πρεσβυτέρῳ υἱῷ, ὑπὲρ τοῦ μέχρι τοῦ παντὸς διαμεῖ-
 νη ὠφέλειαν τοῖς Αθηναίοις, δι' ἧς τῶν Θεβαίων κραλήσουσι.

533. ΑΔΗΙΟΝ. ἀδήωλον. ΚΛ'Ν ΕΤ ΤΙΣ ΟΙΚΗΙ. καὶ δι-
 ε τις παλιτυήσαι, πολλαὶ πόλεις ἀδίκως ἐπέρχονται.

541. ΕΝΤΡΕΠΩΜΕΘΑ. ἀντὶ τοῦ, ἐπισηφώμεθα.
 ρες· (Ιλ. Ρ. 109.) ἐντροπαλιζόμενος. ΕΓΩ ΓΑΡ ΗΓΕ-
 Ι. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν ὑμῖν πέφνηα, ὥσπερ ὑμεῖς τῷ
 ε.

1547. ΤΗΔΕ ΓΑΡ Μ' ΑΓΕΙ. οὐ πῖαίει ὁ ὑπακοῖτης, ἀλλ' εὐθὺ ἄπεισιν, ὥσπερ ἀγόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. πᾶσι δὲ σιμῶν καὶ τὸ τοῦ Ερμού προσέθηκεν. Ω ΦΩΣ ΑΦΕΓΓΕΣ. ὁ τῶν ὀφθαλμῶν, οὐ τοῖς αἰσθητοῖς ὀφθαλμοῖς. ΠΡΟΣΠΟΛΟΙ ΤΕ ΣΟΛ. ἡ Αθηναῖοι.

1556. ΤΑΝ ΑΦΑΝΗ ΘΕΟΝ. τὴν Περσφόρον Φησί. ΕΝ ΝΥΧΙΩΝ. τῶν ἐν νυκτὶ αἰὲ καὶ σκότῳ διαβριζόντων, τῶν τῶν. ΛΙΣΣΟΜΑΙ ΜΗΤ' ΕΠΙΠΟΝΩ. τὰ ἐξῆς μὲν ὅλα ἐπὶ τῆς λέξεως· τὸ δὲ ΔΙΔΟΥ ΜΟΙ, τοῦτο ἀσυνάρτητον πως φαίνεται ἡμῖν. ἐπιστῆσαι οὖν ἄξιον, λαβόντας καλὸν ἀντίγραφον. ἔδωκε μοι τὸν ξένον καθανύσαι τὰν παλαιοῦν κατὰ νεκρῶν πλάσας καὶ σὺν γίνοις δέμον, μήτ' ἐπιπῶν, μήτ' ἐπὶ βαρυνχῶν μὲν εὐχονται δὲ αὐτῶ μὴ δυσθανατῆσαι. ΠΟΛΛΩΝ ΓΑΡ. ἀποσφρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Οιδίποδα. τὸ δὲ ΜΑΤΑΝ ΙΕΝΟΜΕΝΩΝ ἐν τίνι τρόπῳ εἴρηκα; παρ' ὅσον σχεδὸν πάντα τὰ ἀμαρτήματα τῷ Οιδίποδι ἀκουσίως ἐγένετο. καὶ νῦν οὖν καὶ τοῦτο μάτην ἂν λέγοι τιμωρίαν ὑπέχειν αὐτόν.

1568. Ω ΧΘΟΝΙΑΙ ΘΕΑΙ. ὦ Εριννύες. ΘΗΡΟΣ, τῷ Κέρβερου. ΕΤΝΑΣΘΑΙ. κοιμᾶσθαι. ΚΝΥΖΑΣΘΑΙ Γ'. λείπει τὴν φασίν. ὁ γὰρ νοῦς τοιοῦτος· ὅν φασι κοιμᾶσθαι, κνύζασθαι τε φασί. τοῦτο δὲ αὐτὸς ἀποδέδωκεν, εἰπὼν ΛΟΓΟΣ ΑΙΕΣ ΑΝΕΧΕΙ, ἀντὶ τοῦ, φασίν. ἤρκει δὲ, εἰ κατ' ἑλλείψιν ἐξήνεγκεν ὁ λόγος.

1574. ΟΝ. τὸν Κέρβερον, Φησὶν, ἐξευμενίζομαι τῷ ξένῳ ῥιμωμένῳ εἰς Αἴδου, καὶ περῶντι τὰς νεβρίδας νεκρῶν πλάσας ἀβλαβῶς ὑπαντῆσαι. Ω ΓΑΣ ΠΑΙ ΚΑΙ ΤΑΡΤΑΡΟΤ. ἐπὶ τῷ λαβῇ. τῷ δὲ ἐνικῶ κέχρηται ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ. λέγει γὰρ τὰς Εὐμενίδας. ταύτας δὲ οὕτω καὶ ἐν ἀρχῇ γενεαλογεῖ. ΤΟΙ

ΕΝΤΥΠΝΟΝ. ὕφ' ἐν ἀναγνωσίῳ αἰένυπνον, τὸν αἰένυπνον, διὰ παντὸς κοιμώμενον. φησὶ δὲ τὸν Θάνατον, ὥσπερ διὰ τινὰ ὄντα. πρὸς πάντας γὰρ σχεδὸν τοὺς ὑποχθονίους παρὰ κλησιν ἐποίησατο, τὸν Πλούτωνα, τὴν Περσεφόνην, Κέρερον, καὶ νῦν πρὸς τὸν Θάνατον αὐτὸν.

1579. Οὗτος ὁ ἄγγελος, εἰς ἐστὶ τῶν ἀκολουθησάντων Θη-
θεραπεόντων· καὶ ἀφικέται ἐνία ἀπαγγελῶν τῶν πραγθέν-
των ἐπὶ τῆς ἐρημίας. οὐ γὰρ πάντα δυνατὸν ἦν θεάσασθαι.
ΝΤΟΜΩΤΑΤΩΣ. ἀντὶ τοῦ, συντόμως.

1584. ΤΟΝ ΑΕΙ ΒΙΟΤΟΝ. τὸ μακρὸν γῆρας, ἢ τὴν ζωὴν.
Φασι γὰρ τὸ ΑΕΙ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάσσειν. Ομηρος·
λ. Ν. 517.) ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ.

1587. ΩΣ ΜΕΝ ΓΑΡ. ὑπέσβαλον. ὥς μὲν γὰρ ἐνθὺνδε
πεν, ὕφ' ἡγήτηρος οὐδενὸς φίλων, ἀλλ' αὐτὸς πᾶσι ἡμῶν
γούμενος, καὶ σὺ παρὼν οἶδας. ΓΦ' ΗΓΗΤΗΡΟΣ. καὶ ἀ συν-
οιφῇ. λέγει δὲ ὅτι ὑπ' οὐδενὸς ἡγήτηρος. ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΟΣ.
ηγούμενος.

1590. ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΝ ΟΔΟΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐδόν. ὃν
ἐρχῃ (57.) εἶπε χαλκώπουν ὁδόν, τοῦτον νῦν ὑποτίθειαι
ἐς τῆς σκηπῆς, καὶ οὐκ ἔτι ἐν ὄψει τοῦ θεάτρου. καὶ καθάρ-
την προσαγορεύει, διὰ τὸ νομίζειν ἐκεῖνον τὸν τόπον κατάρ-
την ἔχειν εἰς Αἰδου. καὶ εἰσὶν οἱ δι' αὐτῆς τὴν ἀρπαγὴν φασι
Κόρης γενέσθαι.

1592. ΚΕΛΕΥΘΩΝ. ὥς πλειόνων οὐσῶν τῶν ὁδῶν. ΚΟΙ-
ΤΗ ΚΡΑΤΗΡΟΣ. τοῦ μυχοῦ. τὰ γὰρ κοῖλα οὕτως ἐκάλουν ἐκ
φορέας, ἔθνη καὶ τὰ ἐν τῇ Αἴτῃ κοιλώματα, κρατῆρες
λοῦνται. λέγει δὲ δι' οὗ καθάσθηναι φασι τὴν Κόρην ἀρπα-
γαν. ΠΕΡΙΘΟΥ ΤΕ φησὶ ΚΕΙΤΑΙ ΣΤΥΝΘΗΜΑΤΑ, οἷον

ὑπομένημαίαι τῆς πίστεως, ἥς ἔθεντο πρὸς ἀλλήλους πρὸς τὴν εἰς Αἰδοῦ καταβάσει. ἀμάστυρον δὲ, εἰ διὰ ταύτου τοῦ τύπου κατήλθον. πιθανῶς δὲ ὁ Σοφοκλῆς πρὸς χάριν τῆς Ἀφροδίτης, ἐνταῦθα τὴν εἰς Αἰδοῦ καταβάσιν ὁμοίως γινώσκει.

1595. ΕΦ' ΟΥ ΜΕΣΟΥ ΣΤΑΣ. σταθεῖς, καὶ μηδὲ μεταβάλλουσαι. ΜΕΣΟΥ δὲ, ἀντὶ τοῦ, μίανζυ τοῦ κρατῆρος, ὅς ἐστιν ὁ μυχῷ, σίας. ΤΟΙ ΤΕ ΘΟΡΙΚΙΟΙ ΠΕΤΡΟΙ. ταῦτα γινώσκονται τοῖς ἐχθροῖς. Θόρικος δὲ, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος Φυλῆς. ΚΟΙΛΗΣ Τ' ΑΧΕΡΑΟΥ. τῆς τὸν πυθμένα ἐχούσης ὑψώσεως σαπίντα. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΣΤΑΣ.

1598. ΡΥΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΛΟΥΤΡΑ. ἐπὶ τὸ ἀφαιρῆναι αὐτὸν πρὸς ταυτέως.

1600. ΕΥΧΛΟΟΤ ΔΗΜΗΤΡΟΣ. ἥς ἱερὸν ἐστὶ πρὸς τὴν πόλιν. καὶ Εὐπολὶς Μαρικαῶ.

Αλλ' εὐθὺ πόλεως εἴμι. θῦσαι γὰρ με δεῖ
κρίων Χλόη Δήμητρι.

εἰναι δῆλον ὅτι καὶ κρίως τῇ θεῷ ταύτῃ θύεται, οὐδὲ μόνον οἷς. οὕτω δὲ τιμᾶται ἐκ τῆς τῶν κτήτων χλόης. οὗτος δὲ αὐτῇ Θασγηλιῶνος ἐκίη. ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ. ἐνταλὰς, παραγγέλματα. Η. ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. ὡς νομίζεσθαι ἐπὶ τοῖς νεκροῖς.

1606. ΖΕΥΣ ΧΘΟΝΙΟΣ. πάνυ σεμνῶς τὸ ΧΘΟΝΙΟΣ οἶον, μύκημα ἐγένετο, καὶ ἐστίσθη ἡ γῆ, προδηλοῦντος τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ εἶδει ἀποτάττεσθαι τὸν Οἰδίποδα ΟΥΔΑΝΙΕΣΑΝ. οὐδ' ἀνέπαυον.

1611. ΠΥΤΕΑΣ. περιπλέξας. ΔΥΣΠΟΝΗΤΩΝ ΤΡΟΦΕΩΝ τὴν γηροκομίαν.

1617. ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΕΞ ΟΤΟΥ. ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς πλεονέκτημα ἡμᾶς ἐφίλησε.

1621. ΛΥΓΔΗΝ. λύζοντες. ΕΚΛΑΙΟΝ ΠΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ. κατ' ἐπικράτειαν δὲ ΠΑΝΤΕΣ φησὶν, ἐνὸς μὲν ὄντος ἄρρεος, τοῦ Οἰδίποδος, δύο δὲ τῶν θηλειῶν. ὅμοιον τῷ· Μοῦσαι καλαί, ἀπὸ πολλοῦ, οἷς ἐγὼ σπένδω.

1624. ΘΩΤΞΕΝ. ἐκάλεσεν, ἐβόησεν.

1630. ΜΟΛΕΙΝ ΟΙ. ἀντὶ τοῦ, πρὸς αὐτόν. ΠΙΣΤΙΝ ΑΡΧΑΙΑΝ. διὰ τοῦ ΑΡΧΑΙΑΝ βούλειαι λέγειν ἀρχὴν πίστewς.

1634. ΟΣ' ΑΝ. ἀντὶ τοῦ, ὅσα ἄν.

1642. ΔΙΚΑΙΟΥΤΝ. δίκαιον νομίζεν. ΑΣΤΑΚΤΙ. πολυστακτὶ, πολυδακρύτως.

1648. ΕΞΑΠΕΙΔΟΜΕΝ. ἴδιον αὐτοῦ τὸ πολλαῖς κεχεῖσθαι ταῖς προθέσεσι. παραφυλακίον δὲ πῶς καὶ τὰ ἄρρητα ὑπ' ὅψιν ἦγαγεν ὁ ἄγγελος, ἐκ τῶν σχημάτων μηνύων. ΑΝΑΚΤΑ Δ' ΑΥΤΟΝ. τὸν Θησέα εἶδομεν καὶ αὐτὸ τοῦ κρατὸς ἔχοντα χεῖρα ἐπίσκιον ὀμμάτων. ὃ ἐστὶ, τῇ χειρὶ σκέπωντα τοὺς ὀφθαλμούς, πρὸς τὸ μὴ θεωρῆσαι τὸ δεινὸν τοῦ πάθους, ἡγουν τὸ σχῆμα τῶν θαυμαζόντων ἐνδεικνύμενον.

1653. ΕΠΕΓΤΑ ΒΑΙΟΝ. ἀντὶ τοῦ, μετ' ὀλίγον, οὐ μετὰ πολύ.

1659. ΕΞΕΠΡΑΞΕΝ. ἀνείλεν. Η ΤΟ ΝΕΡΤΕΡΩΝ. ἢ τὸ νεώτερον γῆς πέδον εὖνουν διασπῆν. ὃ ἐστὶ, χάσμα αὐτῷ εὖνουν ἐγένετο. ΑΛΥΠΗΤΟΝ. γράφεται ΑΛΑΜΠΕΤΟΝ.

1664. ΕΙ ΤΙΣ ΕΡΟΤΩΝ. ὡς οὐδεὶς ἄλλος. ΕΙ ΔΕ ΜΗ ΔΟΚΩ ΦΡΟΝΕΙΝ. εἰ δὲ τις οἶτάι με μὴ φρονούντα λέγειν, οὐκ ἂν αὐτῷ συγχωρήσαιμι, οὐδὲ συγκαταθείμην, ὅτι ταῦτα ὡς ἄφρων λέγω. ΠΑΡΕΙΜΗΝ. παραχωρήσαιμι.

1667. ΟΙ ΠΡΟΠΕΜΨΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ὁ Θησεύς.

1670. ΑΙ ΑΙ. ΦΕΥ. αἱ θυγατέρες ἐν μέρει αὐτοῦ ἀπαλ-
φύρονται, ἐφ' οἷς τε νῦν σὺν τῷ πατρὶ ἔπαθον, καὶ ἀπὸ ἐκ-
δέξεται αὐτάς. καὶ ἔστι τὰ ἐφεξῆς τοῦ δράματος οὐκ εὐκατα-
φρόνηλα τὸ ἐξῆς· ἔστιν ἡμῖν σπινάξιν, οὐ τὰ ἐμφυτοὶ μὲν
πατρὸς αἵμα, ἄλλο δὲ μή. ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ δηλοῦν.
ΑΛΛΟΤΕ ΜΕΝ ΠΟΝΟΝ. πρότερον μὲν, τινὰ ἐπάσχωμα ἐστὶ
τῷ πατρὶ· τὸ δὲ πύμαλον τοῦτο καὶ ἔσχαλον, τὸ κατὰ τὴν
ἀφάνισιν αὐτοῦ, οὕτω παραδόξον ἔστιν, ὥς μηδὲ λόγῳ ἐκ-
σθαι ἐπ' αὐτῷ δυνατόν εἶναι. ΑΛΟΓΙΣΤΑ ΠΑΡΟΙΣΟΜΕΝ.
αἰδιόγηλα κακὰ βαστάζομεν. ΙΔΟΝΤΕ ΚΑΙ ΠΑΘΟΥΣΑ.
τοῦ, ἰδοῦσαι καὶ παθοῦσαι. πολλαχῶς δὲ τῷ σχήματι χρο-
νῶν τῶν θηλυκῶν τὰ ἀρρενικὰ τιθεῖς, καὶ ἐν Ἠλέκτρᾳ. (975.)

Ω τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,

ψυχῆς ἀφειδήσαντε, πρὸς ἱήτην φόνου.

καὶ πάλιν· (1003.)

Ορα, κακῶς πρᾶσσοντε μὴ μίξω κακὰ
κρησώμεθα.

καὶ Ομηρος· (Ιλ. Ε. 778.)

Τῷ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.

καὶ Ησίοδος· (Εργων 180.)

Καὶ τότε δὴ πρὸς Ολυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδίης,
λευκοῖσιν φαρίεσσι καλυψαμένῳ χροῶα καλόν,
ἀθανάτων μίᾳ Φῦλον ἔτην προλιπόντ' ἀνθρώπων
Αἰδῶς καὶ Νέμεσις.

1677. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΜΕΝ ΕΙΚΑΣΑΙ. οὐδὲ εἰκόνα ἔχω λα-
τοῦ πάθους. ΩΣ ΜΑΛΙΣΤ' ΑΝ ΕΙ ΠΟΘΩ ΛΑΒΟΙΣ. ὡς αὖ
ἐπιποθήσας τὸν τρόπον τῆς τελευτῆς μαθεῖν. ἢ ὡς μάλιστα
ἂν τις ποθέσαι μαθεῖν ὅπως βέβηκεν, οἷον παραδέξας. καὶ

πιφέρει τὴν αἰτίαν τοῦ παραδόξου δοκοῦντος εἶναι. ΤΙ ΓΑΡ
 ΙΓΩ, ΜΗΤ' ΑΡΗΣ. πρὸς τὸ ἄνω. τί γὰρ ἐστὶν εἰκονίσαι ἐκείνω
 ἄνω, ὥς τιμι μῆτε πόλεμος, μῆτε νόσος ἐπαῖλθεν, ἀλλ' ἀφα-
 ῶς διὰ χάσματις ἀπολομένω.

1683. ΝΩΙΝ ΔΕ. ἡμῖν, ἐμοὶ καὶ Ἰσμήνη. τὸ δὲ ΤΑΛΑΙ-
 ΙΔ διὰ μέσου ἀναπαφώνηται. ΠΩΣ ΓΑΡ. ποῦ γῆς πλανηθεῖ-
 ται, τροφῆς τύχωμεν. ΑΠΙΑΝ Δὲ ΓΑΝ, τὴν μακρὰν καὶ
 ἴσθμιν οὔσαν. ΔΥΣΟΙΣΤΟΝ. τὴν δυσπόριστον, ἢ ἡ τοῦ πά-
 ρους ἐπίτασις, ὅτι εἰ καὶ τροφῆς εὐπορήσαιμεν, ἀλλ' ἀηδῶς
 τρεσοισόμεθα, τοῦ πατρὸς ἐστειρημένοι.

1693. Ω ΔΙΔΥΜΑ ΤΕΚΝΩΝ. ταῦτα ὁ Χορὸς, παραινῶν
 ἐμμένειν τοῖς ἐγνωσμένοις παρὰ θεῶν. Φέρειν γὰρ, φησὶ, χρη-
 τὶ ἐκ θεῶν εἰμαρμένον καλῶς. ΜΗΔ' ΑΓΑΝ ΟΥΤΩ ΦΛΕΓΕ-
 ΣΤΟΝ. ἀπὸ τοῦ, μὴ ἄκρως φλέγεσθε, τὸ ἐκ θεοῦ πεμφθὲν
 βασιῶς φέρουσαι καὶ δυσανασχεῖσθαι. ΟΥ ΤΟΙ ΚΑΤΑΜΕΜ-
 ΠΤΑ. οὐκ ἐν τοιούτοις ἐστὶ, ὥστε καλαμέμφεσθαι. ἢ τοι ὡς
 αἰ ἐπικουφίσοντος αὐταῖς τὴν συμφορὰν τοῦ βασιλέως, ἢ οἶον,
 οὐκ ἐν χεῖρονι νῦν ὑμῖν εἶσθαι τὰ πράγματα.

1697. ΠΟΘΟΣ ΚΑΙ ΚΑΚΩΝ. οἱ μὲν περὶ τὸν Χορὸν πα-
 ραμυθῆσθαι πειρῶνται αὐτάς· αἱ δὲ οὐδὲν ἤτιον ἐπὶ τὰ ἑαυ-
 τῶν χωροῦσι καὶ ὀλοφύρονται, καὶ φασίν· ἦν ἄρα τις καὶ
 κακῶν πόθος, ὡς ἡμεῖς, ἐν κακοῖς ὄντος τοῦ πατρὸς καὶ μὴ
 ἐκόντος, ἐσφίεργομεν αὐτὸν, καὶ νῦν μὴ παρόντα ποθοῦμεν.
 ὡς ὅτε ἐν χερσὶν κατεῖχον τὸν Οἰδίποδα, περιέστειλλον καὶ ἐθε-
 ράπτεον. ΚΑΙ ΓΑΡ Ο ΜΗΔΑΜΗ. καὶ γὰρ δυστυχοῦντα τὸν
 πατέρα ποθοῦμεν θεραπεύειν, καὶ νῦν μὴ παρόντα ποθοῦ-
 μεν. ΟΥΔΕ ΑΦΙΛΗΤΟΣ. λείπει τὸ ἦς. ΚΑΙ ΤΑΙΔΕ ΜΗ ΚΥ-
 ΡΗΣΗΣ. καὶ τανῦν μὴ γένοιό μοι ἀφίλητος.

1705. ΛΣ ΕΧΡΗ.ΖΕ ΓΑΣ. ἐφ' ἧς ἤθελε ξένης γῆς ἀπέθανε.

1711. ΠΩΣ ΜΕ ΧΡΗ ΤΟ ΣΟΝ ΤΑΛΛΙΝΑΝ. τοῦτέστι, πὶ παρά σέ ἄχος τηλικούτον ἐστίν. ΜΗ ΕΧΡΗ.ΖΕΣ. ἀπὸ τῶν, μὴ ὠφίλες. ΕΡΗΜΟΣ. μεμονωμένος τῶν συγγενῶν.

1720. ΑΛΛ' ΕΠΕΙ. ἐπεὶ ὁ Οιδίπους εὐδαιμόνως ἀπέθανε μὴ λίσαν θρηνεῖτε. ΔΥΣΑΛΩΤΟΣ. σὺδεις δύσληπτος, αἰ. εὐάλωτος.

1725. ΩΣ ΤΙ ΡΕΞΩΜΕΝ. κατὰ κῶλον ἀλλήλαις ἀνέγονται πάνυ παθητικῶς. καὶ μὴ τινὶ ἀπώθανον δεξῇ καὶ ἀποκονόμητον, τὸ ἐπιθυμῶν τὴν Ἀντιγόνην ἐπίσσω ἀνιέναι ἐκ τοῦ τοῦ πατρὸς τάφου, μὴ ἐπισταμένην τὰ κατ' αὐτὸν ἔσως ἀπώθανεν· ἀλλὰ τὸ ἦθος ἐννοεῖται τὸ παθητικόν, καὶ ὅτι ταῦτα πράττουσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς τοιούτοις συμπλώμασι καὶ ἐπιφειτῶν θέλουσαι τοῖς τῶν θανόντων τάφοις.

1729. ΜΩΝ ΟΥΧ ΟΡΑΙΣ. οὐχ ὁρᾷς καὶ τόδε, ὡς ἀπᾶς ἐπὶ τῇ δίχᾳ τε παντός; τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου κατ' ἀκρόθιον τῆς Ἀντιγόνης.

1739. ΚΑΙ ΠΑΡΟΣ. καὶ πρώην, φησὶν, ὡς εἰς καταδύγην τινα πρὸς τὰ ἐνταῦθα κατεφύγετε, καὶ τοιαῦτα εὐρατὴ καὶ νῦν ποῦ ζητεῖτε καὶ ἀφεύγειν; ΣΦΩΙΝ. κακῶς ἡ ἀνταρμία, διὸ τὸ χ. τὰ δὲ τελευταῖα καὶ δυσπραγειωτέρα, καὶ ὡς ῥαδίως ἐστὶν αὐτῶν κατακρατῆσαι ἐν τῇ ἐξηγήσει πεπωτῆσαι γὰρ ταῦτα εἰς τὸ ἀσαφέστερον.

1751. ΠΑΥΤΕΤΕ ΘΡΗΝΩΝ. τῇ μὲν ἐρμηνείᾳ ἐπιστήσαν ἄξιον· τὸ δὲ τῆς διανοίας ἀσαφές. φησὶ γὰρ ὁ Χορός· μὴ θρηνεῖτε, ὦ παῖδες. νέμισις γὰρ ἐστὶ τοῦτον θρηνεῖν, ὃ τὰ

τῆς τελευτῆς κατὰ χάριν ἀπέβη. οὐ χρεὶ οὖν τούτους πενθεῖν, οἷς κεχαρισμένοι ἐστὶ τὸ ἀποθανεῖν.

1760. ΑΠΕΙΠΕΝ ΕΜΟΙ. παραφυλακτέον τὴν τέχνην, πῶς αἱ νέαι μὲν ἄπειροί εἰσι τῶν κατὰ τὴν ὑπόθεσιν· ὁ δὲ Θησεὺς ἕνα λέγει τῶν εἰρημένων αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος, τὰ λοιπὰ δὲ κατὰ τὴν αὐτοῦ ἐντολὴν κρύπτει.

1768. ΕΙ ΤΑΔ' ΕΧΕΙ ΚΑΤΑ ΝΟΥΝ. εἰ ἀρέσκει τὸ μὴ λεχθῆναι ταῦτα, καὶ ἡμῖν ἀρκεῖ τὸ μὴ ἀκούσαι. ΤΟΙΣΙΝ ΟΜΑΙΜΟΣ. Ἐπεικλεῖ καὶ Πολυνείκει.

1774. ΠΡΟΣΦΟΡΑ. ἀντὶ τοῦ χρήσιμα.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ

ΚΟΛΩΝΩ. ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

S O P H O C L I S
OEDIPUS REX.

DRAMATIS PERSONAE,

OEDIPUS.

SACERDOS.

CREON.

CHORUS THEBANORUM SENUM.

TIRESIAS.

JOCASTE.

NUNTIUS.

FAMULUS LAII.

INTERNUNTIUS.

SOPHOCLIS OEDIPUS REX.

OEDIPUS. **O** filii, veteris Cadmi nova progenies, curram hic mihi detis, velamenta praeferentes manibus? Urbs vero tota thure incenso mat, flebilique paeonum cantu ac gemitu omnia resonant. Quae ego tum censerem non ex alio nuntiante mihi cognoscenda esse, ipse huc illa, ille omnium sermone celebratus Oedipus. Age vero eloquere tu, mater, quippe quem par est pro hisce fari, quae caussa est, cur hic supplices sedetis? numquid metuentes, cupientesve? maximo enim opere tibi optulari volo: namque immisericors utique essem, nisi me comoveret tam lugubris supplicatio.

SACERDOS. At ô patriae meae rector Oedipe, vides quidem nos, quassatidemus aris tuis: isti quidem nondum valentes procul volare: illi tuo senio graves sacerdotes, Jovis quidem ego: denique haec juvenum citata manus: reliqua autem multitudo supplices gerens ramos in foro considet, Palladisque ad gemina delubra, et Ismenli Apollinis fatidicum cum. Namque, ut ipse vides, ingenti fluctu quassatur civitas, nec potest amplius mersum aestu sanguineo extollere caput, eadem ipsa consumpta lue, qua frugum omnis arescit seges, tabescunt boum argenta, pereunt immaturis partibus fetus mulierum. Quin dira ingruens te Pestis, Dearum teterrima, exagitat urbem, vastatque Cadmi domum: spiritus et lamentis ditescit ater Orcus. Jam vero tuas consedimus ad res, ego puerique isti, haud utique parem te Diis censentes, sed, si nos vita ferat ancipites casus, aut iratum invehat numen, primarium his consilio virum: qui adventu tuo in Cadmeam urbem, eam a trinito vindicasti, quod pendebamus immiti vati; tametsi nihil hujus rei nobis compereras, nec fueras edoctus: sed sola numinis adjutus ope ceris crederisque nostram erexisse vitam. Nunc ergo, fortissime Oedipe, rogamus te hinc omnes ad te supplices conversi, opem ut aliquam

invenias nobis, sive Dei alicujus edoctus oraculo, sive hominis cuiuspiam monitu. Usu enim peritis video felici quoque eventu consilia maxime vigere. Age, vir optime, in pristinum statum restitue urbem; age prospice: quandoquidem te nunc haec civitas servatorem suum nuncupat ob priora merita; auspiciorum vero tuorum nentiquam meminerimus, prius a te erecti corruiamus denuo. Itaque restauratam urbem in tutiora loca, et qui fausto prius omine rem nobis restituisti, sis nunc similis tu. Nam si perrexeris dominari huic urbi, plenam viris, quam vacuum regere pulchrius est. Quippe nihil est neque arx neque navis, si vastitas, nec a viris habitetur.

OEDIPUS. O miserabiles pueri, nota, non ignota mihi, praeter advenistis. Prorsus enim scio morbo laborare vos omnes; quumque deus conficiamini, non tamen quisquam est, cui ista magis quam mihi dolere. Vestrum enim unusquisque suo tantum attingitur dolore, alieni dolorem expers; at animus meus et urbis, et meam, et vestram vicem gerit. Proinde haud somno sopitum me excitastis: sed scitote multum me doluisse, multasque vias iniisse, diductis quoque versum cogitationibus. Quam vero mecum sedulo considerando unicam reperi medicinam, adhibui. Quippe Menoecei filium, Creontem, ad finem meum, ad Pythiam Apollinis delubra sciscitatum, quonam vel facto vel dicto vel hanc liberare possim. Jamque computantem quotus hic dies est exspectabit, subit sollicitudo, quid rerum agat. Causam enim nullam videtur diutius absit, quam postulat mandati ratio. At quando venerit, si ego improbus sim, ni exsequar omnia quae praeceperit Deus.

SACERDOS. Et recte tu quidem dicis: namque hi jam Creontem venire mihi significant.

OEDIPUS. O rex Apollo, utinam ille ita felici sorte veniat, ut illi vultu adest.

SACERDOS. At, ut videtur, laetus est. Alioqui non ita caput cinere veniret frugiferae lauri ramo.

OEDIPUS. Statim sciemus: prope enim satis adest, audire ut possit. O rex, mi adfinis, nate Menoecei, quod nobis adfers responsum Dei?

CREON. Bonum. Nam quae etiam difficilia sunt, si modo recta via perducantur ad exitum, omnia dico prospera fore.

OEDIPUS.

OEDIPUS. Quid hoc sermonis est? Neque enim fiduciam, neque adeo etum hisce ex dictis capio.

CREON. Si istis vis adstantibus audire, paratus sum loqui; sin mihi, ire intro.

OEDIPUS. Coram omnibus eloquere. Magis enim horum me conficit dolor, quam meamet ipsius vitae cura.

CREON. Dicam quae audiui a Deo. Dilucido jubet nos rex Apollo, aculum, quod scilicet intra hanc urbem nutritur, exterminare, neque expiabile alere.

OEDIPUS. Qualem adhibeamus expiationem? Quodnam calamitatis nomen est?

CREON. Extra fines abigentes, vel necem rursus nece plectentes: anguis enim effusus hanc exagitat urbem.

OEDIPUS. Nam quis homo est, cujus caedem significat?

CREON. Fuit nobis, ô Rex, urbis hujus olim dominator Laïus, amquam tu ad regni clavum accederes.

OEDIPUS. Audire memini: sed virum numquam vidi.

CREON. Hujus exincti jam mandat aperte Apollo, ut quosdam aures caedis puniamus.

OEDIPUS. Ubi gentium illi sunt? ubi deprehendetur vestigium aliud veteris sceleris, quo nulla ducat conjectura?

CREON. Hac ipsa in urbe dixit. Quod quaeritur, id invenire est: at fugit, quod negligitur.

OEDIPUS. Sed dic mihi, utrum in urbe, an ruri, an vero peregrina regione Laïus interfectus fuerit.

CREON. Profectus, ad consulendum oraculum, ut aiebat, domum prius non rediit, ex quo abiit semel.

OEDIPUS. Nec nuntius quispiam, nec comes itineris conspexit, unde quis rem, uti gesta est, possit exquirere?

CREON. Periere omnes praeter unum, nescio quem, qui metu aufusus, quaeque vidit, eorum nihil nisi unum referre potuit.

OEDIPUS. Quidnam id est? Ex uno enim multa investigari possint, parvum initium spei capiamus.

CREON. Latronum ait occurrisse validam manum, horumque numero pressum periisse.

OEDIPUS. Sed latro, nisi oblato ab aliquo cive praemio interitus fuisset, quì eo processisset audaciae?

CREON. Sic erat suspicio: sed Laïo extincto nullus in malis vindex exortus est.

OEDIPUS. Quid vero mali obstitit, rege sic interempto, ne feret inquisitio?

CREON. Perplexa vates Sphinx, quae ante pedes erant, omnis incertis, dispicere nos adegit.

OEDIPUS. At ab initio haec ego repetita proferam in lucem. Dicit enim Apollo, digne etiam tu pro mortuo rege curam hanc suscipe. Quocirca me quoque adiutorem justum videbitis, urbis hujus, dumque simul oraculi propugnatorem. Non enim remotiorum amicorum praesidium sed meapte causa hoc amovebo scelus. Quicumque enim illam occiderit, forsitan is eadem audacia in me grassaretur. Illi ergo dum opitulator, et ipsi prosum. At quam celerrime vos quidem pueri e sedibus surgite, et latis his supplicibus ramis: Cadmi vero populum huc in concionem convocate aliquis. Quippe omnia experiar: Deo enim auspice aut felices tunc aut pessum ibimus.

SACERDOS. Surgamus, ô pueri: horum etenim causa hac venimus, quae hic edicit. Qui vero has sortes misit Apollo, simul servator adsit, morbumque depellat.

CHORUS. O Jovis dulcisona dictio, qualis tandem opulentis adhibitis nobilibus adiisti Thebas? Distrahor animo trepido, metu palpitans, dic, Delie, Paean!) circa te veritus, quid mihi vel jam, vel vobis rursus anni tempestatibus, conficies rei. Dic mihi aurea Spei genies, Fama immortalis. Filia Jovis, immortalis Minerva, prima invocanti cum terricola sorore Diana, quae in fori ambitu glorioso in throno, et procul jaculante Phoebus, Eheu! tres vos adeste mihi. Eorum depulsores. Quandoquidem exortae prius in urbe calamitates exminastis noxium incendium, nunc quoque suppetias venite. Eheu! Namque mala innumera fero: aegrotat mihi universus populus, nec petit consilii vis, quo quis mederi queat: neque enim maturecunt clytae terrae fruges, nec parturientes mulieres lacrimosos dolores petentium alium super alium videas, praepetis instar alitis, ocius igne indolentem ad litus inferi Ditis, quorum innumeris funeribus civitas exha-

jacet in solo cadaveribus pleno turba indefleta: nuptae, canaeque matres, ad omnes aras aliae alibi prostratae, supplici ululatu gemitibusque finem tristium malorum petunt: fervent iterati paeanes, flebilisque simul gemituum sonus. Quapropter ô Jovis aurea formosaque filia, mitte auxilium, Martemque pestiferum, qui nunc depositis ferreis armis urit me maximo clamore irruens, retrogrado cursu fugere coge patria mea extorem, sive in immensum thalamum Amphitrites, sive ad litus inhospitale Thracii salû. Nam si quid reliqui nox fecit, id insequens absumit dies. Martem illum, inquam, ô coruscorum fulgurum potens Jupiter, tuo confice fulmine. Utinam, ô Rex Lycee, tela tua invicta ab aureo arcu distribueres, ad opem ferendam directa, et igneas Diana faces, quibus Lyceos montes percurrit! aureaque decorum mitra invoco, cognominem hujus urbis, purpureum Bacchum Enium, Maenadum comitem, ut veniat lucida comburens taeda, contra infamem hunc inter Deos Deum.

ŒDIPUS. Audio quod rogas: uti rogas autem, si velis dictis meis auscultare, et huic morbo succurrere, remedium consequaris et levamen malorum. Eloquar vero, ut qui nunc primum haec audio, alienusque sum a re gesta. Neque enim investigando multum ipse promoverem, qui nullum indicium habeo. Nunc autem vobis Cadmeis civibus, quos inter censeor ego novissimus, omnibus haec edico. Quicumque vestram novit quonam ab homine Laius Labdaci filius interfectus fuit, hunc jubeo, ut rem omnem indicet mihi: etiam si metus eum cohibeat, tacendoque cogitet crimen a se amoliri, indicet tamen: patietur enim nihil aliud acerbi, quam ut ex hac urbe abeat incolumis. Si vero quis alium peregrina ex regione novit auctorem caedis, ne sileat: mercedem enim persolvam ei, accedetque insuper gratia. Sin autem tacebitis, et aliquis vel amico metuens, vel sibi ipsi, rejecerit haec mea dicta, quid deinde facturus sim percipitote. Hominem hunc, quisquis ille sit, edico ne quis terrae hujus incola, quae regitur imperio meo, excipiat hospitio, neque adloquatur, neque in Deum supplicationibus vel sacrificiis participem admittat, nec lustrali adspersat aqua: arceant vero a laribus omnes, ut qui piaculum sit nobis, ut Pythicae sortes Dei modo declararunt mihi. Hoc igitur pacto et Deo, et perempto viro opitulor. Exsecror autem latentem caedis auctorem, sive is solus, sive pluribus adjutus facinus commiserit, ut communis expers juris malus male absumat vitam. Quin imprecor etiam,

si in ipsius mei nescientis aedibus conversetur, ut patiatur eadem, quae his modo imprecatus sum. Vobis autem omnia ista ut exsequamini praecipio, mea ipsius gratia, tum Dei, regionisque hujus, sic sterilitate et numinis ira afflictæ. Neque enim vos, etsi Deus non jusserat, sic in expiatum linquere decebat scelus, fortissimo viro, eodemque Rege iteremto; sed penitus inquirere oportebat. Nunc vero auctor sum ipse quoque, qui et regnum obtineo, quod obtinuit ille antea, quique et conjugem habeo consortem procreandæ sobolis, et communes cum illis liberos, si felici fuisset auctus prole, suscepissem. Nunc autem in illis caput mala ingruit fortuna. Quapropter ego pro illo tamquam pro patre propugnabo, et omnia experiar, ut deprehendam peremptorem Labdaci, Polydorique et Cadmi, vetustique Agenoris. Qui autem his meis mandatis non paruerint, iis precor Deos, ne fruges terra prodigat ullas, neve mulieres pariant sobolem; sed eadem, qua nunc affligunt, intereant lue, vel alia etiam acerbior. Vobis autem ceteris Cadmi patris, quicumque ista adprobatis, precor ut sit adiutrix Justitia, et omnia semper laeti adsint Dei.

CHORUS. Ut me execratione hac obligasti, sic tibi, Rex, respondebo: neque enim ipse peremi, nec qui peremerit indicare possum. Quæ questionem hanc explicare debebat qui eam proposuit Apollo, quædem ille sit, qui scelus commisit.

OEDIPUS. Justa quidem dicis: sed cogere Deos nemo umquam potest, ut quæ nolint faciant.

CHORUS. Secunda ab his dicam, quæ usui esse mihi videntur.

OEDIPUS. Vel tertia, si quæ habes, ne omittas dicere.

CHORUS. Regem Tiresiam scio eadem, quæ rex Apollo, videre, quo si quis exquirat, ô rex, rem explorare possit certissime.

OEDIPUS. Sed ne hoc quidem neglexi: misi enim Creontis monitu viros, qui eum arcessant, duos; eumque nondum adesse jampridem miror.

CHORUS. Enimvero cetera quæ vulgo feruntur, nihili sunt, et vanae rumores.

OEDIPUS. Quænam illa sunt? quodlibet enim dictum perpendo.

CHORUS. Occisus dictus fuit a quibusdam viatoribus.

OEDIPUS. Audivi et ego: sed qui adfuerit, quum occideretur, testis nullus adhuc adparuit.

CHORUS. Sed nisi prorsus timoris est expertus, quum tuas tam diras audierit imprecationes, eas non sustinebit.

OEDIPUS. Qui scelus patrare non timet, is verba minus metuit.

CHORUS. Sed adest qui eum redarguet: hi enim divinum vatem jam huc adducunt, cui veritas ingenita est mortalium soli.

OEDIPUS. O qui omnia perspicis animo, fanda et nefanda, coelestiaque et terrestria, Tiresia, etiamsi non vides, sentis tamen, quali conflictatur morbo civitas, cujus te patronum et sospitatorem, ô rex, unicum invenimus. Apollo enim, si forte id jam non audiisti ab hisce nuntiis qui te huc deduxerunt, per legatos quos consultum miseramus, responsum nobis remisit, liberationem unam fore hujus morbi, si peremptores Laii compertos neci dederimus, aut in exilium abegerimus. Tu ergo ne quid inideas, sive augurii, sive quam aliam divinationis tenes rationem; libera te ipsum et civitatem, libera me etiam, exolve piaculum omne, defuncti regis contractum nece. Ex te enim pendet nostra salus: haud vero labor est nullus homini praeclarior, quam prodesse alius, quantum queat habeatque.

TIRESIAS. Heu, heu! sapere quam grave est, ubi sapere non expedit! atqui hoc probe mihi cognitum, modo non recordatus sum; si enim meminissem, nequaquam huc venissem.

OEDIPUS. Quid rei est? ut tristis advenisti!

TIRESIAS. Dimitte me domum: facillime enim tutusque tu, et ego perferam meum, si mihi parceris.

OEDIPUS. Nec parum est quod doli, nec opportunitas huius urbis, quae te aluit, si quid tui hinc de re compertum est revocare coartat.

TIRESIAS. Intellege enim ne te quidem quod e re sit loqui; quod ne mihi quoque accidat, cavebo.

CHORUS. Ne, per Deos siveo, quae nota sunt tibi, sentias proferre, quandoquidem nos omnes quicquid agimus te supplices observamus.

TIRESIAS. Omnes enim deliqui. ego vero nequaquam mente corrupta expromam, ne tua perficiam mala.

OEDIPUS. Quid ais? quae tuis, non proferes? sed coartas non proferre, civitatemque funditus perire?

TIRESIAS. Ego neque me sponam, neque te delictis absolvam. Quod hanc frustra sciscitans? non enim ex me aliquid.

OEDIPUS. Non, ô malorum pessime (etenim vel saxo iram movere tu queas) aliquando dices ? sed ita rigidus pervicaxque videberis ?

TIRESIAS. Mores tu meos vituperas ; eos vero ignoras quibus ipse miratus es, et me culpas tamen.

OEDIPUS. Quis enim ad iram non concitetur, talia dicta audiens, quibus tu civitatem hanc dedecoras ?

TIRESIAS. Palam enim sponte sua fient, licet ego tegam silentio.

OEDIPUS. Ergo quæ manifesta futura sunt et te mihi par est dicere.

TIRESIAS. Nihil amplius dicam : proinde, si lubet, prorumpe ad rem vel saevissimam.

OEDIPUS. Atque nihil sane omittam, ut ira incendor, eorum presentio : scito enim te videri mihi adiutorem fuisse hujus sceleris, patoremque, nisi quod propria manu non occidisti : nisi autem oculis expressesses, et facinus hoc tuum solius esse dicerem.

TIRESIAS. Itane vero ? at ego te jubeo edicto illo stare, quod non promulgasti, et ab hac ipsa die neminem horum adfari, neque me, qui impius sis pollutorque hujus urbis.

OEDIPUS. Siccine impudenter emisisti hoc verbum, et forte sponte impune evasurum ?

TIRESIAS. Evasi : vim enim veritatis habeo.

OEDIPUS. A quo edoctus ? non enim ex arte tua habes.

TIRESIAS. A te : tu enim me nolentem impulisti dicere.

OEDIPUS. Quidnam ? dic rursus, ut melius intelligam.

TIRESIAS. Non intellexi antea ? aut sermonemne mecum tentas ?

OEDIPUS. Non ita, ut cognitum dicere queam. Quin dic iterum.

TIRESIAS. Viri te peremptorem esse dico, illum quem repente occidisti.

OEDIPUS. At non impune bis convicia dixeris.

TIRESIAS. Vin' ergo et alia dicam, ut irascare magis ?

OEDIPUS. Quantum quidem vis : nam frustra dicetur.

TIRESIAS. Inscium te aio cum carissimis turpissime consuescere, et cernere quibus es in malis.

OEDIPUS. An impune haec te semper dicturum putas ?

TIRESIAS. Siquidem est aliquid veritatis robur.

OEDIPUS. Est sane, nisi tibi : tibi autem nullum est, quoniam utcus et auribus, et mente, oculisque es.

TIRESIAS. Tu miser quidem es, haec mihi exprobrans, quae tibi nullo non horum mox exprobrabit.

OEDIPUS. Continua in nocte versaris, ita ut nec me, nec alium quicquam videat, laedere possis.

TIRESIAS. Laedere ne quidem te cogito: non enim per me fatale tibi est cadere, siquidem sufficit Apollo, cui horum poenas exigere curae est.

OEDIPUS. Tuane, an Creontis haec sunt commenta?

TIRESIAS. Creon tibi nulla mali causa; sed ipse tu tibi.

OEDIPUS. O divitiae, et regnum, arsque ceteras superans artes ad vitae felicitatem, quantum vobis invidiae subest, siquidem propter hoc operium, quod mihi civitas ultro traditum, non expetitur detulit inanus, Creon ille fidus, ille ab initio amicus, clam mihi struit insidias, et ejicere me studet, subornato hoc praestigiatore, fraudum consutore, versuto, circulate, qui ad lucrum solummodo cernit, ad artem vero caecus est! Nam dic age, ubinam tu certus es vates? Cur non, quando hic erat perplexi carminis inventrix canis, ambages exsolvens cives hos liberasti? Atqui illud aenigma non cuiusvis hominis erat interpretari, sed divinatione opus erat, quam neque ab augurio, nec a Deorum aliquo notam habere visus es. at ille ego adveniens, qui nihil sciebam, illam compescui, mentis acie adsecutus, non ab alitibus edoctus: quem videlicet tu conaris ejicere, sperans Creontis solio te adstaturum proximo. At tuo cum maximo male videris mihi tuque, et qui haec consinxit, macula ex urbe pulsus: et nisi te senecta delirare crederem, damno tuo cognosceres, quam male sentias.

CHORUS. Quantum quidem conjicimus, et hujus verba, tuaque, Desipere, iracundiae calore elata videntur. His autem non est opus, sed considerare, quomodo Dei oraculum optime expediamus.

TIRESIAS. Etsi regnum obtines, aequum tamen mihi jus dictis tuis aequum referre: hoc enim ego etiam polleo. Namque tibi nequaquam sublitus vivo, sed Apollini; quocirca nec Creonte patrono opus mihi erit. Dico autem, quoniam mihi caecitatem exprobrasti, tu etiamsi cernis oculis, non tamen vides quibus es in malis, nec ubi habitas, nec quicumque conversaris domi. Nostin' ex quibus natus es? immo ignoras te hominem esse tuorum, quique apud inferos sunt, quique in terra superne: et te utrinque impetentes matris patrisque terribiles dirae exigunt

aliquando ex hac urbe, nunc quidem recte videntem, tum vero caecum. Quo autem non pervenient ejulatus tui? Quis Cithaeron questus tui brevi non recinet, quum conscius factus fueris hymenaei, cujus infortunam stationem domi tuae appulisti, secunda navigatione natus aliorumque malorum non vides agmen, quae tibi tuisque liberis pererunt. Proinde et Creontem et meum os conviciis proscinde: mortuum enim nemo est qui foedioribus exemplis, quam tu, peribit unquam.

OEDIPUS. Haecine, quaeso, ex isto audire quispiam sustineat? an in malam crucem abis? non ocius? non retro hisce ab aedibus caecum sum te abripis?

TIRESIAS. Ne quidem ipse venissem, nisi tu vocasses.

OEDIPUS. Non enim te stulte locuturum noveram: alioqui nunquam te domum meam arcessivissem.

TIRESIAS. Equidem ita sum comparatus, tibi quidem ut videtur stultus; parentibus vero, qui te genuerunt, sapiens.

OEDIPUS. Quibus? mane: quis me, sodes, genuit mortaliū?

TIRESIAS. Haec dies te gignet, eademque te perdet.

OEDIPUS. Ut omnia perplexa nimis et obscura loqueris!

TIRESIAS. Non vero tu talia optimus es expedire?

OEDIPUS. Talia exprobres mihi licet, unde me magnum exorsus invenies.

TIRESIAS. Atqui ea ipsa te perdidit prosperitas.

OEDIPUS. Sed si hanc civitatem sospitavi, nihil moror.

TIRESIAS. Abibo igitur: tuque puer abduc me.

OEDIPUS. Abducatur sane: nam praesens, quod propositum est mihi negotium impedis: procul autem amotus, non eris molestus amplius.

TIRESIAS. Abibo, sed postquam ea dixerō, quorum gratia huc veni dignitatem tuam nequaquam veritus: non enim vita mea in tua manu est. Dico autem tibi: vir ille, quem dudum quaeris, minitans et edicta proclamans de caede Laii, is praesens adest, verbo quidem peregrinus et advena, deinde vero indigena Thebanus adparebit; nec laetabitur hoc casu: caecus enim ex vidente, et egenus ex divite factus, in peregrinam terram, baculo viam praetentans, proficiscetur: palam autem fiet eorum ipsius liberorum fratrem simul et patrem eum esse, mulierisque, qua natus est, filium et maritum, patris vero participem lecti et occisorum.

que haec, domum ingressus, exquire, et si me falsum deprehendes, ut dicas nihil me divinando sapere.

CHORUS. Quis ille est, quem fatidica edixit Delphica rupes maxime undum facinus sanguineis perpetrasse manibus? tempus est, ut pernix equis citatior fugam capessat: armatus enim in illum incurrit igne fulguribus Jovis filius: terribilesque una sequuntur inevitabiles Dirae. Astris enim nuper emissa est nivoso e Parnaso dictio, latitantem ut sque virum investiget: namque agrestibus abdit se silvis, antraque et et rupes, ut taurus, et miser misero pede solitarius vagatur, edita rae ex umbilico oracula ut effugiat: illa vero semper vigentia circumstant. Vehementer quidem me conturbat peritus augur, vaticinio nec lentem, nec dementem fidem; quid autem dicam incertus haereo, duque spe pendeo, nihil congruum videns nec in praesentibus nec in eventis factis. Haud enim umquam nec antea nec nunc audiavi simul em intercessisse Labdacidis cum filio Polybi, unde conjecturam faciens doctorem, an propter vatis divulgatum responsum, contra Oedipodem Labdacidis auxilium laturus sim, ultionemque caedis obscurae susceptum. Atqui prudentes sunt sane Jupiter et Apollo, mortaliumque facta vult: sed inter homines vatem plus, quam ego, intelligere, iudicio et constat certo: est ut virum vir antevertat sapientia: verum equidem nunquam, prius quam videro dictum eventu comprobatum, eos damnare, qui fidem illi derogant. Omnium enim in conspectu Oedipo se ulit olim alata virgo, sapiensque ille visus est, certamque civitati tu salutem: quapropter iudicio meo numquam censebitur pravus.

CREON. O cives: ut audiavi res atrocissimas de me praedicare regem filium, huc me contuli, intolerabili pressus dolore. Si enim in hac presente calamitate putet sibi a me vel dictis vel factis damnum aliquod esse fuisse, non mihi vitae longioris esse possit cupido, tali notato fine: non enim ad leve malum injuria hujus sermonis tendit, sed ad maximum, si malus quidem in civitate, malus enim a te ceterisque amiphibebor.

HORUS. At prodiit, opinor, hoc convicium forsitan ira expressum est, quam mentis ex sententia.

CREON. Undenam vero adparuit, vatem meis consiliis obsecutum falsum fuisse?

CHORUS. Sic quidem dictum fuit; at nescio quo argumento.

CREON. Oculi-ne rectis, rectaque mente hoc me insinulavit crederetis?

CHORUS. Nescio; quae enim faciunt principes non inspicio: sed cum, ipse jam egreditur foras.

OEDIPUS. Heus tu, quid huc venisti? tantane es audacia repleta prudentia, ut meam ad domum veneris, qui palam me perimis, nec mei manifestus es praedo? Age dic, per Deos obtestor, perspicue me timiditate aut dementia, ista molitus es? an forte sperasti me non persensurum quibus me clam adoriris; aut, si sensissem, non sum? Annon insanus est iste tuus conatus, sine populi consensu eorumque ope regnum aucupari, quod populi favore opibusque obtineri?

CREON. Scin' quid agas? pro hisce tuis dictis paria vicissim quumque rem cognoveris, ipse iudicato.

OEDIPUS. Tu quidem disertus es: at ego te neutiquam lubetissimum, quippe quem infensum mihi molestumque deprehendi.

CREON. Hoc ipsum ergo a me primum audi, uti comparatus dicam.

OEDIPUS. Hoc ipsum ne mihi dicas, te malum non esse.

CREON. Si quidem putas boni quid esse pervaciam absque mente, non recte sapis.

OEDIPUS. Tu vero si putas injuriae quam adfini feceris non esse poenas, non recte sapis.

CREON. Justum est quod dicis; fateor: sed quaenam sit ea qua te laesum fuisse ais, doce me.

OEDIPUS. Persuasistin' mihi, an non, oportere me per nuntium quem vatem illum venerandum arcessere?

CREON. Et nunc quidem in eadem sum sententia.

OEDIPUS. Quantum jam temporis, quaeso, ex quo Laïes—

CREON. Quid eum fecisse dices? haud enim in mentem me quo tendat sermo tuus.

OEDIPUS. E medio sublatus est exitiali manu?

CREON. Longa et antiqua numerari possent tempora.

OEDIPUS. Tunc temporis vatesne ille hanc profitebatur artem?

CREON. Aequae sapiens, et honore habitus pari.

EDIPUS. Numquid mei meminit tunc temporis?

LEON. Minime: saltem numquam me praesente.

EDIPUS. At nullam inquisitionem de mortuo habuistis?

LEON. Habuimus, et quidni? sed nihil comperimus.

EDIPUS. Cur ergo tunc ille sapiens non eadem haec dixit, quae dicit de me?

LEON. Nescio: de iis enim quae non intelligo taceo.

EDIPUS. Saltem factum tuum nosti, dicesque, si prudens es satis.

LEON. Quid illud est? si enim sciam, non negabo.

EDIPUS. Vatem, nisi tecum congressus fuisset, numquam me dictum fuisse auctorem caedis Laii.

LEON. An hoc ille dicat, ipse tu nosti: ego autem te percontari caute ut tu me modo.

EDIPUS. Percontare; non enim unquam Laii occisor arguar.

LEON. Age ergo, ane meam sororem conjugem habes?

EDIPUS. Non est ut istud quod quaeris negem.

LEON. Et regnas pariter cum ea, parique frueris agri portione?

EDIPUS. Quae voluerit, a me consequitur omnia.

LEON. Nonne vobis duobus tertius ego aequalis?

EDIPUS. Hic porro tandem malus adparet amicus.

LEON. Haud sane dices, si tu, ut ego, rationem subducere velis. Idera hoc primum, an quemquam putes regnare malle cum terrorum sine metu dormire, si potentiam obtineat eandem. Ego sane et ipse cupio rex esse magis, quam quae regis sunt facere, nec alius, vis modestus esse novit. Nam nunc quidem a te omnia absque metu quor; at si ipse rex essem, multa invitus facerem. Qui mihi ergo in dulcius esse possit quam principatus securus et potentia? non adeo animi falsus sum, ut alia quam utilitati conjuncta expetam.

Nunc omnibus oblector, nunc me quisque amplectitur: nunc qui et aliquid cupiunt, precatorem me advocant: ut enim cujusvis voti etes fiant, in manu mea est. Cur, obsecro, regnum captarem, omnia commodis? Mens recta sapiens prava consilia numquam agitaverit. Nec me eorum quae tu dicis ulla incessit cupido, nec, si quis operam conferret, id unquam sustinerem aggredi. Atque horum tibi menta dabo: ac primo quidem Delphos profectus exquire an tibi

oraculum accurate renuntiaverim; tum vero si me cum aruspice
quid communicasse deprehenderis, occidas me, non simplice, mi-
mino, meo tuoque damnatum calculo. Non enim justum est neque
illos temere censerī bonos, neque bonos malos. Sed enim fidem
ejicere, haud minus grave esse dico, quam si quis suam propitiam
quam maxime diligit. At cum tempore scies haec certo: nam tempus
lum, qui vir bonus sit, ostendit; malum vero vel una die cogit.

CHORUS. Recte haec dicta esse fateberis, ó Rex, si cavere ne-
tuti non sunt qui subita ineunt consilia.

OEDIPUS. Ubi quis celer est insidias clam struere, et me
consilium capere oportet: si enim quietus manebo, ille sua
mea autem erunt frustranea.

CREON. Quid igitur postulas? an me ex urbe pellere?

OEDIPUS. Minime. Mori, non exulare te volo.

CREON. Fiet; sed postquam ostenderis quid in me sit tanto
odio dignum.

OEDIPUS. Ut non cessurus mihi neque obtemperaturus dicis!

CREON. Video enim te non bene sapere.

OEDIPUS. Sapio certe in rem meam.

CREON. At aequaliter in meam sapere debes.

OEDIPUS. At malus es.

CREON. Quid si rem non intelligas?

OEDIPUS. Nihilo tamen minus imperabo.

CREON. At non prava imperantus —

OEDIPUS. O civitas, civitas!

CREON. Sed particeps ego etiam sum hujus civitatis: non tuus
est.

CHORUS. Desinite, reges: eccam enim opportune vobis videt
egredientem Jocasten, cujus opera rixam hanc componi oportet.

JOCASTE. Quid inconsultum hoc, ó miseri, jurgium suscitatis?
erubescitis, urbe tam graviter laborante, privata movere mala?
abitis domum, tuque, Creon, tuas ad aedes? non cavebitis ne ex
maximum producat is dolorem?

CREON. Soror, atrocia mihi Oedipus tuus maritus facere parat
bus malis alterum eligens, aut ex urbe pellere, aut prehensum esse.

DIPUS. Fateor: namque eum, uxor, deprehendi malis artibus da-
mi mibi inferentem.

EON. Ne vita jam fruar, sed diris devotus peream, si tibi quid
ex iis, quae me fecisse criminaris.

CASTE. O per Deos, crede ista, Oedipe, maxime quidem iusju-
m, cujus testes Deos advocat, reveritus, tum vero me quoque,
ipse qui adsunt tibi.

ORUS. Obtempera volens prudensque, ô rex, obsecro.

DIPUS. Qua in re, quaeso, vis me tibi morem gerere?

ORUS. Hunc neque olim dementem, nunc autem juramenti san-
ctum, munitum, reverere.

DIPUS. Scin' vero quid petis?

ORUS. Scio.

DIPUS. Declara mihi ergo quid cogitas.

ORUS. Ut amicum, qui se jurisjurandi religione obstrinxit, incerti
reus reum ne peragas, causa haud cognita.

DIPUS. Hoc jam scito, te, quum hoc cupis, nihil minus cupere
quam mortem aut exilium.

ORUS. Minime sane; Deorum omnium principem Deum Solem
oro. Sed Diis hominibusque invisus, pessimis exemplis peream, si
nam hujus cogito. At mihi infelici animum excruciat patriae calamita-
tibus, ut fieri solet, miseria, si prioribus malis ista accedant a vobis orta.

DIPUS. Abeat igitur ille, etiamsi me funditus perire oporteat, aut
tantum omnibus vi ex hac urbe ejici. Tua enim, non illius, misera-
tione commoveor. At ille, ubicumque fuerit, odio habebitur.

EON. Gravate quidem et ingratis tuis te cedere manifestum est:
nam ira deferbuerit, tu te ipsum oderis. Talia enim ingenia sibi ipsis
sunt sane quam molesta.

DIPUS. Quin igitur me dimittis, ac foras abis?

EON. Abibo, durum te et injustum expertus, hisce vero justus
sum.

ORUS. Mulier, quid cessas hunc intro abducere?

CASTE. Postquam cognovero quid istud sit jurgil.

ORUS. Coorta est incerta suspicio de sermonibus: mordet autem
nam vel falsa criminatio.

JOCASTE. Ipsisme ab ambobus?

CHORUS. Scilicet.

JOCASTE. Et quis erat sermo?

CHORUS. Satis mihi quidem, satis, in hac civitatis calamitate, ubi desit contentio, ibi subsistere.

OEDIPUS. Viden' quo progrediare, tametsi vir es bonus, quam meum frangis et hebetas?

CHORUS. O rex, dixi quidem non semel tantum, scito me mentem, omnisque expertem consilii merito habitum iri, si me abs te, qui caram meam patriam, e calamitatis fluctibus emergentem, lenitem, prospero cursu direxisti: ita nunc quoque, si potes, tranquillum nos deducito.

JOCASTE. Per Deos dic mihi quoque, ô rex, cujus rei gratiam iram conceperis.

OEDIPUS. Dicam: tibi enim a me major quam ab istis habetur sententia: ob Creontem, qualia in me machinatus est.

JOCASTE. Dic, si aperti criminis postulans litem ei moves.

OEDIPUS. Occisorem me esse dicit Laius.

JOCASTE. An ut qui id ipse compererit, an ut qui audierit?

OEDIPUS. Immo vatem scelestum immittens, quippe quem quam sibi temperare quo minus quidquid in mentem venerit, effutiat.

JOCASTE. At tu, omissa omni de istis, quae dicere institui, monitis meis, quaeso, animum adverte, et discere mortalem esse nos, qui divinandi artem vel minimum adtingat. Quod quidem ex te confirmabo, remque in pauca conferam. Laius enim oraculum olim, haud dicam Apolline ab ipso, sed ab ejus famulis, illum ut a filio qui ex me illoque natus foret, occideretur. Atque illum peregrini latrones, ut fama est, interfecerunt olim in trivio: postquam ut natus est, vix tres intercesserunt dies, atque illum patris pedum ligatis, projiciendum famulis mandavit in avio monte. Et illo effectum non dedit, nec ut ille occisor fieret patris, nec ut illa, quam a filio metuebat, nece absumeretur. Talia tamen praefatidicae dictiones, quarum tu rationem nullam habes: si quidem Deus investigari voluerit, ipse illam facile manifestaverit.

OEDIPUS. Quam mihi, ô mulier, istis auditis, fluctuat animus, pe-
que concutitur metu!

IOCASTE. Quanam rursus cura sollicitatus hoc dicis?

OEDIPUS. Videor abs te audiisse Laium occisum fuisse in trivio.

IOCASTE. Scilicet ita ferebatur, necdum haec fama desiit.

OEDIPUS. Et ubi est locus, in quo casus ille accidit?

IOCASTE. Phocis quidem vocatur terra: scissa autem via in unum a
phis et a Daulia coit.

OEDIPUS. Quamdiu vero est, ex quo ista facta sunt?

IOCASTE. Paulo ante quam hujus urbis regnum adeptus es, civitati
e renuntiata sunt.

OEDIPUS. O Jupiter, quid me facere decrevisti?

IOCASTE. Quae haec tibi cura animum mordet, Oedipe?

OEDIPUS. Nondum percontare: verum dic mihi, qua forma fuit Laius,
a tunc erat aetate?

IOCASTE. Procerus fuit corpore, tumque caput ei prima canitie signa-
ur: forma autem tibi non admodum dissimilis erat.

OEDIPUS. Vae mihi misero! meipsum, ut videtur, atrocibus exse-
ctionibus obijci modo insciens.

IOCASTE. Quid ais, obsecro? timeo sane te intuens, ô rex.

OEDIPUS. Nimis male formido, ne oculatus ille sit vates: monstrabis
em clarius, si unum adhuc dixeris.

IOCASTE. Paveo equidem; tamen quae rogabis, si sciam, dicam.

OEDIPUS. Faciebatne cum paucis comitibus iter, an magna satellitum
us, ut viri solent principes?

IOCASTE. Quinque erant simul omnes, et inter hos praeco: rheda
em una Laium vehebat.

OEDIPUS. Heu, heu! haec jam perspicua sunt: sed quis fuit, quae-
conjug, qui vobis haec facta retulit?

IOCASTE. Unus e famulis, qui solus evasit incolumis.

OEDIPUS. Adestne nunc domi?

IOCASTE. Minime sane: nam ex quo inde rediit, et regnum te vidit
iri, Laiumque mortuum, impense me obsecravit, mea pressa manu,
rus se mitterem ad pascendos greges, quo urbis hujus a conspectu es-
quam remotissimus. Adeoque illum ablegavi: dignus enim erat ille
vus qui vel majus hoc auferret beneficium.

OEDIPUS. Qui fieri possit, ut nobis quam celerrime se rursus exhibeat?

JOCASTE. Res in promptu est: sed qua gratia hoc expetis?

OEDIPUS. Metuo, mulier, ne multa nimis dicta sint mihi, ob quae eum cernere velim.

JOCASTE. Sed veniet ille quidem: interea vero digna videor esse, ut ea concedas, quae te male habent, ô rex.

OEDIPUS. Nec hoc tibi denegabo, quum in tantam expectationem sim erectus: cui enim potiori indicarem quam tibi, quandoquidem tuis mihi fortuna contigit?

Mihi pater quidem erat Polybus Corinthius, mater autem Merope Derrica; habebamque inter Corinthios cives vir maximus, antequam ca-
mihi talis accidit, dignus quidem admiratione, non tamen tanta, quod
tam mihi iniecit, sollicitudine. Namque in convivio vir quidam prope
tus nothum me subdititiumque patri vocat inter pocula. Idque ego
ferens, ea ipsa die vix me continui: postridie vero matrem patremque
conveni, remque ex illis quaesivi: at illi audito hoc probro, indignum
exarserunt contra eum qui dictum emiserat. Et ego quidem eorum
mone delectabar; tamen urebat me semper hoc dictum; alta enim
infixum haerebat. Proinde clam patre et matre proficiscor Delphos: et
quidem Apollo dimisit sine ullo responso ad ea quorum gratia veneram.
alia autem misera et atrocia et luctuosa aperte praedixit, fore ut
conculcerem, sobolemque odiosam et intolerabilem hominibus pro-
rem in lucem, patremque, qui me genuisset, occiderem. Et ego
auditis, Corinthiae terrae valedicens, solisque ex astris posthac
cturam facturus, quam longe ab ea recessissem, fugere decrevi, donec
eo pervenirem, ubi numquam scelera et dedecora admittere possem. Quae
tristitia praemonstrarent oracula. Iter autem faciens, adeo locos illos
ubi regem hunc periisse dicis: tibi que, uxor, verum eloquar. Quae
iter pergerem prope illud trivium, ibi obviam mihi simul venere pro-
coque et vir, qualem tu ais, equis juncta rheda vectus, et e vi-
rectorque rhedae et ipse senex submovere voluerunt: tunc ego auri-
qui me trudebat, percussio iratus: at senex, ubi me videt prope
culum incedentem, observans, medium caput duplici stimulo mihi
Non quidem par tulit pari relatum; sed confestim scipione percussus
hac manu, supinus media ex rheda statim devolvitur: perimo quod

diversos simul. Si autem ignoto illi viro aliquid cum Laïo commune est, quis me est miserior? quisnam esse possit magis invisus Diis? quem illi hospitum neque civium licet domo recipere, neque adloqui; sed caedibus pellere jubentur: atque alius nemo fuit, quam ego, qui mihi met diras has imprecatus sum. Totum autem mortui meis ipsius manibus contamino, per quas perii. Nonne sceleratus sum? nonne totus imitatus? quandoquidem exulare me oportet, mihiq[ue] exulanti nec meos est videre, nec in patriam pedem ferre; aut matri meae connubio regi me oportet, et patrem occidere Polybum, qui me genuit et educavit. Nonne qui ab immiti daemone haec mihi destinata judicaret, recte utiret? Ne, quaeso, ne, ô Deorum sancta numina, videam hunc diem; sed prius ex mortalium oculis evanescam, quam contigisse mihi videam tum tam foedae labis.

CHORUS. Haec quidem nobis, ô rex, tristia sunt: sed donec rem ex aciente cognoveris, ne desperes.

OEDIPUS. Id reliquum sane est adhuc mihi spei, pastorem illum ut spectem solum.

JOCASTE. Ubi vero aderit, qui fies confidentior?

OEDIPUS. Hoc te docebo: si enim comperietur dicere eadem quae tu, et ego crimen omne effugero.

JOCASTE. Quid vero ex me audisti, in quo momenti sit tantum?

OEDIPUS. Illum dicebas retulisse, Laïum a latronibus occisum fuisse. Sed si nunc quoque eundem dicet numerum, haud sane eum ego occidisti: enim fieri potest ut unus quilibet pro pluribus habeatur. Sed si virum unum solum dicet, tunc manifestum erit facinus illud ad me vergere.

JOCASTE. At scito rem ab illo sic nuntiatam fuisse, nec fas est ei id semel dixit mutare. Civitas enim tota haec audit, non ego sola. Sed rogo a priori si quid deflecteret sermone, non tamen Laïi caedem certo debuit, congruenterque oraculo contigisse ostenderet, siquidem eum illo declaravit gnati mei manu periturum omnino. Atqui eum misellus neutiquam occidit, sed ipse interiit prior. Quocirca vaticiniorum gratiaeque huc neque rursus illuc respexerim.

OEDIPUS. Recte putas: attamen mitte aliquem, qui rure arceat satrapiam, et ne omiseris.

TOM. I.

T

JOCASTE. Mittam ocius: sed quæmus intro: nihil enim faciam, nisi quod tibi gratum fuerit.

CHORUS. Utinam perpetua mihi contingat felicitas, venerandam reveranti sanctitatem verbis et factis omnibus, de quibus propositæ sunt hæc sublimes, coelesti in æthere genitæ, quarum Olympus pater est, nec neque eas mortale genus hominum peperit, neque sane umquam efflebit. Magnus in his inest Deus, neque senio marcescit. Regalis Injuriam parit: rex, ubi temere multis se exsatiavit, quæ nec opportuna nec utilia sunt, illum Injuria summo et abrupto in fastigio impostum, in exitium impellit, unde frustra conatur aufugere. Quod autem salutare futurum est consilium, hoc ne irritum fieri sinat, Deum Deo non desinam umquam præside nisi. Si quis autem factis dicuntur solenter se gerit, ultricem Justitiam non veritus, nec Divum sedens, nerans, male ille pereat, luatque poenas infaustarum delictarum, sed istis non studebit lucris, nec ab impiis abstinebit factis, aut non ut diis manus inferet demens. Quis enim umquam vir istis deditus abstulit stimulos conscientiae arcere poterit? Namque si hæc impia facta hactenus inveniunt, quid me juvat sacris interesse choris? Non amplius libæ crum terræ umbilicum venerandi gratia, nec ad delubrum quædam nec Olympiam, nisi hæc oracula omnibus mortalibus probabuntur. Si & qui imperas, si rite vocaris omnium rector, Jupiter, ne hæc tibi te tuumque immortale semper regnum. Res enim eo redit, ut spectent oracula olim Laïo reddita, nec eis amplius fidem adhibeant: namque Apollo splendet honoribus; pessum eunt divina.

JOCASTE. O urbis hujus principes, in mentem mihi venit Deum adire templa, sumtis in manus hisce velamentis et thure. Nimis enim suspensio animo quarumque curarum aestu fluctuat Oedipus, nec cordatum virum decet, nova ex veteribus colligit; sed cuivis se de modo terrores nuntiet. Quando igitur admonendo nihil promoveo, te, ô Lycee Apollo, qui proximus ædibus nostris accolis, supplex nio hisce cum muneribus, ut piam aliquam solutionem des mali: natorpemus jam omnes, perculsum illum cernentes, ut gubernator navis.

NUNTIUS. Num a vobis, hospites, discere queam, ubi regis sit Oedipi domus? Quin magis ipse ubi sit dicite, si scitis.

CHORUS. Hae sunt quidem illius aedes, et ipse intus, ô hospes: aliter autem haecce liberorum ejus mater.

NUNTIUS. Utinam et ipsa beata sit, et cum beatis usque versetur, ius quum sit perfecta conjux!

JOCASTE. Idem tibi contingat, hospes! dignus enim es bona ob verba: I dic qua gratia venisti et quid nuntiaturus.

NUNTIUS. Bona domuique et marito tuo, mulier.

JOCASTE. Quenam illa sunt? et unde nobis advenis?

NUNTIUS. E Corintho: quod autem dicturus sum, gratum tibi fore timor: quidni enim? tamen et forsitan dolebis.

JOCASTE. Quid rei est? quamnam sic duplicem vim obtinet?

NUNTIUS. Regem creabunt Oedipum terrae Isthmiae incolae, ut illic regatur.

JOCASTE. Quid vero? annon senex Polybus regno potitur adhuc?

NUNTIUS. Non sane, quandoquidem illum mors in sepulcrum condidit.

JOCASTE. Quid narras? an mortuus est Polybus?

NUNTIUS. Si non vera dico, mori non recuso.

JOCASTE. Famula, quid cessas introire, et haec quam celerrime heri scire? O Deorum oracula ubi estis? hunc virum ne occideret metuens in Oedipus e patria profugit: et nunc ille fato suo interiit, nec ab ulla dipe omnino.

OEDIPUS. O carissimum conjugis Jocastae caput, quid me foras huc vocasti?

JOCASTE. Audi hunc virum, et quum audieris, considera veneranda: cesserunt Dei oracula.

OEDIPUS. At hic quis est tandem? et quid adfert mihi?

JOCASTE. Venit e Corintho, patrem tuum nuntiatum non amplius esse Polybum, sed mortuum esse.

OEDIPUS. Quid dicis, hospes? tu ipse mihi rem significa.

NUNTIUS. Si hoc primum oportet me diserte dicere, pro certo scias, et vita cum morte commutata ad plures abiisse.

OEDIPUS. Dolusne eum sustulit, an in morbum incidit?

NUNTIUS. Senilia corpora leve momentum sternere leto solet.

OEDIPUS. Morbo, ut videtur, absumtus est miser.

NUNTIUS. Ita sane, et longo, quod vivendum emensus est, tempore.

OEDIPUS. Vah, vah! quid ergo, uxor, respiciat aliquis fatidicum De-
phis aras, aut in aëre clangentes alites, quibus auctoribus ego perentem
eram patrem meum? Ille vero exstinctus conditus est sub terra: at
qui hic sum ensem in eum non strinxi; nisi forte mei desideno certum
adeoque sic a me occisus dici possit. Ergo jacet apud inferos? Per
abstulitque secum quaecumque edita fuerant nullius pretii oracula.

JOCASTE. Ammon ego ista tibi praedixi pridem?

OEDIPUS. Dicebas quidem; at ego metu transversus agebar.

JOCASTE. Ne ergo quidquam horum posthac in animum inducas?

OEDIPUS. Quî vero thalamum matris vereri desistam?

JOCASTE. Quid metuat homo, quum res humanas omnes ven-
tura, nullius autem rei providentia certa sit? optimum est temer-
ut quisque possit. Tu vero ne metuas cum matre congressus: nam
jam in somniis homines sibi visi sunt cum matre corpus miscere. Quis
qui nihili esse ducit, facillime vitam agit.

OEDIPUS. Recte haec omnia tibi dicta forent, nisi viveret aliter
ter mea: at quando superest, quamvis recte loquaris, fieri non
quin timeam.

JOCASTE. Atqui magnum argumentum est sepulcrum patris.

OEDIPUS. Magnum, intelligo: attamen dum vivit illa, est curam

NUNTIUS. Quaeso, quaenam est illa mulier, quae vobis terrum
jicit?

OEDIPUS. Merope, ô senex, quae cum Polybo nupta fuit.

NUNTIUS. Quid est autem cur illam metuatis?

OEDIPUS. Divinum oraculum, ô hospes, idque horribile.

NUNTIUS. Potestne dici, an nefas est quemvis alium scire?

OEDIPUS. Maxime: dixit enim Apollo olim me cum mea ipsius
concubiturum, et sanguinem paternum manibus meis hausturum.
propter jam olim a Corintho procul habitare coepi: feliciter sane
tamen parentum conspectu frui suavissimum est.

NUNTIUS. Numnam istorum ob metum illinc abiisti exsul?

OEDIPUS. Tum etiam ut patris ne fierem occisor, senex.

NUNTIUS. Quidni ergo te, ô rex, ab hoc timore libero, si
benevolo erga te sum animo?

OEDIPUS. Sane condignam tibi referrem gratiam.

NUNTIUS. Atqui hanc maxime ob causam veni, ut, ubi domum reversus fueris, aliquid mihi facias boni.

OEDIPUS. At numquam parentes meos conveniam.

NUNTIUS. O fili, manifeste apparet, te nescire quod agis.

OEDIPUS. Quomodo, ô senex? per Deos doce me.

NUNTIUS. Si horum gratia a domo refugis.

OEDIPUS. Metuo utique ne mihi Apollo evadat veridicus.

NUNTIUS. Num ne quid piaculi a parentibus contrahas?

OEDIPUS. Hoc ipsum, senex, hoc me semper territat.

NUNTIUS. Nostin', amabo, nullam esse cur timeas causam?

OEDIPUS. Quidni vero, siquidem his parentibus natus sum?

NUNTIUS. Quia genere tibi nullo modo conjunctus fuit Polybus.

OEDIPUS. Quid narras? annon Polybus me genuit?

NUNTIUS. Tantumdem ut ego, et nihilo magis.

OEDIPUS. At quomodo genuisse et non genuisse idem sit?

NUNTIUS. At neque te genuit ille, nec ego.

OEDIPUS. Quare igitur filium me nominabat suum?

NUNTIUS. Quia te olim a manibus meis dono acceperat; hoc scias.

OEDIPUS. Et adeo dilexit acceptum ab aliena manu?

NUNTIUS. Scilicet quia dudum carebat liberis.

OEDIPUS. Tu vero emtum me aliunde, an genitum ex te ei dedisti?

NUNTIUS. Inventum nemorosis Cithaeronis in recessibus.

OEDIPUS. Quanam vero gratia locos illos adibas?

NUNTIUS. Ibi montanis gregibus praefectus eram.

OEDIPUS. Pastor itaque eras mercenarius, erraticam vitam degens.

NUNTIUS. Tuus quidem, ô nate, servator illo tempore.

OEDIPUS. Quid mihi in illa calamitate acciderat mali, quum me caecum feceris?

NUNTIUS. Id articuli pedum tuorum indicare possint.

OEDIPUS. Hei mihi! quid hoc vetus commemoras malum?

NUNTIUS. Vincitos loro trajecto solvi tuos pedes.

OEDIPUS. Monumenta sane illa nactus sum, quibus non est quod glorier.

NUNTIUS. Ita ut ab hoc casu nomen sortitus sis, quod habes.

OEDIPUS. O per Deos, patrisne an matris jussu expositus fui? dic mihi.

NUNTIUS. Nescio: qui te dedit mihi, melius hoc noverit.

OEDIPUS. An ergo ab alio me accepisti, nec ipse invenisti?

NUNTIUS. Non; sed pastor alius tradidit mihi.

OEDIPUS. Quis ille? potin' es mihi hoc declarare?

NUNTIUS. Quidam ex familia Laii dicebatur esse.

OEDIPUS. An ejus, qui hujus urbis rex olim fuit?

NUNTIUS. Maxime: hujus viri ille erat pastor.

OEDIPUS. An vivit ille adhuc, ut videre eum queam?

NUNTIUS. Id vos hujus urbis incolae optime scire potestis.

OEDIPUS. Vestrumne aliquis est, qui hic adestis, qui pastorem non
noverit, quem hic memorat, seu ruri eum, seu hic in urbe conspici
Indicate; nam haec retegi tempus postulat.

CHORUS. Arbitror equidem neminem alium esse, quam rusticum
quem tu modo cupiebas videre: verum hoc omnium optime Jocasta

OEDIPUS. Uxor, cogitasne illum quem modo venire jussimus,
idem esse quem hic dicit?

JOCASTE. Quis autem, quem dixit? ne sis sollicitus, temereque
cta ne meminisse velis.

OEDIPUS. Nequaquam fiet, ut, quum ego ceperim indicari
manifestum non reddam quibus ex parentibus ortus sim.

JOCASTE. Ne, per Deos, si qua tibi vitae tuae cura est, hoc
ras. Satis sit me afflicta esse.

OEDIPUS. Bono animo es: tu enim, etsi a tertia inde usque
apparueri tripliciter servus, nihilo deterior eris.

JOCASTE. Tamen obtempera mihi, obsecro: ne hoc facias.

OEDIPUS. Non obtemperabo: quin ista exquiram certo.

JOCASTE. Atqui benivolo erga te animo, quae optima sunt,
suadeo.

OEDIPUS. Sed optima illa dudum mihi molesta sunt.

JOCASTE. O infauste, utinam numquam resciscas, quis es!

OEDIPUS. Ocius mihi aliquis pastorem huc adducat: hanc autem
opulento gaudere genere.

JOCASTE. Heu, heu, miser! hoc enim solum est, quo te nunc
pellem, nec quidquam aliud a me posthac audies.

CHORUS. Quid, Oedipe, sic uxor abiit, acri concita dolore?
ne ex hoc silentio erumpat mala.

OEDIPUS. Quidquid volet, erumpat: at ego natales meos, etiamsi obscuri sint, cognoscere volam. Illam, quippe quae, ut mulier, spiritus illos gerit, pudet forte ignobilis generis mei. Ego vero me Fortunae filium esse ratus, quae mihi prospera est, infamiae non subito notam. Hac enim matre natus sum; cognati autem menses parvis me magnisque distinguunt rebus. Tali autem quum sim origine, fieri non potest, ut adeo versus deprehendar, ut natales meos investigasse nolim.

CHORUS. Si quid ego conjectura auguror, nec me fallit animus, non, Cithaeron, Olympum testor, non te latebit, simul ac crastina dies splendidum extollet jubar, ut te venerabimur tamquam popularem et alterum et parentem Oedipi, choreisque celebrare nostris, ob beneficium quo reges meos affeceris. Ista tibi, malorum depulsor Apollo, ista sint accipe! Quis te, fili, quis te genuit immortalium? num qua Nympha cum Pane montivago congressa, aut cum Apolline? gaudet enim hic cum nemorosis jugis. An te Cyllenes rex, an Bacchus summos qui colit montes, accepit inventum ab aliqua Nympharum Heliconiadum, quicum flere solet?

OEDIPUS. Si me par est, ô senex, conjecturam facere de homine, si nihil umquam mecum fuit commercii, quem quaerimus dudum, pastorem videre mihi videor. Congruit enim senilis aetas: huicque viro qualis est: maxime vero eos, a quibus adducitur, ut famulos meos agnosco. Sed tu certius hoc noveris, qui forte pastorem illum antea videris.

CHORUS. Novi scilicet, certa res est. Nam vir fuit Laïo, si quis alius, sed, ut pastorem decet.

OEDIPUS. Te primum rogo, Corinthie hospes, num hunc dicis?

NUNTIUS. Hunc ipsum, quem intueris.

OEDIPUS. Heus tu senex, adspice me contra oculos, et responde mihi ea quae te rogabo. Tunc eras olim Laïi?

FAMULUS. Servus eram, non emtus, sed domi educatus verna.

OEDIPUS. Quodnam procurabas opus, quodve fuit tuum vitae genus?

FAMULUS. Greges pascendo maximam vitae partem transegi.

OEDIPUS. Quanam incolebas maxime loca?

FAMULUS. Modo Cithaeronem, modo vicinos saltus.

OEDIPUS. Meministin' ergo hunc virum illic cognovisse?

FAMULUS. Quid rei agentem? ecquem mihi virum memoras?

OEDIPUS. Huncce, qui adest. Aut aliquid cum eo habuisse commercium?

FAMULUS. Non ita, ut subito possim memoriter dicere.

NUNTIUS. Neque hoc mirum est, here. Sed quae excidere, jam et clare in memoriam revocabo. Nam satis scio illum meminisse, quando in Cithaeronis locis, ubi ille duos, ego unum pascebam gregem, convectus est mecum tres totos menses a vere adulto ad Arcturi occasum: haec me autem jam imminente, meam ego in casam pecus coëgi, ille autem in Laii stabula. Ecquid eorum quae dico, sic factum est, anne?

FAMULUS. Vera dicis, etsi a longo tempore.

NUNTIUS. Age, dic jam: meministine, te puerum mihi tunc quendam dedisse, quem educarem ut peculiarem mihi?

FAMULUS. Quid est? quamobrem tu istuc inquiris?

NUNTIUS. Hic ipse est, ô bone, qui tunc erat puer.

FAMULUS. I in malam crucem. Quin taces?

OEDIPUS. Ah, virum hunc ne castiga, senex: tua enim magis, quam illius, dicta castigatore egent.

FAMULUS. Quid vero, optime here, peccavi?

OEDIPUS. Quia de puero nihil indicas, quem ille inquit.

FAMULUS. Nescit enim quod dicit, et temere ista movet.

OEDIPUS. Tu bona cum gratia non dices, sed malo hercle tuo dices.

FAMULUS. Ne, per Deos obsecro, senem me verberato.

OEDIPUS. Non aliquis ocus retortas tergo manus hujus ligabit?

FAMULUS. Infelix ego! sed quare? quid nosse vis?

OEDIPUS. Puerumne huic dedisti, de quo ille inquit?

FAMULUS. Dedi. Utinam vero periissem hac ipsa die!

OEDIPUS. At eo res tibi redibit, nisi verum dixeris.

FAMULUS. Multo etiam magis, si dixerero, periibo.

OEDIPUS. Vir hic, ut videtur, moras quaerit.

FAMULUS. Haud sane ego: nam dudum dixi me dedisse.

OEDIPUS. Unde acceptum? tuumne, an cujusvis alius?

FAMULUS. Haud equidem meum dedi: sed a quodam acceperam.

OEDIPUS. Quonam ab cive hujus urbis, et a qua domo?

FAMULUS. Ne, per Deos, ne, here, plura sciscitare.

OEDIPUS. Peristi, si haec iterum te rogabo.

FAMULUS. Ergo quidam erat ex familia Laii.

OEDIPUS. Num servus, aut quis erat ex illius genere?

FAMULUS. Vae mihi! jam eo res redit, ut horrendum malum mihi endum sit.

OEDIPUS. Et mihi audiendum: attamen audire certum est.

FAMULUS. Illius quidem profecto filius dicebatur esse: quae vero mi est tua uxor optime dixerit, ut se haec habeant.

OEDIPUS. An ergo ipsa tibi puerum tradidit?

FAMULUS. Scilicet, ô rex.

OEDIPUS. Qua gratia?

FAMULUS. Ut eum interficerem.

OEDIPUS. Ipsane, quae pepererat, dura?

FAMULUS. Tristium oraculorum metu.

OEDIPUS. Quorumnam?

FAMULUS. Daturum eum neci suos parentes praedictum fuerat.

OEDIPUS. Cur igitur huic seni puerum tu dedisti?

FAMULUS. Miseritus, here; et quia illum credidi in aliam regionem, unde ipse erat, ablaturum puerum: at ille mala ad maxima servavit. Si enim is es, quem hic dicit, scito te infelicem esse.

OEDIPUS. Hei, hei! omnia jam evadent manifesta. O lux, ultimum: nunc videam! qui aperte natus sum e quibus non oportuit, cum quibus non oportet, consuesco, et quos non oportuit interfeci.

CHORUS. Heu, genera mortalium, quam vos, quamdiu vivitis, eodem in loco, quo nihil, numero! Quis enim, quis homo plus felicitatis obtinet, quam quantum opinione concipit? eamque quum concepit, imen corrumpit. Tuum igitur exemplum habens, tuam fortunam, tuam, quam, ô infelix Oedipe, mortalium neminem beatum praedico; qui tua ingenii solertia ad summum felicitatis culmen evectus es; ô Jupiter! qui perempta curvis unguibus rapace virgine, perplexi carminis rate, contra civium caedes propugnaculum patriae meae exstitisti, unde et meus vocaris, et maximos honores adeptus es, magnis in Thebis imperium obtinens. Nunc autem, ut audio, quis te miserior? quis in aerumnis, quis immani in noxa aequae demersus vitae vicissitudine? O nelytum Oedipi caput! cui unus et idem suffecit portus, quo filius et pater et sponsus excipereris. Quomodo, quo tandem modo paterni te ulci ferre silentio potuere tam diu? Invitum te deprehendit omnia

cernens tempus : damnat inauspicatas pridem nuptias genitoris simul et geniti. O Laïi progenies, utinam te, utinam vidissem numquam! te enim vehementer deploro magnis ejulatibus. Ut vera tamen dicam, recepique spiritum per te, et per te sopivi meos oculos.

INTERNUNTIUS. O hujus urbis dignitate principes, qualia faciem audietis! qualia et videbitis! quantumque haurietis luctum, siquidem serio adhuc vobis curae est Labdacidarum domus! Credo enim neque Istrum, nec Phasin abluere atque expiare posse flagitia quae in hac domo latent, quaeque mox in lucem proferentur, sponte, nec ullo cogente, admissa. Malorum vero ea maxime dolent, quae ultro arcessuntur.

CHORUS. Deest quidem nihil, quin acerbissima sint, quae praemonstravimus: ad illa vero quid ultra nuntias?

INTERNUNTIUS. Ut paucissimis et ego dicam, et vos intellegas, interiit divum Jocastae caput.

CHORUS. O multipliciter miseram! quanam illi causa mortis fuit?

INTERNUNTIUS. Sibimet ipsa. E factis autem quod maxime dolent, abest: non enim rem datur cernere. Tamen, quantum ego memorateneo, audies illius miserae casus acerbos.

Ut enim flagrans ira intra vestibulum se abripuit, recta contendit ad geniales thalamos, comas lacerans utraque manu: ubi autem intro accessit, oclusis foribus, invocavit Laïum jampridem mortuum, antiquorum congressuum memoriam repetens, unde is ortus, a quo perierat ipse, se matrem relinquens suoapte filio infandis nuptiis parituram liberos; deploravitque lectum, ubi duplici flagitio ex marito maritum, liberosque ex liberis peperisset. Quo vero deinde modo perierit, nescio. Clamore enim magno irrupit Oedipus, ob quem non licuit illius inspicere casum: sed in ipsum huc illuc cursitantem oculos intendimus. Impetu enim ferebatur, nos rogans ut gladium sibi daremus, et ubi conjugem non-conjugem, maternumque inveniret geminum arvom suique et liberorum. Furenti autem indicavit Deus nescio quis; nullus enim dixit homo eorum qui aderamus illi. Tum ille horribiliter exclamans, recta, tamquam si viam quis praemonstraret, geminas fores insultat calcibus, funditusque evellit cava claustra, atque in cubiculum irruit, ubi demum conspeximus pensilem mulierem, tortilibus suspendiis implicitam. Ille vero ubi eam videt, horrendum infremens miser, suspensam

estim expedit. Sed postquam misera huius prostrata jacuit, visa horribila consecuta sunt. Namque avulsus ab illius facie aethrae stibulus quibus ubnexa erat, illas attollens oculorum orbes sibi confodit, talia dicens: *illos neutiquam visuros nec quae passus esset, nec quae patrasset mala, sed tenebris mersos in posterum, quos non oporteat, visures, tuosque cuperet ipse, non agnituros.* Talia dum imprecatur, ingemunt alas elevatis palpebris: simulque cruentae pupulae genas rigabant: nec raras lenti sanguinis destillabant guttae, sed ater lacrymarum imber tristoris mistus grandinibus effluebat. Atque ista a duobus, non ab uno tantum, exorta sunt mala, sed viri et uxoris commista calamitas. Antiqua autem felicitas olim quidem vero nomine felicitas appellabatur; at nunc hac ipsa die in gemitus, in noxam, in mortem, in dedecus conversa est: malorum quotquot sunt omnium nomina, nullum hic abest.

CHORUS. Nunc autem miser ille quo in malo versatur?

INTERNUNTIUS. Clamat ut claustra relaxentur, atque ostendat aliquis omnibus Cadmi civibus illum patris occisorem, illum matris — impia loquens, nec a me referenda: quippe qui certus sit semet ex hac terra ejicere, nec amplius manere domi, quibus ipse se devovit, diris obnoxius. Auxilio utique et ductore aliquo indiget: nam vis doloris major est, quam quae tolerari possit. Ostendet autem et tibi: hujus enim januae panduntur claustra: moxque spectaculum videbis ejusmodi, quod vel hosti misericordiam moveat.

CHORUS. O atrox adspectu clades! ô atrocissima omnium, quas mihi videre umquam contigit! Quis te, ô miser, invasit furor? quis Deus majora maximis malis tuae infelici sorti adjecit? heu, heu, infelix! Verum ne quidem intueri te possum, multa licet cupiam sciscitari, multa audire, multaque videre; talem mihi horrorem incutis.

OEDIPUS. Hei, hei, hei, hei, heu, heu miser ego! ubi terrarum feror infelix? vox mihi quonam avolat in auras sublata? ô fortuna quonam evasisti?

CHORUS. In horrendam calamitatem, auditu et visu truce.

OEDIPUS. O tenebrarum quibus me condidi caligo detestabilis, ut me involvis infinita, insuperabilis, et immedicabilis! hei mihi, hei mihi iterum! quam acres praesentium dolorum pungunt me simul aculei, et praeteritorum malorum memoria!

CHORUS. Nec sane mirum est, tot in malis duplicem te luctum et duplicia ferre mala.

OEDIPUS. Io amice! Tu quidem constanti adhuc fide mihi famularis; sustines enim adhuc me caecum curare. Vah! quippe me non lates; sed clare adgnosco, quamvis tenebris obvolutus, tuam vocem tamen.

CHORUS. O quam dira molitus es! quomodo sustinuisti sic oculus corrumpere? quis te impulit Deorum?

OEDIPUS. Apollo, amici, Apollo is fuit, qui mala confecit mea, qui mihi hunc acerbum invexit casum. In oculos involavit mihi nemo, at ipse ego infelix eos confodi. Quid enim adtinebat me videre, cui quidem videntu nihil erat visu suave?

CHORUS. Ita est, quemadmodum tu dicis.

OEDIPUS. Quid tandem, quaeso, amici, superest mihi, quod mihi videre, aut amare, aut cuius adfatus accipere cum voluptate possim? Abducite me ex his locis quam celerrime, abducite, amici, pestem proximam, diris caput devotissimum, mortaliumque omnium invisissimum Diis.

CHORUS. Infelix ob istum animum et calamitatem pariter! quam vellem numquam adgnosisses qui sis!

OEDIPUS. Pereat, quicumque is fuit, qui projecto mihi silvestribus in pascuis saeva pedum solvit vincula, et a morte me liberatum servavit, nulla cum mea gratia! si enim tum periissem, non essem amicus et mihi tanti doloris causa.

CHORUS. Id factum et ego vellem.

OEDIPUS. Tunc neque patris peremptor exstitissem, nec sponsus dicerer illius a qua natus. Nunc vero miser sum, impiorum filius, sobolem suscepi ex ea quae me ipsum peperit: denique si quid usquam pejus est malo malum, id sortitus est Oedipus.

CHORUS. Nescio quomodo tua laudem consilia: praestantius enim foret tibi non omnino esse, quam caecum vivere.

OEDIPUS. Ista quidem non optima ratione sic confecta esse, ne mihi demonstrare contende, neque consule amplius. Nescio etenim, si videns inferos adissem, quibus oculis patrem coram intueri sustinuissem, quibus adeo miseram matrem, quos in duos atrociora admisi scelera, quam quae suspensio lui possint. At, quaeso, jucundumne dices futurum

uisse mihi liberorum adspectum, eo quo progeniti sunt modo, in lucem editorum? haud sane oculis meis umquam. Nec urbem intueri possim, nec moenia, nec Deorum sacra delubra, quibus miserimus ego, solus virorum, qui Thebis versantur, me ipsum pulcherrime privavi, ipse praedicans ab omnibus expellendum esse impium illum, quem Dii ipsi impurum declarassent, et Laii natum semine. Quam ego scelerum meorum labem quum ipse palam revelassem, rectisne oculis hosce intueri poteram? minime sane: sed et auditus fontes, sonique per aures meatus si possent obstrui, non temperassem sic etiam obturare miserum meum corpus, ut caecus simul et surdus essem: quippe sensu carere dulce est in malis. Io Cithaeron, quare me suscepisti? cur non acceptum statim me peremisti, ut numquam hominibus palam facerem unde natus essem? O Polybe et Corinthe, et paterna, ut dicta es, antiqua domus, qualem me pulchritudinis speciem, malorum obductam ulceri, enutriistis? nunc enim et ipse malus, et ex malis natus deprehendor. O trivium, et abdita convallis, saltusque, et angustiae in trium viarum compito, quae paternum meum sanguinem meis ipsius a manibus bibistis, ecquid mei meministis adhuc, quale facinus apud vos patrarim, qualiaque deinde, postquam huc veni, commiserim rursus? O nuptiae, nuptiae, genuistis nos, et postquam genuistis, remisistis idem semen, et in lucem edidistis patres, fratres, liberos, sanguinem cognatum, sponsas, uxores, matresque, et quotquot inter homines turpissima censentur flagitia. Sed, quandoquidem loqui haud fas est, quae factu turpia sunt, per Deos obsecro, quam celerrime me alicubi extra urbem occultate, vel occidite, vel in mare abjicite, ubi non amplius me videatis. Ite, miserum virum ne dedignemini manu contingere; obtemperate, ne formidetis: mea enim mala nullus valet praeter me ferre mortaliū.

CHORUS. At eccum ad ea quae petis commodum advenit Creon, pater quem est et facere et consulere, siquidem solus relictus est tui loco hujus urbis custos.

OEDIPUS. Hei mihi! quonam sermone eum compellabo? quae mihi apud eum merito fides esse possit, qui prius in eum omnimodis repertus sum injurius?

CREON. Non ut derisor, Oedipe, veni, nec ut quidquam tibi exprobreum priorum tuarum calamitatum. Sed si mortaliū non reveremini

CHORUS. Nec sane mirum est, tot in malis
disposita ferre mala.

OEDIPUS. In amare! Tu quidem constas
super his etiam adhuc in caecam curram
et in tenebras, quamvis tenebris obvel

CHORUS. O quam dira molitus
cursum hunc? quis te impulit Deorum

OEDIPUS. Apollo, amici, Ag
qui mihi hanc iterum invenit
et que ego mihi casu confecta
quam videri mihi erat visus

CHORUS. Tu es, quous

CHORUS. Quis malor

videtur aut malis, ante

Antiquis me et deus

videtur, ante caput de

Deus

CHORUS. Eritur

etiam aliquando

CHORUS. Per

et postea meo

et illa est

et in deo

CHORUS

CHORUS

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

OEDIPUS

oportere permittit

amen, ut praeter est rerum

amen

omine Deum consuleis?

fortuna fidem Deo conciliare possit.

et, neque adhaerere, ut eam quae inter ja-

gentis curae: hac enim te tuis officium praec-

et est et postulat paterna haec urbs viventem in-

te me haurire et membris, ubi meus dicitur Ci-

verunt mihi progeniem sepulchrum mater constituit et

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

et in deo

OEDIPUS REX.

ita tenere eas mihi
simas filias au-
misit sobo-

huc
adeste,
entes prius
ô gnatae, re
s fueram. Enim-
ans quam acerba fu-
superest. Quos enim
ipsae vice spectaculi de-
ad nubilem veneritis aeta-
tae, tot et tanta suscipere de-
parentibus vestris vobisque simul
paterem pater vester peremit suum;
ipse satus erat, et ex iisdem suscepit
haec audietis probra. Itane vos quisquam
rus est, ô gnatae; sed videlicet incultas vos
necesse erit. At, ô fili Menoecei, quando quidem
es pater, (nos etenim, qui genuimus, ambo perii-
re mendicas, conjugii expertes, huc illuc errantes,
atae sint; nec pari eas mecum premi calamitate velis:
rum, quas tantillas vides, omnique destitutas praesidio,
n quod ad te adtinet. Adnue, ô generose, daque fidem manu.
em, ô filiae, si per aetatem intelligere possetis, multis commo-
a: nunc vero hoc a me votum habetote, ut, ubicumque opportunum
it, transigatis aevum, vitaeque meliorem sortem nanciscamini, quam
qui vos genuit pater.

CREON. Satis est. Nam quo te luctus abripit? Quin intra domum.

OEDIPUS. Parendum est, etsi jucundum non est quod jubes.

CREON. Omnia enim tempestiva pulchra sunt.

OEDIPUS. Scin ergo qua conditione ibo?

genus, saltem supremi Solis omnium altricem flammam vereamini, et tale piaculum sic apertum exhibeatis, quod neque terra, nec coelestis imber, neque lux ipsa perferet. Sed quam celerrime hunc intro ablucite. Cognatos enim cognatorum mala maxime videre, solosque audire, fas et aequum postulant.

OEDIPUS. Per Deos, quandoquidem meam de te opinionem fefellisti qui vir optimus veneris ad me virum pessimum, obtempera mihi: enim tua, non e mea, loquar.

CREON. Et quidnam est, quod me tam enixe petis?

OEDIPUS. Ejice me ex hac terra, quam ocissime, ut sim ubi mortaliū neminem possim adloqui.

CREON. Fecissem utique, ne nescias, nisi prius a Deo exquiri vellem, quid facto opus sit.

OEDIPUS. At illius omnis patet dictio, nempe oportere patriam me impiumque perimere.

CREON. Sic quidem ista dicta sunt: attamen, ut praesens est rerum status, melius est quaerere quid sit faciendum.

OEDIPUS. Itane ergo de infelici homine Deum consulitis?

CREON. Etenim praesens tua fortuna fidem Deo conciliare possit.

OEDIPUS. Tibi vero mando, teque adhortor, ut eam quae intus praecet, ut tibi videbitur, sepeliri cures: hoc enim te tuis officium praestare decet. Me vero non est ut postulet paterna haec urbs viventem incolam habere: sed sine me habitare in montibus, ubi meus dicitur Cithaeron ille, quem viventi mihi proprium sepulchrum mater constituit: pater, ut, sicut illi me morti destinaverunt, moriar. Quamquam satis certe scio, me neque morbo, neque alio quovis modo periturum fuisse: non enim umquam morti jam traditus, ereptus liberatusque fuisset, nisi ad aliquod atrox malum essem reservatus. Sed fatum meum quae ire coepit, eat. Liberorum autem meorum, marium quidem ne mihi. Creon, curam suscipe: viri sunt: proinde, ubicumque futuri sint, victus penuria non laborabunt: at infelices miserandasque meas filias, quibus numquam seorsum a me mensa adposita fuit; sed quodcumque ego adtingebam cibi, ejus et illae partem accipiebant semper, has tibi curae esse volo: maximeque te rogo, ut mihi permittas manibus meis eas contingere, earumque coram deplorare infortunia. Age, permitte, o rex,

ge, ô generosa stirpe edite; manibus si contingam, ita tenere eas mihi idebor, ut quum visu fruerer. Quid dicam? anne carissimas filias audio fletus fundentes, meique miseritus Creon dulcissima mihi misit sobolis meae pignora? Verumne dico?

CREON. Dicis profecto: ipse enim ego haec tibi praebeo, sciens quam dudum hujus oblectamenti desiderio tenearis.

OEDIPUS. At tibi prospera omnia eveniant, et te studium ob hoc Deus melius custodiat quam me! O filiae, ubinam estis? huc adeste, venite ad hasce meas fraternas manus, quae genitoris vestri nitentes prius oculos, ita uti nunc videtis, concinnarunt: qui vobis, ô gnatae, re nec visa nec cognita, genitor exstiti unde ipse genitus fueram. Enimvero vos deploro, tametsi intueri non possum, cogitans quam acerba futura sit vita, quae vobis inter homines degenda superest. Quos enim civium adibitis coetus, quae festa, unde non ipsae vice spectaculi deflectae domum reversurae sitis? Ast ubi jam ad nubilem veneritis aetatem, quis ille erit, quis audebit, ô gnatae, tot et tanta suscipere dedecora, quae generi inhaerent meo, parentibus vestris vobisque simul exitialia? Quid enim malorum abest? patrem pater vester peremit suum; corpus miscuit cum matre, unde ipse satus erat, et ex iisdem suscepit vos, unde ipse natus est. Haec audietis probra. Itane vos quisquam ducet domum? nemo futurus est, ô gnatae; sed videlicet incultas vos innuptasque male perire necesse erit. At, ô filii Menoecei, quando quidem solus tu illis relictus es pater, (nos etenim, qui genuimus, ambo perimus) ne eas patiari mendicas, conjugii expertes, huc illuc errantes, quum tuae cognatae sint; nec pari eas mecum premi calamitate velis: at miserere earum, quas tantillas vides, omnique destitutas praesidio, praeterquam quod ad te adtinet. Adnue, ô generose, daque fidem manu. Vos autem, ô filiae, si per aetatem intelligere possetis, multis commoverem: nunc vero hoc a me votum habetote, ut, ubicumque opportunum erit, transigatis aevum, vitaeque meliorem sortem nanciscamini, quam qui vos genuit pater.

CREON. Satis est. Nam quo te luctus abripit? Quin intra domum.

OEDIPUS. Parendum est, etsi jucundum non est quod jubes.

CREON. Omnia enim tempestiva pulchra sunt.

OEDIPUS. Scin ergo qua conditione ibo?

CREON. Dices, tuncque sciam, quum audiero.

OEDIPUS. Ut terrae hujus finibus procul me exterminet.

CREON. Quod a me petis, in Deo situm est.

OEDIPUS. At Deis, si quis alius, invisus sum ego.

CREON. Proinde consequeris id ociter.

OEDIPUS. Verumne dicis?

CREON. Quippini? quod enim non sentio, haud loqui solgo tamen.

OEDIPUS. Jam ergo me hinc abduc.

CREON. Vade igitur amissis puellis.

OEDIPUS. Ne quaeso illas a me divelle.

CREON. Ne obtinere cuncta postules: nam quae obtinuisti non
non tibi in commodum vitae cesserunt.

CHORUS. O patriae Thebae incolae, adspicite; hic Oedipus quae
celebrata solvit aenigmata, optimusque vir fuit, qui non favorem
vium nec fortunas respexit, in quantam procellam dirae calamitatis
cidit. Quare observans donec supremum illum diem videris, nonne
qui mortalis natus sit beatum praedices, priusquam vitae tempus
transierit, nihil triste passus.

FINIS OEDIPI REGIS.

SOPHOCLES

SOPHOCLIS
ŒDIPUS COLONEUS.

Гон. I.

V

DRAMATIS PERSONAE.

OEDIPUS.

ANTIGONE.

HOSPES.

CHORUS ATTICORUM SENUM.

ISMENE.

THESEUS.

CREON.

POLYNICES.

NUNTIUS.

SOPHOCLES

ŒDIPUS COLONEUS.

OEDIPUS. *Cæci senis filia Antigone, quænam ad loca, quorumve omnium ad urbem pervenimus? Quis erronem Oedipum hodie exiguis recipiet donis, modicum petentem, et adhuc modico minus accipientem, obque tamen contentum? Namque me aerumnae, et longa aetas, tertio-ue loco generosa animi indoles hæc boni docent consulere. Sed, ò filia, quem hominem vides vel profana in exedra sedentem, vel sacro in luco, ste me et colloca, ut percontemur quo tandem in loco simus. Peregrini tum venimus, ut a civibus edocti, quod facto opus sit, exsequamur.*

ANTIGONE. *O calamitose pater Oedipe, turres quæ cingunt oppidum, tantum videre licet, procul sunt: locus autem hic sacer est, ut manifestis ex indiciis colligo, quippe qui lauro, olea et vitibus crebris consitus est; intus vero frequentes luscinae dulces ore fundunt sonos. Huc conde in hoc rudi saxo; longiorem enim quam pro sene confecisti viam.*

OEDIPUS. *Colloca nunc me et custodi caecum.*

ANTIGONE. *Satis longa consuetudine adsuevi hoc facere, ut me morari opus non sit.*

OEDIPUS. *Potesne, quaeso, certum me facere, quo loco constiterimus.*

ANTIGONE. *Athenas quidem novi; sed locum hunc ignoro. Illud iam nobis dixit rogatus quivis viator. Sed quis hic locus sit, visne ut ingressa exquiram?*

OLDIPUS. *Admodum, filia; idque maxime, num sit habitabilis.*

ANTIGONE. *Atqui habitatus est. Sed abire me non opus esse arbitror: cum enim virum prope nos video.*

OLDIPUS. *Accedentemne huc et festinantem?*

ANTIGONE. *Quin jam praesentem. Itaque quidquid e re tua videbitur, proloquere; nam vir adest, quem dixi.*

OEDIPUS. O hospes, postquam ex hac audivi, quae pro me et pro te videt, te opportunum advenire speculatorem, qui ea nobis expedit, de quibus incerti sumus —

HOSPES. Priusquam plura scisciteris, ex ista sede abi: nam tentilecum, quo intrare nefas est.

OEDIPUS. Quis ergo locus est? Cui Deorum sacer est?

HOSPES. Quem neque tangere, nec habitare fas est. Terribiles enim eum tenent Deae, Terrae et Erebi filiae.

OEDIPUS. Quasnam, audito venerando nomine, invocaverim?

HOSPES. Omnia cernentes Eumenidas eas appellare solet hic populus, sed alia alibi placent.

OEDIPUS. Utinam ergo propitiae me accipiant! quippe ex haec non excessero umquam.

HOSPES. Quid hoc rei est?

OEDIPUS. Signum ad fortunas meas pertinens.

HOSPES. Haud sane privatim te ex hoc loco abigere ausim: sed tibi cives delata rogatio quid facto opus sit.

OEDIPUS. At per Deos te obsecro, hospes, ne me talem mendacem ita despicatui habeas, ut nolis mihi declarare, quae te enixe rogo.

HOSPES. Significa quid velis; non enim a me contemptus eris.

OEDIPUS. Quis hic locus est, obsecro, in quo constitimus?

HOSPES. Quae quidem ego scio, ex me audies omnia. Locus hic quidem totus sacer est; tenet autem eum verendus Neptunus, et hic Deus Titan Prometheus; quodque nunc calcas solum, id terrae hic appellatur aereum limen, Athenarum firmamentum: at vicina arva quae vestrem Colonus praesidem suum gloriantur esse, atque ex eo communem nomine omnes appellati sunt. Haec ita sunt, ut dico, hospes, non magis quam ipso usu nota.

OEDIPUS. Numnam hisce in locis habitant homines aliqui?

HOSPES. Certe, et quidem ab hoc deo nomen habentes.

OEDIPUS. Regnumne quispiam hic tenet, an penes multitudinem imperium est?

HOSPES. Haec loca a rege, qui urbi praeest, gubernantur.

OEDIPUS. Is vero quisnam est, qui jure et viribus dominatur?

HOSPES. Theseus vocatur, Aegaei, qui ante eum regnavit, filius.

OEDIPUS. An ergo aliquis ex vobis nuntius ad eum ire velit?

HOSPES. Nuntiaturusne aliquid, an effecturus ut huc se conferat?

OEDIPUS. Ut parvo pro beneficio magnum lucrum auferat.

HOSPES. Et quid opis ab homine caeco adferri possit?

OEDIPUS. Quae dicturi sumus, caeca non sunt, sed omnia clara et conspicua.

HOSPES. Scin', hospes, quomodo ab errore tibi caveas? si quidem es, videtur, generosus, praeter calamitatem tuam. Istic mane, ubi adparisti, donec ego popularibus hujus pagi, non urbis incolis, haec nunciam: illi enim decernent, utrum oporteat te manere, an hinc abscedere.

OEDIPUS. O filia, anne abiit jam hospes?

ANTIGONE. Abiit. Proinde omnia tibi, pater, liberum est otiose prosequi: nam ego sola adsum.

OEDIPUS. O venerandae, terribiles adspectu Deae, quandoquidem terra est prima hujus terrae sedes ad quam diverti, ne Apollini et mihi sit iniquae. Is enim, quum multas illas mihi praenuntiaret calamitates, me praedixit post longum tempus requiem malorum fore, ubi, quum enissem in fatalem mihi regionem, apud venerandas Deas sede et hospitio exciperer, ibi me finituum esse aerumnosam vitam, cum lucro qui eorum qui me reciperent, cum damno vero eorum qui me ejecissent. Itae autem exitum promisit significatum iri mihi vel terrae motu, vel mitru, vel fulgure. Enimvero haud dubie intelligo, me ad hunc lucum propero a vobis augurio adductum fuisse, vobisque viae ducibus: alioquin haud umquam iter sic temere faciens, in vos primas incidissem, ubi in sobrias, atque in hac veneranda rudi sede consedissem. Quare ibi demum, ô Deae, juxta Apollinis responsa concedite, ut quocumque modo vitam finiam; nisi forte non satis malorum habere videor, qui perpetuis confictor aerumnis, iisque maximis quas humana sors ferat. Sile, ô dulces filiae antiqui Erebi, age, ô quae magna a Pallade nomen habes, Athenarum nobilissima civitas; misereat vos hujus miserrimae umbrae Oedipi: non enim hoc meum pristinum corpus est.

ANTIGONE. Sile. Ecce enim huc veniunt aetate propecti viri, specturi ubi sedeas.

OEDIPUS. Silebo: tu vero me duc ex via et absconde in luco, donec sciero quosnam hi conferent sermones: nam in explorando inest cautio, quae agenda sunt.

CHORUS. Dispice: quisnam erat? ubi moratur? quoniam evasit ex hoc loco erumpens, ille omnium maxime insatiabilis? Videsne eum? insper, inclama ubique. Profecto vagus quis est exterus ille senex. Alioquin inaccessum lucum haud subiisset hunc indomitarum virginum, quas terminare compellare veremur, quasque praeterimus aversis oculis, compressa voce, tacite nobiscum bene ominata cogitantes. Nunc vero aliquem venisse ferunt, nihil ista reverentem, quem ego circumspectans peroramus hemus nondum possum videre, sicubi delitescit.

OEDIPUS. Ille ego adsum: nam, ut aiunt, voce video.

CHORUS. Vah, vah! gravis adspectu, gravis et auditu.

OEDIPUS. Ne me, obsecro, pro legum contemptore habeatis.

CHORUS. Jupiter propulsator! Quisnam hic est senex?

OEDIPUS. Haud sane felicitatis praecipuam sortem nactus, ô dei hujus praesides: et hoc re ipsa ostendo. Alioqui non sic alienis ingressus meos regerem, nec grandis parvo niterer fulcro.

CHORUS. Hei, hei! Caecus ergo es, infelix, et senex, ut confectus est. Sed haud sane, quantum per me licebit, his noxam addes, obsequiis devovearis. Transis enim, transis. Sed ne irruas in taciturnum, herbidum lucum, ubi crater aquae liquati mellis latice miscetur. Quam infelix hospes, diligenter cave: retrocede, abi. Procul jam a limine intro te penetrasti. Audisne, ô aerumnose mendice? si quid me vis, amonesque mecum miscere cupis, e sacro primum loco egredere, et, si fas est omnibus, loquere; prius vero tempera me adfari.

OEDIPUS. O gnata, quo me convertam?

ANTIGONE. O pater, civium moribus congrua facere nos decet, edentes, ut oportet, nec invitos.

OEDIPUS. Adprehende igitur me.

ANTIGONE. Adprehendo autem.

OEDIPUS. O hospites, ne, quaeso, injuria adficiar, quum, ut ut obtemperem, hinc abscessero.

CHORUS. Haud sane te quisquam, ô senex, ex isto, quo conseramus, loco invitum abducat.

OEDIPUS. Ulteriusne igitur adhuc progrediar?

CHORUS. Procede longius.

OEDIPUS. Adhucne?

CHORUS. Promove, puella, ulterius; tu enim quantum velimus intelligis.

ANTIGONE. Sequere hac, sequere, ut potes, infirmo pede, pater, te duco. Peregrinus peregrina in terra sustine, ô miser, quod civitas osum ducit, idem et tu odisse, atque colere quod ipsa colit.

OEDIPUS. Duc me ergo, filia, ut pie nos gerentes dicamus vicissim audiamus, et necessitati ne reluctemur.

CHORUS. Istic consiste, nec ultra hoc limen amplius pedem promove.

OEDIPUS. Siccine?

CHORUS. Satis est, inquam.

OEDIPUS. Num sedebo?

CHORUS. Flexis modice genibus, extremo in saxo obliquus subside.

ANTIGONE. Pater, hoc meum officium est, heî mihi! placide gressus dirigere. Senile corpus in caram meam manum inclina.

OEDIPUS. Heu infelicem calamitatem!

CHORUS. O miser, quandoquidem mihi nunc obtemperas, dic, quis genuit mortalium, quis tam aerumnosus duceris? quamam te patria um esse audiam?

OEDIPUS. O hospites, extorris sum. Sed ne —

CHORUS. Quid est quod renuis, senex?

OEDIPUS. Ne, quaeso, me roges qui sim, nec ultra perge inquirere.

CHORUS. Quid hoc rei est?

OEDIPUS. Calamitosum genus.

CHORUS. Narra, quaeso —

OEDIPUS. Hei mihi! filia, quid dicam?

CHORUS. Quo generatus es semine: paternum nomen ede, hospes.

OEDIPUS. Hei mihi! quid agam, filia? heu!

ANTIGONE. Dic, siquidem ad incitas redactus es.

OEDIPUS. Atqui dicam. Haud enim celare possum.

CHORUS. Diu cunctamini: age, properate.

OEDIPUS. Nostisne Laii quamdam progeniem?

CHORUS. Vah, vah!

OEDIPUS. Genusque Labdacidarum?

CHORUS. Pro Jupiter!

OEDIPUS. Infelicem Oedipum?

CHORUS. Tunc ergo ille es?

OEDIPUS. Ne quem dictis ex meis metum concipe,

CHORUS. Vah, vah!

OEDIPUS. Infelix ego!

CHORUS. Vah, vah!

OEDIPUS. O filia, quid nobis actutum fiet?

CHORUS. Excedite, abite ex hac regione.

OEDIPUS. Sed quae prius promisisti, quî efficies?

CHORUS. Neminem ultio divina manet, qui malum malo reperi-
fraus pro fraude retributa auctori pro gratia dolorem refert. Tu vane
des has linquens, quam ocissime te ex terra mea abripe, ne quod civi-
tati meae negotium facessas.

ANTIGONE. At, ô verecundi hospites, quandoquidem senectus
meum patrem non sustinuistis audire, facta memorantem haud sper-
missa, saltem obsecro, infelicem me miseramini, quae pro mea
supplico, non caecis vos intuens oculis, tamquam si vestro est
prognata essem, ut vos miseri reverentia moveat. In vobis, haud
ac in Deo, spes nostrae resident. Sed agite, adnuite insperatum benefi-
Per ego te, si quid tibi ex animo carum est, obtestor, seu pro
seu uxor, sive possessio, sive Deus. Non enim, quantumvis in
do, reperias hominem, qui, si Deus trahat, possit effugere.

CHORUS. At scito, filia Oedipi, nos vestra calamitate moveri.
pariter huiusque nos misereat: sed Deorum iram timentes nihil
quae tibi modo diximus, mutare possumus.

OEDIPUS. Quid praeclara, quaeso, prodest existimatio, quidve
egregiae decus, quam facta non comprobant? siquidem Athenae
esse religiosissimas, unamque omnium civitatum hospitem malis
servare, unamque opem ferre posse. Mihi vero ubinam ista sunt
postquam me ex ista sede submovistis, me expellit, solius ob
nominis? non enim me ipsum, neque facta mea metuitis. Nam
facta adtinet, sunt illa, satis hoc certo scio, sunt potius homi-
riam passi, quam inferentis, siquidem fas mihi sit vera tibi de
matre et patre, quorum causa me abhorres. Quomodo enim ma-
nio dici possim, qui injuriam ante passus, feci vicissim? adeo
sciens fecissem, ne sic quidem censerer malus. Nunc vero imprae-

quo veni, delatus sum: a quibus vestis praesens non ante. Illi vultus me perdidit. Quapropter implorans per Deos iuvare me. Iungimus. In me priore excitastis e sede, ita servare: et me. Deum hominem habemus, tamen Deos nihili facere valemus. sed melius est hoc agere. In quibus inter mortales pius est, respicere quoque animas. scilicet quoque hominem seminem unquam effugiam investisse. Tu Deorum sacra servamus. Athenarum splendorem ne obscura, facis mihi aliquid. sed in me supplicem fide tua fretum acceperis, libera me et conserva. neque, meum caput adspectu foedum intrens, commenda me adfuit. Tunc enim sacerpiusque, et commoda civibus luce feris. quam autem adit quis auctoritatem habens, qui princeps vester est. tunc audire et ne nulla pernosces; at interea me, quaeso, in me in hunc.

CHORUS. Necesse est, o senex, ut multa responsa secretum consilia tua: haud enim parum in iis esse momenti vides. Sed mihi satis erit, si terrae hujus moderationibus declarabimur.

OEDIPUS. At ubi est regionis hujus rex, hospes?

CHORUS. Paternam urbem habitat. At qui me hac evocavit speculator, eum etiam vocaturus abiit.

OEDIPUS. Ecquam putatis caeci hominis illum curam aut respectum habiturum, ut huc se conferre non gravetur.

CHORUS. Admodum, ubi tuum nomen audierit.

OEDIPUS. Quis vero est, qui hoc ei nuntiabit?

CHORUS. Longa via est: multa autem viatorum dicta solent dispergi, quibus ille auditis, me vide, aderit. Multa enim, o senex, tui nominis fama ubique dimanavit, ut, licet spisso gradu viam ingressus fuerit, tuo audito nomine celeriter adventurus sit.

OEDIPUS. Sed fortunatus veniat suaeque ipsius urbi, et mihi! Quis enim bonus non est sibi ipsi amicus?

ANTIGONE. O Jupiter! quid dicam? quid cogitem, pater?

OEDIPUS. Quid rei est, cara Antigone?

ANTIGONE. Mulierem video prope ad nos venientem, procero equo vectam, cui faciem obumbrat impositus capiti Thessalicus galerus. An ea est? an non est? an fallor animo? et aio, et nego, nec quid credam certum est. Perii! non alia est: permulcet me blandus accedentis adspectus, manifestumque facit solius Ismenes hoc esse caput.

OEDIPUS. Quid dixti, nata?

ANTIGONE. Filiam tuam, meamque me videre sororem. Sed loquentem eam actutum agnosces.

ISMENE. O gemina patris et sororis dulcissima mihi adloquia, cur aegre vos repertos nunc prae dolore aegre adspicio!

OEDIPUS. Venistine, ô filia?

ISMENE. O pater miserabilis adspectu!

OEDIPUS. O sata mecum ex eodem sanguine!

ISMENE. O miserrimum genus!

OEDIPUS. Adesne tandem filia?

ISMENE. Non quidem sine meo labore.

OEDIPUS. Amplexere me, filia.

ISMENE. Amplector simul duos.

OEDIPUS. O hancce et me —

ISMENE. Infelicemque me tertiam!

OEDIPUS. Cur autem venisti, filia?

ISMENE. De te sollicita, pater.

OEDIPUS. Meine desiderio?

ISMENE. Et ut nuntium ipsa tibi adferrem veni cum unico locos famulis fideli.

OEDIPUS. Tui autem adolescentes fratres quid nunc agitant?

ISMENE. Quod agunt, agunt: verum atroci versantur in periculo.

OEDIPUS. Quam prorsus illi ad Aegyptias leges ingenium conformatum habent et vivendi modum! Ibi enim viri intus sedent telam texentes: uxores vero foris quae ad victum pertinent procurant identidem. Sic ex vobis, ô filiae, quos par erat mei curam suscipere, hi domi desident, ut innuptae puellae: vos vero illorum vice propter me infelices aerumnas perpetimini. Et haec quidem ex quo pueritiam egressa est, firmitasque accessit corpori, semper mecum infelix oberrans, senem perducit, saepe quidem per asperas silvas jejuna nudipesque vagans, nec etiam imbres solisque ardores perpessa, posthabetque commoda quibus de frui poterat, ut pater ne victu careat. Tu vero, ô filia, antea quidem domo egressa, clam Thebanis, patri renuntiasti quaecumque de me edita fuerant oracula; custodesque mei fidelis exstitisti, quo tempore patria e terra

pulsus sum. Nunc vero quem rursus nuntium, Ismene, patri adfers? ne tibi fuit domo proficiscendi causa? utique enim haud vacua venis, is hoc scio: vereor ne mihi pavorem nunties aliquem.

ISMENE. Ego quodcunque laboris pertuli, pater, dum investigarem onam in loco versareris, narrare supersedebo: nolo enim male bis affici, aerumnas ferendo, easque rursus memorando. Sed quae infelices intuitus filios exorta sunt mala, ea nuntiatum veni. Prius enim in una consenserant voluntate, Creonti solium concedere, nec inquinare urum, secum reputantes veterem generis labem, qualis tuam occupaverit famulosam domum. Nunc autem a nescio quo Deo immissa, vel scelere ex animo orta, miserrimos incessit atrox contentio, uter principatu quoque potiretur imperio. Ac minor quidem natu priorem aetate Polyten throno submotum patria eiecit. Ille vero, ut vulgo apud nos ferat, Argos profectus exsul, adfinitatem comparat novam, sociamque minorum sibi adjungit manum: ratus scilicet Argivos ultionem suam impientes Cadmi solum continuo occupaturos, seque ab illis ad astra habitum iri. Atque haec, ô pater, haud nudis modo ventilantur sermonibus, sed re ipsa geruntur: tuorum vero laborum si qua Dii miseriti sunt, praenoscere nequeo.

OEDIPUS. Anne ergo unquam opinata es, Deos mei curam aliquam habituros, ut salutem consequar aliquando?

ISMENE. Admodum, pater, editis nuper oraculis freta.

OEDIPUS. Quenam illa sunt? quid futurum significant, filia?

ISMENE. Fore aliquando, ut salutis suae causa te illinc homines mortuum vivumque expetant.

OEDIPUS. Quis vero ab homine ita, ut ego sum, male adfecto jura possit?

ISMENE. In te situm esse illorum robur fatidicae sortes confirmant.

OEDIPUS. Quando amplius non sum, tunc ergo vir insignis fio.

ISMENE. Nunc enim Dii te erigunt; prius autem perdidit.

OEDIPUS. Senem vero erigere frivolum est, qui juvenis concidit.

ISMENE. Atqui scito Creontem idcirco tibi mox adfuturum.

OEDIPUS. Quid facere cogitat, ô filia? rem mihi declara.

ISMENE. Prope terram Thebanam te collocaturi sunt, ut habeant te idem in sua potestate, tu vero ne fines terrae intrare possis.

OEDIPUS. At quae foris jacentis utilitas erit?

ISMENE. Tumulus tuus in peregrino solo illis erit gravis.

OEDIPUS. Vel sine Dei monitu hoc quivis per se facile intelligit.

ISMENE. Ob hanc igitur causam te, prope terrae suae finem
tum, nec ubi tui juris sis, adserere sibi gestiunt.

OEDIPUS. An etiam humo Thebana me contegent?

ISMENE. Sed hoc cognatae caedis non sinit piaculum, pater.

OEDIPUS. Ergo me numquam in sua potestate habebunt.

ISMENE. Ergo hoc erit aliquando Cadmeis grave.

OEDIPUS. Quonam eveniente, ô filia, casu?

ISMENE. Tua ex ira, quando tumulto insistent tuo.

OEDIPUS. Quae dicis autem, a quo audita renuntias, filia?

ISMENE. A legatis Delphos consultum missis.

OEDIPUS. Et haec propter me eventura esse Apollo confirmavit?

ISMENE. Sic aiunt qui Delphis Thebas reversi sunt.

OEDIPUS. Alteruterne haec audivit meorum filiorum?

ISMENE. Uterque pariter, et morunt probe.

OEDIPUS. Itane, his auditis, scelestissimi illi regni cupidinem
desiderio praeponunt?

ISMENE. Doleo equidem haec audiens, fero tamen.

OEDIPUS. At illis Dii neque fatalis hujus contentio-
nis faces exstinguant, et penes me sit istius pugnae exitus, quam nunc conserere
rant, invicem in se arma inferentes: ut neque qui sceptra solenne
munc tenet, iis potiatur amplius, nec qui in exsilium pulsus est, ut
recipiatur denuo; qui quidem parentem me suum, quum ignorans
adeo patria ejiceret, nec retinuerunt, nec tutati sunt; sed iis admo-
nitis domo et fortunis eversus expulsus fui, atque exsul renuntiatus. Et
forte dicas hanc mihi cupienti gratiam tum fuisse a civibus, ut patris
concessam. Haud sane se ita res habet. Nam statim primo die, quum
indignatione flagraret mihi animus, morique dulcissimum esset mihi
lapidibus obrui, nemo comparuit, qui istam mihi expleret cupidinem.
Quum vero temporis lapsu jam omnis dolor mollitus esset, animadver-
susque irae exaestuantis impetu acerbiores me, quam pro delictis, ex
nas de me sumsisse, tunc demum me civitas quidem longo post tem-
pore finibus invitum ejecit; illi vero, patris pulchra soboles, patri q-

ent opem ferre, id praestare renuerunt: sed, quia ne verbulo quæ-
causam meam tueri adgressi sunt, extorris illis et mendicus vagor.
ex hisce virginibus, quantum illis per sexum licet, victum paratum
eo, et securam sedem, et dulcia liberorum ministeria. Illi autem,
e postposito, maluerunt thronos et sceptrā regere, imperioque po-
urbis. Sed numquam me auxiliatorem habebunt, nec umquam Cad-
hujus regni laetum percipient fructum. Hoc ego novi, hujusque
ula audiens, simulque reputans mecum vetera responsa, quæ mihi
a effecta dedit Apollo. Proinde Creontem mittant, qui me arcessat,
si quis alius in urbe pollet viribus: si enim vos, ô hospites, cum
venerandis populi vestri praesidibus Deabus, auxilio mihi velitis
sse, huic quidem urbi magnum sospitatorem comparabitis, meis au-
inimicis malum.

CHORUS. Profecto dignus es, Oedipe, tuque, et virgines hae, mi-
icordia. Quoniam vero hac oratione te servatorem huic urbi polliceris,
te in rem tuam sint, de iis admonitum te volo.

OEDIPUS. O carissime, interpres mihi sis omnia facere parato.

CHORUS. Statue igitur piaculare sacrum Deabus hisce, ad quas pri-
m venisti, et quarum calcasti solum.

OEDIPUS. Quibus modis, ô hospites? docete me.

CHORUS. Primum quidem sacra perenni ex fonte adfer libamina, pu-
admovens manus.

OEDIPUS. Quid vero, quando purum laticem hausero?

CHORUS. Crateres sunt, artificis periti opus, quorum capita gemi-
que ansas cingito.

OEDIPUS. Frondene an lana? aut quonam modo?

CHORUS. Ovis juvenulae lana recens detonsa involvens.

OEDIPUS. Esto: quod vero reliquum, qui me expedire convenit?

CHORUS. Libationes fundere ad orientem solem conversum.

OEDIPUS. An hisce fundam, quas modo dicebas, hydriis?

CHORUS. Ternos quidem liba latices: novissimum vero cratera te-
m effunde.

OEDIPUS. Quonam hunc replebo liquore? hoc quoque me doce.

CHORUS. Aqua mulsa: temetum ne addito.

OEDIPUS. At ubi hoc libamine herbida terra rigata fuerit, quid tum?

CHORUS. Ter novem positis ab utraque manu ramis oleae, his triplica precibus.

OEDIPUS. Haec audire gestio; maxima enim sunt.

CHORUS. Ut eas vocamus Eumenidas, benivolo ut animo supplices accipiant sospitentque, tu quidem ipse pete, aut si quis alius potest secrete et submisce loquens, non elata voce; deinde abi, nec regredi. Et haec si feceris, audacter tibi adstitero: alias metuerem, ô hospes.

OEDIPUS. Auditisne, ô filiae, hosce hospites hujus loci incolae?

ANTIGONE. Audivimus quidem: proinde quod facto opus est agamus.

OEDIPUS. Obire equidem haec non possum; impediior enim tuo malo debilitate et caecitate; vestrum autem altera illuc se confestim administret. Animam enim vel unam, aequae ac mille, piaculum perficere posse arbitror, si benivola adsit. Quare agite, ocius modo me solum ne linquite: haud enim possem desertus ingrediens rensque duce.

ISMENE. At ego sacra haec peractura ibo: locum vero, ubi necessaria omnia inveniam, noscere volo.

CHORUS. In ulteriori hujus luci parte: si qua autem re indiget, est, qui dicet, incola.

ISMENE. Illuc ergo pergam: tu vero, Antigona, patrem hunc Parentibus enim si quis impenditur labor, molestus ille videri non potest.

CHORUS. Grave quidem est sopitum jamdiu malum, ô hospes, citare; tamen audire cupio —

OEDIPUS. Quidnam?

CHORUS. Miserandum inexplicabilem istum dolorem, quo confectus es.

OEDIPUS. Ne, per hospitalitatem tuam quaeso, ista retegas. Illa mihi contigerunt facta.

CHORUS. Late diffusam et nondum desinentem cupio, hospes, fama recte cognoscere.

OEDIPUS. Hei mihi!

CHORUS. Morem gere mihi, obsecro.

OEDIPUS. Heu, heu!

CHORUS. Obtempera: etenim ego, quantum tu vis, facilem me praestabo.

OEDIPUS. Sustinui pessima, hospites, sustinui; at sane in hoc testis mihi sit Deus. Horum nihil sponte admissum fuit.

CHORUS. Sed quonam auctore ?

OEDIPUS. Nefario in toro civitas me inscium nuptiarum irretivit noxa.

CHORUS. Matrisne, ut audio, nefandum torum implesti ?

OEDIPUS. Hei mihi! Mors quidem est hæc audire, ô hospes: hæc autem duæ ex me —

CHORUS. Quid ais ?

OEDIPUS. Filiae, duæ autem noxæ —

CHORUS. Pro Jupiter !

OEDIPUS. Communis matris editæ sunt partu.

CHORUS. Tuæ sunt ergo filiae, simulque patris sorores suæ.

OEDIPUS. Eheu !

CHORUS. Eheu sane. Infinitorum reciprocationes malorum passus es.

OEDIPUS. Gravissima passus sum nec obliviscenda.

CHORUS. Fecisti —

OEDIPUS. Non feci.

CHORUS. Quid ita ?

OEDIPUS. Donum accepi, quod ut in me miserrimum conferret civitas, utinam numquam promeritus fuisset.

CHORUS. Miser, quid ergo ? patrastine caedem —

OEDIPUS. Quidnam id est ? quid sciscitaris ?

CHORUS. Patris ?

OEDIPUS. Papæ ! alterum refricas vulnus.

CHORUS. Interfecisti —

OEDIPUS. Interfeci. Sed est mihi —

CHORUS. Quid, quaeso ?

OEDIPUS. Justa quædam caussa.

CHORUS. Quidum ?

OEDIPUS. Declarabo tibi. Etenim inscius occidi et perdidit: lege autem purus, imprudens hanc noxam subii.

CHORUS. Atqui eccum nobis rex adest Aegei filius Theseus, fama accitus.

THESEUS. Quum ex multorum sermone mihi dudum innotuerit, ventis vulneribus tibi confossos fuisse oculos, facile te, ô fili Laii, nosco; quumque huc iter faciens de te audierim, eo certius nunc te coram mihi adesse. Habitus enim tuus, tuaque miseranda facies,

satis indicant qui sis : tuique miseritus percontari te volo , infelix Oedipe , quidnam a civitate et a me supplici prece petitum venisti , tuque ipse et haec tua infelix comes. Expone quid velis : rem enim admodum difficilem dixeris , quam tibi praestare renuerem. Enimvero memini , hospitem , ut tu nunc es , peregrino in solo educatum fuisse ; pleneque , postquam viribus adolevit aetas , certamina extra patriam obli. periculis objectans caput : ideo neminem , hospes qui sit , ut tu nunc es , aversabor , quin operam ad ejus salutem conferam. Scio enim hominem me esse , nihiloque certiores mihi esse , quam tibi , crastinae huius usuram.

OEDIPUS. Theseu , tua generositas brevi sermone emicuit , ut patris tantum mihi verbis opus sit. Tu enim ipse dixisti , qui sim , et a patre genitus , quaque ex terra venerim , ita ut nihil mihi superaddendum , quam quid velim , et sic oratio tota peracta est.

THESEUS. Id ipsum jam expone , ut liquido sciam.

OEDIPUS. Dono tibi daturus venio meum miserum corpus , adque non aestimandum : at potior est ex eo utilitas , quam formae spectatio.

THESEUS. Quid autem lucri te adferre praedicas ?

OEDIPUS. Tempore suo id rescies : nondum cognoscere licet.

THESEUS. Quando ergo palam fiet commodum ex te oriundum ?

OEDIPUS. Quum ego mortuus fuero , et tu me sepeliveris.

THESEUS. Postrema vitae postulas ; quae vero media sunt , vel oblivione praeteris , vel nihili facis.

OEDIPUS. Quippe media illa eodem mihi conferuntur.

THESEUS. At sane exigua est , quam petis , gratia.

OEDIPUS. Vide tamen : non parvum , non utique , certamen hoc est.

THESEUS. Tuisne liberis , an dicis mihi ?

OEDIPUS. Illi ut in patriam revertar cogere me volunt.

THESEUS. At si id cupiunt , ne tibi quidem exulare honestum est.

OEDIPUS. At ne quidem illi patriam habitare , quando ipse postulat , permiserunt mihi.

THESEUS. O demens , damnosum est irae indulgere , si quis ventum in malis.

OEDIPUS. Ubi me audieris , tunc admone : nunc vero desine.

THESEUS. Doce : non enim , nisi re cognita , me decet loqui.

OEDIPUS

OEDIPUS. Sustinui, Theseu, atrocia super malis mala.

THESEUS. Num veterem illam generis labem innuis?

OEDIPUS. Minime; quandoquidem ista totius Graeciae sermonibus celebrantur.

THESEUS. Quonam ergo graviori, quam pro humana sorte, laboras malo?

OEDIPUS. Sic res habet mihi. Patria mea expulsus sum a meis ipsius; nec umquam mihi concessum redire, utpote parricidae.

THESEUS. Cur, quaeso, te arcesserent, si tibi seorsum habitandum esset?

OEDIPUS. Eo adigit illos divinum oraculum.

THESEUS. Cujusnam mali metum incutiunt Deum responsa?

OEDIPUS. Nempe in fati esse, ut ab hujus terrae caedantur incolis.

THESEUS. At quid futurum est, utrupto foedere mutuis certemus odiis?

OEDIPUS. O carissima Aegei proles, Diis solis datur non senescere, et mori quidem umquam: cetera autem omnia miscet cunctorum domitor empus. Absumitur enim vigor terrae, absumitur et corporis, peritque les, succrescitque perfidia: nec eadem semper adspirat aura nec inter nicos, nec civitati erga civitatem. His enim nunc quidem, illis vero, terjecto tempore, jucunda fiunt amara, rursusque amica. Sic Thebarum si nunc, servato tecum foedere, res in tranquillo sint, infinitum tamen cedens tempus noctes diesque gignit infinitas, in quibus praesentem concordiam, pactamque junctis dextris fidem, leves ob causas dissipant: ubi leto sopitum humoque conditum meum corpus, ossaque olim gida calidum eorum sanguinem bibent; si modo Jupiter est Jupiter, et vis filius Apollo verax. Verum, haud enim jucundum est tacendas res ari, sine me iis immorari, a quibus orsus sum; promissis tuis modo meas, fidemque serves: nec umquam dices Oedipum inutilem loci jus incolam te accepisse, si quidem Dii me non fefellerint.

CHORUS. O Rex, jamdudum hic vir haec et talia commoda huic ter: praestitutum se praedicat.

THESEUS. Quis, quaeso, benivolentia non complectatur talem virum, i primum quidem hospitalis apud nos ara semper communis est? Dein-supplex Dearum ingressus, terraeque huic et mihi tributum haud eximium pendit. Quorum ego religione motus, numquam ejus repudiabo

gratiam; contra autem in hac terra sedem ei praebebo. Sive hic sursus est, hospiti manere, tibi eum tuendum committam; sive suave est recum ire, horum utro voles, per me licet, utere, Oedipe; sic enim tuam opem feram.

OEDIPUS. O Jupiter, talibus viris dignam rependas gratiam!

THESEUS. Quid ergo vis? domumne meam abire?

OEDIPUS. Utinam fas esset mihi! at hic est locus —

THESEUS. In quo quid es facturus? non enim obsistam.

OEDIPUS. In quo eos superabo, qui me ejecerunt.

THESEUS. Uberem praedicas fructum tuae apud nos mansionis.

OEDIPUS. Si quidem promissis tuis stas, dum haec praestitero.

THESEUS. Mea quidem causa confide: numquam te prodam.

OEDIPUS. Haud equidem te juramento, ut infidum, adligabo.

THESEUS. Haud enim sic plus, quam nudo promisso ferres.

OEDIPUS. Quomodo igitur facies?

THESEUS. Cujusnam te rei maxime tenet metus?

OEDIPUS. Venient viri —

THESEUS. At istis curae hoc erit.

OEDIPUS. Vide, si me relinquis —

THESEUS. Ne me quid facto opus sit doce.

OEDIPUS. Timenti ita necesse est.

THESEUS. At meum cor non timet.

OEDIPUS. Nescis quas minas —

THESEUS. Scio equidem te neminem hominem hinc abducturum gratis meis. Multas quidem minas, multaque inania verba ira solet ferre; sed quando mens ad se redit, evanidae abeunt minaciae. Sic etiamsi forte eo processerunt ferociae, ut atrocissima quaeque minatur circa tuam reductionem, longum videbitur, sat scio, nec navis quod huc venientibus emetiendum erit pelagus. Bono igitur te esse summo, vel absque mea providentia, aequum esse censeo, si te huc misit Apollo: tamen etiam me absente, scio tutelam tibi fore nomen meum ne qua laedaris injuria.

CHORUS. Optimam, hospes, equis gaudentis hujus regionis in sinu venisti, candidum Colonom, ubi viridantibus in vallibus maxime fructus querulos fundit modos canora lusciniæ, nigricantem incolens hederæ

terramque Dei frondosam silvam, multiplici pullulantem fructu, solis accessam radiis, tutamque ab omnibus hiemis ventis, ubi bacchans imper Dionysus inambulat, divinarum nutricium comitante coetu. At celesti rore viret in dies semper pulchris conspicuus corymbis narcissus, atque magnarum Dearum coronamentum, auricolorque crocus; nec crentes agrum pererrantes deficiunt fontes Cephisi fluentorum: sed continuus ille quotidie labitur per arva, imbre limpido fecundans gremium terrae: neque Musarum chori regionem hanc perosi sunt, neque etiam ureas habenas tractans Venus. Est autem hic arbor, qualem nec in Asia trita, nec in magna Dorum insula usquam audiui crescere, humana non ictum manu germen, sponte sua enatum, hostilibus armis terrorem injiciens, quod hac in terra maxime pullulat, glaucae liberum nutricis folium laetae: quod quidem neque nunc quisquam, neque olim imperans excindet, manu vastans: semper enim intentus oculus Morii Jovis illud vetur, et caesiis oculis Minerva. Sed et aliud decus hujus metropolis commemorare valeo, munus egregium praevalidi Dei, maximam gloriandi materiam, quod equis praestat et navibus. Tu enim eam, ô Saturnia proles, et Neptune, eo gloriae evexisti, instituto in his primum regionibus rore frenis equos regendi: apta vero remo palmula, manibus in mare directa saltat, quinquaginta Nerei filiarum comes.

ANTIGONE. O maximis laudibus celebrata terra, nunc inclytam illam materiam re comprobare decet.

OEDIPUS. Quid novi est, ô filia?

ANTIGONE. Eccum propius ad nos accedit Creon, non sine satellibus, pater.

OEDIPUS. O carissimi senes, ex vobis mihi nunc certa adpareat salus.

CHORUS. Confide, aderit: etsi enim senex sum, tamen hujus terrae me consenuit robur.

CREON. Viri indigenae hujus terrae incolae, vestro ex vultu video, metum vos aliquem concepisse meum ob adventum: ne me timete, maledicisque parcite vocibus. Venio enim, non ut vi quidquam extorquatur; quandoquidem senex sum, scio autem ad urbem me venire impotentem, si qua alia Graeciae. Sed tantae quum sim aetatis profectus sum, virum hunc persuasurus ad Cadmeam terram me sequi, non minus missu, sed civibus ab omnibus jussus: quia me, ob communionem

sanguinis, magis quam quemquam alium in civitate luctus attingit illius calamitatum. At, ô aerumnose Oedipe, auscultans mihi, redi domum universus te populus Thebanus, ut fas est piumque, vocat, et, ut quæ maxime, ego, quo magis, nisi longe omnium sim pessimus, dolebas ob aerumnas; calamitosum te videns, hospitem, erronem semper mendicum, victuque egentem unica ductum a ministra; quam, ô mater ego! numquam opinatus essem in tam indignam foedamque sortem ductum iri, quo nunc dejecta est, dum te tuumque caput semper mendicato cibo, tam grandis, nuptiarum expers, et cujuslibet ex contemptu contumeliis. Ecquid miserandum probrum, ô me infelicem! in te, in meque, et totum genus? Verum, haud enim mihi datur, quæ manifesta sunt, celare, age, per ego te Deos patrios obtestor, Oedipe, absconde, sponte tua urbem domumque paternam repetens; et humiliter amanter valedicito: promerita est enim: at patria merito plus colat quæ te aluit olim.

OEDIPUS. O ad omnia audax, et e quolibet justo sermone malis producens subdolas, quid hisce me tentas, denuoque capere malis quibus maxime dolerem captus? Ante etenim mihi malis domesticis laboranti, quum volupe esset mihi in exsilium ejici, noluisti volentius ferre hanc gratiam: at ubi ira exsaturatus quievi, vitamque domi dulce fuit mihi, tum expulisti et ejecisti; neque tibi tum sanguinis conjunctio ullo caritatis sensu tentavit animum. Nunc etiam quando vides urbemque hanc benivole me amplecti, et gentem tuam conaris me avellere, aspera verbis mollibus loquens. Quamquam nam hæc voluptas est invito amare? ut si quis tibi enixe flagitante cupias consequi, nihil concedat, nec opem ferre velit; expletum animum habenti, quorum eguisses, tunc donet, quum gratia oblata iam parit gratiam, an inani ex dono voluptatem capias? Atqui tu mihi offers, verbis quidem bona, sed ipsa re mala. Declarabo autem hisce, ut te improbum esse ostendam. Venis abductum me, non meum reducas, sed ut ad confinia me loces, quo urbs tibi sit non a cladibus, quæ ab hac terra impendent. Hæc autem non consequeris, sed te ista manent, illic semper habitans injuriarum mearum ultionis regionis perniciēs. Filiis autem meis terræ meæ tantum sortiri quantum satis sit immorituris. An non melius quam tu res The-

nosse videor? multo quidem, quanto certiores auctores habeo, Apollinemque, et ipsum Jovem, qui illius pater est. Tu vero huc venisti subdole conficta dicturus multo cum acumine; sed hoc ex sermone mala iuferes plura quam commoda. Verum, quandoquidem certo scio me tibi haec non persuadere, abi, nosque sine hîc vivere. Non enim male, ne sic quidem, vivemus, si ita vivere nos juvat.

CREON. Num putas ex hoc tuo consilio majus mihi, quam tibi ipsi, lamennum imminere?

OEDIPUS. Mihi quidem jucundissimum est, si tu neque me persuadere potes, nec hosce qui adsunt.

CREON. O miser, ne longum quidem tempus docuit te sapere, sed in senectute etiam noxium te dementia facit.

OEDIPUS. Lingua tu acer es: at probum esse neminem ego censeo, qui ex omni caussa recte velit dicere.

CREON. Aliud est multa loqui; aliud, opportuna.

OEDIPUS. Quam haec tu breviter et opportune dicis!

CREON. Haud sane, si cui eadem est mens, quae tibi.

OEDIPUS. Abi, dicam enim horum etiam nomine, neque me observas, hortans ubi habitare me oporteat.

CREON. Antestor hos, non te, qualibus nunc verbis respondes amicis. si te unquam cepero —

OEDIPUS. Et quis me invitis his adjutoribus capiat?

CREON. Certe tu, etiamsi non capiaris, dolebis tamen.

OEDIPUS. Nam quid te moliri hae minae indicant?

CREON. Natarum tuarum alteram quidem modo abreptam ablegavi; alteram autem mox abducam.

OEDIPUS. Hei mihi!

CREON. At mox habebis, quod plores magis.

OEDIPUS. Filiamne meam habes?

CREON. Et hanc habebo haud longum post tempus.

OEDIPUS. O hospites, quid facturi estis? an me prodetis, an abigete scelestum hunc ex hac terra?

CHORUS. Facesse, hospes, hinc ocius: non enim in praesentia quae cis justa sunt, nec quae fecisti antea.

CREON. (*ad Satellites*) Vos hanc jam abducite, si sponte non ibit.

ANTIGONE. Hei mihi miserae, quo fugiam? quod auxilium deum implorabo, aut hominum?

CHORUS. Quid agis, hospes?

CREON. Non adtingam hunc virum, sed istam, quae mea est.

OEDIPUS. O terrae hujus principes!

CHORUS. O hospes, injuste facis.

CREON. Juste.

CHORUS. Qui juste?

CREON. Meos abduco.

ANTIGONE. O civitas!

CHORUS. Quid agis, hospes? non amittes? mox manum meam perieris.

CREON. Abstine manum.

CHORUS. Non equidem a te, si istaec moliris.

OEDIPUS. Civitati enim vim infers, si quid me laedis.

CHORUS. Nonne tibi haec praedixeram?

CREON. Dimitte manibus puellam ocus.

CHORUS. Ne impera, quae imperare fas non est tibi.

CREON. Dimittere te jubeo.

CHORUS. Et ego te abire. Progredimini huc, adeste, adeste. Iae; violatur civitas, violatur civitas mea. Progredimini huc male.

ANTIGONE. Abstrahor infelix, ô hospites, hospites.

OEDIPUS. Ubinam es mihi, filia?

ANTIGONE. Vi coacta abeo.

OEDIPUS. Manus, ô nata, mihi porrige.

ANTIGONE. At non valeo.

CREON. (*ad Satellites*) Quin, vos, istam abducitis?

OEDIPUS. O miser ego, miser!

CREON. Non amplius posthac hisce scipionibus nixus ambulabis: quoniam vincere vis patriamque tuam, et amicos, a quibus ego, tametsi rex sum, haec facio, age vince. Olim enim, sat scio, reges, te et nunc in te male consulere, et antea itidem male consuleris invitis amicis, irae indulgentem, quae tibi semper exitialis est.

CHORUS. Subsiste hîc, hospes.

CREON. Edico ne quis adtingat.

CHORUS. Haud sane te abire sinam, virginibus illis privatus.

CREON. Ergo statim efficies ut majas aliquid civitati tuae sit vindicandum: non enim his solis injiciam manus.

CHORUS. Sed quo te vertes?

CREON. Hunc correptum abducam.

CHORUS. Mirum quid narras.

CREON. Quod tamen mox peractum erit, nisi me rex terrae hujus prohibeat.

OEDIPUS. O vocem impudentem! Numnam tu me tanges?

CREON. Jubeo te tacere.

OEDIPUS. Enimvero ne me hujus loci praesides Deae obmutescere sint priusquam te his adhuc onerem diris, qui mihi, ô scelestissime, tuis jampridem capto solum, quo regebar, oculum vi atripis: quare et ipsum et genus tuum Deorum cuncta cemens Sol det vitam talem, valem ego, exigere in senectute.

CREON. Videtisne haec, terrae hujus incolae?

OEDIPUS. Vident et me et te; atque intelligunt factis me laesum ver-
ste ulcisci.

CREON. Haud sane cohibebo iram; sed vi abducam hunc, licet so-
s sim, et aetate tardus.

OEDIPUS. O me miserum!

CHORUS. Quanta huc audacia venisti, hospes, si putas te haec ef-
fecturum!

CREON. Puto.

CHORUS. Hanc igitur non amplius censeam civitatem esse.

CREON. Justa in causa parvus etiam magnum vincat.

OEDIPUS. Auditis quae loquitur.

CHORUS. Quae vero non perficiet.

CREON. Jupiter hoc sciverit: tu vero arbiter non eris.

CHORUS. Non haec injuria est?

CREON. Injuria; sed ferenda.

CHORUS. O populus omnis, ô terrae principes, adeste propere,
este; namque ultra fas jam transeunt.

THESEUS. Quis hic clamor est? quid rei? quemnam ob metum sa-
ficiantem me ad aras marino Deo inhibetis, hujus Coloni praesidi?

dicite, ut rem omnem sciam, qua gratia huc celerius properi, quae pedibus gratum erat.

OEDIPUS. O carissime, agnovi enim vocem tuam, passus sum ru-
cia ab hoc viro modo.

THESEUS. Quaeenam illa sunt? quis tibi fecit injuriam? effare.

OEDIPUS. Hicce, quem cernis, Creon geminas filias, quod unum
supererat vitae meae subsidium, a me avulsit.

THESEUS. Quid ais?

OEDIPUS. Quae passus sum audisti.

THESEUS. Quin ergo e ministris quispiam abiit quam citissime ad
ad illas, omnem coactus populum, peditem, equitemque, ut, re-
relictis, effusis habenis properent cum in locum, ubi duplex e-
via in unam maxime coit, ne transeant puellae, nec ego deni-
fiam huicce hospiti, vi superatus? abi, ut jussi, ocius. Hunc
ego, si irae indulgerem, qua dignus est, incolumem e manu mea
dimitterem: nunc autem quas ipse leges huc intulit, iisdem, non
tenebitur. Non enim umquam hisce ex oris abibis, nisi prius
reductas palam mihi stiteris; quandoquidem et me, iisque quibus
gnatus es, et patria tua indignum facinus adgressus es; quippe
servantem ingressus civitatem, nihilque nisi ex lege facientem,
spretis iis penes quos est hujus loci publica auctoritas, sic violen-
ruis, abducisque quaecunque vis, tibi per vim subijcis. Et
bem esse putasti vacuum viris, aut domino servientem alicui, cum
hominem esse nihili. Quamquam te Thebae non docuerunt esse
non enim solent injustos viros educare: nec te adprobarent, si re-
te meaque et divina spoliare, vi abducentem miseros supplices. Et
quidem sane, tuam ingressus terram, ne si causas haberem
justissimas, abstraherem abduceremve quemquam, absque regu-
quis ille esset, arbitrio; sed scirem, quo se modo hospes inter-
gerere oporteat. Tu vero tuam ipsius patriam, haud tali dignam
dedecoras; et te longa aetas senem simul reddit, et mente van-
Dixi quidem jam ante, nuncque iterum dico, puellas ut quis
ducat quam celerrime, nisi inquilinus hujus loci fieri per vim
gratius tuis non refugis. Atque haec tibi ex animo pariter et lingua-

CHORUS. Vides quo loco res tibi sit, hospes? Nam reputanti a quibus natus sis, justus esse videris; mala autem patrasse deprehenderis.

CREON. Equidem neque viris vacuum, neque consilii expertem hanc civitatem putans, ut tu rere, ô nate Aegei, ista molitus sum; sed quia iebam neminem horum fore civium, qui tanto erga consanguineos eos accendatur studio, ut vel meis ingratis eos alere velit. Noram praeterea hominem parricidam et scelere pollutum ab iis receptum non iri, c qui incestis ex nuptiis liberos procreasse compertus sit. Talem illis Areopago senatum indigenam esse noram, prudentia insignem, qui non sinit huiusmodi erroneos in hac urbe conversari. Quorum quidem lucia hanc praedam capere aggressus sum: nec sic tamen fecissem, nisi hi ipsi, generique meo diras hic acerbas imprecatu esset: quapropter iniuria lacessitus, hanc aequum censui rependere vicem. Ira enim non senescit; sola morte restinguitur; mortuique soli nullo tentantur dolore. Proinde quodcumque libuerit facies, quandoquidem me solitudo, metui iusta dico, parvum reddit. Attamen, qualiacumque futura sint i facta, etsi hac aetate sum, par conabor referre.

OEDIPUS. O impudentem audaciam! utrum proscindere putas, mentem, an te ipsum hisce conviciis? qui mihi caedes et nuptias, calatatesque ore exprobas improbo, quas ego miser tuli invitus: Diis enim visum est, iratis forte generi nostro veterem ob aliquam culpam. Me in ipsum haud quidquam mali commeruisse arguas, qua gratia haec me meosque admiserim flagitia. Nam doce me, sodes, si quo oraculi responso praedictum fuit patri, peremtum illum iri a filio, quo iure mihi exprobres, qui nec a patre tunc satus, nec a matre conceptus, nec a generatus eram. Si vero natus infelix, ut ego natus sum, cum patre servi manus, eumque occidi, nec quod facinus admitterem, nec in me, sciens; qui mihi quod imprudens nec consulto feci juste vertas tui? Ecquid vero non te pudet, perditae matris meae, quae tua fuero soror, de nuptiis cogere me loqui? quae quales fuerint, mox dicam: enim silentio non premam, quum tu impium hunc sermonem exorsus Peperit enim me, peperit (heu quantum est mali!) ignarum ignara: etque eadem mea deinde liberos, suimetipsius probrum, peperit mihi. um unum saltem hoc mihi constat, te quidem ultro meque et illam urgere conviciis: ego autem eam invitus duxi, invitusque haec loquor.

Sed ne quidem ob has nuptias malus perhibebor, neque ob eam, quae mihi objectas usque, caedem paternam, acerbe exprobras. Unum enim mihi responde solum quod te interrogo. Si quis te, justum illum, cum hic invadens perimere conaretur, quaerereresne utrum pater is esset, qui te vellet occidere, an vero statim ulcisceretur? sane existimo, si quae vitam amas, improbum ulcisceretur, neque quid justum consideras. Talia quidem et ipse incidi in mala, Deis ducentibus; quibus ne quidem patris, si reviviscat, contraria dicturam esse opinor. Attamen enim probus es, sed omnia dictu honesta putans, fanda infandaque, mihi coram his exprobras: et tibi Thesei nomen adulari decorum videtur. Athenarumque urbem, ut quae praeclaris habitetur incolis. Nec mirum quum sic multa laudas, hoc meministi, urbem hanc, si quae avaritia novit honoribus colere, religione omnes antecellere; unde tu super me senemque furto conaris ipsum abducere captivum, raptisque meis aufugere. Quorum ego nunc gratia hasce Deas invocans precibus supplico, ut adsint mihi auxilio, quo discas qualibus haec custoditur urbs.

CHORUS. Bonus est hic hospes, ô rex; sed exitialis premitur calamitas, quae vindice digna est.

THESEUS. Verborum satis est: nam illi quidem raptores propiti nos vero, qui injuria adfecti sumus, hic stamus.

CREON. Quid, quaeso, imbecillo homini, ut faciat, imperas?

THESEUS. Ut illam ingrediaris viam, meque eo deducas: ut, cum in his locis virgines, nostras hospitas, detines, ipse mihi eas exhibeat. Si vero aufugerunt raptores, non est quod laboremus: alii enim sunt qui contento cursu eos persequuntur, quos quod ex hac terra effugerint, numquam illi Diis vota persolvent. Sed praei: adgnosce vero, utrum tenebris ipse, utque venantem te cepit fortuna: dolo enim malo quae stabilia non manent. Neque cujusvis alius hac in re uteris opera: quae ex ea quam nunc ostendis audacia satis intelligo, te nequaquam armisque destitutum ad tantam injuriam inferendam accessisse; sed quid sidium est aliquod, cui tu fidens haec patrast. Hoc vero displicere oportet, nec committere, ut haec civitas uni succumbat viro. Num haec intelligis? an frustra tibi dicta putas quaeque nunc audis, etiam si audisti, quum ista machinaretis?

CREON. Nihil hic mihi dices, quod refellere valeam: domi vero et scimus quid facto opus sit.

THESEUS. Abi modo, et minare quantumvis. Tu vero nobis, Oedipe, hic mane, et confide, me, nisi prius moriar, non desitutum, squam tuarum te compotem filiarum fecero.

OEDIPUS. Bene sit tibi, Theseu, cum ob animum generosum, tum tunc erga nos justam providentiam.

HORUS. Utinam illic adessem, ubi concurrentes infestis armis viri strepum Martem miscebunt, vel ad Apollinea litora, vel ad illa lambus fulgentia, ubi verendis sacris mortales excolunt Venerandae Deae, aurea clavis linguas etiam coërcet ministrorum Eumolpidarum: puto bellicosum Thesea in geminas innuptas sorores cito incursum na haud impari, his in regionibus. An usque ad occiduum petrae illis jugum campestribus ex Oeae pascuis, concitatis equis et curribus, contentent? adparebit terribilis adcolarum Mars, terribile quoque sidarum robur. Cunctis enim ex frenis fulgor emicat; omnesque prout ornatos phaleris equos conscendere, qui equestrem colunt Miner-, marinumque terram ambientem Rheae carum filium. Remne gerunt, tuncantur? Quam praesagit mihi animus mox redditum iri virginem ha passam, acerbisque impetitam injuriis a consanguineis! Conficiet, iciet aliquid hodie Jupiter. Vates sum felicium proeliorum. Utinam, velox columba praepeti concita volatu, aetheriam in nubem sublatus, rum certaminum visu expleam oculos meos! O qui omnia cernis, ter Deorum rex summe, tribuas hujus terrae rectoribus, ut trium-i robore expeditionem hanc, partaque praeda, conficiant; tuque, randa virgo, Pallas Minerva, nec non venatorem Apollinem, soroque maculosos sectantem celeripedes cervos, obsecro geminam opem tes adsint huic urbi et civibus.

vage hospes, speculatorem me haud dices falso augurari: eccas enim las video prope huc rursus se conferentes.

OEDIPUS. Ubi, ubi? quid ais? quid dixti?

ANTIGONE. O pater, pater, quis Deorum tibi praestet, ut fortissimè videas virum, qui nos huc remisit tibi?

OEDIPUS. O filia, anne adestis?

ANTIGONE. Quippe manus hae nos Thesei servarunt, fidorumque co-

III.

OEDIPUS. Accedite, ô filia, ad patrem, et sinite me vestra, ne utinam reditura speraveram, contingere corpora.

ANTIGONE. Quod petis, consequeris; nobis enim cupita patris.

OEDIPUS. Ubi, quaeso, ubi estis?

ANTIGONE. En una ambae accedimus.

OEDIPUS. O carissima germina!

ANTIGONE. Genitori quidquid genuit carum.

OEDIPUS. O fulcra viri —

ANTIGONE. Infelicis sane infelicia!

OEDIPUS. Carissima teneo pignora; neque adhuc omnium erimus, si moriar, vobis adsistentibus mihi. Adplicaminor mihi, utrumque ad latus; adhaerete genitori, finemque imponite solitudini miseræ vagationi, ad quam modo redactus eram: et mihi quæ sunt narrate paucissimis: nam vos, id ætatis, brevis decet sermo.

ANTIGONE. Hic est qui nos servavit: hunc audire oportet, et sic tibi brevis erit mea oratio.

OEDIPUS. O hospes, ne mirere quod animo meo morem nimium, si, liberis meis insperato redditus, produco sermonem. Quod enim gaudium capio, id tuum esse scio et a nemine alio ortum: tu enim servasti, nec quisquam alius mortalium. Proinde digna tibi, ut præmia Dii ferant, ipsique et huic civitati; quandoquidem apud hominum solos pietatem inveni, et æquitatem, verbaque fallere. Haec autem expertus, hisce sermonibus gratum testor animum: tu enim, quæ habeo, per te, nec quemquam alium: et mihi mater, rex, porrige dextram, ut tangam, exosculerque, si fas, tuum. Quamquam quid dico? quomodo infelix ego adtingere postulem, cui nulla suscepta est flagitii macula? haud sane faciam, nec, si dederis velis, sinam. Soli enim mortalium, quos usus edocuit, humanarum oneri adiutando pares sunt. Tu vero istinc mihi salve, posterum mei curam gerito juste, ut fecisti hodie.

THESEUS. Neque si longiori usus es sermone, lætitia adfectus. ceptas hasce tuas filias, demiror, neque si, me posthabito, prior adlocutus es: nihil enim horum nobis grave est. Non enim sermo studemus inclarescere magis quam factis. Idque re ipsa ostendo. enim juratus promisi tibi, senex, horum nihil est in quo fides

verim. Quippe has tibi adduco salvas, illaerasque omnibus quae abatur Creon. At hoc certamine quomodo victoria parta fuerit, quoradinet jactabundum me narrare, quae quidem ipse ex his, qui-
m versaris, rescies. Sed rem, quae mihi modo huc venienti renun-
est, animum adverte, siquidem, parva licet dictu, digna tamen
ratione est. Rem vero nullam negligere hominem decet.

EDIPUS. Quid rei est, fili Aegei? doce me, ut qui sciam eorum
, quae tu audiisti.

HESEUS. Aiunt virum quemdam, haud quidem ejusdem tecum con-
m civitatis, cognatum vero, supplicem nobis ad aram Neptuni sede-
id quam sacra faciebam, quum tumultu hic orto excitatus fui.

EDIPUS. Cujatem esse aiunt, quidve petentem hac supplicatione?

HESEUS. Haud scio, nisi unum: a te enim, ut narrant mihi, exi-
n expetit officium, nec plenum negotii.

EDIPUS. Quodnam? haud enim parvum quid minatur haec sessio.

HESEUS. Illum postulare aiunt, ut sibi liceat ad te accedere et tecum
qui, tum tuto abire, nihilque mali passum, quod huc venerit.

EDIPUS. Quisnam esse possit, qui sic supplex sedet?

HESEUS. Vide, num Argis quis vobis cognatus sit, qui hoc a te
consequi.

EDIPUS. O carissime, ne ultra progredere.

HESEUS. Quid vero est tibi?

EDIPUS. Ne me obsecra.

HESEUS. Quanam super re? dic mihi.

EDIPUS. Sat scio, his auditis, quis ille sit, qui ad aram sedet.

HESEUS. Et quis tandem est, quem dignum reprehensione judicem?

EDIPUS. Filius meus, ô rex, odium, cujus ego sermones ex omni-
maximo cum dolore sustinerem audire.

HESEUS. Quid vero? non tibi audire licet, quaeque nolis, non fa-
? cur audire tibi sic molestum est?

EDIPUS. Invisissima, ô rex, vox illa patris accidit aures, et ne me
edigas, ut invitus haec tibi concedam.

HESEUS. Sed id si flagitat supplex ad aram sedentis habitus, vide
non Dei religio tibi servanda sit.

ANTIGONE. Pater, obtempera mihi, tametsi adolescentula te moneo.

Virum hunc sine suo ipsius animo obsequi, et Deo, sicut cupit; et vobis concedere ut frater veniat. Non enim te, confide, invitum a senibus absterrebunt, quae ille tibi non commoda dixerit. Verba autem ne quid nocuerit? sane consilia recte cogitata verbis declarantur. Gaudere illum: quare, etiamsi erga te scelestissime se gesserit, ne tibi fas est male illi rependere: sed missum eum fac. Sunt et alius mali, et ira acris; sed amicorum blandis adloquiis moniti, mulcentur et leniunturque. Tu vero ne nunc mala illa respectes, quae passim commissa in patrem matremque piacula; quamquam si illa penitus cognoscas, sat scio, quam malus sit irae impotentis exitus. Etenim huius rei haud leve argumentum, quod effossis oculis laesus es. Verum nobis cede: non enim diu decet obsecrare, quod petunt, neque ipsum te par est beneficium accepisse, et acceptum rependere.

OEDIPUS. Nata, vincitis me vestra oratione, ut vobis morem in re mihi permolesta: sit igitur, ut vobis placet. Tantum, hoc quidem ille huc venerit, ne quis vitam meam in sua potestate habere.

THESEUS. Haec semel dixisse satis est: bis audire nolo, senectus libet gloriari; tu tamen salvum te tamdiu scito, dum me Deus quis servet.

CHORUS. Quisquis longiorem vitae sortem, mediocri haud contentus adpetit, ille sinistri esse ingenii, me iudice, censebitur: quando longi saepe dies tristes curas propius admovent; laeta vero non facilius illi contingere, quem immodicam delapsus in cupiditate. Morte quidem impendente, capit satietas; quando senectus huiusmodi citharae et chorearum expers adparuerit, et ad extremum ipsa mortuum non esse, sortes vincit alias omnes: proxima autem est, ubi lucem editus fuerit, eodem redire, unde venit, quam ocissime. Simul ac juvenas adest stultas levitates adferens, quis effugit multos labores? quae non miseria adest? caedes, seditiones, lites, pugnae, invidia: tandem supervenit, odiosa, viribus defecta, morosa senectus, ubi omnia mala malorum pejora cohabitant: in qua hic, non ego solus, Boreale velut litus undique fluctibus hiemeque titur; sic et hunc a vertice insurgentes calamitatum fluctus adsurgunt procellis; hae quidem a solis occasu; illae vero ab ortu, aliae sol medio ex orbe spargit radios, aliae nocturnis splendentibus astris.

ANTIGONE. Atqui ecce nobis, ut videtur, pater, gradum huc comit hospes ille in-comitatus, ora rigans lacrimis.

OEDIPUS. Quis is est?

ANTIGONE. Quem et olim cogitabamus, ipse hic Polynices adest.

POLYNICES. Hei mihi! quid faciam? an mea ipsius mala prius deflorem, puellae, an quae hujus video patris senis? quem peregrina in terra biseum inveni hic ejectum, cum veste tali, cujus inamabili squalore illi adhaerens corpori, membra situ tabefacit; et in capite oculis orbem pexa coma ventis diffunditur: hisque, ut videtur, consimilia habet iseri ventris alimenta. Quae quidem sero nimis cognosco perditissimus o; et testor me pessimum omnium huc venire, qui, ne te victus dederet, providere debuerunt hoc ex aliis ne quaeras. Sed Jovis etiam sidet solio Pudor omnibus in factis; tibi quoque, pater, adsistat. Hominem enim quae peccavimus remedium quidem est; at ea exprobrare nihil amplius adinet. Quid taces? loquere aliquid, o pater; ne me averseris. hunc mihi respondes? sed contemptum ita dimittes, nihil locutus, me clarata quidem irae tuae causa? O viri hujus progenies, meaeque sorores, at vos saltem conamini movere patris morosum os et haud affabile, ne spreto me Dei supplicem ita dimittat absque ullo responso.

ANTIGONE. Dic, o miser, ipse qua gratia veneris. Plerumque enim mo vel oblectationem aliquam, vel offensionem ferens, aut ad misericordiam movens, vel obstinate silentibus vocem aliquam exprimit.

POLYNICES. Ergo eloquar; probe enim tu me communes; primum idem ipsum hunc Deum orans, ut sit adjutor, cujus ex ara me huc nire excitavit hujus terrae rex, a quo data mihi venia dicendique et diendi tuto cum commeatu: haecque ut a vobis, hospites, mihi contigant, et ab hisce sororibus, patreque, impense cupio. Cujus autem gratia venerim, jam tibi volo dicere, pater. Patrio e solo expulsus sum exsilium, quia regio in tuo throno sedere volui pro meo jure, ut in natu sim major. Quapropter me natu minor Eteocles ex urbe pepulit, et ut qui rationum momentis causam vicerit, nec qui se manu factive liorem me esse ostenderit, sed persuasis civibus. Quorum equidem causam in Erinnyis maxime confero, tuarum dirarum testem: quam opinionem confirmant etiam vatum responsa. Postquam enim veni Argos ad regem, Adrastum adeptus socerum, conjuratos socios adjunxi mihi,

terrae quicumque Apiae principes cliuent, florentque bellica laude, et septemgemino exercitu contra Thebas cum his coacto, vel justa patriam moriar, vel horum auctores malorum e terra ejiciam. Sed hactenus. Cur tandem huc me contuli? Dicam. Tibi supplices, ô pater, precor. moturus, mei ipsius causa, sociorumque meorum; qui septem nunc totidem nunc agminibus urbem Thebanam obsidione cingunt: quatuorlicosus Amphiaraus, armis qui primas obtinet, primasque auspiciis secundus Aetolus est Oenei filius Tydeus: tertius Eteoclus Argivorum pater: quartum Hippomedonta misit pater Talaus: quintus Capaneus: riatum suffossam Thebarum urbem statim se vastaturum: sextus Periphaeus Arcas concitus fertur, nomine referens diu servatam olim virginitatem, Atalantæ partu editum se probans: ego vero tuus filius, nevis, irati Genii filius, attamen tuus vocatus, duco intrepidum exercitum ad Thebas exercitum: qui te per hasce tuas filias et tuum pater, obtestamur supplici petentes prece, ut iram gravem mihi reus fratris injuriam ulcisci properanti, qui me expulit, patriæque spoliis. Si qua enim fides est oraculis, utris tu accesseris, horum victoriam prædixit Deus. Per nunc te fontes, perque cognatis jura dantes Deo rogo obsequaris, et remittas iram: quandoquidem mendicus ego et tuus tuque hospes etiam; alios autem observantes peregrina in terra degentem tuque et ego, eandem fortunam sortiti. At is domi regno potitus, miser ego, utrumque nostrum pariter irridens, molliter vivit: quem si consilia mea adjuvabis, facili negotio brevique tempore dissipabo: si in domum tuam te restituam, restituamque me ipsum, illo per voto. Et hæc, si tua voluntas accesserit, gloriari mihi licet; atque ne sospitari quidem valeo.

CHORUS. Huic viro, illius qui misit causa, Oedipe, quodcumque tibi expedire videbitur responde, eumque sic dimitte.

OEDIPUS. At nisi terræ hujus rex Theseus illum huc misisset: responsum ut ferret postulans, haud sane, viri, vocem ille ut meam audiret: nunc vero is honor ei habebitur, abibitque auditis talibus, quæ numquam ejus vitæ lætitiâ adferent. Qui, ô scelus me, sceptrâ et solium quum tenebas, quæ nunc tuus frater Thebanet, tuum ipse patrem hunc expulisti, patriæque extorrem fecisti: pedegisti, ut hac indueretur veste, quam nunc intuens lacrimas, quæ-

eadem miseria coniectus es. Haec vero deploranda mihi non sunt, sed ferenda, quamdiu viventi mihi sedebit animo patricidae tui memoria. Tu enim in has aerumnas me detrasisti; tu me expulisti; tu quoque opera vagus ab aliis mendico quotidianum victum. Quod si non ecce genuissem mihi nutricias filias, haud sane superessem amplius, tua eadem causa: nunc autem haec me servant, meae sunt haec altrices; et viri sunt, non feminae, adjuvantis meis aerumnis: tu vero frater tuus ex alio, non ex me, nati es. Quapropter te Deus intuetur, indum tamen qualem mox, siquidem haec moventur agmina contra beharum urbem. Non enim est, ut oppidum illud evertas; sed prius agmine concides foedatus, simulque frater tuus. Has ego vobis diras antea imprecatus sum, nuncque eas rursus invoco, ut auxilio adsint tibi, quo justum esse intelligatis, parentes revereri, neque eos afficiat contumelia, quod tales quum sitis, caecum habeatis patrem. Hoc enim tu non fecerunt. Itaque tuam sedem tuosque thronos dirae illae occupabunt, siquidem prisca dea Justitia Jovis adhuc adsidet solio, veteres evanescentes leges. Tu vero in malam rem abi, execratus abdicatusque patri, scelus scelestissime, hasque tecum aufer diras, quas tibi imprecor, neque terra patria bello potiaris, nec redeas umquam cavum ad Argos; sed cognata manu cadas, occidasque eum a quo ejectus es. Haec et imprecor, et invoco odiosum Erebum, Tartari tutelarem Deum, ut illuc habitaturum deducat: has quoque Deas invoco, simulque Maronem, qui vobis atrocis illius odii furorem injecit. Atque haec quum auribus abi, atque hinc digressus renuntia Cadmeisque cunctis, et tuis vel fidelibus sociis, tales Oedipum filiis suis rependisse gratias.

CHORUS. Polynices, haud tibi gratulor ob susceptum huc iter; at ac rursus abi, quam potes celerrime.

POLYNICES. Hei mihi! heu infelix iter, quam mihi cessit male! heu ius meos! huncine ergo ut nancisceremur finem ab Argis movimus? ne calamitosum! talem quidem, qualem neque renuntiare tuiquam licet sociorum, nec fas pedem referre; sed tacitum oportet me in hunc um incurrere. Sed vos, ô germanae huius viri filiae, quandequidem vos, quibus me defixit hic pater, audiistis, ne me tamen, per Deos oboro, si quando imprecationes istae exitum sortitae fuerint, vobisque attingat aliqua demum requie, ne me inhonoratum patiamini, sed se-

pultura adficate, sepulcroque solemnia mittite. Sicque vobis ad istam hanc dem, quam ab hoc viro pium ob laborem reportatis, alia non minari cedit ob officium mihi praestitum.

ANTIGONE. Polynices, obsecro te, morem mihi gere.

POLYNICES. Qua in re? dic, ô carissima Antigone.

ANTIGONE. Quamprimum ad Argos converte retro exercitum, et te ipsum civitatemque perditum eas.

POLYNICES. Sed fieri hoc nequit. Quî enim rursus easdem cogam? sim copias, si semel timore correptus fugero?

ANTIGONE. Quid vero necesse est, ô fili, impotenti irae iterum indulgere? Quid te juvabit patriam evertisse?

POLYNICES. Fugere turpe est, meque priorem aetate ita inul fratre.

ANTIGONE. Viden' ergo, ut ipse hujus viri oracula ad exitum per cere properas, quibus vobis necem mutuam praenuntiat?

POLYNICES. Vaticinatur enim quae futura sunt; quo minus illis gratia reconcilianda est.

ANTIGONE. Hei mihi miserae! Quis vero audebit te sequi, qui audiet qualia vir hicce ediderit oracula?

POLYNICES. Adversa non renuntiabimus: boni enim ducis consilio proferre, at infausta silentio premere.

ANTIGONE. Siccine ergo, ô fili, haec tibi decreta sunt?

POLYNICES. Ne me retineas: namque curae mihi erit hoc iter perficere, quamvis infaustum et perniciosum, propter hunc patrem, et Erinnyas. Vobis autem prospera omnia adnuat Jupiter, si mihi illa quae rogo confeceritis; vivo enim non erit amplius quod perire possitis. Jam vero dimittite me, et valete; non enim aura vescentis debitis me posthac.

ANTIGONE. O me miseram!

POLYNICES. Ne, quaeso, me luge.

ANTIGONE. Et quis ruentem te ad praesens letum non lugeat, ô

POLYNICES. Moriar, si fatale est.

ANTIGONE. Ne tu hoc velis, sed mihi obsequere.

POLYNICES. Ne suadeas, quae non decet.

ANTIGONE Atqui miserrima ego, si te privabor.

POLYNICES. Fortuna decernat, utro haec casura sint modo. At Deos ecor, vobis ut nihil umquam eveniat mali: indignae enim estis omnino ovis infortunio.

CHORUS. Novum sane et mirandum mihi acciderit, si infelices casus, os praedixit lumine cassus senex, vis fati ad exitum non perducatur: illum enim divinum decretum habeo, quod frustra editum dicere quaeque videt, videt illa semper tempus: quandoquidem et prius destinata hic viro infortunia novis incrementis in dies cumulans — Insonuit her, ô Jupiter!

OEDIPUS. O natae, natae, utinam, siquis hic adest incola, huc mihi optimum Thesea arcessat!

ANTIGONE. Pater, quid rei est, quod illum advocas?

OEDIPUS. Jovis hoc alatum fulmen ad Orcum me ducet illico. Venite agite, mittite quam primum.

CHORUS. En fragor ingens intonat, fulmina torquente infandum in dum Jove: summi verticis comam horror erigit; animum sternit patris: rursus enim coeleste fulgur coruscat. Quemnam portendit eventum? tonitruo: haud enim umquam emicat temere, nec absque novo quopiam tu. O magnus aether! ô Jupiter!

OEDIPUS. O natae, adest huic viro fatalis vitae exitus, nec amplius effugium.

ANTIGONE. Qui scis? qua ex re istud conjicis?

OEDIPUS. Pulchre novi: sed quam celerrime profectus aliquis regem in terrae mihi adducat.

HORUS. Heu, heu! ecce iterum circumtonat horridus fragor. Prosis esto, Deus, propitius mihi, si quid infaustum huic meae altrici te adfers. Utinam cum pio converser; nec, quod scelestum virum sum, malam gratiam reportem! Jupiter rex, te invoco.

OEDIPUS. An prope adest vir? num adhuc spirantem, filiae, inveniet et compotem mentis?

ANTIGONE. Quid habes, quod illius fidei conceduas?

OEDIPUS. Accepto pro beneficio plenam ei gratiam rependere volo, in pollicitus sum.

HORUS. Eho, eho, ô filii, ades, ades, etsi forte ad aram extremo loci positam maxinum Deum Neptunum placas, venti. Ille enim hos-

pes tibi, civitatique et amicis dignam cupit gratiam rependere pro acceptis beneficiis. Propera, citato cursu veni, ô rex.

THESEUS. Quis iterum a vobis communis resonat clamor, clarusque dem vestrum, manifestus et hospitis? Numquid Jovis fulmen, aut nimbo praecipitavit grando? Deo enim tempestatem ciente, omnia hoc modi expectanda sunt.

OEDIPUS. O rex, optatus advenis; et tibi Deorum aliquis sensit hoc iter.

THESEUS. Quid vero, ô nate Laii, rursus exortum novi?

OEDIPUS. Vita mihi ad exitum inclinat; et antequam moriens, missorum tibi huicque civitati fidem liberare volo.

THESEUS. Undenam, proximi interitus capis praesagium?

OEDIPUS. Ipsi mihi denuntiant Dei, numquam fallentibus praetis signis.

THESEUS. Quomodo ais, ô senex, hoc tibi aperiri?

OEDIPUS. Audita saepius continua tonitrua, crebraque me circumvent invicta manu contorta tela.

THESEUS. Fidem mihi facis: nam multa te vaticinari intelligo, non falsa. Proinde quod facto opus sit declara.

OEDIPUS. Ego docebo, ô nate Aegaei, quae rata tuae urbi nullo senescent aevo. Ad locum enim ipse mox praeibo, nemine manu ducte, ubi me oportet mori. Eum autem indica mortalium nemini, nec latet, nec in qua situs est regione; ut is tibi multorum vice clupe externorumque subsidio arcessitorum militum, contra vicinos sit praesidio. Quae vero arcana sunt, nec palam proferenda, solus tu scies, ubi illuc veneris. Nam neque civium horum ulli dixero, neque his meis, etsi eas diligo. Sed tu solus ea recondita serva, quum finem vitae perveneris, illi tantum aperi, qui summae imperiturus sit; ille vero deinceps, continenterque omnes qui regnatum quisque suo successori indicet. Et sic urbem hanc habitabis Thebae expugnabilem. Quippe civitates innumerae, licet bene institutae, eo declinant, ut aliis injurias inferant. Dii enim acute quidem, de intuentur, quum quis spreta numinis religione ad furorem veniat, quod ne tibi accidat, ô nate Aegaei, cave sedulo. Sed quid ego haec tem edoceam? Locum vero, urget enim me praesens a Deo fatum, et

jam, nec quidquam extimescamus. O filiae, hac sequimini: ego enim vobis vicissim fio novus, ut ipsae antea duces eratis patri. Ingredimini, et ne me adtingite, sed sinite solum me invenire sacrum tumulum, ubi fatale est me hac terra condi. Hac pergite, hac inquam: hac, non me ducit Mercurius animarum deductor, et inferna Dea. O lux, ut splendore careo, mihi quidem antea te frui licuit: at nunc ultimum te contingit corpus meum. Jam enim abeo supremum vitae diem liturus apud Orcum. At, ô carissime hospitum, ipseque et haec terra, quae parentes imperio, fortunati sitis, et in rebus prosperis estote mentes mei mortui, felicitate fruente perpetua.

HORUS. Si fas est mihi tenebrarum potentem Deam, et te precibus erari, rex Manium Aidoneu, precor, ut nec laboriosa, nec dura te defunctus hospes, subeat infera mortuorum arva, quo genus hominum conditur omne. Multa enim nec merita mala postquam te invaserunt, aequum sit, ut te vicissim fortuna benigne respiciat. O infernae, invictaque belua, quam ad postes cubare aiunt, et ex antro conatos ululatus ciere, indomitum Orci custodem . . . quem, ô Terrarum anique progenies, precor ut placide occurras hospiti properanti ad inferas Manium lacunas: te inquam appello, te semper insomnem.

UNTIUS. O cives, quam brevissimis verbis dixero, vobis renuntians disse Oedipum: at quae gesta, quoque modo singula peracta sunt, facile est brevibus expedire.

HORUS. Numnam periit infelix ille?

UNTIUS. Senilem vitam eum reliquisse scias.

HORUS. Quomodo? num divina ope, facillique casu?

UNTIUS. Hoc quidem jam admiratione dignum est. Quo enim modo abiit, et tu, qui aderas, nosti, nemine amicorum ductore, sed ipse omnes ducens. Ubi vero pervenit abruptae ad voraginis limen, aereis amentis ima in terra suffultum, constitit in una ex viis quae in communem coeunt, prope cavum specum, ubi Thesei Pirithoiue manent tum semper foederum monumenta: cujus loci, Thoriciaeque petrae, etque silvestris piri, et lapidei tumuli in medio consedit: deinde exqualidas vestes: tum advocatis filiabus, jussit alicunde sibi adferrent aquae lavacra et libamina: illae autem fragiferae Cereris in contumeliam collem profectae, patris ea mandata celeriter exsequuntur, ipsum-

que lavacris de more et veste exornant. Quum autem omni peractis
 tus esset officio, nec erat quidquam infectum eorum quae mandaverat,
 intonuit quidem Jupiter inferus, auditoque fragore metu dirigerunt
 gines: tum patris ad gemua prolapsae, lacrimas fudere, neque ce-
 miserunt planctus, longosque gemitus. Ille vero, ut sonum deus
 audiit acerbum, amplexus eas lacertis, dixit: *O filias, non est
 est vobis hac in die pater: periire enim omnia mea, nec amplius
 boriosam habebitis mei alendi curam: duram quidem eam fuisse
 filias: sed enim una haec res mollis quidquid id est molestiae: et
 nemo est, qui vos majore, quam ego, persecutus sit amore, quae
 orbatae, quod superest aevi bene exigetis.* Hunc ad modum se
 amplexi flebant omnes crebris singultibus. Ubi autem lugere des-
 imo corde dolorem prementes, erat quidem silentium, quum subito
 audita vox quaedam illum vocavit, cujus metu percussis cunctis
 adrectae steterunt comae: multum enim multisque modis vocabat
 Deus: *Heus, heus, Oedipe, quid cunctamur ire? jampridem
 mora es.* Ille vero simulac sensit se a Deo vocari, jubet ad se
 terrae regem Thesea, qui ubi accessit, dixit: *O carum caput, de
 causa dexteras tuas pristinum pignus filiabus meis, vosque vici-
 o natae, huic date: atque fidem tuam obstringe, te numquam
 sponte proditurum, sed effecturum semper quaecumque mente bene
 ex usu earum fore cognosces.* Ille vero absque lamento, ut vir gen-
 sus, juramento promisit hospiti se illa praestiturum. Quae quum
 cisset, protinus Oedipus invalidis manibus amplexus filias, ait: *O
 generoso animo huic necessitati parentes oportet vos hisce ex huius
 re, neque, quas nefas, postulare ut videatis, et non audienda
 diatis: at abite quam celerrime: adsit tantum Theseus, qui
 rerum praestet, ut omnem eventum videat.* Talia loquentem ex-
 mus simul omnes: largoque fletu rigantes ora gementesque una
 ellis abecessimus: nec dudum abieramus, quum respicientes vidimus
 quidem virum nullibi amplius adesse, ipsum autem regem obtenta
 manu oculos tegentem, tamquam terribili aliqua objecta specie, co-
 sum sustinere non posset. Denique haud longo post tempore videmus
 terram simul adorantem, eademque prece Olympum, Deorum
 invocantem. At quo fato ille obierit, ne unus quidem mortalium di-

aeter Thesea. Neque enim illum Jovis igniferam fulmen confecit, neque arina quaeapiam procella, tunc temporis coorta; sed aut Deorum alius eum deduxit, aut ima dehiscens tellus benigne eum excepit Mammam caligine. Haud enim vir ille gemebundus, nec morbi doloribus exustus occidit, sed, si quis alius mortalium, dignus admiratione. Haec tem quum dicam, si cui videar minus sana esse mente, qui de me ita tiunt, iis haud facile concesserim.

CHORUS. Ubi vero sunt puellae, quique eas deduxerunt amici?

NUNTIUS. Illae non longe absunt: clarus enim lamentorum sonus et eas accedentes indicat.

ANTIGONE. Ah, ah, heu! adest, adest nobis jam, non ut hoc som, absque alia calamitate, lugeamus, nos infelices lucem hausisse: esto patris satu, cujus gratia constanti animo multas variasque pertus aerumnas: ad extremum inenarrabilem malorum speciem inducetur, quae vidimus et passae sumus.

CHORUS. Quidnam id est?

ANTIGONE. Ne cogitatione quidem id assequi licet, amici.

CHORUS. Obiitne?

ANTIGONE. Ita quidem, ut tu lubentissime audias illum interiisse. Quid im? utpote quem nec Mars, nec pontus sustulit; sed caliginosae hiatus ter: apertae lacunae eum absorpserunt incomperto leti genere. Me miseram! his autem exitialis nox oculis oboritur. Qui enim peregrina aliqua in i, aut mari tumido vagantes, difficilem nanciscemur victum?

ISMENE. Nescio. Utinam me sanguinolentus Orcus rapiat, unaque m sene patre miseram morte obruat: mihi enim quae superest vita non t vitalis.

CHORUS. O geminae filiarum optimae, quod sors fert, aequo animo rendum; ne nimium incendite luctum: sors vestra nemini contemnenda.

ANTIGONE. Ergo malorum aliquod est desiderium! Quod enim nequam jucundum videri possit, id tum jucundum erat, quando illum anibus amplectebam. O pater, o care pater, o qui aeternis sub terra nebris involutus es, nec, quum senilem ducebas vitam, inamatus equam fuisti mihi, nec eris posthac.

CHORUS. Perfecit igitur —

ANTIGONE. Perfecit quod voluit.

CHORUS. Quale id est?

ANTIGONE. Qua cupit, hospita in terra mortuus est, apertumque perenni umbra sub humo cubile habet: nec luctum reliquit indeletum. Namque te semper, ô pater, hic meus oculus lacrimis plorat stillantibus: neque scio misera, quomodo queam tam acerbum tui desiderium aberi. Heu! peregrino in solo non debuisses mori; verum ita mihi etiam disertus mortuus es.

ISMENE. O misera! quas me fortuna jam manet ita desertam, omnemque egenam, teque, ô cara . . . sic patre orbatas?

CHORUS. Sed quandoquidem ultimum saltem vitae diem felicitate consuit, desinite lugere, ô carae; miseriarum enim nemo immunis est.

ANTIGONE. Retro absecedamus, soror.

ISMENE. Quidnam facturæ?

ANTIGONE. Desiderium me cepit —

ISMENE. Quodnam?

ANTIGONE. Inferam domum videndi —

ISMENE. Cujus?

ANTIGONE. Patris. Heu me miseram!

ISMENE. Qui vero fas sit eo accedere? nonne vides —

ANTIGONE. Quid ita increpas?

ISMENE. Et hoc, ut —

ANTIGONE. Quid me rursus absterres?

ISMENE. Insepultus obiit, et ab omni conspectu segregatus est.

ANTIGONE. Duc me eo, ibique me interfice.

ISMENE. Hei mihi miserrimæ! ubinam, quæso, posthac detrita, consilii inops, vitam aerumnosa exigam?

CHORUS. Caræ puellæ, ne quid metuatis.

ANTIGONE. At quo fugiam?

CHORUS. Jam antea effugistis, ut ne quid mali accideret vobis.

ANTIGONE. Cogito —

CHORUS. Quid tandem veras animo?

ANTIGONE. Quemodo domum redeamus, plane ignore.

CHORUS. Ne hoc quidem sollicite inquire: laboriosum est —

ANTIGONE. Et antea fuit; siquidem graves nos semper unæ aerumnæ, modo quidem ultra, modo supra modum,

CHORUS. Vasto sane pelago jactamini.

ANTIGONE. Vasto utique.

CHORUS. Id quoque ego fateor.

ANTIGONE. Heu, heu! quo ibimus, ô Jupiter? ad quam enim spem
Deus nunc impellit?

THESEUS. Parcite lugere, puellae: nam quibus mors exoptata conti-
neat, eos deslere non decet: haud enim fas est.

ANTIGONE. O nate Aegæi, ad tua accidimus genua.

THESEUS. Quid vobis, ô puellae, vultis a me fieri?

ANTIGONE. Tumulum patris nostri contueri cupimus.

THESEUS. At fas non est eo accedere.

ANTIGONE. Quid ais, ô rex, Athenarum dominator?

THESEUS. O puellae, interdixit mihi ille, ne quis hos adeat locos,
ne compellet quisquam mortalium sacrum sepulcrum, quo conditus
est. Quae si observarem, dixit me terram hanc prospere semper habi-
tum incolumem. Horum itaque nobis conscius est Deus, et, quod
mia exaudit, Jusjurandum Jovis.

ANTIGONE. At haec si illi placent, iis nos acquiescere par est. Nos
tem Thebas deduc Ogygias, si qua forte fratribus imminentem necem
hibere possimus.

THESEUS. Faciam et haec, et quaecumque alia vobis utilia, eique-
ta facere possim, quem nuper mortuum terra recondit. Non enim
atrigari me decet.

CHORUS. Sed jam quiescite, nec ultra lamentis indulgete. Omnia
in haec omnino sunt rata.

FINIS OEDIPI COLONEI.

NOTAE IN OEDIPUM REGEM.

ARGUMENTI METRICI V. 11. Legitur vulgo soloecē ὅπως κεί-
In uno cod. a prima manu πύθοισαι. Scripserat auctor ὅπως κεί-
Tragico ipso praeunte v. 71.

V. penult. Aldus e codd. dedit :

δισσαῖς τε χερσὶν ἐξανάλωσεν κόρας.

Turnebus vero juxta Triclinium :

δισσαῖτι χερσὶν ἐξιτύφλωσεν κόρας.

In hoc prava est utraque scriptura, quod *geminarium manus* em-
nem inducat, ubi res ipsa *geminos* flagitat *oculos* : ἐξανάλωσι χερ-
σας κόρας. Ducem hic etiam habebat Grammaticus Sophoclem in
tig. 51. διπλᾶς ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτοῦργῳ χερσὶ. In uno codice

κόρας κατησκόλωσεν αὐτὸς ὀμμάτων

πύρραι διπλᾶς ὑπερῆλθις τοῦ φάους.

In quibus videor latentem deprehendisse sinceram lectionem :

πύρραι διπλᾶς ἐξανάλωσεν κόρας.

Hoc scribere debuit Grammaticus ex ipso Dramate 1168. Euripides
miss. 59.

χρησλάτοις πύρρην αἰμάξας κόρας.

Apud eundem Polymestor in Hecuba 1155.

ἐμὼν γὰρ ὀμμάτων,

πύρρας λαβούσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας

κιντούσιν.

Nihil est igitur, quo in dubium vocari possit πύρραι. Quod ad
φλωσεν adinet, glossema est a Triclinio inepte genuino verbo sub-
tum. Vide Valckenarium ad Phoeniss. p. 223.

Disquisitionem quae sequitur de inscriptione Dramatis ad fidem
dedi, rejectis putidis nugis recentissimi nescio cujus Graeculi. La-
versionem subjungere inutile duxi. Facile intelliget quicumque
bus labris graecum sermonem gustarit, quosdam fuisse qui οὐ
ΡΥΙΟΚΕΜ, non ΜΕΓΕΜ drama hoc inscripserint, habita ratio
temporis, quo fuit editum, quam rerum in eo exhibitarum. C

ante alterum Oedipum, quem Sophocles extrema in senectute fecit, scenam inducta fuit haec fabula; et Colonus adiit Oedipus longo aetate postquam se ipsum excaecaverat.

DRAMATIS V. 2. Τίνας ἰδρας ταύδε δοαίετε; id est διὰ τί προσθα-
τε ταύδε τὰς ἰδρας; τί προσχρησάτε ταύταις ταῖς ἰδραις; Vide Oed.
l. 1160. 1166.

3. ἐξιτίμηναι. Male interpretes; coronati. Vertere poterat, instructi.
a coronis erant redimiti; sed manibus ferebant ramos oleae lana ob-
lutos, qui Graecis *ἐρίμματα* vocantur. Sic Chryses Iliadis initio:

*ἐρίμματα ἔχων ἐν χερσὶν, ἐκπέδου Ἀπόλλωνος
χρυσίῳ ἀνὰ σκήπτρῳ.*

72 913. rami isti supplicatorii *εἰφέη* appellantur. Latinis *velamina*.
Iustus Amphitr. I. 1. *Velatis manibus orant.* Ad quem locum vide
interpretes.

10. τίν τρέω. *quare, quamobrem?* Vide Marklandum ad Euripidis
supplices, 147.

11. εἰρέκοντες. Sic unus e Regiis codd. quam lectionem adgnoscit
Ioliastes, male expositam per *παθόντες*. *εἰρέκων* hic valet *petere, cu-
re, orare*, ut Oed. Col. 1094.

12. ἄνυλκτος. Gallice *insensible*. Vide Fragm. inc. XXXI.

16. βαμοῖσι τοῖς σοῖς. Non *aris tibi dicatis*; sed *aris pro foribus tua-
rum aedium positis*. Veterum hic mos notus. Plautus Curcul. I. 1. 71.

Nunc ara Veneris haec est ante horum fores.

onis erat domus, quem consentaneum erat Venerem pro tutelari Dea
re. At plerumque ante aedes Apollinis erant arae τοῦ Ἀγνῆος. Comi-
in Vesp. 875. γαῖτον Ἀγνῆν τοῦ μου προθύρου. Plautus Bacchid. II. 1,

Saluto te, vicine Apollo, qui aedibus

propinquus nostris adcolis, veneroque te.

e El. 637. 1372. Eurip. Phoeniss. 284. 640.

8. ἱερῆς. Atticismum a librariis saepe oblitteratum restitui. In Eurip.
pl. 666. legendum e duobus codd.

ἱεραιῦσι θ' ἱερῆς ἦσαν ἀδωπλισμένα.

, ut vulgo, *ἱεραιῆς*. In Phoenissis 1236. 1255. optimi codicis aucto-
re reposuimus *ἀμολῆς*. In Aj. 189. recte Turnebus edidit *βασιλῆς*,
d in v. 390. adsumi non debebat: sed in El. 690. 709. Attica forma

βραχὺς omnino reponenda erat. — ἥδιον. Sic scriptum oportuit; nec, ut vulgo, ἡδιόν. Bene Valckenarius in Phoeniss. 95a. edidit, ἐν γὰρ ἥδιος. Eustath. ad Iliad. Σ. pag. 1166. ὁ γὰρ ἐν ἡλικίᾳ ἡμῶν παρδίνου, τοῦτο ἐν αἰδεῖσιν ἡδίστοι, οἱ ἡμεῖς, Φασί, γάμου, καὶ μετὰ γυμναστίαις. ὡς δὲ καὶ τρισημιάων ἥδιος λέγεται ὁ ἡδίστος, ἀπογράφου τοῦ 1, Διόνυσος Αἰδώς Φασί. καὶ ἔστι, Φασί, Ἀττικόν. λέγεται ἔτι ἐπὶ παρδίνου τὸ ἡδίστος, καὶ χρῆσις φέρεται εἰς τοῦτο αὐτὰ.

Εἰ μὴ κόρη δέυσαι τὸ εἶδος ἥδιος.

28. σπῆψας. c'. ἐπισπῆψας, Βαρίας ἐμπισών.

29. δῶμα Καδμίδην. Sic plerique codd. et Scholiastes, ut παλαιὸν Καδμίδην. Vulgo utrobique Καδμίδην.

31. ἰσούμενόν σε. gl. ἴσον. σύναπτε δὲ πρὸς τὸ κρήναι.

33. In συμβοῇς βίον intellige quidquid sponte sua hominibus evenire solet; ταῖς συντυχίαις, τοῖς συντηήμασι: in δαιμόνιο βλαπτικῷ quidquid numen Deorum invehit praeter solitum, quidquid fit Deorum interventu. Posterius minus bene interpretatur auctor veteris glossae καταβροχίς, Φιδώσιον. Infra 960. Oedipus quaerit num Polybos mortuus fuerit νόσου βλαπτικῷ, morbi interventu. In Oed. Col. 410. τὴν Φανίαν βλαπτικῷ; cuiusnam interventu? ut recte explicat Scholium. Ad πρώτον glossa: ἦσαν ἐν τῇ εὐρίᾳ μηχανὴν καὶ ἀνταβροχίαν αὐτῶν.

44. τοῖσιν ἐμπείρουσι. gl. τοῖς ἐν πείρᾳ πολλῇ γεγονόσι. ταῖς βλαπτικαῖς τέλῃ. ζώσας, ἀσφαλῆς, ἀδιαπλώτους. Perperam hunc locum ait Triclinius, cui frustra patrocinator Toupius Cur. nov. in Suidam p. 1078. ὡς τοῖς ἐν πείρᾳ γεγονόσι καὶ συνετοῖς καὶ ταῖς συντυχίαις, ἦσαν ταῖς ἀσφαλίαις τῶν βουλευμάτων ὅρῳ μάστιγας ζώσας καὶ οὐκ ἀνταβροχίαις. Codd. notam ad El. 1230.

58. γνωτὰ κοινὰ ἄγνοια. Sic apud Homerum Iliad. Z. 333.

Εὐδὸρ, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνέκασας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. ad quem versum Eustathius p. 645. ἐπιμένει ὁ λόγος ἔχει τὴν κατὰ τὴν ἀλφειοειδήν. ἔτι ὁμοίαν παρὰ τῇ Φιλαμήνῃ Σεφαλαί τὸ, γνωτὰ κοινὰ ἄγνοια. καὶ τὸ, ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερὴς. καὶ τὸ, οὐτε τι τοῦ μὴ ἐκ προμηθεὺς τό τε μὴ βλέπων ἐγώμα. Duo postrema exempla in Electra 929. 1078. Addere poterat ex Ajace 289. ἀκλῆτες, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν κληθείς.

60. Hunc locum imitatus est Argonauticorum poeta II. 631.

αἰὶ δὲ σπείουσιν ἰπ' ἥματι τύχῃα Φυλάσσω,
 ἰξέτι τὸ πρῶτιστον ἱμὴν χάριν ἡγερίδισθε,
 φραζέμενος τὰ ἱκασιὰ· σὺ δ' εὐμαρίως ἀγορεύεις,
 οἷον ἥς ψυχῆς ἀλέγων ὑπερ' αὐτὰρ ἔγωγε
 εἰο μὲν οὐδ' ἤβαιον ἀτύξμαι· ἀμφὶ δὲ τοῖο,
 καὶ τοῦ, ὁμῶς καὶ στίο, καὶ ἄλλων διῶδι' ἱταίρων.

67. πλάνας. Sic B. et Schol. recte ex Atticorum usu. Eurip. Hippol.

4. φρενῶν πλάνον. Helena 541. οὐδ' ἀγύμναστον πλάνας. 783. πόσον
 ἐστὶ τέντεν ἂν νότως ἄλλαν ἰφθείρου πλάνον; Idem in Stobaeo Grotii
 105. πλάνας τε καὶ δῖα προσέειπται. Vide Oed. Col. 1114. Phil. 758.

70. ἱμαντοῦ γαμβρόν. Graecis γαμβροὶ appellantur quicumque per nu-
 x adfinitate juncti sunt; generi, soceri, uxoris fraures, sororum ma-
 : quo postremo sensu, vel etiam generaliori accipiendum in Sarpe-
 nis oratione, qua Hectorem objurgat Il. E. 474.

Φῆς ποῦ ἄτις λαῶν πύλον ἰξέμεν, ἡδ' ἱπικαύμεν,
 οἷος σὺν γαμβροῖσι πασιγῆτοισί τε σοῖσι.

quem locum Eustathius p. 572. γαμβροὶ νῦν μὲν, οἱ ποτὶς οὕτω κα-
 ῖνον. ἡ δὲ τραγῳδία ἐν τῷ, κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς, τοὺς πενθεροὺς
 ἢ, ὡς καὶ αὐτοὺς κατὰ γαμικὴν κηδεύσας συναλλάγμα. καὶ ὁ παρὰ Σο-
 λῆ δὲ Οἰδίπου γαμβρόν ἑαυτοῦ τὸν τῆς Ισκάθης ἀδελφὸν Κρίοντα λέγει,
 ἰξ ἱπικαμβρίας συγγινῇ, ἀλλὰ καὶ μὲν τοὺς κηδεσὶν, κυριολεκτικῶς, αὐτὸν
 ἢ ἐν τῷ, ἀναξέ ἑμὲν κηδεύμα. Sic nominis πενθερός late diffunditur
 ificatio. Vide Lexicon. Sororis maritum notat apud Eurip. Elect. 1295.

8. εἶδε γ' — Sic recte B. et Schol. Perperam a librariis mutatum
 in αἰ δὲ τε, quia prius τ' in εἰς καλὸν σὺ τ' εἶπας, acceperant pro
 At valet τοι. ἀλλὰ τοὺς καλῶς εἶπας σὺ· εἶδε γι ἀργίως — Istud γτ,
 acpe alias, valet γάρ. Praecedentia enim confirmat.

ο. ὦ γάρ, utinam. gl. εἶδε δὴ. Librorum omnium lectio est ἐν τύχῃ
 γτ, quam adgnoscat Eustathius p. 1154. et alibi: et retineri poterat.
 lominus certissima mihi videtur, ut elegantissima est, Marklandi
 ndatio in nota ad Eurip. Suppl. 1145. τῶς, cui respondet in proximo
 α ὥσπερ. Sic in Aj. 840. ὥσπερ — τῶς. In Aeschyl. S. Th. 465.
 ἰ ὑπέρτατα βαζύουσα — τῶς ἐν Ζηνὸς ἰσίδαι κατὰ νῶν. Ibid. 639. τῶς,
 relato ὡς, cujus vicem sustinent verba τὸν αὐτὸν τρόπον. — οὕτως
 en est substantivum pro adjectivo positum, cujus rei apud Poetas,

non Atticos solum, sed quoscumque exempla passim obvia. Vide quoque notavi ad Apollonii *βοτῆραι αὐλῶν* Argon. IV. 1248. ὕβρις αἵμα τιμῆς legitur in Hesiodi *Εργα* 174. Plurima exempla collegit Eustathius in *Odyss.* Δ. p. 1484.

82. οὐ γὰρ ἂν κέρα. Coronati enim soli domum redibant, quod laetae sortes obtigerant. Quocirca bene in scholio additum ἐπὶ τὰ κέρα. Quibus vero vel tristitia nuntiata fuerant, vel domum repetentibus aliud aliquid acciderat, si coronas deponebant. Theseus apud Euripidem *Ερ- pol.* 813. audito uxoris leto :

τί δῆτα τοῖσδ' ἀνίστημαι κέρα
πλετοῖσι φύλλοις, δυστυχὲς διαχρὲς ὄν;

Fabius Pictor legatus a Delphis Romam reversus in senatu dicit *apud Livium* XXIII. 11. *Se iussum ab templi antistite, sicut coronatus esset corona et oraculum adiisset, et rem divinam fecisset, ita coronam navim ascendere, nec ante deponere eam, quam Romam periret.*

85. ἴμὸν κήδυνμα, pro ἴμός κηδεσίης. Sic Eurip. *Orest.* 479.

ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλαος, κήδυνμ' ἴμῶν.

1237. ὦ ξυγγένια πατρὸς ἱμῶν. et *Phoeniss.* 298.

ὦ ξυγγένια τῶν Ἀγώνος τέκνων.

pro ὦ ξυγγενίς. Et sic saepe res pro persona, seu, ut barbare loquuntur, abstractum pro concreto ponitur. Infra 128. τυραννίδος οὐτὶς παύσης, pro τυράννου οὕτω πεισύντος. De hoc schemate plura ad *Antigonam*.

87. τὰ δύσφορ'. Sic codd. omnes, quod diversimode in glossis interpretatur: τὰ δοκούντα σχίσματα. τὰ δυσχερῆ, ἢ γυνὴ ζήτησις τοῦ φονέου. Sic etiam legit Scholiastes, apud quem τὰ δύσφθημα nihil aliud est quam interpretamentum.

95. λέγουμ' ἂν. dicam. Vide ad *El.* 1491.

101. ὡς τήνδ' αἷμα χιμαῖζον πόλιν. Optima est docti viri apud Fabricium emendatio. Libri omnes τὸδ' αἷμα. Verum nondum facta est caedis definitae alicujus personae: proinde ex indole linguae dici non potest ὡς αἷμα χιμαῖζον πόλιν: non vero αἷμα τὸδε, quum nihil praeter ad quod istud τὸδε referri possit. Acute vidit eruditus Britannus τὴνδε mutandum. Accusativus ὡς αἷμα χιμαῖζον absolute positus pro dativo, schema est Atticis scriptoribus perquam familiare. Aristoteles in deperdita fabula :

ἀλλὰ, τὸ εἰς ἑαυτὸν λαθεῖν,
τὸ καὶ τοῦ μου ἐπίστατον.

i, sive nominativus, sive accusativus est, positus est pro τοῦ εἰρη-
ν λαθεῖντος. Vide Gregorium de Dial. Att. VII. XXXV. LXXX. Ka-
rum ad Comici Plutum 277. et quae notavimus ad Ranas 1437.

110. τὸ ζητούμενον ἀλάττω. Terent. Heaut. IV. 2. 8.

Nihil tam difficile 'st, quin quaerendo investigari possiet.

120. ἐξέρου. Gl. ἀντὶ τοῦ μηχανῆν θάη.

134. πρὸ τοῦ θαιέστας. Sic A. D. T. Glossa in primo ὑπὲρ, ὡς πρὸ-
χας ἐπίμαχος. Perperam in impressis πρὸς τοῦ.

138. ἀποσπιδῶ. Attica futuri forma pro ἀποσπιδέσω; de qua vide
ae notavi ad Comici Ranas 296. In Vespis 229.

ἐάν περ ἐγὼ λήθω εἶναι,
πολλῶν δακρυῶν σφραγὶς δακρυῶν.

Schylus Prom. 25.

πάχυνθ' ἔγχευ ἄλλος σπιδῶ πάλη.

i σπιδῶ non praesens est pro futuro, sed purum putum futurum. In
tip. Phoeniss. 616. ἐξελῶν. In Oed. Col. 406. κατασπιδῶσι vera futura
it formae contractae, pro ἐξελάσω et κατασπιδάσωσι. Nihil apud Atti-
ci Poetas frequentius.

142. βῆθ' ἄρα τῷ λαοῦ. Gl. ἀνίστασθε, ἀνάστητε ἀπὸ τῶν καθέδρων. Sedit
enim ad aram pro supplicum more. Vide Oed. Col. 1158.

153. ἐκτέταμαι. Sic libri omnes. Gl. ἔκτους ἐγνήμην, ἢ μετέωρος.
od pertinet quidem ad ἐκπύταμαι, quomodo Poetam scripsisse olim
patet sum. Sic Antig. 1307. ἀνέστην θεῶν. Eurip. Suppl. 89. ὡς θε-
μ' ἀναπύρεται. Sed nihil mutandum. ἐκτέταμαι Triclinius recte exponit
eternis scholiis, quibus integrioribus usus est, quam erant in exem-
pli a Jano Lascare edito. EKTETAMAI, ἀντὶ τοῦ ἐκπέπληγμαι, παρ'
τοῦ ἐκπληγνέσθαι ἑλπίσιν σώματος καὶ ἀκνησίας, ἐν ἑσθ' χρεὶν ἐκπληγ-
ναι, πάτχουσι. Eodem sensu ἐκτέταμαι accipiendum videtur, quo πε-
ρίδη apud Comicum in Nubibus 213. ubi rusticus ait, Euboeam ab
eniensibus duce Pericle vexatam fuisse: ὑπὸ γὰρ ὑμῶν παρετάθη καὶ
πείσεται. Inest his verbis cruciatus notio. Sic apud Plutarchum in So-
crate p. 179. παρατείνεσθαι πόθῳ.

155. ἀζόμενος. gl. ἐνλαβόμενος, φοβούμενος. recte. Hoc sensu ἀφ' ἑστ' est apud Homerum *Il. H.* 261.

ἄφ' ἑστ' γὰρ, μὴ Νουκτὶ θεῷ ἀποδύμῃ ἱρθεῖ.

Locum in Aldina editione bene interpunctum non intellexit Jolani. Nulla hic est interrogatio, cujus signum post *χρῆς* poni non debuit. *πίπληγμαί φοβούμενος τί ἐξενύσας.*

159. κεκλαμένη. Sic Aldus et codd. plerique. Si qui κεκλόμεναι habent, in his altera lectio quam sequimur, superscripta. Refertur ad proximum *μοι. προφαίνετ' μοι κεκλαμένη.* Eustathius p. 714. extremam *μένης* tuctur: ἢ γὰρ καὶ ἐμὴ λίσσι τὸ εἶμι, ἢ τὸ κεκλόμεναι ἀπὸ τῆς πίπληγμαί εἰληπῆται. Hac ratione quodvis sermonis vitium defendi potest.

161. εὐκλῆα. Male vulgo εὐκλῆα. Utraque forma proba est: sed posterioriorem hic loci respuit metri lex. Vide Eustathium p. 1516. immo et Scholiastes *Εὐκλῆα* nominativum esse censet pro *Εὐκλῆα*, quo *Κλυταιμήστρα* apud Boeotos et horum vicinos Plataeenses culta fuit. *Victor tarchum* in *Aristide* p. 317.

167. ὦ πάτερ. gl. ἀντὶ τοῦ φεῖν. διὰ μέσου.

170. οὐδ' ἐν φρονίδος ἔχρς. gl. οὐδ' ἐν φρεσὶ μηχανῆς, ἐσπῆας. Scholiastes legisse videtur, ut est apud Suidam in *ἔχρς*, οὐδ' ἐν φρεσὶ ἔχρς.

172. ἔκγονα κλυτὰς χθονίς. In uno cod. reperi *κλυτὰ χθονίς*, quod haud deterius est. Cum his *Sophocleis P. Victorius Var. Lect. XV.* et *Pacuvii* verba ex *Duloreste* comparat, a *Nonio* servata: *Nec graui frugum fetum posse, nec mitescere.* Nempe arbitrabantur olim de hominibus iratos ob aliquod impium facinus, fructibus terrae et fetusque animantium perdere, donec placarentur, expiato scelere.

174. ἱήιον. gl. θρηνητικῶν. Eurip. *Phoeniss.* 1046. *ἰάλαμ' ἱήιον οἴκους ἱήιον βοῶν, ἱήιον μέλας.* — ἀνέχουσι. gl. ἀνεστ' ἔχουσι, ἀνέχουσι.

180. ηλῆα. Neutrum plurale adverbii vice. Gl. ηλῆας. ηλῆας ἢ ἀνείκτως ἐκ παρακλήλου.

184. αὐτὰν παραβώμιον. Aldus *ἀπλὴν παραβώμιον*, ut alii codd. habent: in aliis divisim *παρὰ βώμιον*. Menda est in *ἀπλὴν*, quam conjectura sustulit *Musgravius* ad Eurip. *Heracl.* 44.

186. ἐπισπινάχουσι. Perperam vulgo *ἐπισπινάχουσι*. Legitimae sunt *σπινάχων* et *σπινάχων*.

187. ὄμαυλος. gl. συμμιγής.

189. εὐώπα. vocativus a recto εὐώπης, quod nescio an feminino genere uspiam occurrat. Tritum est εὐώπης in pulchritudinis laude. At si idem significatione adhibeatur qua ὄξυνωπής, ὄξυνωπής, quae hujus loci ena non est, favet analogia receptae lectioni.

191. ἄχαλκος ἀσπίδων. gl. ἄσπλος σωματικῶν ὄπλων. Sic in El. 36. κενὸν ἀσπίδων καὶ σιγατοῦ. In Aj. 321. ἀψόφητος ὄξιν κακχυμάτων. rir. Phoeniss. ἄσπελος φαρίων λευκῶν. ad quem locum vide Valckermum pag. 115.

193. παλίσυτον δρᾶμμα νοτίσαι. gl. παλινδρομήσαι. Supplendum est, quod in glossa etiam notatum. Est autem haec ellipsis in precibus time sollempnis. Vide Comicum Thesmoph. 286. Ran. 886. quo qui intellecto liquet copulam τε in v. 190. neutiquam delendam esse.

194. πάτρας ἄπυρον. gl. τῆς πατρίδος τῆς ἐμῆς δηλαδὴ μακράν. Sic mbr. et tres alii codd. cum Aldina editione; optime sane. Altera lectio πυρὶ plane mendosa est.

204. ἀνυλῶν. Genitivus pluralis nominis ἀνύλη. Glossa in membr. πυρὶ λέγει.

212. Μαιμάδων ὁμόσπον. Sic liquido in duobus codicibus. Mendose γὰρ, μαιμάδων. Glossae: ὁμοδίαυτον. συνέμιλον, συνδοιπόρον.

221. μὴ οὐκ in unam syllabam coalescunt, quod tironibus etiam nota. In B. scriptum μὴ οὐκ, supra 13. μὴ οὐ: et sic ubicumque similis loci est: quemadmodum et scribi et efferri volebat Marklandus.

254: ἐπεὶ οὐκ ἔχω τι σημῖον.

227. ἐπίκλημα, κατέκλημα, κατηγορία. Sic infra 529. Passim ἐπικλημα pro ἐκκλημῶν occurrit.

228. Post αὐτὸς καθ' αὐτοῦ supplendum σημαίντω, λεγίτω ἑμῶς, id ex serie orationis intelligitur. Sic etiam in glossa.

229. ἄπεισιν. gl. ἀπειλύνονται.

232. τελῶ. gl. τελίσω, δώσω. Forma futuri Attica, de qua supra ad

238. Sic infra 418. ἐλῶ, ἐλάσω.

234. ἀπώσιν. Enotatam ex uno e Britannis codd. probam lectionem eriri in T. et Augustano. Reliqui cum impressis soloecae ἀπώσιν.

235. ἐκ τῶνδε. μετὰ ταῦτα, dehinc, postea. Sophocli valde frequen-

tatum. Alciphron Epist. 33. ἐκ τοσούτης συνουσίας, post tantam familiaritatem.

240. Quid sit χίρως νύμν docebit Athenaeus, cujus haec sunt verba L. IX. p. 409. Ἐστὶ δὲ ΧΕΡΝΙΤ ὕδαρ, ἐκ δὲ ἀπὸ βαπτιστοῦ τοῦ βαμμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυρίαν ἐπετίλουν· καὶ τοῦτο τῶν νυμνῶν τοὺς παρόντας ἤγνεον.

250. γίνετο μὴ οὐ ξυγδοτός. Sic optime Marklandus ad Eurip. Supp. 390. Vulgo legitur prorsus absurde ἐν ταῖς ἰμαῖς γίνετ' ἰμοῦ σκῆπτρον. At nulla caussa erat, cur quidquam imprecaretur interfectori, quem comperisset secum domi suae habitare: illum statim expellere potuit aut quovis supplicio multare. Quod sequitur πανθις, ad interfectionem spectat, si quis forte in Oedipi domo nescientis versetur; non ad Oedipum, ut inepte somniarunt interpretes.

259. νῦν δὲ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ. Sic liquido scriptum in D. Cetum ut Aldus. νῦν δ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ, labante versu. Haud male emendavit Heathius, νῦν δ' αἶ' ἐπικυρῶ —

261. Sunt quibus phrasim horum versuum intricatior videri potest. Sensus est: Si liberos reliquisset Latus, esset illis genus commune cum liberis meis; fratres essent illi liberorum meorum. εἰ κίρως ἐντύχοντο, κοινῶν παιδῶν κοινὰ ἢ ἂν ἐπικυροῦντα γίνοιτο. Sophocli factum est κοινός usurpare pro ἀδελφός, quod Scholiastae observatum ad Antigoniae versum, et Hesychio in voce.

264. τοῦδ' ὡς περ τοῦ 'μοῦ πατρός. Sic recte eruditus Britannus. C. et Aldus τὰδ'.

267. τῷ Λαερτιάδῃ πατρί, Πηλεΐδῃ τε. Hoc exemplo bis usus est Stathius ad illustrandas similes apud Homerum constructiones. IA. E.

Νέστορι πατρί καὶ Πηλεΐδῃ βασιλῆσιν.

et E. 741.

Εν δὲ τῇ Γεργείῃ κεφαλῇ διηοῖο Πηλεΐδου.

ad quem versum ita commentatur p. 601. τὸ Γεργείῃ κεφαλῇ διηοῖο Πηλεΐδου, ὁμοίον ἐστὶ τῷ, Νέστορι πατρί καὶ Πηλεΐδῃ βασιλῆσιν. ὡς γὰρ τῇ τοῦ κλητικῷ ἀναλύσει εὐαδῶνται εἰς σύνταξιν, οὕτω καὶ τοῦτο. τὸ Νέστορι ἀναλυθὲν εἰς τὸ, τῇ τοῦ Νέστορος, εὐ ἔχει πρὸς τὸ εἰπεῖν, τῇ Νέστορος βασιλῆος καὶ. οὕτω δὲ καὶ τὸ, Γεργείῃ κεφαλῇ διηοῖο Πηλεΐδου κατ' ἀνάλυσιν εἶναι ἢ κεφαλῇ τῆς Γεργέως, τοῦ διηοῦ Πηλεΐδου.

αἰὶ δ' ἐπιοίσταν ἰὼ ἥματι νύκτα φυλάσσω,
 ἐξέτι τὸ πρῶτιστον ἐμὴν χάριν ἠγαθέισθι,
 φραζόμενος τὰ ἱκεσία· σὺ δ' εὐμαρῶς ἀγορεύεις,
 εἶεν ἐπὶ ψυχῆς ἀλγῶν ὑπερ· αὐτὰρ ἔγωγε
 εἰς μὲν οὐδ' ἠβαιὸν αὐτίζεμαι· ἀμφὶ δὲ τοῖο,
 καὶ τοῦ, ὁμῶς καὶ τοῖο, καὶ ἄλλων δεῖδι' ἰταίρων.

67. πλάνας. Sic B. et Schol. recte ex Atticorum usu. Eurip. Hippol. 284. φρενῶν πλάνας. Helena 541. οὐδ' ἀγύμναστον πλάνας. 783. πόντον χεῖρον τόντου ᾧ νῶτες ἄλλεν ἐφθεῖρυν πλάνας; Idem in Stobaeo Grotii p. 105. πλάνας τε παρδία προσέσθεται. Vide Oed. Col. 1114. Phil. 758.

70. ἱμαντοῦ γαμβρόν. Graecis γαμβροὶ appellantur quicumque per nuptias adfinitate juncti sunt; generi, soceri, uxoris fratres, sororum mariti: quo postremo sensu, vel etiam generaliori accipiendum in Sarpedomis oratione, qua Hectorem objurgat Il. E. 474.

Φῆς που ἄτις λαῶν πέλον ἐξέμην, ἥδ' ἱπικεύμεν,
 εἰς σὺν γαμβροῖσι πασιγνήτοισι τε τοῖσι.

ad quem locum Eustathius p. 572. γαμβροὶ τῶν μὲν, οἱ κοινῶς οὕτω καλούμενοι. ἡ δὲ τραγῳδία ἐν τῷ, κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς, τοὺς πινθηροὺς ὀλοῖ, ὡς καὶ αὐτοὺς κατὰ γαμικὴν κηδεύοντας συνάλλαγμα. καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλέϊ δὲ Οἰδίπους γαμβρόν ἑαυτοῦ τὸν τῆς Ιοκάστης ἀδελφὸν Κρέοντα λέγει, ὡς ἐξ ἐπιγαμβρίας συγγενῆ, ἀλλὰ τοῦ μὲν τοι κηδεσθῆν, κυριολεκτικῶς, αὐτὸν λέγει ἐν τῷ, ἀναξ ἑμὲν κηδεύμα. Sic nominis πινθηρός late diffunditur significatio. Vide Lexicon. Sororis maritum notat apud Eurip. Elect. 1295.

78. εἶδε γ' — Sic recte B. et Schol. Perperam a librariis mutatum fuit in εἰ δέ τι, quia prius τ' in εἰς καλὸν σὺ τ' εἶπας, acceperant pro π. At valet τοι. ἀλλὰ τοι καλῶς εἶπας σὺ· εἶδε γι ἀργίως — Istud γε, ut saepe alias, valet γάρ. Praecedentia enim confirmat.

80. εἰ γάρ, *utinam*. gl. εἴθε δέ. Librorum omnium lectio est ἐν τυχῇ γ' τῷ, quam agnoscit Eustathius p. 1154. et alibi: et retineri poterat. Nihilominus certissima mihi videtur, ut elegantissima est, Marklandi emendatio in nota ad Eurip. Suppl. 1145. τῶς, cui respondet in proximo versu ὥσπερ. Sic in Aj. 840. ὥσπερ — τῶς. In Aeschyli S. Th. 465. ὡς δ' ὑπείραχκα βάξουσιν — τῶς ἢ Ζεὺς ἐπίδω καταίνω. Ibid. 639. τῶς, sine relato ὡς, cujus vicem sustinent verba τὸν αὐτὸν τρέπον. — σωτήρ nomen est substantivum pro adjectivo positum, cujus rei apud Poetas,

Plura de hoc schomate dicemus ad El. 435.

276. ὥσπερ μ' ἀγαῖον ἔλαβες. Eustathius p. 1809. legit ὥσπερ μ' ἔλαβες, exponitque ὥσπερ με εἶλες διὰ τῆς ἀράς.

277. ἔχω. gl. δύναμαι.

278. τὸ δὲ ζήτημα. Nominativus solutus; non vero qui vicegerens est, et Latinorum ablativo absoluto respondet; sed per *Quod* explicandus. Vide Valckenarium ad Phoeniss. pag. 102. Aliter huius expediri etiam potest, sublata distinctione post ζήτημα, ut esset: ἦν δὲ τοῦ πρίμψαντος Φαίβου τὸδε τὸ ζήτημα, εἰπὼν, ἔλαβες ποτε. Vel adhuc, transposita sequenti distinctione, ἦν δὲ τοῦ πρίμψαντος Φαίβου τὸ ζήτημα, εἰπὼν, ὅστις ποτε ἐμγαστῆται τὸδε. Prima ratio videtur optima.

281. οὐδ' ἂν εἰς δύναται ἀνὴρ. Sic duo codd. recte, ut jam esse monuerat Koenius ad libellum de Dialectis p. 23. Ceteri impressi, soloecce, οὐδὲ εἰς δύναται — Initio versus male codd. etiam ἂν: quae frequens est in libris menda. Vide Marklandum ad Scyl.

284. ταῦθ' ἐρῶντ'. Id est τὰ αὐτὰ, ut recte scriptum et aliis reperi in uno cod. Perperam vulgo ταῦθ'.

286. σκοπῶν. gl. ζητῶν, ἐρευνῶν. et 291. σκοπῶ, ἐξετάζω.

290. κωφά. gl. ἀνυπόστατα. — παλαιά, σθερά.

295. Glossa: τὰς σὰς αἰκούων τοιάσδε κατάρας οὐχ ὑπερμῆνους λατῶν.

297. οὐξ ἐλέγχεω. gl. ὁ Φανερῶσθαι αὐτόν. Aldus οὐξ ἐλέγχεω, B. T. Ceteri futurum habent.

305. εἰ καὶ μὴ κλύεις. Sic recte Valckenarius ad Phoeniss. quod confirmat codd. glossa, μὴ ἤκουσας, tametsi in iis etiam μὴ κλύεις.

310. σὺ δ' οὐν. Sic Aldus et codd. omnes. Perperam Triclinius mutavit in οὐ, putans forte negationem cum φενησας requiri. adest in geminato μήτι.

311. μαντικῆς ὁδόν. gl. μέθοδον. Frequens usus nominis ὁδός pro ratione. Vide indicem nostrum in Aristophanem, Euripidem B. Phoen. 922. Hippol. 291. 394. Heracl. 237.

314. ἐν σοὶ ἴσμεν. in te sumus. id est, in te omnis posita nostra.

318. δῶλεται. gl. ἐπιλαθόμεν. recte. Ut σῶζεν saepe adhibetur pro *ere memoria*, sic δολαύειν adhibetur pro *oblivisci*. Vide quae notavi Eurip. Bacchas 782. et Hippol. 391. Nimis facete locum hunc vertit nsonus. οὐ γὰρ ἂν δεινὸν ἰκόμην. *alioquin huc non venissem*: nempe ἔωζέμην αὐτά: εἰ μὴ ἐπιλαθόμεν. Qui popularem suum merito caecat Jo. Burton, eo non fuit perspicacior. Locus hic, si quis alius, us est.

328. ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε τὰμ' ἐξενίπω. Sic ex indole linguae legendum.

Vulgata lectione nihil mendosius: ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε τὰμ' ὥς ἂν. Ex his apud omnes constat nullum sensum elici posse, in quibus la quidem est legitimae constructionis forma. οὐ μὴ cum futuro infinitivi vel aoristo a subiectivi construitur. Perspicuus est sensus: οὐ ποτε ἔπω τὰμὰ, ἤγουν τὴν ἐμὴν μαρτυρίαν, ὥς ἂν μὴ ἐκφασθῶ, ἤγουν ἡὰ πωήσω τὰ σὰ κακά. Sic recte glossa: unde non aliter scripsisse ricum liquet, ac edidimus, οὐ μὴ ποτε τὰμ' ἐξενίπω. Bicompositi n, librorum errore perquam sollemni, exciderant praepositiones. ω apud Tragicos frequens est, quo in verbo liquida geminari solet, n lege plerumque id flagitante. Eustathius ad Odys. p. 1381. τὸ δὲ n πλανασμένον ἔχει τοῦ ἐνός ν. καὶ ὅλον ἐξ ὧν πολλαχρὺ τὸ ἐνίπω δὲ ν ἐκφέρεται, ἀπὸ τῆς ἐν προθέσει καὶ τοῦ ἔπω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔπος. το ἐξενίπω usi sunt Pindarus Olymp. VIII. 26. Apollonius I. 764. nysius Perieg. 556. Apud Eurip. Bacchis 1255. occurrit aliud bicompositum ἐξυπειπεῖν haud magis apud Tragicos obvium quam ἐξενίπειν. omque legitimum est et extra omnem suspicionem. Admoveri huc st Scholiastae observatio ad alterius Oedipi v. 1648. ἴδιον αὐτοῦ τὸ πῆς χειρῆσθαι ταῖς προσέειπεν.

32. ἐγὼ οὐτ' ἐμαυτέν. Sic praeter Athenaeum L. X. p. 453. unus e is codd. indubie, et alter a prima manu. Reliqui ἐγὼ τ' ἐμαυτέν, glossa, ἀπὸ καινοῦ τὸ οὐ. Passim occurrit ἐγὼ οὐ disyllabum, ut Col. 939. Antig. 458. apud Comicum Lys. 284. 876. Ran. 33. 416. Equit. 340. Cujusvis etiam vocis ω finale cum sequente οὐ nam syllabam coalescit, ut in Lysistr. 1171.

οὐ τὼ σιωῶ, οὐχὶ πᾶντα γ', ὡ λυσσάναι.

lite ω ei coalescunt, ut in Philoct. 585. ἐγὼ εἰμ' Ἀτρεΐδαις δυσμενής. esp. 1224.

ἔγω εἴπαμαι, καὶ δὲ γὰρ εἴμ' ἔγω Κλίαν.

335. ἔργαί τις. gl. εἰς ἔργον κινήσεως. Sic libri omnes, adscriptura Eustathio ad Iliad. p. 792. ἔργῳ ἔργαίνα. εἶν, οὐ γὰρ ἔργαίνα καὶ παρὰ Σοφοκλῆ, (Trach. 552.) παρ' ᾧ καὶ τὸ, καὶ γὰρ αἱ πύργαί σου γ' ἔργαί τις. Hemsterhusio, viro summo, legendum videbatur ἔργαί τις, ab ἔργαζην, quamlibet materiam subigere, pascere, etc. Conjecturam protulit Ruhnkenius ad Timaei lexicon p. 129. etiam quidem, nec tamen usquequaque certam. Similis hyperbole apud Lucanum occurrit, Paenulo I. 2. 77.

Nam illa mulier lapidem silicem subigere, ut se amet, potest.

336. ἀτίκτος. gl. σκληρὸς, ἀμείλιχος. ἀτιλεύτατος, ἀπαραίτητος, ἀσπῆς. Eustathius p. 441. ἀτιλεύτατος παρὰ Σοφοκλῆ, καὶ τὸν μὲν ἐπ' αὐτῷ τοῖς ζήτημασι δαλεῖ ἐν τῷ, ἀτίκτος ἀτιλεύτατος ΘΑΝΕΙ, sic quidem apud eum legitur ΘΑΝΕΙ, non ΘΑΝῆ. Qua occasione Atticam terminationem secundae personae passivae et mediae formae ubique in futuris repesuisse, nec forte doctiorum reprehensionem degero, quod idem in reliquis temporibus non fecerim, ut in Aristophane. Quod ad futura attinet, haud pauca supersunt in impressis notis huius Atticiam vestigia, librarium inconstantia, quibus cordi videtur nulli parcere. Infra 1295. εἰσέψα. El. 381. προσέψα. Trach. 105. Eurip. Androm. 708. Φθιρῆ. Bacchis 782. εἴσε. et alia per. In Aj. 195. D. praesens θηρίζει exhibet. In Eurip. Iphig. T. 459. scriptum olim fuisse pro ληρῆ Marklandus evicit. Vide Valerium ad Phoeniss. p. 216.

337. τὴν σὴν δ' ὁμοῦ νύκτωρ. Argutatur Eustathius ad Iliad. p. 216. ambiguum hic statuens esse sensum, quo aliud Tiresias innuit ac videtur. θεοὶ μὲν λέγουσι ὅτι τὴν σὴν ἔργον οὐ κατὰ τὸν νόμον, ἀλλὰ ὡς δὲ λέγει, ἔτι τὴν σὴν ἀλογον οὐκ οἶδας, ἔτι μάλιστα σου, ἢ συμβαίνει. ὅτι ἐκείνης ἐκφύγει, εἴπε τοῦ ὁμοῦ νύκτωρ ταυτὴν ἐστὶ τὴν ἐμμενέειν.

341. ἤξι. gl. παραγινώσκειται, φανήσκειται.

345. ὡς ἔργῳ ἔχω. gl. ὡς διάκειμαι ἐνταῦθα ἔργῳ. alia: ὡς δουρὶ ἐργάζομαι. Neutraliter adhiberi ἔχω cum genitivo ostendi ad Comici Rhet. 173.

350. ἄλλοθεν; gl. ἐμφανέην. Vide quae notavimus ad Comici Rhet.

51. ὅπερ προήσπας. sic omnino legendum. Supra 223. ὑμῶν προφωνῶ. adose in libris προσιῖσπας, frequenti librariorum errore in verbis cum et πρὸς compositis. Sic In Eurip. Hippol. 499. προσηῖγον pro προήγον e scriptum fuit; in Comici Concion. 31. προσιόντων pro προήόντων.

55. καὶ πον. Sic scribendum. Encliticum hic est πον, non adverbium loci quo, ut male vertit Johnson.

58. πρὸς τρέψω. gl. παρακλίνω.

60. ἢ ἔπειρᾷ λόγων; Aldus et codd. ἢ ἔπειρᾷ λήγων; Glossa in , διημαίξις καὶ ἐνοχλῆς. In D. εἰς πείραν λόγων προτρέψω. In hoc legisse videtur λήγων nescio quis olim, qui margini adscripsit, ἀπ; Corruptam esse lectionem constat, unde nullus exoritur sensus. huius conjecit ἢ ἔπειρῶν λήγεις, vel ἢ ἔπειρᾷς λήγων Neutrum mihi: nec fere magis, quod dedi, etsi illis probabilius sit: *aut sermone meum tentas?* id est, *expeririane an iterum eadem tibi simus?* Nullus dubito, quin Sophocles scripserit plano et perspicuo:

οὐχὶ ξυνῆκας; πρὸς τί μ' ἐπειρᾷ πάλιν.

1. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστέον. Ad priorem partem interrogationis referet Oedipus, οὐχὶ ξυνῆκας; scilicet ξυνῆκα μὲν, ἀλλ' οὐχ οὕτως, εἰπεῖν ἐγνωσμένον, ὅπερ ξυνῆκα. Ineptissime vertit Johnson.

2. οὐ refertur ad φονία, licet proxime praecedat τ' ἀνδρός. Qua ex structura suboritur aliquid ambiguitatis. Mallem fere legi: φονία καὶ τοῦτον, οὐ ξητεῖς καρτεῖν. Sic infra 449. τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν παύταις.

3. πικρονάς. gl. λαιδερέας.

4. ὡς μάτην. gl. ἐπὶ ἀκαίρως.

5. σὺν ταῖς Φιδάταις. Plurali numero unam matrem innuit. Sic in-

64. Oedipus ait: ξὺν εἰς τ' οὐ χεῖν μ' ἐμὲλῶν, οὐστ' ἔμ' οὐκ ἴδαι; quorum hoc ad solum patrem, superius ad solam matrem refertur hoc schema Tragicis valde usitatum, de quo videndus Gatakerus l. I. p. 351.

6. μίᾳς τρέφῃ πρὸς νυκλῆς. id est; μία σε νύξ τρέφει. gl. διέλου ἐν ἱμν διατρέφεις, qui verus est horum verborum sensus. Nemo ignorat im frequentet Sophocles verbum τρέφειν sensu τοῦ ἔχειν, qua de re li Casaubonus ad Athen. p. 549. et Valckenarius ad Hippol. 364.

Quae sequuntur, eorum vera est expositio in scholiis priore loco proposita; altera nauci non est. Male Aldus βλέψαι, errore typothetae, ut videtur; nam hoc in nullo cod. reperi, ne quidem in T. qui βλέψαι recte habet. Planum, ut opinor, et facilem sensum reddidi; unde ad id quod Oedipus dixit, nemo jam non intelligit, quid Tiresias respondere debuerit. Sequentium versuum absurda sententia est, tam in Graecis, uti vulgo leguntur, quam in Johnsoni versione. Nempe Tiresias plane contrarium dicit illius, quod dicere debuit: οὐ γὰρ με μήτε πρὸς γιγνὸς πιστῶν. Immo οὐ γὰρ σε μήτε πρὸς γ' ἐμοῦ πιστῶν. In istis γὰρ referunt ad suppressam sententiae partem, facile supplendam: οὐδ' ἂν σε βλέψαιμ'. οὐ γὰρ μήτε ἐστὶ σε πρὸς ἐμοῦ πιστῶν. Facile, imperitis descriptibus librariis, pronomina commutari potuerunt. τὰδ' ἐκπερῆται τὰδε τιμαρῆσαι. Quid vero? *Scelus, cuius auctorem investigas, quodque te ipsum patrasse ignoras.* Obscure loquitur Tiresias, ita ut quod is cogitet, non statim adsequi possit Oedipus: sed nobis, qui legimus, perspicua est sententia, modo ulcus lectionis sanetur. Jam olim vitium inolevit, quod ne subodorati quidem sunt veteres critici: recentiores autem interpretes prorsus caecutierunt.

386. τὸ ΤΙΕΛΘΩΝ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιῶν λέγεται, ἵνα τοὺς ἀντιπάλους ὑπάρχοντας λαθόντες, ἢ καὶ εὐχυνόμενους αὐτῶν πενήτας καταρίψωσι.

390. ἔπει, *alioqui, si secus est.* gl. εἰ δὲ μὴ, ἄγε ἔπει.

391. βαρυσώδεις κύων. Dirisima quaeque monstra canes appellant Graeci poëtae. Eurip. Herc. fur. 1275.

τὴν τ' ἀμφίφρανον καὶ παλιμυδαστὴν κύνα
ὑδραν φονεύσας.

Harprias Apollonius II. 289. appellat μεγάλους Διὸς κύνας. Eriophyes in Electra 1387. μεταδρομοὶ κακῶν πανουργημάτων ἄφρονες κύνεις.

402. ἀγλατῆσιν. gl. ἐμὲ δηλονότι, ἐν λέγεις φανεία εἶναι. Plerisque in codd. ut in Aldina edit. tenui spiritu notatur. At melius asperatur. Eustathius ad Odys. A. p. 1704. τὸ ἀγλατῆν παρὰ Σοφοκλεῖ. ἐκείνῳ μὲν τοῖ καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἄγος. Sequentibus haud leniora audit Tiresias a Pentheo apud Euripid. in Bacchis 254.

εἰ μὴ σε γῆρας πολλὸν ἐξεμύετο,
κάθ' ἃν ἐν Βακχίαισι δέσμιος μέσαις

τῶν αἰσθητικῶν ἐκείνων.

411. Vide P. Victorii Var. Lect. VII. 22.

413. εὐ, καὶ διδορκαῖς, οὐ βλίπτεις ἢ ἢ κακοῦ. Vulgo εὐ καὶ διδορκαῖς ἢ βλίπτεις. In uno cod. reperi εὐ καὶ διδορκαῖς καὶ βλίπτεις. Unde lectio-
m concinnavi quam dedi, altera, ni fallor, meliorem. Sic in Aj. 85.

ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ διδορκαῖα.

418. δεινόπους. gl. φοβερά τὴν ἐπιδημίαν.

425. ὅς' ἐξισώσει. Sic recte Marklandus ad Suppl. 594. Vulgo ἃς' ἐξισώσει τοῖς τε καὶ τοῖς σὺς τίκους. Intelligerem quidem ἃς' ἐξισώσει τοῖς τίκους. Verum ἃς' ἐξισώσει σοι absurdum mihi videtur. ἐξισώσει
hic neutrum est, ut παρρωσῇ apud Comicum in Vespis 565.

426. τοῦ μὲν σλόμα. gl. τοῦς ἰμούς λόγους. σλόμα apud Tragicos sae-
pissime *sermone* significat. Sic infra 671. τὸ σὸν ἐπικρίειν σλόμα ἐλπι-
ναι, id est, τοῦς σοὺς λόγους ἐλέους ἀξίους.

433. ἦδη. Sic E. a prima manu. Reliqui codd. et Aldus contra Atti-
corum morem, ἦδεν. Vide doctos viros, quos laudavimus ad Comici
Nub. 329. Attica haec forma saepe a librariis, saepius ab editoribus ob-
literata fuit. In Oed. Col. 944. ubi Aldus ad codd. fidem ediderat ἦδη,
Turnebus reposuit ἦδεν. In Trach. 988. Aldus edidit ἐξῆδης, quod Tur-
nebus etiam mutavit in ἐξῆδης. Nos genuinam formam constanter reti-
nemus.

434. ἐπιλάμην. gl. μεταἐπιλάμην. Simplex pro composito. ἐπέλαιν et
ἐπιλάσθαι hoc sensu frequentat Sophocles. Vide infra 560. Oed. Col. 298.

Antig. 165. Phil. 60. 495.

436. ἔμφρονος. gl. φρένιμοι. Sic codd. omnes veteres et Aldus. Tricli-
nius inepte scripsit εὐφρονος, quod Turnebus praetulit, et ex ejus' edi-
tione in subsequentes permanavit.

438. φύσει σε. gl. δίδει σε, ἔθεν ἐγεννήθη.

439. ἄγαν αἰνιτιά. Sic Aldus et codd. omnes ante Triclinium, qui
πρ inseruit imperite. Ultima in ἄγαν longa est. Vide quae notavimus ad
Comici Nubes 199. et 1120.

442. τύχη. gl. αὐτὴ ἡ εὐδοκίμησης.

445. τὰ γ' ἐμποδὼν ὀχλῆς. Minus bene Aldus et Turnebus cum ple-
risque codd. εὐ γ' ἐμποδὼν. In E. superscripta nostra lectio: γρ. τὰ γ'.
et hoc unicum B. in textu exhibet. τὰ ἐμποδὼν, τὰ ἐν ποσὶ, τὰ πρὸ

Quae sequuntur, eorum vera est expositio in scholiis priore loco posita; altera nauci non est. Male Aldus βείψαι, errore typothetae, videtur; nam hoc in nullo cod. reperi, ne quidem in T. qui βείψαι recte habet. Planum, ut opinor, et facilem sensum reddidi; unde quod Oedipus dixit, nemo jam non intelligit, quid Tiresias respondere debuerit. Sequentium versuum absurda sententia est, tam in Graeco uti vulgo leguntur, quam in Johnsoni versione. Nempe Tiresias contrarium dicit illius, quod dicere debuit: οὐ γὰρ με μήτηρ πιστεῖν. Immo οὐ γὰρ σε μήτηρ πρὸς γ' ἐμοῦ πιστεῖν. In istis γὰρ ad suppressam sententiae partem, facile supplendam: οὐδ' ἀνέψαιμ'. οὐ γὰρ μήτηρ ἐστὶ σε πρὸς ἐμοῦ πιστεῖν. Facile, imperitioribus librariis, pronomina commutari potuerunt. τὰδ' ἐκτρέψαι τὰδε τιμωρῆσαι. Quid vero? *Scelus, cuius auctorem investigas, que te ipsum patrasse ignoras.* Obscure loquitur Tiresias, itaque cogitet, non statim adsequi possit Oedipus: sed nobis, quibus perspicua est sententia, modo ulcus lectionis sanetur. Jam oblatum inolevit, quod ne subodorati quidem sunt veteres critici: nos autem interpretes prorsus caecutierunt.

386. τὸ ΤΗΕΑΘΩΝ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιῶν λέγεται τοὺς ἀντιπάλους ὑπὲρχωμῆαι λαθένης, ἢ αὐχμηροῦς εὐτὼ πᾶσι τασθρέψαι.

390. ἐπεὶ, *alioqui, si secus est.* gl. εἰ δὲ μὴ, ἄγε ἐπεί.

391. βαψφδὲς κύων. Dirisima quaeque monstra *canes* appellat poetae. Eurip. Herc. fur. 1275.

τὴν τ' ἀμφίκερνον καὶ παλιμδαστὴν κύνα
ὑδραν φονύσας.

Harprias Apollonius II. 289. appellat *μεγάλοιο Διὸς κύνας*. Eurip. Electra 1387. μεταδρόμοι κακῶν πανουργημάτων ἄφουλοι κύνεις.

402. ἀγλατῆσιν. gl. ἐμὲ δηλονότι, ἃν λέγεις Φοεῖα εἶναι. Per codd. ut in Aldina edit. tenui spiritu notatur. At melius Eustathius ad Odys. A. p. 1704. τὸ ἀγλατῆν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐστὶ τοὶ καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἄγας. Sequentibus haud leniora audiunt a Pentheo apud Euripid. in Bacchis 254.

εἰ μὴ σε γῆρας πολλὸν ἐξερεύτο,
κάθ' ἧς ἂν ἐν Βακχάσι δέσμιος μίσαις.

ταλαιὰς ποτηρὰς εἰσάγων.

11. Vide P. Victorii Var. Lect. VII. 22.

13. σὺ, καὶ δεδορκώς, οὐ βλέπεις ἢ εἰ κακοῦ. Vulgo σὺ καὶ δίδορκας βλέπεις. In uno cod. reperi σὺ καὶ δίδορκώς καὶ βλέπεις. Unde lectio-concinnavi quam dedi, altera, ni fallor, meliorem. Sic in Aj. 85.

ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.

18. διπόπους. gl. φοβερά τὴν ἐπιδημίαν.

25. ὅς' ἐξισώσει. Sic recte Marklandus ad Suppl. 594. Vulgo ἃ σ' ὦσι σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. Intelligerem quidem ἃ σ' ἐξισώσει τοῖς τέκνοις. Verum ἃ σ' ἐξισώσει σοι absurdum mihi videtur. ἐξισώσει neutrum est, ut *παρισώσει* apud Comicum in Vespis 565.

126. τοῦμόν σίωμα. gl. τοὺς ἰμούς λόγους. σίωμα apud Tragicos saepe *sermonem* significat. Sic infra 671. τὸ σὺν ἐπαικλίρῳ σίωμα ἐλα-
id est, τοὺς σοὺς λόγους ἐλέους ἀξίους.

433. ἦδη. Sic E. a prima manu. Reliqui codd. et Aldus contra Atticum morem, ἦδιν. Vide doctos viros, quos laudavimus ad Comici b. 329. Attica haec forma saepe a librariis, saepius ab editoribus ob-
rata fuit. In Oed. Col. 944. ubi Aldus ad codd. fidem ediderat ἦδη, rebus reposuit ἦδιν. In Trach. 988. Aldus edidit ἐξήδης, quod Turnebus etiam mutavit in ἐξήδεις. Nos genuinam formam constanter retinuit.

434. ἐπιειλάμην. gl. μετασιλάμην. Simplex pro composito. *ἐτίλλειν* et *ἐπιτίλλειν* hoc sensu frequentat Sophocles. Vide infra 860. Oed. Col. 298. tit. 165. Phil. 60. 495.

436. ἔμφρονες. gl. φρόνιμοι. Sic codd. omnes veteres et Aldus. Triclinus inepte scripsit *εὐφρονες*, quod Turnebus praetulit, et ex ejus' editione in subsequentes permanavit.

438. φύσει σε. gl. δίδξι σε, ἔδιν ἐγνηθήσης.

439. ἄγαν αἰνυμένα. Sic Aldus et codd. omnes ante Triclinium, qui inseruit imperite. Ultima in ἄγαν longa est. Vide quae notavimus ad mici Nubes 199. et 1120.

442. τύχη. gl. αὕτη ἢ εὐδοκίμησης.

445. τὰ γ' ἐμποδὼν ἐχλεῖς. Minus bene Aldus et Turnebus cum plerumque codd. σὺ γ' ἐμποδὼν. In E. superscripta nostra lectio: γρ. τὰ γ'. hoc unicum B. in textu exhibet. τὰ ἐμποδὼν, τὰ ἐν πρὸς, τὰ πρὸς

καίμινα, ut recte explicat Thomas M. excitato versu ex Eurip. Phœniss., 718.

ἃ δ' ἔμπεδὼν μάστιγι, ταῦθ' ἔκκα φράσας.

ὀχλῶς. gl. ταράττις. θυθίς, περιουίς.

448. πρόσωπον. gl. ἀξίωμα. — οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπου, ut Aj. 1042 quem locum vide scholia minora. Sic codd. omnes, nec ulla est causa cur mutetur ὅπου in ὅπως.

456. σκῆπτρον προδικαυός. Intellige τῇ βασιλείᾳ προδικαυός ἐστὶ τὸ πᾶν. Ineptissime haec verba interpretatur Scholiastes — ἔμπεδόντα. gl. ἐκκα τοῦ περιούστου. Compositum hoc pro simplici frequentat Sophocles. V. El. 405. Fr. Inc. LIV. Inde ἔμφορος viator, Oed. Col. 25, 303. ἐβνίμφορος Trach. 318. ἔμφορος occurrit etiam hoc sensu apud Eurip. cœst. 1020.

457. συνών. gl. συνπαίχων. ὦν ὁμοῦ ἀδελφὸς καὶ πατήρ.

460. ὁμόσπορος. gl. ὁμόγχερος.

465. ἀήρητ' ἀήρητων, maxime infanda: ut in El. 849. ἀδελφὸν λαιὸν miserrima: et alicubi ἔσχαν' ἐσχάτων κακὰ, mala plurima: masima.

467. ὅρα νῦν ἀλλὰ δὴν ἴσῃας. Sic omnino scribendus hic versus cum antistrophico congruat, φηγῇ γὰρ ὅς' ἀγρίαν ὕλαν. Quod talis legitur ἀλλοπεδὼν ἴσῃας metrica ratio vitiosum esse arguit. Verale quam reponimus, Hesychii auctoritate nititur, cujus glossam in Lexico nostro Sophocleo vide. Interpretem Hesychii nihil moror, qui metrum vel imperitus, vel incuriosus, quid illorum lex requireret, haud servavit. In antistrophico versu codd. omnes, ut Aldus, habent ἀγρίαν: solus Triclinii recensio exhibens, ὕπαι ἀγρίαν, cum gl. ὕπαι, διὰ τὸ μέτρον. Quod Turnebus dedit, nescio unde, ὕπαι ὅρα ipse sibi habeat.

479. ἀπλάκην. Codd. veteres omnes, ut Aldus, ἀπλάκην. Triclinius et Scholiastes ἀππλάκην. Ad metri rationem legem omnino ἀπλάκην, quae vox exstat Trach. 120.

492. Aldus et codd. omnes veteres, ἔμαθον πρὸς ὅπου δὲ βασις. ομίσσα voce, quae ad versus integritatem requiritur. Eam in veterum scholiis deprehendere mihi visus sum. Versus

χρησάμενος δὲ βασιλῆα

usim antistrophico congruit,

τῷ πηλείεσσ' ἤλθι νόημα.

Jon. 361.

παῖς τοῦ ἔγχε χαρμένη τιμημένη;

um rei aptissimum est, quod e textu in commentarium migrasse opi-
In fine praeec. v. male Aldus cum plerisque codd. ἔγωγε, Recte
um elisa ultima vocali ἔγωγ' in C.

6. μιμφομένην ἂν καταφαίη. id est ἐν ἂν καταφαίη τῶν μιμφομέ-
νῃ μάντη Noñ contradicerem illis, qui vatem incusarint, flocci
ni. Hesych. καταφαίειν, κατιπεῖν.

6. Aldus et codd. plerique πρὸς τ' ἰμοῦ, quod glossatoribus et Tri-
valet πρὸς τι ἰμοῦ. id est, εἰ νεμίζῃ πεπονθέναι τι πρὸς ἰμοῦ. Sed
etquam quod indefinitum τι non sic collocari solet, numquam, nisi
memoria fallit, eliditur. In T, scriptum a prima manu πρὸς γ' ἰμοῦ,
umebus edidit, quod verum est. Locutionem φέρει εἰς τι illustrat
tandus ad Suppl. 295, Gl. φέρει. ἀφορᾷ, ἔρχεται.

13. τῷδε ἔχεις τόλμας πρόσσωπον. ἔχουσιν ὧδε θεοὶ καὶ ἀναιδὲς εἰ.

14. τοῦδε τάνδρος. id est ἰμεῦ, Saepe αὐτῷ εἴη nihil aliud valet quam
καὶ τοῦδε, ut apud Latinos Comicos *hic homo*. Sic in Trach. 305.
nira se ipsam indicat his verbis, τῷδε γὰρ ζῶσθις ἔτι, *me adhuc*
te.

18. ἢ ὥς οὐ γινώσκουμι. Ista non amplius ad verbum ἰδὼν referri pos-
sed aliud ex analogia adsumendum est, ὑπολαβὼν, ἐλπίζων.

19. πρὸς ἀλεξίμεν μαθών. ἔχουσιν καὶ, εἰ μάθωμι, οὐ δύνασθαι ἀπο-
τε, ἀμύνεσθαι.

23. εἰδ' ὥς ποίησεν. Perperam Aldus et codd. ποιήσων. Jamdudum
scribendum monuit Canterus Nov, Lect, VIII, 5. ubi aliam emen-
sam superioris versus 533. proponit, merito explosam. Atticis Poë-
miliaris haec formula. Vide Eurip. Hec. 225. Helen. 323. 1253.
2. 452, Jon. 1039. maxime vero Koenium ad Corinthum de Dial.
1. 2. quem si adisset nuperus metaphrastes gallicus, didicisset for-
n istam εἰδ' ὥς ποίησεν inepte reddi his verbis, *fac sicut noveris*;
ecipiendam pro ποίησεν, εἰδ' ὥς, *fac, scin quomodo?*

5. ὥς χρεῖα. Aldus ὥς χρεῖα. Cod. August. ὥς χρεῖ. Reliqui omnes

ὡς χρεὶ' ἦ, quae omnes scripturae perinde mendosae sunt. Vide Dind. Mirrell. Crit. p. 332. et quae notavimus ad Comici Lysistr. 113.

557. ἔθ' αὐτὸς εἶμι. Codd. et Aldus ἔτ' αὐτὸς. gl. ὁ αὐτὸς. Benj. dem ad sensum: sed αὐτὸς absque articulo non valet *idem*, quod contendit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 737. ὁ αὐτὸς Attice. et αὐτὸς, ut ὁ ἀνὴρ ὦν. et sic emendate codd. et Aldus ex Dind. Phil. 521.

τότ' οὐκ ἔθ' αὐτὸς τοῖς λόγους τοῦτους φανῆς.

Vide Valckenarium ad Phoeniss. p. 340.

561. μακροὶ παλαιοὶ τ'. gl. ἐπὶ πολὺ διήκουσις καὶ πάλαι ἀρχαία.

566. ἔρουν ἔσχιτι. gl. ζήτησιν ἐποιήσασι.

570. τὸ εὖν δέ γ'. Sic recte in membr. ut Turnebus edidit. Atque et quidam codd. τρεῖς δέ γ', cum glossa τοσούτων.

574. εἰ μὲν λέγει τὰδ' ὁ μάλιστα, αὐτὸς σὺ οἶδας. Seq. v. ταῦτα est κατὰ τὰ αὐτά. Vulgo male rursus exhibetur ταῦθ', ut supra.

583. εἰ διδοίης σκαυτῷ λόγον, ἦγον σκέψιν καὶ διαγνωστικὴν κρισιν. ἐγὼ δ' ἀποκρίνεται ἐμαυτῷ δίδωμι. ἦγον σκέψαι, ὡς ἐγὼ σκέπτομαι. in scholus a Triclinio concinnatis exponitur hic versus, quem Euripides verterat pessime. Euripides Med. 871.

ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμεμαι.

587. Haud dissimili argumento Hippolytus apud Euripidem pro matre suam purgat, cujus a noverca falso insimulatus fuerat:

ἀλλ' ὡς τυραννίῃ ἡδὺ τοῖσι σώζουσιν.

ἡκιστὰ γ', εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορα

θνητῶν, ἔσουσιν ἀνδάνει, μοναρχία.

ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν κρατεῖν Ἑλληνικούς

πρῶτος θέλειμ' εἶναι· ἐν πόλει δὲ δεύτερος

ἔξω τοῖς ἀρίστοις εὐτυχεῖν αἰεὶ φίλοις.

πράσσειν γὰρ εὖ παρίεσι. κίνδυνος δ' ἀπὸν

κρείττω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.

588. τύραννα ὄρεῖν. gl. βασιλικὰ ποιεῖν, καὶ μὴ βασιλεὺς εἶναι, αὐτὸς ἔχω τὴν. Primitivum pro possessivo, ut alicubi dixit rosc. γὰρ γέροντα βουλεύεις. Haec etiam nimis absurde vertit Johnsonus. P. Victorii Var. Lect. VI. 4.

598. τὸ γὰρ τυχεῖν ἀπαντία, ἐστὶν αὐτοῖς ἐνταῦθα, ἦγον ἐν ἐμαυτῷ.

re cupiunt ut consequantur, in me positum esse intelligunt. τοῖς ἄνω
a quarto casu construitur. Vide quae notavimus ad Eurip. Med. 759.
impla passim obvia.

101. ἐμῆς τῆς τῆς γνώμης. Sic libri omnes. Eruditos Britannos
perinccessit libido litem huic lectioni obmovere, postquam iis in men-
tē venit, a Creontis sententia et scopo alienum esse dicere, se hujus
sili ἐμῆς non esse, quum negare debuisset se illius esse πλάσιν
ἐμῆς. Verum quod ad sensum, perinde est. Nam qui dicit se
lo alicujus rei amore teneri, is certe significat, se nihil inceptare,
rem illam consequatur. Tum phrasis elegantior est, inque primis So-
clea. Frequentat enim noster verbum ἔρῃν, nomen ἔρω, pro cupere,
are, cujusvis rei cupiditate. Vide Oed. Col. 436. 512. Aj. 967.
l. 651. 660. Temerariae sunt istae conjecturae. Voces τῆς τῆς γνώ-
μης, quas glossa exponit τοῦτο τοῦ λογισμοῦ, non spectant crimen Creonti
dictum communicati cum Tiresia consilii conferendae in Oedipum noxae
dis Laïi; sed regnandi ambitionem. Infra v. 664. ubi Chorus ait,
ἦσαν ἡ τὰνδ' ἔχω, eodem sensu dicere posset, ταύτης τῆς γνώμης ἡ
ἐμῆς ἔστιν. Hic autem Creon dicere poterat, ἀλλ' οὔτε τῆς τῆς φρο-
νῆς ἔχω. Eodem redeunt diversae illae loquutiones.

105. Impressi: ταῦτ' ἀλλ' εἰάν με — In hac scriptura ταῦτ' ad τὰ
σέθεντα refertur. In membr. scriptum ταῦτ' ἀλλ' εἰάν με — gl. συν-
αἰς ἀντὶ συνδισμοῦ. Inf C. ταῦτ' ἀλλ' — cum eadem glossa. In D. ταῦτ'
— gl. ταῦτα δὲ συνδισμός ἀντὶ συνδισμοῦ. Ex his quod verum est
elegisse opinor. Ad τοῦτο μὲν, quod praecessit, refertur τοῦτο ἄλλο.
in Antig. 167. post τοῦτο μὲν sequitur τοῦτ' αὖτις. In Philoct. 1346.
le εἴτα.

105. χωρίς. gl. μακρὰν ἐνθα αἰτίας. Alia, μάτην.

109. μάτην. gl. ἀπεξέταστος.

124. εἰόν ἐστι τὸ φθονίον. Optime hoc exponit glossa in B. οἷός ἐστιν ὁ
ς πρὸς σὲ φθόνος. quum primum ostenderis, quae mea sit erga te
idia. Sic vertere debebam.

126. τὸ γοῦν ἐμὸν. Glossa supplet, συμφέρον εἰς φρονῶ. Ἀλλὰ καὶ τὸ
ἐν συμφέρον ἐξίσου διτ' φρονεῖν σι.

128. ξυνίης. In quatuor codd. ut in Aldina edit. ξυνίης, tono perpe-
tuo notato. ἡῖς secunda est praesentis: ἡῖς imperfecti. Antiqua forma

est *ἴσω*, ut *τιδίω*, a librariis saepe oblitterata. In D. T. scriptum *ἴσω* forma vulgari, ut Turnebus edidit. Legitur apud Homerum *Il. E. 111.*
πολλὰν γὰρ μεθυσὶ τε καὶ οὐκ ἰδίῳσι πινύσμεν.

Z. 523.

ἀλλ' ἐκὼν μεθυῖς τε καὶ οὐκ ἰδίῳσι —

Librarii cujusdam levitas intrusit *μεθίης* in *Odyss. A. 374.* ubi ad legiorum normam scribendum:

ἢ ἐκὼν μεθυῖς, καὶ τίρπτεαι ἄλγος πίνεσθαι.

Iliad. E. 880.

ἀλλ' ἀνιῶς, ἵππῃ αὐτὸς ἐγάνυτο παῖδ' αἰδῶλον.

In omnibus istis locis tonus etiam perperam notatus. Accurata scriptura est in Hesychii glossa: *συμῶ, συμῶν*. At duo tempora confundit in *μεθίης*, *ἀμειβῶ*, *ἀφῆκον*. a *θυσιῶ* praesens est imperativi *θύετω* frequentatum. Formam agnoscit auctor *Etymol. M. p. 612.* *θυσιῶν. καὶ ὁ παρατατικός, συμῶν. ὁ δὲ διώτικος, αἰδῶν. συμῶν καὶ αἰδῶν.* Pertinet observatio ad Homeri versum *Il. A. 273.*

καὶ μὲν μὲν βουλῶν θυῖον, παῖδ' αἰδῶν τε μέθυ.

El. 596. ἢ *παῖδ' αἰδῶν ἵππῃ γλῶσσαν*. Ibi tres codd. et Aldus *θυῖον*: *θυῖον* 1347. *θυῖον* θυῖον. Quatuor codd. et Aldus *θυῖον*. Eadem varietas in locis deprehenditur: nos ubicumque rectam scribendi normam posuimus. Ridicule Eustathius cum alibi, tum p. 1500. l. 52. *θυῖον*, *θυῖον* de tempore praesenti dici ait *κατὰ ἐναλλαγήν χρόνου*. In *Od.* versu quem citat Scholiastes ad *Oed. C. 791.* codex T. sinceram scripturam exhibet *θυῖον*, ut demum excudi curavimus.

629. Creontis sermonem abruptit Oedipus: sententiam ille absolutus erat. *θυῖον*, vel simile quid.

630. In tribus codd. *μέτρεσι τῷδ' οὐχὶ σοὶ —* In T. emendate

καὶ μοι πόλιν μέτρεσιν, οὐχὶ σοὶ μόνῃ.

Hanc lectionem in margine edit. Turnebi jam notatam Aldinae praestitisse agnosco. Longe melius meo iudicio *πόλιν* absolute, *πόλιν* τῷδ'.

631. *ὅμῃν*. Sic Aldus et codd. veteres. Turnebus & Triclinio *ὅμῃν*.

637. *εἰ. gl. παρῶν*. Aldinam lectionem hujus versus, quam excidimus, confirmant codd. optimi et vetustissimi.

640. *δυσὶν ἀποκρίνας κακῶν*. Utrum e duobus malis rex elegerit, eo

it Creon; sed boni ominis, ut videtur, gratia, obscure significat, od supra Oedipus aperte dixit: *Θησκων, οὐ φεγγεῖν σι βούλεμαι*. Absolutus est sermo, nec quidquam extrinsecus supplendum. Ceterum obsequida rara synaloephe in *δυῶν*, quod hic monosyllabum est.

643. *τὸν μὲν σῶμα*, id est *μ*. Eurip. Alcest. 647.

οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὁρῶς τοῦδε θάματος πατήρ.

est *ἐμὸς πατήρ*. Ad quem locum alia citantur ex Heracl. exempla.

553. *ἐν ὅρῳ μέγαν*. Magna erat apud veteres jurisjurandi religio, quae ea se obstrinxisset, nefas erat illi fidem negare. Apud Euripidem Polyto, qui Deos innocentiae suae testes advocaverat, Chorus ait 1047.

ἀρκούταν εἴπας αἰτίας ἀποστροφήν,

ὅρκους παρασχών, πίστιν οὐ σμικρὰν, θεῶν.

id juranti non adhibebat fidem, is *θεῶν* deorum numen nullum esse credere videbatur. Hinc argute meretrix apud Alciphronem p. 144. *ὁ ἡμῶν θεοῦς οὐκ εἶναι, ἀλλὰ πωλύνομα ὁμνύουσι τοῖς ἱερεῶσι ὅτι φιλοῦμαι.*

656. *τὸν ἐναγῆ*. gl. *ἐνταῦθα τὸν καθαρόν φησιν*. Alia, *ἐναγῆς, ὁ θαυμάσιος*. — *σὺν ἀφανῶ λόγῳ*. gl. *σὺν ἀνεξετάστῳ ὑπολήψει*. Importune inquam a Triclinio particulam *γε* nullus agnoscit veterum codd. *βασιλῆ*. Ius et veteres codd. *ἐμβαλεῖν*, quod compositum retinent etiam in constitutione hujus loci vulgata scholia. At Suidas, qui ea descripsit in γῆς, simplex habet *βαλεῖν*, quod metri ratio verum esse arguit. Lege videtur antiquus interpres *λόγῳ ἄτιμον ἐμβαλεῖν*, quod minime cedit. Constructio est, *ἐμβαλεῖν αἰτίᾳ σὺν ἀφανῶ λόγῳ ἄτιμον*.

660. *οὐ τὸν* — pro *οὐ μὰ τὸν* — Saepissime *μὰ* sic supprimitur, ut 1088. Antig. 758. El. 1063. Eurip. Ion. 888.

ἀλλ' οὐ, τὸ Διὸς πολυάστρον ἴδες,

οὐκ ἔτι κρύψω λήχας.

661. Vox *θεῶν* in Aldina et veteribus aliquot codd. perperam ommissa

Adgnoscent eam alii praeter T.

668. *κακὰ προσάψαι*. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Glossae: *θυμίζεσθαι, συνελύσσεσθαι*. Inepte Triclinius *προσάψαι*. Digestus est autem hic versus in Membr. ut eum exhibui: trimeter est jambicus catal. ut hic vidit metrorum scrutator Heathius.

674. *παράσης*. gl. *διαπαράσης*, εἰς πέρας ἔλθης.

680. Glossa: *καμίσω, γνούσα τίς ἐστὶν ἡ κατέχουσα αὐτὴν τύχη, ἢ ἡ μάχη*.

684. Aldus, καὶ τίς ἦν ὁ λόγος, pessum dato metro. In D. καὶ λόγος, omisso ἦν, quod in fine versus poni debebat.

686. *φαίνεται*. Sic in D. ad metri rationem recte. Aldus φαίεται.

688. *παμύεις*. gl. *ἐκλύων. καταμελύνων, ἄδυμον ποιῶν*.

690. Gl. *ἴσθι δὲ διδιδύχαί με παράφρονα, αἰτυχῇ ἐπὶ τὰ συντάξιμα παραλογίζωμαι, ὅστις τὴν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόνοις ἀμνηστούσα*.

696. *Οὐρίσας*. Sic metro et sententia flagitante legendum, in locis Eustathius ostendit a poeta scriptum fuisse. Ad II. H. ἐκ δὲ τοῦ ἡθύνος οὐρεν, καὶ ἡῆμα οὐρίζειν, τὸ ἐξ οὐρίων πλεῖν, ὡς Σοφοκλῆς ἐν τῷ, κατ' ἑρδὸν οὐρίσας. Et sic rursus p. 1452. οὐρίσαι, τὸ ἀπεκαταστήσαι εἰς οὐρον, ὡς φαίνεται καὶ κατωρίζειν, ἡῆμα τραγικῶς. Jam olim mendam comitatus Stephanus Thesauri T. II. col. 1497. οὐρίω significat *mingere*. At secundum ventum significante nec οὐρίω derivatur, nec proprium ullum aliud compositum. Vide quae notavimus ad Comici Rana.

697. *ταῦν τε παμπόρος, εἰ δύναιο, γίγνου*. Sic omnino scribitur versus, ut cum strophico 668. quadret. In Aldina, *ταῦν τ' ἴσθι* εἰ δύναιο, γίγνου. Codd. quidam *ταῦν δ'* — In solo T. γίγνου.

699. *εἰήσας ἔχουσ*. gl. *εἰσησας*. Ut paullo infra *βεβωλευμένη ἐπιδοιχούσιν*. Vide Fr. inc. LXXXV. et Valckenarium ad Phoenissas *ἰσθάναι μῆνιν*, nihil aliud est quam *μηνίαν*, quemadmodum *ἰσθάναι βοῆν* pro *βοῆν*. Nugatur Graeculus in minoribus sub.

701. *Κρείονος*. gl. *ἴσθια*, quod hic subauditur, ut supra *πράγματος*.

702. *εἰ σαφῶς*. Scholiastes haud deterius *εἰ σαφῶς*.

706. *ὅσον κατὰ τὸ εἰς ἑαυτὸν ἦκον μέρος, ἤγουν κατὰ τὴν ἐκείνου μῆνιν, ὃ μάντις πᾶσαν κακουργίαν λόγων ἀκραιῶς κινεῖ*. Hic, ut alibi, *σέμα* sermonem significat. πᾶν ἐλευθεροῦ σέμα, idem est *πάντα ἐλευθεροῦσιν*. Aeschylus Prom. 180. *ἄγαν δ' ἐλευθεροῦσιν*.

709. *μαντικῆς ἔχον τέχνης*. Vide supra ad v. 345. Eadem obviarum loquutionum, ὡς *εἶχεν ποδῶν*, ὡς *ἔκαστος γνώμης* εἶχεν.

716. ἐν τριπλάκῳ. Codd. aliquot ἐν δειπλάκῳ, quo refertur explicatio in notis scholiis. Eadem varietas infra v. 730. In numeralibus his viciis libidini multum indulserunt librarii. Sincerum discernendi ratio itores saepe latuit. In Luciani festivissimo Asino cap. 24. Reitzius ex o codice edidisset, ἰσὺ δὲ ἥκαμιν ἔθθα ἰσχύζιτο τριπλῇ ὁδοῖς, si animvertisset Appuleium ita legisse: *ad quoddam pervenimus trivium*. Sic quoque scriptum in Regio codice, quem nuper versavimus.

717. παῖδός δὲ βλασφῆς. *quod autem ad puerum adtinet. ἐνδυνῆς γὰρ παῖδων*. Sic solent Graeci poetae accusativum pronominis vice generis jungere accusativo rei. Vide quae notavimus ad Comici Pacem 99. quod schema Latinis poetis haud inusitatum. Aen. X. 697.

Sed Latagum saxo atque ingenti fragmine montis
occupat os faciemque adversam.

719. πρὸς παῖδός παθιῖν. In Aldina θανῖν, cui voci in membr. scripta praelata nobis lectio. Ex v. 713. repetita videtur vulgata.

719. χρεῖαν ἐρευνᾷ. Gl. in B. χρεῖαν ἐμύνης παρίσθην. Locus difficilis editu, quem alii depravatam, alii integrum judicant. In prolatis exactionibus acquiescendum mihi videtur; nisi quis malit ἢν pro ὡν le-
2: ἢν γὰρ ἂν θιὸς χρεῖαν ἐρευνᾷ. *quam enim rem Deus quaerit*, id
indagari vult, *eam ipse facile manifestam reddet*. χρεῖα, res,
otium, πρᾶξις. Hoc sensu occurrit infra 1435. Aj. 740. et aliis in
5.

728. ὑποσπράφεις. Gl. τῆς προτίρας ἐνδείξιως. id est: ὑπὸ πρῶτης φροντί-
σπράφεις ἀπὸ τῆς προτίρας ἐνδείξιως τοῦτο λέγεις;

731. οὐδέ πω ληξάντ' ἔχμ. Gl. οὐπω δὲ ἔληξαν.

740. φύσιν. Gl. τὸν τοῦ σώματος ὄψιν. In fine seq. versus libri omnes
ent ἔχων, ubi, si glossarum auctores audimus, subaudiendum ἦν vel
ἔχων, quod prorsus est absonum. Φράζε τίνα φύσιν ἔχων ὁ Αἰῖος, τίνα
καὶν ἥδως ἔχων ἐνύχων. Verbum εἶχε duobus substantivis sufficit;
requiritur adverbium, quo quaestio ad definitum tempus restringatur.
erat aetate *tunc*, quando civitati renuntiatum fuit, eum in tri-
occisum fuisse?

747. βλίσπων. Gl. ἀληθῆς. ἀληθειῶν, παρ' ὅσων ὁ τὴν ἀλῆθειαν λέγων,
πῶ· ὁ δὲ τὰ ψεύδη, τυφλώτιον ἐστί.

51. λοχίτας. Gl. ὑποσπράφεις.

763. ἄξιος γὰρ ὁδ' αὐτῆρ. Sic A. B. E. T. August. In C. D. ἴσιν
 Perperam Aldus ὡδ' αὐτῆρ. Fejus adhuc Turnebus φδ' αὐτῆρ, quod
 muper quidam nugator tueri adgressus est.

766. πάρεστιν. gl. δυνατόν ἐστὶ τοῦτο. Vide Lexicon. ἐφίσην. gl. ἴσην.

768. ἐνιδῶν. gl. ἰδῶν. ut εἰσορᾶν centies pro ὁρᾶν. Nempe con-
 saepissime adhibentur pro simplicibus, praepositione nihil ad signifi-
 vim conferente: et haec maxime fuit causa, cur tam saepe librari-
 positiones verborum compositorum omitterent, quas sensui incerta
 judicabant. Vide indicem nostrum in Comicum v. *Praepositiones*.

770. δυσφώρας ἔχοντ'. gl. βαρίως διακείμενα. Paullo infra ἐκ-
 ἔχον. βαρίως, χαλεπῶς.

773. διὰ τύχης τοιαῦτ' ἰών. quum hanc fortunam expertus
 potius, quum in tali discrimine verser. διὰ τύχης ἵκναι idem est
 ἐν τύχῃ εἶναι. Sic frequentant tragici δι' οὐνίας βαίνειν, in dolore
 dolore affici: διὰ φόβου χαρῶν, necem intentare, dare: διὰ εὐ-
 φροσύνης ἐλπίδων, desiderare, formidare: aliaque hujus generis muta-

781. βαρυθύς. gl. χαλεπῶς. Rusticus apud Comicum in Nubibus:

πρὶν μὲν, ἀλλ' ὅμως ἠννοχόμεν τὸ πρῶτον
 ἔπειτα δ' —

791. χρεῖς. Aldus χρεῖς ᾗ, et sic pars codd. Alii χρεῖς ᾗ. Notum
 ut supra 555. Mirum est nullum exstare hodie veterem librum
 mendae expertem. Prava scriptura vel Eustathio fraudi fuit, ut
 Odys. A. p. 1702. α longum quandoque elidi ostendere volens, cum
 plurimum adfert τὸ εἰς χρεῖς ᾗ, ἥτοι εἰς χρεῖς ὑπάρχει. Aliquando
 cum scholiasta nostro ad Oed. Col. 267. χρεῖς pro neutro plurali
 pisset, quod tamen perinde falsum est.

792. δηλώσιμ'. Aldus et codd. plerique δηλώσιμ', quod etiam
 via lectione superscriptum in duobus qui δηλώσιμ' exhibent; ex
 unice verum. De usu et notione futuri optativi vide Dawesii Macc.
 p. 103. Sic Eusip. Hippol. 1186.

ἦλθε γὰρ τις ἄγχιος λέγων,
 ὡς οὐκ ἔσ' ἐν γῇ τῇδ' ἀναστρέψαι πίδα
 Ἰσπόλοτος.

Et Androm. 78.

οὐδ' ἀμφὶ Πηλείως ἦλθεν, ὡς ἦεν, Φάνης;

795. Suidas in *Λεξικόν* — Ἀδρίους τιμωροῦσθαι. ἐπὶ τῶν παλαιῶν καὶ ἱκανῶν ὁδῶν περιουμένων, καὶ Ἀδρίους σημασινομένων τὰς θύσεις τῶν παλίδων. Juxta hanc expositionem haud male distinxisse et vertisse videri queam. Nec aliter locum accepit antiquus paraphrastes: καὶ γὰρ ἀποῦσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν γῆν κατὰ τὸ ἐπίλοιπον δι' Ἀδρίων μετρούμενος, ἦγον μακρότερον βλίσπων, καὶ δι' Ἀδρίων συμπόλλων αὐτήν, ἀπειδήμον — Verumtamen haud deterior est Heathii distinctio:

τὴν Κορινθίαν,
Ἀδρίους τὸ λοιπὸν ἐκμετρίμενος, χθὲν
ἔβλισπον.

Qua admissa, bene cum eo veritas, et ego, *his auditis, Corinthiam terram exsul dereliqui, astris in posterum cursum dirigena*. Cum ἐκ μετρούμενος subauditur ὁδῶν, quam vocem alii scriptores, proverbiali hac locutione utentes, exprimunt. Lucianus Icaromenippi initio: σὺν, ὡ γὰρ δὲ, καὶ ἀπὸ τοῦ οἰφίονος, Ἀδρίους ἐκμετρίων τὴν ὁδόν. Vide Eustadium ad Odys. p. 1535. h. 58.

797. χρηστῶν ἐπίδω. Aldus et codd. plerique vetores χρηστῶν γ' ἐπίδω in D. omitta particula, ut opinor, melius.

805. πρὸς βίαν. gl. βία.

806. τὴν τετραπλήτην. gl. τὴν ἡνέκην.

807. δι' ὀργῆς, *iracundæ*. Vide quae notavimus ad Eurip. Bacchas 433.

808. μίσσην κάρα. gl. κατὰ τὸ μίσσην τῆς κεφαλῆς. Perperam vulgo hic locus interpunctus. Verba μίσσην κάρα non pendent a τηρήσας, sed a supressa praepositione κατὰ. Ordo est: τηρήσας, καὶ δὲ μὲν μου διπλοῦς κίρκης κατὰ μίσσην κάρα. Sic etiam distinguit Gatakerus opp. T. I. p. 108. ubi μὲν pro μου hypothetae error esse videtur. καὶ δὲ μὲν μου sensu sociandi imper cum genitivo constituitur.

810. ἴσθι. gl. ἴσθι δίκην ἀνίδωκεν, ἀντίστη.

811. ὁπίσθι. gl. ἐπὶ τὰ μεταφρεῖα.

813. τῷ ξένῳ. gl. τῷ φρονεῖντι. homini illi, mihi incognito. Gallice diceremus *cet inconnu*. Quippe Graeci ejusdemque nomen vel ignorant, vel scientes reticent, illum ξένον appellant. Vide Dan. Heinsii Lect. Theocr. cap. 14.

815. τοῦδ' ὡς ἀνδρὸς. gl. ἐμοῦ: ut supra 534. et mox 549. ἐπ' ἀνδρὶ ᾧ, ἐπ' ἐμοί.

817. Notanda hypallage: ὃ μὴ ξένον τὸν ἔχιστον δέχσθαι δέμας, καὶ ἐν μὴ τὸν ξένον ἔχιστον δέμας δέχσθαι. Aliter locum expedit Grammaticus in minoribus scholiis.

821. λίχην. gl. ἤγουν τὴν γυναῖκα.

824. μὴ ἔστι. Sic liquido in B. et in August. Reliqui codd. et Ald. impedita constructione, μήτε. Et hoc etiam est in T. sed superaddita nostra lectione, quam exhibet margo edit. Turnebi.

825. ἐμπαύειν παῖδος. Oed. Col. 400. γῆς δὲ μὴ ἔμπαύειν. Pro ἐμπαύειν et ἐπιμπαύειν, quod postremum occurrit Oed. Col. 930. ἔμπαύειν χητός.

833. καλῶς συμφορᾶς. Hypallage, seu ἀντίπλοισι: pro καλῶς συμφορᾶς. Sic El. 19. ἄσπερον εὐφρόνη, pro ἄσπερον εὐφρόνης. 758. μέγιστον ἐμμελίας σποδῶν, pro μεγίστου ἐμμελίας διαιαίας σποδῶν. Trach. 355. τὴν λατρίν μαλα, pro λατρευμάτων πόνοι.

838. προθυμία. gl. πρόθεσις. Θάρσος. Alia: τί διανοήθῃς;

843. κατακλίναντες. Sic tres codd. Inter quos T. recte. In iis codd. κατακλίναντες.

845. εἰς γὰρ τις πολλοῖς ἔσος. Aldus et codd. εἰς γὰρ τοῖς πολλοῖς, etiamsi nemini adhuc vitii suspectum fuisse viderim, confidenter in Graecum non esse pronuntio. Articulus hic neutiquam locum tuentibus, ubi πολλοῖς indefinite accipiendum. Diversa sunt πολλοὶ et οἱ πολλοὶ, ut τῆς, τοῖς passim commutantur. ἔσος. gl. ἰσχυρὸς.

847. εἰς ἐμὲ μέσση. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Triclinius μίσητε, et ex eo Turnebus ἡμᾶς. Glossa: εἰς ἐμὲ ἀφορῶν. Comicus Ph. 11. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο μέση.

Ad quem versum vide quae notavimus.

849. ἐκβαλεῖν πάλιν. gl. μεταβαλεῖν. De potestate adverbii πάλιν Toupium ad Suidam III. p. 4.

860. σιλοῦνται. gl. μετακαλεσόμενοι, κομιούμενοι, μετασιλοῦνται.

873. Τῶς Φοῖβι τύραννον. Erit forte, cui videantur haec verba hypallagen explicanda, ut Erasmo Schmidio viro doctissimo explicavit ista Pindari Olymp. XIII.

ἰθὺλοντι δ' ἀλέξιν ὕβριν, κέρου
ματίρα θρασύμβρον.

Quae quidem interpretandi ratio hic aliquanto probabilior est: ἰθὺλοντι

ἵδμεν φυντεῖν. Quemadmodum Dionysius apud Stobaeum Floril. Tit. XLIII.
ἢ γὰρ τυραννίδος ἀδικίας μήτηρ ἴσθι.

874. ἢ ὑπερπληθῆ. Perperam Aldus cum veteribus codd. εἰ, quod oloecum esset. Recte in T. ἢν. Mendam non vidit Grotius Floril. loco supra citato, ubi εἰ dedit, tametsi Stobaei scriptus liber habet ἢ depravatatum ex ἢν.

877. ὄρουσιν γὰρ εἰς ἀνάσταν. Pronomen, quod inserui, non minus ad ententiae quam ad versus integritatem necessarium est. Aldus et codd. omnes veteres ὄρουσιν εἰς ἀνάσταν: quo modo versus cum antithetico 867. non quadrat. Solus Triclinius ex conjectura ἀνέρουσιν, pessime. ὄρουσιν hic transitivum est, ut praec. v. εἰσαναβῆσ', cujus vice in D. glossema extum invasit εἰσαναβῆσθαι. Seq. v. Aldus et codd. omnes veteres ἴθ' ὅ. Triclinius ἴθ' οὐ —

879. πάλαισμα non hic notat *callidum consilium et vafrum*, quo ensu fere adhibetur, ducta metaphora a pugilum artificio: sed *simpliciter conatum suscepti negotii absolvendi*. Jusserat Apollo, ut Laïi occisor investigaretur. Ex Jocastae verbis timere poterat Chorus ne ab hac inquisitione rex desisteret, quod ne fieri sinat Deum precatur. Non erat ut in definienda vocis potestate tantum haesitarent interpretes, quam propositam habebant in glossa ab Ant. Francino scholiis addita. πάλαισμα, γὰρ τὴν ζήτησιν τοῦ φόνου τοῦ Λαίου.

883. ὑπέρβουλα. gl. καταφρονητικῶς. Neutrum plurale vice adverbii.

893. ἔξει, id est, δύνησται. τίς ἀνὴρ ἔξει αἰμύνην θυμῷ ψυχῆς βέλους; *quis homo poterit arcere ab animo suo conscientiae stimulos?* Pro ἔξει, quod e conjectura reposui, Aldus et codd. plerique exhibent ἔρται, nonnulli ἔξεται. Supra habuimus futurum medium ἔρεται, *cohibebit se, abstinerebit*: statimque ἔξεται potestate itidem media, *adplicabit se*. Librariorum error ex vicinis his vocibus ortus, quarum alii aliam permanere substituerunt. ἔρξει reponit Heathius, quod sententiae tam bene quam metro non accommodatur. Nescio an cuiquam versionem suam approbaturus sit. Super. versu εἰν τοῖσδ' habent codd. omnes veteres cum Ido. Turnebus e Triclinio dedit εἰν τοῖσδε.

911. χαίρας ἀντιλεις. Non soli reges, sed cujuscumque civitatis primores veteribus appellabantur ἀντιλεις. Vide Eustathium a nobis laudatum fragm. p. 463. in Ισακίην.

917. ἴδι τοῦ λίγντος. Comicus Equit. 860. ὃ δαμῖνε, ἐν τοῦ λίγντος ἴδι.

920. κατεύγμω. gl. τοῖς καύσιν ὡς κατεύγμω τοῦ εὐχῶν ἔργον τῶν θυμιάσων καὶ ἀνυθιάσων.

921. πῆρς. Sic Aldus et vett. codd. plerique, etiam T. a primatu, superscripta prava lectione πέρης, quam Turnebus praetulit. Supra v. 917. veterum librorum omnium lectio est ἐν φόβου λίγν. Incommodum libidini debetur ἢ λίγν.

923. πῶς. gl. καταδωμῖνε. Ordo est: βλάπτεις αὐτὸν, ὡς πῶς καταδωμῖνε ἐκπεπληγμένον.

930. πωτελῆς. gl. τίπως ἔχουσα. V. seq. αὐτῶς, ἀσπύτως.

935. παρὰ τίνος. Sic D. et Aldus. In aliis codd. πρὸς τίνος.

936. οὐξίρῳ Attica crasis pro ὃ ἔξίρῳ. Sic quatuor codd. et Aldus minus bene ὃ ἔξίρῳ — τὰχ' ἂν ἴδω μιν. Perperam Aldus distinxit τὰχ' ἴδω μιν. In D. super μιν scriptum ἂν, videlicet pro glossa. In alio τὰχ' μ' ἂν. Hae librariorum turbæ indicium dant genuinae lectionis, quam certissima emendatione reposui, τὰχ' ἂν ἴδω. Abesse non potest particula αἶν, qua etiam vitatur insuavis hiatus. At in ἀσχηδὺς ἴδω e superioribus repetenda est. Bene glossa, ἀλγῶν δ' αἶν ἴδω.

939. εἰ ὀρχώμεν. Perperam in libris οὐὐρχώμεν. Vide quae notantur ad Comici Ran. 461. Infra 1046, in D. T. emendate scriptum εἰ ὀρχώμεν, ubi reliqui codd. et Aldus, ut hic, mendosi sunt.

948. μὴ κῆνε. Sic ad syntaxeos normam legendum. Vulgo μὴ κῆν. In duobus e nostris codd. superscriptum κῆνε.

949. πρὸς τῆς τύχης. Sic recte Aldus et codd. veteres plerique. Gl. αἰὲς φουσιᾶν θανάτου. Alii cum Triclinio πρὸ τῆς τύχης.

959. θανάσιμον βεβηκέντα. Prius glossae exponunt per τερμένον: ἄτακτον per ἀπειθῆ. In Trach. 874.

βίβας Δυμῖνον τὸν πικροτάτην
ὄδον ἀπασάν.

Unde hic explicari possit per ellipsin: εὐ ἴδ' ἐκείνων βεβηκέντα θανάσιμον.

971. ξυθαδῶν. Sic in duobus codd. Alii, ut vulgo, συθαδῶν.

977. ὃ τὰ τῆς τύχης κρητῖ. Thucydides IV. 62. τὰ δὲ ἀσχηδὺς τοῦ μίσητος ὡς ἐπιπλάττει κρητῖ. Quod sequitur κρητῖ αἰὲς ἐστὶν κρητῖ cum his Pindari Olymp. XII. comparari potest:

Σύμβολον δ' οὖτω τις ἐπιχθονίαν
 πῦλόν ἀμφὶ πρᾶξις ἴσ-
 τεμένεας εὐρεν θιέθεν.

979. αἰκῆ. gl. ὡς ἔτυχε. ἀπλῶς καὶ ἀφροντίστως, καὶ μὴ πρὸς μαυρίαις
 ὤψα.

981. Ejusmodi somniorum causam explicat Plato a Cicerone conver-
 sis L. I. de Divinatione cap. 29. *Quum dormientibus ea pars animi,*
vae mentis et rationis sit particeps, sopita langueat: illa autem, in
ua feritas quaedam sit atque agrestis inmanitas, quum sit inmode-
sto tumefacta potu atque pastu, exsultare eam in somno inmodera-
que jactari: itaque huic omnia visa obijciuntur, a mente ac ratione
acua: ut aut cum matre corpus miscere videatur, aut cum
uovis alio vel homine vel deo, saepe belua, atque etiam trucidare
aliquem, et impie cruentari, multaque facere impure atque tætre,
um temeritate et imprudentia.

993. ἡ οὐχὶ θιμυρέν. Aldus et codd. omnes ἡ οὐ θιμυρέν. In D. ἡ οὐ,
 πῦλᾱ duae voculae in unam coalescunt, quod monere etiam non super-
 edit Triclinius. ἡ οὐ. συνίζουσ. Et sic quidem crurifraglo laborat versus;
 iam falsum est quod ineptus ille Graeculus praeterea observavit, me-
 diam in θιμυρέν hic produci, quod in codice significatum linea super
 ducta, quod signum est productae vocalis. Uno verbo ἡ οὐ, μὴ οὐ apud
 Atticos poëtas semper sunt monosyllaba. Istud οὐχὶ millies apud Tragicos
 occurrit, et saepius a librariis metra susque deque habentibus paragoge
 omissa fuit, ut in Eurip. Cyclope 204.

τί βακχιάζει; οὐχὶ Διόνυσος τᾶδε.

Vulgo legitur versu ruente, οὐ Διόνυσος. Hic scriptum oportuit ἡ οὐχὶ,
 ut Oed. Col. 360. μὴ οὐχὶ διὸν ἰμοὶ φέρονται τι.

1006. εὐ πρᾶξιαιμί τι. Sic Comicus Pl. 341. χρηστέν τι πρᾶτλαν. Pace
 215. εἰ δ' αὖ τι πρᾶξαντ' ἀγαθόν. Eurip. Herc. Fur. 729. προσδόναι δέ,
 ἡὼν κακῶς, κακόν τι πρᾶξιν. His omnibus in exemplis, quorum similia
 passim obvia, πρᾶτλιν sensu τοῦ πᾶσχιον adhibetur.

1014. πρὸς δίκης. gl. μετὰ δίκης. Jure, merito, Sic El. 1211. πρὸς
 δίκης γὰρ οὐ σίνεις.

1021. παιδὰ μ' ἀνόμεζον. Sic libri omnes, absque ulla vitæ suspi-
 cione. Marklandus ad Suppl. 749. emendat παιδὰ μ' ἀνόμεζον ὄν, quia

ὠνομαζέσθαι est *nominabatur*, non *nominabat*. Sed modum in scirpo quaerit. ὠνομαζέσθαι με παῖδα, vi verbi reciproci plane idem est, quod ὠμαζέ με ὃν παῖδα. Sunt quidem verba apud Graecos, quae non mutentur *hodie* in voce media: sed *hodie* pauca admodum superant Aetnae scenae monumenta. Nescimus quantum locutionibus, quae dubiae videntur, accederet auctoritatis, si fabulas omnes scenicarum quales quos novimus, haberemus. Equidem nihil hic contra librorum fidem mutare velim.

1035. Διόν γ' ὄνιδος σπαργάνων ἀπολόμην. Eustathius ad Il. P. p. 1097. versum hunc laudat cum insigni varietate, καλόν γ' ὄνιδος — quod variegato ideo praeferendum, quia his Oedipi verbis amara subest ironia, quae inde acrior redditur. Sensum minime perspectum habuerunt interpretes: σπαργάνων non pendet ex suppressa praepositione ἐκ, quod Scholarius sensit videtur: inepta est Johnsoni versio; *atrox sane dedecus aetbulorum pertuli*. σπάργανα sunt *monumenta*, *crepundia*, ut bene designatus ad Terentii Eunuchum IV. 6. 15. *MONUMENTA sunt, quae Graeci dicunt γυναιμάτων καὶ σπάργανα*. Vide ad eum locum eruditam H. Lindenbruchii notam.

1037. πρὸς μητρός, ἢ πατρός; Glossa supplet, ἴσαθον τοῦτο, τίς ἐρηθύναι τὰ ἄρθρα;

1046. Aldus et codd. εἰδῆτ' ἄν. gl. ἤγουν εἰδείητε, quod lectionem nostram confirmat εἰδείτ' ἄν. Optativus hic omnino requiritur. Verum et huius formae optativis frequens est librariorum lapsus, qui plerumque offenderunt ad contractionem Atticam εἶπον, εἶπον, εἶμην, εἶτε, scilicet poetis nostris solam usitatam. In Comici Ran. 1448. codd. exhibebant εἰήμην ἄν contra metrum et sermonis Attici usum, ubi reponi debuit εἰδείμην ἄν, amoto vulgatorum librorum soloecismo εἰδείμην ἄν. Sic apud Eurip. Helen. 824. legitur εἰδείμην ἄν: in eodem Dramate Andr. 101. εἰδείμην ἄν: Herc. Fur. ἐκείμην ἄν. Graeci sermonis proprietatem quaerant, quicumque promiscuum usum esse credunt optativi et subiunctivi: εἰδῆτ' ἄν plane et putide hic soloecum esset, ut in Eurip. Medea 70. μεθ' ἡς ἄν, quam Mureti conjecturam vir quidam doctus admittere esse nuper contendebat pro vulgato μεθ' ἧς ἄν, quod quidem Musgravi probari potuisse miror, quum ne Graecum quidem sit. Veram lectionem revocavi, non ex conjectura, ut falso obiectum fuit, sed ex fide Florini.

tionis capitalibus literis excusae, *μεθι' αν*. Elisionis signum, seu strophum, in sibilum mutaverat librariorum stupor, quod alibi etiam ervatum. In Comici Ran. 437. legebatur *αιραις αν*, pro *αιροι' αν*: in 1140. membr. Reg. *υφειλως* exhibent, ubi germanus usus linguae 'λοι' flagitat: in Philoct. 119. pro *κελη' αμα*, codd. dant *κελησ'* κ. Quod autem docti quidam viri statuerunt formam mediam verbi *ημι* cum quarto casu legitime non construi, id merum commentum, quod alibi confutavimus.

1048. *παταδε*. gl. *αντι του ειδε*. Compositum pro simplice, ut supra 4. *δωπει, αντι του ιδει*.

1051. *καματτες*. Attica crasis pro *και εματτες*. Hac in re saepe a li-
tis peccatum. Vide quae notavimus ad Comici Equites 169.

1054. *τοις*. gl. *συνάγεις τῷ τῷ, συμβιβάζεις*.

1061. *αλλ' ουτου' εγω*. Sic bene Scholiastes. Perperam codd. et Al-
1 *ουτου' εγω*. In Antig. 547. *αμεισω θνησκουσ' εγω*.

1061. *θάρτα*. Male Aldus et codd. *θάρτα*. Vide Valckenarium ad
oen. p. 12. — *επ' τριτης μητρεις τριδουλος*. Vide Musgravium ad Eurip.
idrom. 637. et confer Eustathium ad Iliad. Θ. p. 725. l. 19. — *κακη
δουγτης*.

1064. *μη δρᾷ ταδε*. Sic in tribus codd. cum glossa, *μη ποιει*. Reliqui
m Aldo *μη δρᾷν*.

1069. *ελδων*. gl. *απιδων*.

1073. Confer Antig. 1244. Trach. 813.

1074. *αξασα*. Perperam Aldus *αιξασα*, Turnebus *αιξασα*, Atticis *ποδ-
ξασα*, *αττω* disyllaba sunt. Vide Valckenarium ad Phoen. p. 467.
ααα, ερμηνεασα.

1075. *αναμνηξει*. Sic liquido D. E. cum uno e Britannis. Reliqui cum
ido soloce *αναμνηξη*. Particulae *ωπως μη, ου μη*, cum 2or. 1. sub-
nectivo formae vel activae vel mediae legitime non construuntur.

1077. *επιμ' ιδειν*. gl. *γινος γινωσκει*.

1082. *της γαρ* — Recte gl. *ταυτης*. Articulus ε pronominis vicem su-
net, pro *ευτες*, quod quidem in feminino genere vitasse postas Atticos
arklandus credidisse videtur ad Supplices pag. 251. Sed falsum eum
isse hic locus ostendit, et infra v. 1466. *ταυη μου μιλεσθαι*, id est
ειπαι.

917. ἴσθι τοῦ λέγοντος. Comicus Equit. 860. ἢ δαμῖνος, καὶ τοῦ λέγοντος ἴσθι.

920. κατιύμμεσθ. gl. τοῖς καυῶσιν ὡς κατὰκισσιν τῶν εὐχῶν· ἤνευ τῶς θυμιάμμεσθ καὶ ἀναθῆμμεσθ.

921. παρῆς. Sic Aldus et vet. codd. plerique, etiam T. a prima manu, superscripta prava lectione πέρας, quam Turnebus praetulit. Supra v. 917. veterum librorum omnium lectio est πρὸς τοὺς λέγοντας. Triclinii libidini debetur εἰ λέγει.

923. πῶς. gl. καταδαμῖνος. Ordo est: βλάπτεις κατὸν, ὡς πῶς καταδαμῖνος ἐκπεπληγμένος.

930. παντελής. gl. τίποτε ἔχοντα. V. seq. αὐτός, ἀναύτως.

935. παρὰ τίνας. Sic D. et Aldus. In aliis codd. πρὸς τίνας.

936. εὐξερῶ Attica crasis pro ὁ εὐξερῶ. Sic quatuor codd. et Aldus. Alii minus bene ὁ εὐξερῶ — τὰς ἂν ἴδωσι μὲν. Perperam Aldus distinxit τὰς, ἴδωσι μὲν. In D. super μὲν scriptum ἂν, videlicet pro glossa. In alio cod. ἴδωσι μὲν ἂν. Hae librariorum turbae indicium dant genuinae lectionis, quam certissima emendatione reposui, τὰς ἂν ἴδωσι. Abesse non potest particula ἂν, qua etiam vitatur insuavis hiatus. At in ἀσχετῶς δ' ἴσως, e superioribus repetenda est. Bene glossa, ἀλγῶν δ' ἂν ἴσως.

939. εἰ πεχόμενα. Perperam in libris εὐπεχόμενα. Vide quae notavimus ad Comici Ran. 461. Infra 1046. in D. T. emendate scriptum εἰ πεχόμενα, ubi reliqui codd. et Aldus, ut hic, mendosi sunt.

948. καὶ κλέων. Sic ad syntaxeos normam legendum. Vulgo καὶ κλέων. In duobus e nostris codd. superscriptum κλέων.

949. πρὸς τῆς τύχης. Sic recte Aldus et codd. veteres plerique. Gl. ἀπὸ Φρυγῶν θανάτου. Alii cum Triclinio πρὸς τῆς τύχης.

959. θανάσιμος βεβημένος. Prius glossae exponunt per τεκνὸν ἦμα: alterum per ἀπελθόντα. In Trach. 874.

βέβητος Διόνυσος τὴν παντοκράτην
ὁδὸν ἀπατῶν.

Unde hic explicari possit per ellipsin: εὐ ἴσθ' ἐκείνων βεβημένα θανάσιμος δὲ.

971. εὐφραδὸν. Sic in duobus codd. Alii, ut vulgo, εὐφραδόν.

977. ὃ τὰ τῆς τύχης κρατῇ. Thucydides IV. 62. τὸ δὲ ἀσφάλματος τοῦ μέλλουσιν ὡς ἐπιτελεῖσθαι κρατῇ. Quod sequitur πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδὲν εὐφρόνως cum his Pindari Olymp. XII. comparari potest:

upplebant, ἐν μακρῷ γήρῃ ὡς συμβῶναι τῷ λόγῳ. Praepositio ἐν hic, epe alias, abundat. Supra 821. Antig. 962. 1003. Phil. 1160. Ordo τῷ μακρῷ γήρῃ ζῆναι, καὶ θυμωτοῖς εἶπεν ἀνδρὶ τῷδε, nempe τῷ θίφ' ἀγέλαμ. Scribi etiam potuisset, nec forte deterius, τῷδε ταῖνδ', ut distinctione post ζῆναι.

117. ἴγνωκα γάρ. Glossa in B. δὴ. Nempe γάρ pro δὴ hic poni docet. n D. καὶ ante ἴγνωκα suppletum, ne otiosum γάρ videatur. Nihil comminisci necesse est. αἰτιολογικὸν γάρ praeponitur ob inversionem verborum in phrasi: εἰθ' ἴσθι αὐτὸν ἐκείνον ἐρῶν. ἴγνωκα γάρ αὐτόν.

121. δῦρε βλίστω. Sic in Trach. 402. εὐτὺς, βλίσθ' ὤδε. Formula ndae attentionis, Comicis usitatissima, apud Plautum diversimode at a *Agedum respice ad me. Huc me specta et responde mihi. icedum contra me.*

123. ἢ δούλος. Sic nostri codd. Vide Lexicon in ἢ pro ἢν. — οἷος κῆ, quem Attici una voce οἰκείτῃος appellabant, quique supra 756. οἰκίος dicitur. Vocem οἰκετῆος, quam quis forte putaverit a hic adhibitam fuisse, ut Atticis inusitatum damnant Thomas M. et is.

130. ἢ ζυγαλῆας τι πω. Sic liquido in D. Gl. ἢ εὐνυχῶν κατὰ τι. membr. ἢ ζυγαλῆας. Continuatio est praecedentis interrogationis: ἀρ' ἢ ταῦτα τὸν ἀνδρα τῷδε πον μαθὼν, ἢ ζυγαλῆας τι πω; Perperam impressis ἢ.

133. ἀγνώστ' ἐστὶν. gl. ἀντὶ τοῦ ἐπιλαθόμενοι αὐτόν.

136. ἐπλησίαζιν. Sic legendum esse meridiana luce clarius est: οἶδεν τίς κατὰ τὸν Κισσαμῶνα ἐπλησίαζεν ἐμοί — Codd. omnes et Aldus λπίαζον cum gl. συνεπισημείωται. Versus praecedens totus est διὰ μέν, seu in parenthesi: supplendum vel εὖν, vel ἐπιπλοτῶν: nominativi nt absoluti ὁ μὲν, ἐγὼ δ' —

144. τοῦτο τὸ ἔπος, hanc rem. Hoc sensu ἔπος apud Homerum quens.

146. οὐκ εἰς ὄλεθρον; supple ἀποθνήσκει, vel ἄπει, ut supra 430. micus Nub. 789. Eq. 892. οὐκ εἰς κείρας ἀποθνήσκει; nonne in ma- m rem ibis?

158. τοῦτο, justum, id est verum. Hesych. ἔνδικον, ἀληθές.

160. ἐς τρεῖς ἑλῶ, eodem sensu quo apud Comicum Acharn. 386.

πρίξινς τριβᾶς. Neutiquam placet docti viri apud Heathium interpretari
recta ad fustuarium tendit. Alius Britannus pro τριβᾶς legere nūb
 δριβᾶς, quam conjecturam sibi servare poterat.

1170. κῆρυγ' ἀκούειν. Perperam codd. et Aldus ἀκούειν, munda
 menda. Duobus in locis Valckenario indicatis ad Phoenissas p. 140 et
 versus citat Plutarchus, recte legens utrobique ἀκούειν, ut etiam
 constat auctorem veteris glossae: καὶ ἰγὼ ἐπ' αὐτῷ ἐμὶ τῷ διαπύκνῳ.

1174. ὡς πρὸς τί χρεῖας. gl. ὡς ἐπὶ ποίᾳ χρεῖᾳ.

1175. διαφάτων κακῶν ὄννη. Sic concinne in D. Tres codd. et Aldus
 διαφάτων γ' ὄννη κακῶν. Idem in T. vocum ordo, omissa particula γ'.

1178. ὡς ἄλην χθόνα. Sic Aldus et codices omnes veteres. ὡς ἔστι
 valet εἰς, quandoquidem ab Atticis ea potestate non adhibetur, nisi
 animatae junctum. Sed est pro καθὰ, et subauditur εἰς ellipti per
 frequenti: quemadmodum recte haec in glossis explicantur: καθὰ τὸ
 ἐκείνου ἀποῖσιν τὸν παῖδα εἰς ἄλην χθόνα, ἔδην αὐτὸς ἦν. Tempe
 clinius veterem scripturam mutavit.

1186. Choricum hunc canticum in duas strophas et totidem antistrophas,
 undenūm singulas versuum, dividit Heathius: quod si sine
 ulla interpolatione fieri posset, libens admitterem. Sed eo minus a
 cum fide discedere volui, quo minus intelligo, quid nostra inter
 nostrophicane an antistrophica haec sint.

1194. λυμὴν αὐτὸς. Perperam vulgo αὐτὸς. Glossa supplet ὅ, ut sit
 αὐτὸς. Vid. not. ad v. 557. ἤρμισεν codd. omnes habent. Typothetae
 errore in Aldina ἤρμισεν.

1209. In D. παιδί, πατρί, καὶ θαλαμπεύῃ πιστῇ.

1212. ἐδυνάθησαν. Sic B. cum gl. ἐδυνήθησαν. Vulgo ἰδυνάστησαν.

1214. δικάζει. gl. καὶ δικάζει. Reddi poterat *ulciscitur, poenas re-*
petit. Vide quae notavimus ad Eurip. Med. 157.

1219. ἱαχάων ἐκ στομάτων. Sic optime C. Nomen est adjectivum ἱα-
 χᾶϊς ab ἱαχὴ derivatum. In D. ἁχίων. In reliquis ἱαχίων cum gl. φῶς.

1222. κατενόμισα. Sic liquido B. D. E. T. August. qua de scriptura
 ne dubitari possit, superscripta in duobus gl. ἀντὶ τοῦ νόμισα ἀπὸ τοῦ
 In impressis κατενόμισα.

1234. ὁ μὲν τάχιστα. Operosum esset absque ullo fructu, si conjectu-
 ras omnes, quibus male feriat homines Sophoclis scripta emendare

sunt, recensere vellem. Quod permultas ne verbulo quidem attin-
 , nemo opinetur eas mihi incognitas esse. Sed fuit nugas sani in-
 i lectoribus nihil nisi taedium adferrent. Quis umquam in animum
 cet in hoc versu scriptum olim fuisse ὁ μὲντ' ἄχθιστος, vel ἔχθιστος,
 nupero editori Britanno τᾶχιστος frigidum videtur? aliis bene mul-
 videtur imprimis opportunum. At quod non videtur solum, sed et
 certissimo haberi debet, istud est: *Atticorum poetarum, quotquot*
unt, nulli vocalem correptam fuisse ante literas κτ, vel, quod
nde est, χθ in eadem voce. Frustra obmovetur Sam. Clarkius, qui
 prosodia Homerica satis perite egit: sed quaecumque ille Homero li-
 se ostendit, nihil ea ad scenae Atticae usum faciunt, cujus ex reli-
 s vel unicum exemplum rem conficere poterat; sed nec exstat, nec
 titit umquam. — εἰπὼν τε καὶ μαθὼν. gl. εἰς τὸ εἰπὼν εἰμὶ δηλονότι,
 εἰς τὸ μαθὼν ὑμᾶς.

143. ἦτ' εὐθύ. Sic recte C. In D. ἦτ' cum gl. ὄρμα — εὐθύ, κατ'
 ἦ. Sed in textu male εὐθύς. In impressis ἦτ' εὐθύ. Vbi ἦμαι
 na producit in temporibus quae augmentum recipiunt. Sic in An-
 432. ἱέμεθα prima longa. Vide quae notavimus ad Comici Con-
 346. Perperam spiritu aspero notatur in D. Eadem menda in Eu-
 Suppl. 700. ubi scriptum oportuit:

ἀλλ' ἦτ' εὐθύς, λάμπε' ἀνερπᾶσας ὄπλα.

144. Glossa: ὅπως δὲ εἰσῆλθαι ἴσω, ἐπιβήξασα, ἥγουσιν κλείσασα, τὰς
 ας. Vide Eustathium ad Homeri locum quem citat Scholiastes p. 1358.

146. σπιρμάτων. gl. παιδων. τουτίσσι τοῦ Οἰδίποδος.

149. ἰγῶγε. Minus bene vulgo γῶγε absque augmento, quod Attici
 ittere non solent, nisi metri necessitate coacti. In B. scriptum ἰγῶγε.
 hic elisio non habet locum, quum praecedens versus in consonan-
 desinat.

150. ἐξ ἀνδρὸς ἀνδρα. Sic D. T. Gl. ἐκ τοῦ Λαίου τὸν Οἰδίποδα. Ceteri
 id. et Aldus ἀνδρας, quod minus placet.

156. γυναικαί τε. gl. δηλονότι ἐξαιτῶν ἀπὸ κοινοῦ. Possis etiam ex-
 uetus arcessere verbum ex analogia: ἐξαιτῶν ἡμᾶς ποιεῖν οἱ ἴσχυος, καὶ
 οὖν εἶπεν κίχην —

160. ὑφ' ἡγηγῶν. Sic una voce codd. omnes, recte. Gl. ὀδ' ἡγηγῶν. Per-
 am in impressis, ὑφ' ἡγηγῶν. Subauditur cognatum verbum, ὡς

ὕψην τοῦ τῶς ὑπερυμνίου αὐτοῦ. Sic supra 966. absolute ὕψην.
Et Oed. Col. 1588. ὑψην τῶς οὐδενὸς φίλων, scilicet πατρὸς, καὶ
γυναικός.

1262. κλῆθρα. Aldus κλῆθρα, ut hic etiam codd. Sed in
in locis Atticam servant scripturam, quam in v. 1287. repetit.
Romana scholia.

1264. ἰώρως. In tribus codd. αἰώρως, proba quidem forma, sed
metrum hic non admittit. Eustath. ad Iliad. Γ. p. 389. ἀντιπαρα-
πορίως μὲν τὸ ἐν αἰῶνι κείμεσθαι, ἐξ οὗ καὶ ἡ αἰώρως — ὅτι ἡ
αἰώρως καὶ διὰ τοῦ εὐφώνου ἔχου τὴν ἀρχήν, ὡς δαδαὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ
καὶ ἰώρως ἐμπροσθεν, αἰώρως καὶ τὸ μετῴως, ἔτι καὶ ἰώρως.

1266. Aldus edidit: ἰωὶ δὲ γῆ ἱκνῶ δὲ τλάμων, δαυὰ δὲ ὄρν.
ὄρν. quae lectio depravatissima est. In B. ἰωὶ δὲ γῆ ἱκνῶ δὲ τλάμων
superscripta glossa ἡ ἀθλῶν, quod ineptum est. Aliquanto melius
ἰωὶ δὲ γῆ ἱκνῶ τλάμων. eadem superscripta glossa ἡ ἀθλῶν. Quod
quitur membrum nulla particula connecti debet, saltem particula
neutiquam; quae adversativa est, nec hic locum habere potest. In
T. pro varia lectione reperi δαυὰ γ' ἢ, quae Triclinii emendatione
videtur. Inutilis soli, γῆς mentio. Per se satis intelligitur, cadere
modo pensile conspectum fuit, simulac solutus vel abscissus fuit
queus, decidisse, et humi jacuisse: verum ex linguae indole videtur
potest articulus ἡ. Ex γ' ἢ imperitus librarius eo facilius fecit γῆ,
olim; non subscribebatur, quod nec in ullo veterum codd. cōstat
quos ad manum habeo. Eadem socordia concinnum verborum
inverterunt, et ex ἱκνῶ plerique fecerunt ἱκνῶ δὲ. Quantum
tuit caverunt tragici Poetae in senariis a concursu ejusdem vel
soni vocalium in fine versus et sequentis initio. Non scripsisset
ἰωὶ δὲ γῆ ἱκνῶ τλάμων, quum scribere posset ἰωὶ δὲ γῆ τλάμων.
Sed ex omni parte veram scripturam restituimus: ἰωὶ δὲ γ' ἡ
ἱκνῶ, δαυὰ τὰ δὲ τὸ ὄρν.

1271. οὐκ ὄψοντο. Sic liq̄uido vetustissimi et optimi e nostris
A. D. ut et T. ex Triclinii recensione, tametsi Turnebus edidit
nulla alterius lectionis facta mentione. Sane nemini non liquet
poetae praeferrī debuisse; quum proxime sequantur duo verba
ὄψοντο, γινώσκοντο. Alias si primum solum esset, tam bonum esset.

am ὥσωντο, siquidem a neutro plurali pendet ἄφθμα. Est autem οὐκ ἀπό τοῦ εἶνα ἔπασχον, pro οὐκ ὥσωντο εἶνα αὐτὸς ἔπασχον. Vide quae scripsimus ad Comici Concion. 1125. Graecis acceptum habent hoc scholium Comici Latini, apud quos frequentissimum est. Sic Plautus Rud. II. 59. *eam veretur, ne perlerit.*

1274. ἐψάαθ'. Quaerit hic aliquis, quī Oedipi oculi, modo nihil sibi dicti, nunc dicantur visuri οὐς οὐκ ἴδαι: quae quum contraria sibi proinde absurda videantur, pro ἐψάαθ' is reponit ὀσσεῖαθ', quod eadem ego longe ineptissimum esse aio. Ut *cogitaret*, ut *imagines sibi gereret* Oedipus, minime necessarium erat, ut sibi foderet oculos. Nam Cleomachus ὀσσεύμενος παρὶς ἱεὲλὸν ἐνὶ φρεσὶ, caecus non erat: acute pro, si quis alius, cernebat Jupiter ille, qui θνητοῖς ἀνδρώπεισι καὶ ἄλλοις θυμῷ. Nisi quis invita Minerva criticam exerceat, antequam locum aliquem veteris poëtae emendare aggrediatur, verborum non singulorum solum vim ac potestatem, sed usum tropicum, idiotismos linguae, et sensum universum perspexisse debet. Ut supra v. 419. βλέψατα σκότων, *cernentem caliginem* tantumdet valet ac *cernentem nihil*: a hic ὀπίσθαι ἐν σκότῳ, *videre in tenebris*, nihil aliud est, quam *non videre*. Dicit ergo Oedipus, oculos suos in posterum *visuros in tenebris* οὐς οὐκ ἴδαι, *quos non oporteat*: quid vero? eos nempe, *quos non oporteat in tenebris videre*: id est, *eorum adspectu privatum iri, uos videre maxime sit jucundum*: scilicet liberos suos.

1275. ἰφθυμῶν. ἦσαν δυσθημῶν. Eustath. ad Iliad. Z. p. 634.

1279. Aldus edidit: ἔμβρος χαλαρῆς αἵματος ἐτίγιστο, sensu nullo et pravo, et metro vacillante. In T. αἵματος τ' ἐτίγιστο. Istud τ' fulgendo versui insertum, superscriptum est in E. a secunda manu. Ceteri codd. in Aldina lectione consentiunt. Aut verbi compositi praepositio excidit, et scribendum ἀπετίγιστο, quod praetuli: aut loco copulae, quae hic locum non habet, inseri debuit γε, ut v. 294.

ἀλλ' εἰ τί μιν δὴ δαίματός γ' ἔχου μέγας.

ita hic legi poterat

ἔμβρος χαλαρῆς αἵματος γ' ἐτίγιστο.

sed prius longe praefero. Est autem χαλαρῆς dativus pluralis, cuius ambiguitatem sustulit librarius membranarum nostrarum, et perspicue subscripto. Nihil hic intellexit auctor veteris glossae, qui ἑμῶν interpretatus est

συνεχῶς. Immo valet σύν. Ordo est: ἀλλὰ μέλας ὄμβρος ἰσσοῦ χαλῶν αἵματος ἀπειρίγεται. Diversa sunt μέλας ὄμβρος, humor ex oculis emanans, et χαλῶν αἵματος, grandines sanguinis, id est crebrae sanguinis guttae: opponuntur haec ταῖς μυδάσαις φόνου σπυγίσσι, quae quid significant: *Nec lentam tibi sanie[m] emittebant, sed largi lacrimarum imbr[i] mistae sanguinis grandines decidebant.* Veniam est hoc schema quo res augetur, minoris negatione. Sic in Aj. 613.

οὐδ' οὐκίρας γόον ὄρνιθας ἀνδρῶν
ἢ σὺ δυσμορῶς· ἀλλ' ὁ-
ξυτόνους μὲν ῥάδας
θρηνησέμεν —

1281. συμμυγῇ παλαιά. Sic libri omnes, non sine vitii suspitione: Et dubito quin scripserit Tragicus συμμυγῇ πάλαι.

1293. εἰσεύψαι. gl. διαύψ.

1296. οἶον καὶ στυγούνην ἱπποκρίσται. gl. καὶ τὸν μισοῦντα ἱλαίνω. Eadem sententia in Aj. 924.

ὥς καὶ παρ' ἰχθυοῖς ἄξιός θρηνην τευχῶν.

et in Tyrone Frag. XV.

καίτην ἀνοσιέρμων τις οὐκίρειται ἄν.

1299. ὅς' ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη. Verbum προσέκυρσ fere solet cum tempore casu construi. Hic autem quartus adjungitur. Sic saepe composita verba casum adsciscunt quem regit vel simplex verbum, vel praepositum. Ad solvenda phrasis ad hunc modum: πρὸς ὅσων ἐγὼ ἤδη ἔπαυσα. Ἡμεῖς δὲ προσέκυρσ, προσετίγισαι.

1301. μακίστην. Dorica μάσσων μακίστης adhibent Tragici pro μακίστης. Sic noster Phil. 849. Eurip. Hippol. 826. τὰ μακίστην ἱμῶν καὶ κῶν. Aeschyl. Prom. 634.

μή μου προκήδου μάσσων, ἢ ὥς ἱμῶν γλαυκῶν.

Persis 438.

λίξω τίν' αὖ φῆς τήνδε συμφορὰν σπινθη-
ρίλθιν, κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσωναι.

Ibidem 705.

παλαιά μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, παλαιά δ' ἐκ χέρσου παλαιά
γίγνεται θνητοῖς, ὁ μάσσων βίος ἦν ταυτὴ πρόσω.

Ex his exemplis liquet veterem scripturam male immutatam fuisse.

THEOPH.

linio; qui *μηρίων* dedit, hosque versus foede interpolavit. Perperam in C. *καρίων*, eadem menda, quam sustulimus in Euripidis loco citato.

303. *δύσαν*. Perperam Aldus *δύσανος*. In seq. v. *δύταμαι ε' εδύλαν* incte exhibet B. In reliquis ut apud Aldum *σε δύλαν*.

310. *πίρνας*. Aldus *διαπίρνας*, sicque pars codd. Alii *διαπίρναται*. Is E. *διπίρναται*. Unice verum esse quod dedimus metri ratio arguit cum autem *πίρνας* praetulimus vulgari formae *πίρνας*. gl. *διέρχεται*.

310. *φερέν*. Sic A. B. recte. Alii cum Aldo *φερέν*. Vide Valckenae-
1 ad Hippol. 316.

324. *φέν* in Aldina contra metri rationem geminatum est.

330. Aldus edidit, ut in plurimis codd. scriptum est,

ὁ κακὰ τέλων,
ἰμὰ τὰδ' ἰμὰ παθία.

in membr. et in C.

ὁ κακὰ κακὰ τέλων
ἰμὰ τὰδ' ἰμὰ παθία.

κακὰ repeti debuit; eam alii librarii omiserunt, alii praepostere
ierunt.

343. *τὸν ἑλάνον μέγαν*. Codd. omnes, ne T. quidem excepto, dant;
Aldus, *ἐλάνον*. Quidam pro *μέγαν* habent *μέγα*. Turnebus recte
per.

348. *ἀπαγνῶται ποτ' ἄν*. Sic plurimi codd. Aldus et membr. *ποτ'
ἄν*.

351. *ἔλυε μ' ; ἀπὸ τε φόνου*. Aldus et codd. pars, omisso pronome,
quod hic suppressi non debet, *ἔλυετ' ἀπὸ* — In B. *ἔλυε' ἔμ'
— C.* eam scripturam exhibet, quam repraesentavi. Verum sunt
is itidem depravatae. Ut metri constet ratio, et hic versus antithese
suo 1331: congruat, scribendum *μ' ἔλυε' ; ἀπὸ τε φόνου*. Sic quae
duo versiculi, qui paeonici sunt:

κακὰ τὰδ' ἰμὰ | παθία
μ' ἔλυε' ἀπὸ | τε φόνου

175. *ἰφίμερος*, non Aldus solum et codd. omnes habent, sed Tur-
etiam editio. In H. Stephani officina operarum incuria excusum fuit
μερος, quae menda in plerasque subsequentium editionum manavit.

1380. τραφεῖς. Perperam Johnsonus vertit *enutritus*: neque hoc verum innuitur amor, quo Thebani Oedipum fovebant, quod anagnoriscant in mentem venit. τραφεῖς valet διατρέφας, ut recte exponitur in glossis. Sic τροφή, διαγωγή, διατρέφω in Oed. Col. 362.

1385. τοῦτους ἔβην, nempe τοὺς Θηβαίους. In D. T. τοῦτας, quibus nebus edidit.

1387. οὐκ ἂν ἴσχωμένη. Perperam Aldus una voce ἀπεχόμενη, ut in veteribus plerisque codd. scriptum est. Alii ἡπεχόμενη. — τὸ μὴ ἴσχωσαι. Haud minus bene scribi poterat sine elisione, ut est in D. T. ἀπεκλιῖσαι. In unam syllabam coalescunt η α. Sed utro modo scribi perinde est. In nullo codice reperi τὸ μὴ οὐ ἀπεκλιῖσαι, ut legere esse sibi persuasit nuperus editor Pentalogiae Jo. Burtoni, tamquam in hac loquendi formula voces τὸ μὴ non negarent, nisi adscripta negatione οὐ. At tamen apud Comicum in Nubibus 1084. legitur:

ἴξει τινὰ γνώμην λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;

ubi si οὐ inferciatur, doceri vellem quid in pedes suos dividendum sit, sula τὸ μὴ οὐ εὐρύπρωκτος εἶναι. Permulti sunt versus, ubi salubritas et euphonia, οὐ inseri posset in hac formula, quod tamen comicorum fidem facere nolim. Antig. 27. 236. Aeschyl. Prom. 235. 236. σάμην βριτοῦς

τοῦ μὴ διαφραστέντας εἰς Αἰδου μολεῖν.

Euripides Alcest. 705.

οὐ γοῦν ἀναιδῶς διεμάχην τὸ μὴ θανέειν.

1392. ὥς ἴδειξά μὴ ποτε. Ut tertio ante hunc versu ὥς ἴδειξαι esset, ita hic ὥς ἴδειξά μὴ ποτε, ne utquam ostenderem. ὥς ποτε valet ἥνα, ut recte expositum in glossa. Imperite Heathius παρὰ τὸν ἀν inserit. Vide quae notavimus ad Aeschyli Prom. 155. et Euripidis nissas 214. Comicus in Conc. 151.

ἐβουλόμην μὲν ἴτερον ἂν τῶν ἡδύδων

λέγειν τὰ βέλτισθ', ἢ ἐκαθήμην ἥσυχος.

Idem in Pace 135.

οὐκοῦν ἔχρην σε Πηγάσου ξυῖξαι πλεόν,

ἔπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.

1394. πάτρια. gl. πατρίων. De harum vocum differentia et miscuo vide Luciani interpretes ad Soloecistam p. 561.

1396. κάλλος κακῶν. gl. ἔχον τῶν κακῶν, ἥγουν περιφανὲς κακόν. Eustathius ad Iliad. P. pag. 1097. Παροιμιῶδες τὸ, κακῶν δὲ καὶ Φέρτερον εἶη, ἀπὲρ τοῦ ὡς ἐν κακοῖς κάλλιον. ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς παραξίνας ποιῶν τὸν Οἰδίπῳ λέγοντα περὶ αὐτοῦ, ὅτι κάλλος κακῶν ὑπουργὸν ἐξετέλεσεν, ἀπὲρ τοῦ ἐν κακοῖς μέγα καὶ περιφανές. εἴη δ' ἂν ὁμοίον τι καὶ τὸ, καλόν γ' ὄντιδος παργάνῳ ἀντιλόμῳ. Vereor ut haec bene acceperit Eustathius. Equidem κακῶν malim cum ὑπουργῶν jungere, ut sit ὅσον ἄρ' ἐμὲ κάλλος ἐξεδίψατε ὑπουργῶν κακῶν, id est ὑπὸ τὸ προφανόμενον κακὰ πάλαι κρύπτειν.

1402. ὑμῖν. gl. παρ' ὑμῖν.

1403. ὦ γάμοι, γάμοι. Hunc locum citat Longinus de Sublimitate XXIII. isto exemplo observationem illustrans, ὅτι ἔσθ' ὅπου προσωπίδι τὰ πληθυντικὰ μεγαλοβήμενιστρα, καὶ αὐτῷ δοξαζομῶνται τῷ ὄχλῳ τοῦ κριθῶν. — Deinde prolatis sex versibus addit: πάντα γὰρ ταῦτα, τὰ μὲν ἐν ἡμέρῃ εἶσιν, Οἰδίπους, ἐπὶ δὲ θανάτῳ Ἰσκάσει. ἀλλ' ὅμως χυδαίς εἰς τὰ εὐκριντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλήρῃται καὶ τὰς ἀτυχίας. Confer not. ad v. 366.

1405. ἀντίτε. Secunda pluralis aor. 2. εἰ in τε mutato, pro ἀντι. Sic in tertia plurali occurrunt ἀνέισαν, καθίσταν, μεθίσταν, παρῖσταν. In Eurip. Ione 1189. legendum ὡς δ' ἀνέισαν ἡδομήν: ut in Bacchis 684. καθίσταν κόμας. Priore in loco perperam edidit Musgravius ἀνῆσαν.

1414. μὴ δέιστε. Vide P. Victorii Var. Lect. V. 4.

1415. πλὴν γ' ἐμοῦ. Sic recte D. In reliquis libris media particula ommissa, quam inserere amant Attici poëtae ante εἰ post syllabam longam non desinentem. πλὴν γε frequentissimum est.

1422. Codd. alii εὐδ' ὡς γελῶντες — εὐδ' ὡς ὀνειδιῶν. Alii εὐδ' — εὐδ' — Membr. Aldo consentiunt, quem sequimur.

1434. πρὸς σοῦ, εὐδ' ἐμοῦ. e re tua, non mea. Dicam quae tua parvis quam mea intersit fieri. Sic Trach. 479. θεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνῳ λίσσιν. Comicus Vesp. 647. μὴ πρὸς ἐμοῦ λίσσιν. Lucianus T. I. 145. 255. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λίσσιν.

1438. ἴδρατ' ἂν, εὐ τοῦτ' ἴσθ' ἂν. Sic distinctum est in libris omnibus recte. Euripides Med. 940.

οὐκ εἶδ' ἂν, εἰ πείσαιμι· περιᾶσθαι δὲ χρεῖ.

Alcest. 46.

λαβὼν ἴθ'· εὐ γὰρ εἶδ' ἂν, εἰ πείσαιμί σε.

in his ἂν pertinet ad εἶδαι, non ad εἶ.

1453. ζῶντι. Sic bene Toupius Cur. nov. in Suid. p. 103. Libi mendose ζῶντι.

1454. οἱ μὲν ἀπαλῶνται, qui me perdere voluerunt. Verba superius tam actionem significant, quam consilium seu voluntatem agentium. El. 380. πράσσειν Scholiastes exponit ἐπιχειρῶν πράττειν. In Oed. Col. 111. οὐκ ἀλῶν, occidere velit. In Comici Pace 212. ἐκείνους πάλαι ποιεῖν ποιοῦντων, id est ποιεῖν ἐπιθυμούντων.

1459. ἀρσίον. Sic recte in B. D. E. T. Perperam in reliquis, et Aldina, ἀρρίων.

1466. ταῦν μοι μέλει. Sic bene scriptum in D. Glossa ταῦν Aldus et reliqui codd. mendose αὐτῶν. Vide supra ad 1082.

1474. ἐκγότων ἐμῶν. Sic bene scriptum in B. Vulgo ἐξγότων ἐμῶν παίδων. Vide quae notavimus ad Comici Equites 786. et Euripar. ad Phoen. p. 390.

1477. τίρψιν, ἢ εἴχιν πάλαι. Sic scriptum in B. E. T. Augustinus A. D. ἢ εἰχίς πάλαι, ut Aldus edidit. In C. nescio quid fuerit, nunc mutilus est et desinit in v. 1458. Turnebus edidit, πρὸς εἰχίς πάλαι. Lectio nihil aliud est quam nostrae interpretatio.

1493. τίς οὗτος εἶσιν, τίς παραμύψιν, τέκνα. In E. τίς οὗτος εἶσιν, ὅς παραμύψιν, τέκνα. Pessime vertit Johnsonus, *Quis ille erit, quem abjiciet liberos? τέκνα* vocativus est, et παραμύψιν absolute additum, ut fere solet παραβάλλεσθαι, et ἀναμύψιν, subaudito πένοντα. *Quae ei projecta erit audacia?*

1494. ἃ τοῖς ἐμοῖς ἐστίν, γονεῦσι σφῶν θ' ἐμοῦ δηλήματα. In B. ἃ τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν ἐστίν σφῶν θ' ἐμοῦ δηλήματα. Nec diversa est scriptura. At ex ista lectione nullus rectus sensus elici potest. Quis enim sibi vult haec Johnsoni versio? *quae meis parentibus et simul adhaerent nocumenta.* Quorsum hic Oedipus mentionem parentum suorum, quum suimet ipsius maxime meminisse debeat? Recte glossa, ἃ γονεῦσιν ἐμῶν καὶ ἐμῶν ἐμοῦ. Deinde cur futurum de re quae jam existit, et certissime cognita est? Interpretes ex v. 1493. *adhaerent non adhaerebunt* vertit. Poetae manum rescribere mihi videor, et sensum adsecutus fuisse: ἃ τοῖς ἐμοῖς ἐστίν, καὶ πράγμασι, vel ἐγγίσι: γονεῦσι σφῶν θ' ἐμοῦ δηλήματα, pro γονεῦσι σφῶν. Dativus pro genitivo, quod frequens est. Vide quae notavi Eurip. Phoen. 85. Apollonium III. 862. Comici Thesmoph. 1054.

1502. *Φθαρήται* male vertit Johnsonus *mori*. *Φθείρεσθαι* significat *πλάττειν*, quod ipse Oedipus statim ostendit, quum quarto post versu ubjicit *μή σφε περιδης αλωμένας*. Hoc sensu occurrit *Φθείρεσθαι* apud Euripidem in Helenae versu quem citavimus supra 67. In Electra 234.

οὐχ ἔνα νομίζων Φθείρεται πόλεως νόμον.

et passim. Vide Abreschium ad Aeschylum p. 207. et nos ad Comici uncion. 248. Eleganter Lucianus in Pseudologista p. 176. *παραδούς ταυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ σφραγιστῇ, συμπεριφθείρου πάντα ὑψηλῶν*. Vim ubi non cepit metaphrastes vertens, *cum illo corruptus fueris*.

1505. *μή σφε περιδης*. Certissima est Dawesii emendatio, quem vide Lucell. crit. p. 268. *περιδῆν* est *spernere*, *negligere*, quod flagitat sententia. Depravate libri omnes *παρίδης*, claudicante versu, nec satis ene ad sententiam. Nihil frequentius apud quosvis scriptores Graecos *περιδῆν*, *περιεῖν*, *περιόπλισθαι*. Exempla satis multa e Comico tulit Dawesius. In Lys. 1019. *νῦν δ' οὐν οὐ σε περιόψομαι γυμνὸν ὄνθ' ἔσας*. Lysias edit. Reiskii p. 145. *αἰσχρὸν περιδῆν οὕτως ἀνόμως καὶ αἰῶς ὑβρίζοντα τὸν νανίσκον*. p. 163. *μή με περιδῆτε ἐκ τῆς πατρίδος ἄκας ἐκπεύοντα*. p. 184. *μή περιδῆτε ἐπὶ τούτῳ γινόμενον*.

1512. *νῦν δὲ τοῦτ' εὐχισθί μοι*. De veritate lectionis dubitandum non est, quam temere docti simul et indocti homines sollicitarunt conjecturis: dignis quidem, quibus immoror; pessime autem reddiderunt interpretes. Tenendum quod in minoribus scholiis traditur, *εὐχισθι* hic passim sumi. *τοῦτ' εὐχισθί μοι*, *ταύτης τῆς εὐχῆς τυγχάνετε ἀπ' ἐμοῦ*. Raro *εὐχισμαι* adhibetur, nec forte alterum exemplum proferri possit. Sed notat, si quis alius, in verbis Sophocles, apud quem plurima occurrant, ceteris omnibus poetis indicta: et haec ratio est cur tam multa eo enotarunt veteres Grammatici.

1517. *εἰσθ' ἐφ' οἷς νῦν εἰμι*. Sic scribendum. *εἰμι* hic valet *παραύσσομαι*. Add. et impressi *εἰμί*. Glossa in B. supplet *ἐνθυμήμασι*. In D. *ἥγουν εἰς ἔχω τὴν ἐμὴν διάνοισιν*. Prava scriptura falsae interpretationi locum dedit. *ἐπὶ* cum dativo conditionem notat, *ἐπὶ τούτοις*, *hac lege*, *conditione*: *ἐφ' οἷς*, *qua lege*, *qua conditione*. Comicus in Pluto 68. *εὐκῶν ἐπὶ τούτοις εἰσέω*. Vide ibidem 1000, 1141. Lysistr. 251. n. 589.

1518. Perperam Aldus ἀπ' αἰών, ut est in membr. a prima manu, superscripta sincera lectione: γρ. ἄπειμον. Pars codicum male αἰών.

1519. Θιοῖς γ' ἔχθιστος. Sic membr. Mendose Aldus αἰχμητής. Codd. γ' omittunt.

1522. ταύτας. Sic codd. omnes. Perperam Aldus πάντας. Cedipus quot ἔλπε.

1524. Codd. omnes ultimos hos versus Choro adscribunt. Falsè Choriastes opinabatur eos ab Cedipo recitados fuisse. λένειτ', Male in 52 λένειτ'.

1525. ἦδη. Male codd. et impressi ἦδε. Vide Valckenarium ad Ecl. librum XXII. p. 55.

1528. Frequentissima apud Tragicos sententia. Euripides Androm.

χρὴ δ' οὐποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ἔλπειν βροτῶν,
πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἰδῇς,
ὅπως περὶ αὐτοῦς ἡμέραν ἤξει κάτω.

Troasini 513.

τῶν δ' εὐδαιμόνων
μηδὲν νομίζειτ' εὐτυχεῖν, πρὶν ἂν θανῇ.

Vide Tyndarei fragmentum p. 31. Ovidius Metam. III. 133.

Ultima semper

expectanda dies homini iudicique beatus
ante obitum nemo supremaque funera debet.

Ausonius in ludo VII. Sapientum:

Spectandum dico terminum vitae prius,
tum iudicandum, si manet felicitas.

FINIS NOTARUM IN OEDIPUM REGEM

NOTAE IN OEDIPUM COLONEUM.

De loco cui nomen Κολωνός, videndus Meursius in Pagis Atticis, et liquorum Atticorum cap. VI. maxime vero Cicero in suavissimo exordio libri V. de Finibus, ubi *mollissimum carmen* appellat versus istos edipi requirentis quemnam in locum pervenisset.

V. 7. *χὼ μακρὸς ξυνὼν χρόνος*. Euphoniae ergo vocum ordinem invertitur vulgo *χὼ χρόνος ξυνὼν μακρὸς*. Perperam in T. pro *ξυνὼν*, *παρὼν*.

11. *ὡς πυθαίμιθα*. Codd. et Aldus soloece, *πυθαίμιθα*.

13. *χ' α' ἂν ἀκούσωμεν*. Membr. et Aldus copulam male omittunt.

15. *ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω*. Sic excusum mallet, sublata distinctione. Verba melius quam in editis scholiis exponuntur in veteri glossa:

α' ἀπ' ὀμμάτων πρόσω εἶναι. valde ab oculis, a conspectu, procul

17. *ὡς* saepe occurrit pro *λίαν* adverbis junctum. Sic El. 1437. *ὡς* *λίαν* *πρώως*. Vide Lexicon in ΩΣ.

19. *εἰσιμύσει*. Glossa, *καλῶς ἔδουσι*.

19. *κάμειν καλῶς, γένν*. *Sedere, quiescere*. Vide Aeschylum Prom. 1096. Apollonium Rhod. I. 1174.

23. *ἔπου καθέσταμεν*. Sic Vaticanus cod. teste Orvillio ad Charitonem

119. quod praeferendum videtur codd. nostrorum et Aldi lectioni *ἔπου*, et hoc non prorsus sit damnum. Latet enim in verbo *καθέσταμεν* unus significatio. Sic in Eurip. Bacchis 180.

ποῖ δὲ χερσίν, καὶ καθίσταται πύδα;

25. Hunc versum membr. cum Aldo Antigoniae continuant: alii perperam Oedipo eum tribuunt. Libri omnes *ταῦτον ἡμῖν* mendose. Esset enim c pronomen ad *χωρὶν* referendum, quod falsam efficeret sententiam. Num enim locum nesciat qui sit, dicere non potest se de eo a quovis more certiore factam fuisse. Proinde legendum cum Heathio *ταῦτό*, scilicet *Athenas haud longe abesse*.

27. *εἴπερ γ' ἐστὶν ἐξακήσιμος*. Membr. et Aldus *εἴπερ ἐστὶ γ'* — Alii dd. particulam *γ'* prorsus omittunt. Nescio quid somniabat auctor notae: ad hunc versum in nova editione Pentologiae Jo. Burton. In Aldina

liquido excusum ἔλαττεται. Proinde mirum non est a nullo editum observatam fuisse lectionem quae ibi non comparet. Si vero ἰναιέται in Aldina legeretur, operarum errori tribuendum id esset, nedum recte deberet, contra metri legem, quae pyrrichium pro jambe non ad a Lectorum patientia abutuntur, qui talibus ineptiis molem librorum augent.

28. Aldus ut A. B. αἰὲν ἔσσι μὲν ἀκατρός. In T. μὲν γ' — scribendum erat, ut edidimus, ἔσσι μὲν —

32. ὡς ἀπὸρ ὄδε. In codd. ἀπὸρ sine articulo, sollemni librorum errore.

33. ἀκνύων. Sic Aldus et veteres codd. Imperfectus est sensus oblique abruptus. Triclinius perperam ἀκνύων.

36. πρὶν νῦν γὰρ — Sic membr. et Aldus. In B. πρὶν ὃ γὰρ —

39. ἱμφοβαί. gl. ἦσαν αἱ φεδοβαί.

40. Σκίτου. In B. Σκίτου.

41. Perperam vulgo post τίνας interrogationis signum positum, quod in fine versus poni debebat.

42. Vulgo legitur soloecae, ὃ γ' ἐνθάδ' ὦν εἶπαι λυγρὸν. Optum εἶπαι absque particula ὦν hic stare non potest: est autem participium prorsus otiosum. Manifestus est librarii error. — νῦν pro αὐτῶν. Solutio liasta damnatur temere et imperite. Accusativus est utriusque numerus trium generum. Vide Valckanarium ad Hippol. 1253.

44. τὸν ἰκίτην. Sic legendum, ut infra 284. 487. 1008. Aldus et codd. τὸνδ' — Idem cum membr. ἴσως mendose. In duobus aliis codd.

48. τί δὲ γὰρ. In B. T. τί δὲ γὰρ. ut etiam Scholiastes legisse videtur: deterius est. Bonus ille hospes rem ad populares deferre vult ἵνα γὰρ, ut sciat quid facto opus sit. Praegnans est phrasis: πρὶν γὰρ δὲ δαίξω τοῖς δημόταις, ὥστε βουλεύσθαι αὐτοὺς τί δεῖται.

52. τίς ἔσθ' — Perperam in libris τίς δ' ἔσθ' —

57. χαλκίωους ἑδῆς. Perperam vulgo ἑδῆς. Vide Scholiastam v. 1590. et Lexicon in Ὀδῆς.

58. αἱ δὲ πλεῖσται γύναι. Sic recte B. T. In membr. ut in imperperam, αἱ δὲ πλεῖσται γύναι.

59. τὸν ἰπνώτην. In libris τὸνδ' ἰπνώτην perperam, eodem librarii errore, quo supra 44. τὸνδ' ἰκίτην. et 52. τίς δ' ἔσθ' —

61. ὠνομασμένοι. Mendose vulgo ὠνομασμένοι, quod quidem etiam exhibent a prima manu, sed superscripta nostra lectione.

71. *καταγνύσων* *μαλίστ*. Sic membr. et Aldus cum Suida in *καταγνύζω*. Perperam ceteri *μολίστ*, quod e sine praec. versus a supino librario re-
litum.
74. *ὄρνιθα*. Tropice, *caligine non obvoluta, perspicua, ὄρματα*.
: saepe activam verbi formam pro passiva adhibet Sophocles, ut infra
94. *πατρός δρώντος*, pro *δρωμένου*. Trachin. 196. *τὸ ποδῶν*, pro *τὸ θύμην*. Oed. T. 968. *κύνει*, pro *κύνεται*.
87. *ἔϊχην*. gl. *ἐμαρτύηται*.
90. *Σιμωνί θιαί, κατ' ἐϋφαισμοῖν, αἱ Ερινυῖς, ὥσπερ αἱ αὐταὶ καὶ
μυθίς ἐκαλούντο. ἦσαν δὲ τρεῖς. Σιμωνί θιαί. εὐτως καλούντων Ἀθηναίων
ς Ερινύας. Photii Lex. Ms.*
91. *καμψία*. Membr. et Aldus *κάμψις*. gl. *καταλύσαι, τελεῖσθαι*.
92. *εἰκασία*. Sic Aldus et codd. omnes. Turnebus edidit *εἰκασία*.
94. *παρηγύα*. Perperam Aldus, ut membr. a prima manu, *παρηγύα*.
97. Schol. Ms. *κατὰ δίκαιον, φρενὶ, ἐξ ὑμῶν ἐνταῦθα ἀφίγμαι. πλε-
γὰρ, τὴν πλίρωσιν τῆς διατάξας, ἢ εἰσπόν. Aliud: Πτερόν. ἢ εἰσπός, ἢ
ἱρώς τῆς ἐμῆς διατάξας.*
99. *πρώταισιν ὑμῶν*. Sic bene legitur apud Suidam in *Νηφέλις θυσία*,
perperam in codd. nostris, ut in impressis *ὑμῶν*. Quin pejus adhuc in
πρώταισιν ὑμῶν.
101. *ἀναισπαρτον*. gl. *ἀξίωσι, ἀκατάσπαστον. ὡς καὶ αὖτις (19.) ἔφθ,
ἢ ἀξίωσι πύργου.*
102. *ὁμφάς*. gl. *μαντίας*. — *πίρωσιν, τελεῖσθιν*.
111. *ὥδε δὲ τῶς* — Sic B. T. in membr. *εἶδε δὲ*, ut Aldus edidit.
ὡς παλαιός. gl. *γίγοντες*.
113. *κρύψει με πόδα*. pro *πόδα μου*. Vide ad Oed. T. 717.
121. *λύσεις τις*; interrogative. Aldus et membr. *λύσαντ' αὐτόν*. Alii
ἔσσι' αὐτόν. Perperam, ut ex antistrophico versu liquet.
122. *προφθίσγην*. In B. T. *προφειδόν*, quod haud deterius est.
134. *λόγος οὐχ ἄχθῃ*. Basis anapaestica, ut antistrophicus versus 166.
ὡς ἢ τὸ ἔχουσ. Unde liquet vitiosam esse vulgatam lectionem *οὐδὲν
ἔσθ'*, quam agnoscit tamen Eustathius p. 694. Triclinius inepte, sed
πο metro, *οὐδὲν ἄγασθ'*.
138. *ὄρω*. *Video*, id est *percipio*. Verbis videndi, quum sit is sem-
per omnium nobilissimus, reliquorum sensum perceptiones declarantur.

1518. Perperam Aldus αὖ' εἶπεν, ut est in membr. a prima manu, superscripta sincera lectione: γρ. ἄπασιεν. Pars codicum male τίμῳ.

1519. Θαιὶς γ' ἔχθιστος. Sic membr. Mendose Aldus αἰχθιστος. Ceteri codd. γι omittunt.

1522. ταύτας. Sic codd. omnes. Perperam Aldus πάντας. Codd. aliquot ἔλπε.

1524. Codd. omnes ultimos hos versus Choro adscribunt. Falso Scholiastes opinabatur eos ab Oedipo recitatos fuisse. λένετ'. Male in B. D. λένετ'.

1525. ᾗδῃ. Male codd. et impressi ᾗδε. Vide Valckenarium ad Iliadis librum XXII. p. 55.

1528. Frequentissima apud Tragicos sententia. Euripides Androm. 100.

χρὴ δ' εὖ ποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὀλβίον βροτῶν,
πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἰδῇ,
ὅπως περὶ αἵματις ἡμίραν ἤξει καίτω.

Troasini 513.

τῶν δ' εὐδαιμόνων
μυθεῖα νομίζετ' εὐτυχίῃν, πρὶν ἂν θανῇ.

Vide Tyndarei fragmentum p. 31. Ovidius Metam. III. 135.

Ultima semper

expectanda dies homini iudicique beatus
ante obitum nemo supremaque funera debet.

Ausonius in ludo VII. Sapientum:

Spectandum dico terminum vitae prius,
tum iudicandum, si manet felicitas.

FINIS NOTARUM IN OEDIPUM REGEM

NOTAE IN OEDIPUM COLONEUM.

De loco cui nomen Κολωνός, videndus Meursius in Pagis Atticis, et Reliquorum Atticorum cap. VI. maxime vero Cicero in suavissimo exordio libri V. de Finibus, ubi *mollissimum carmen* appellat versus istos Oedipi requirentis quemnam in locum pervenisset.

V- 7. *χω μακρὸς ξυνὼν χροῖος*. Euphoniae ergo vocum ordinem inverti. Legitur vulgo *χω χροῖος ξυνὼν μακρὸς*. Perperam in T. pro ξυνὼν, παρών.

11. *ὡς πυθώμεθα*. Codd. et Aldus soloecē, *πυθώμεθα*.

13. *χ' α' ἢ ἀκούσωμεν*. Membr. et Aldus copulam male omittunt.

15. *ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω*. Sic excusum mallet, sublata distinctione. Verba melius quam in editis scholiis exponuntur in veteri glossa: *λίαν ἀπ' ὀμμάτων πρόσω εἶναι. valde ab oculis, a conspectu, procul sunt*. ὡς saepe occurrit pro λίαν adverbis junctum. Sic El. 1437. *ὡς πρῶτος, λίαν πρῶτος*. Vide Lexicon in ΩΣ.

18. *εὐθείας*. Glossa, *καλῶς ἄδουσι*.

19. *κάμπτειν κῶλα, γίνε*. Sedere, quiescere. Vide Aeschylum Prom. 32. 396. Apollonium Rhod. I. 1174.

23. *ὅπου καθίσταμεν*. Sic Vaticanus cod. teste Orvillio ad Charitonem p. 119. quod praefendum videtur codd. nostrorum et Aldi lectioni ὅπου, licet hoc non prorsus sit damnum. Latet enim in verbo *καθίσταμεν* motus significatio. Sic in Eurip. Bacchis 180.

ποῖ δὲ χερσίν, καὶ καθίσταται πύδα;

25. Hunc versum membr. cum Aldo Antigonae continuant: alii perperam Oedipo eum tribuunt. Libri omnes *τούτων ἡμῖν* mendose. Esset enim hoc pronomen ad *χωρον* referendum, quod falsam efficeret sententiam. Quum enim locum nesciat qui sit, dicere non potest se de eo a quovis viatore certiore factam fuisse. Proinde legendum cum Heathio *τούτῳ γ'*, scilicet *Athenas hand longe abesse*.

27. *εἴπερ γ' ἐστὶν ἐξακμήσιμος*. Membr. et Aldus *εἴπερ ἐστὶ γ'* — Alii codd. particulam *γε* prorsus omittunt. Nescio quid somniabat auctor notae ad hunc versum in nova editione Pentologiae Jo. Burton. In Aldina

Sic Aeschylus S. Th. 103. *αὐτὸν δίδραμα*. Alexis Comicus apud Aldum p. 134. A.

Τούτο γὰρ νῦν ἐστὶ σε
ἐν ταῖς Αθήναις ταῖς καλαῖς ἐπιχώριον·
ἅπαντες ἔρχονται εὐθύς, ἢν οἶνον μένον
ἔσμεν ἴδωσιν.

144. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης. ἦγουν οὐ τῆς πρώτης τῶν εὐδαιμονιζομένων. ἀλλὰ δηλαδὴ τῆς ἐσχάτης. Eustathius p. 479. hujus schematis plurima exempla profert, quibus utitur Galtiers Op. T. I. p. 215.

153. ἀλλ' οὐ μὲν ἐν γ' ἐμοί. Sic Aldus et codd. veteres. Verum ἐμοί legendum ἡμῖν, ut metra congruant. Versus antithetici sunt:

λεύσεις νιν; προσδέμεν.
ἀλλ' οὐ μὲν ἐν γ' ἡμῖν.

161. τῷ, *quocirca*. Aldus et membr. τῶ. In B. τῶν, utrumque dosum.

167. Perperam in Aldina ἀπ' ἀβάτων ἀποδός, metro corrupta.

172. ποῦκ' ἄκοντας. Mendose in Aldina ἀκούοντας.

175. *πιστεύας*. Vulgo σοὶ πιστεύας. Pronomen a mala manu additum non agnoscit B.

189. ἐνσιδίας ἐπιδαίνοντες. Id est, interprete Eustathio p. 713. ἐνσιδοῦντες. Sic Euphronii, Hippol. 215. *ματίας ἔσχατος λόγος*, est ἐπὶ λόγος. — ἵν' ἂν, ὡς ἂν, ὅπως ἂν cum subjunctivo passim sunt, ut significantia. Pessime Turnebus *ἔποιμεν, ἀκούοντες* conservato *πολεμῶμεν*. Ridicula est Britannii editoris conjectura ἢ ἀνὸς.

192. ἀντιπείτρου. gl. τοῦ ἱστοπείτρου χαλκοῦ. ἀντὶ πέτρας γὰρ χαλκοῦ.

195. ἢ ἐσθῶ; Nihil interest hoc modo scribatur ne, an cum ἐσθῶ ἢ ἐσθῶ, quod Aldus e veteribus codd. expressit. In unam syllabam llescunt η ε. Turnebus edidit ἡσθῶ, quod, etiamsi ne graecum quod sit, posteriores tamen editiones omnes invasit. Alteram lectionem *liastae* memoratam, ἡ ἐσθῶ; *an stabo?* mihique, hujus judicium satis considerate amplexo, potiore visam, non ita multo post esse falsam esse et rejiciendam. *ἐκλάζειν* sedendi significationem obtinet supra 19. *κάμπτειν* κῶλα. Tum in actione hujus fabulae non alteri sedens exhiberi potuit Oedipus. Ab hoc versu usque ad dramaticum

ando ad locum pergit ubi fatale est eum mori et sepeliri, semper inena sedet.

201. *προκλινον*. Aldus et membr. *προκλίνας*. In B. *προκρίνας*. In T. *προκλινον*. Si *προκλίνας* legas, sensus erit suspensus, interpellante Oedipus; unde nihil video huic loco commodi aut venusti accedere.

205. *τίν' ἄν σου πατρίδ' ἐκπυθαίμαν*. Nemo non videt particulam *ἄν* in saepe a librariis omissam, necessario hic requiri, ut v. 41. 42. hoccum est, quod vulgo legitur.

208. *τί τοῦτ' ἀπινίπεις γίρον*; dimeter jambicus. Perperam Aldus et add. *τοῦτ'*.

212. Versus est anapaesticus. Perperam Aldus et codd. *τί τοῦτ' ; —* *τοῦτ'* in B. T. Choro tributum, recte.

214. *γεγώνω*. Sic Eustathius p. 709. l. 43. Verbum est barytonum. Vide Aeschylum Prom. 193. 790.

216. Versus est anapaesticus. Contra metri rationem, quin etiam fri-de legitur vulgo *τίκνον ἰμόν*.

217. *ἐπ' ἔσχατα βαίνεις*. Sic liquido scriptum in T. Ceteri *μίνεις*, quod quidem facile erat emendatu. *μ* et *β* in antiquis codd. fere eamdem habent formam: *αι* et *ε* passim confunduntur: hinc ortus error. *βείεις* scriptum fuit pro *βαίνεις*.

222. *Οιδιπῶδαν*. De hac forma vide Valckenarium ad Phoeniss. p. 306. tale in B. *Οιδίπωδαν*.

226. Versus est anapaesticus. Recte in T. scriptum *πέρσω*. Ceteri in Aldo contra metri rationem *πέρσω*, gl. *πέρρω*.

233. Basis anapaestica. Perperam Aldus *σὺ δ' ἐκ τῶνδ'* — addita inutili praepositione, ut supra 167.

235. *χρήεις* ob metrum legendum. Perperam vulgo *χρίεις*. In membr. item versus digesti, ut eos exhibui.

238. *γεγρόν*. In quibusdam exemplaribus diversa erat lectio *ἀλαόν*; quod Scholiastae observatum. Neutra carere voluit Triclinius.

242. Versus est anapaesticus. Insigni librariorum errore vulgo legitur *κίριρδ'*. In Oed. T. 1508. *ἀλλ' οἴκιστον σφᾶς*. Vide infra 556. Trach. 12. 855. 897. Passim hoc verbum occurrit.

243. *τοῦ μού*. Aldus et membr. *τοῦ μόνου*, quod praeferrī debebat — *το οὐκ ἀλαοῖς*, veteri lectione, eaque optima, Turnebus e Triclinio

perissime dedit οὐ καλοῦ. In codice syllabae κα superducta linea, et ineptus ille Sophoclis interpolator significabat α produci, cuius prodiæ apud Atticos poetas non unicum exstat exemplum.

247. Vulgo ἐν ὑμῖν γάρ, ὡς θιψ. A mala manu insertum fuit γάρ, quod metro officit. Nec γάρ in γε mutandum. ἀσύνδετον amat affectum — ἐν ὑμῖν κείμεθα, ut Oed. T. 314. ἐν σοὶ ἴσμεν.

251. ἢ τέκνον, ἢ λέχος. Vulgo ἢ λόγος, sine ullo sensu. Ingegnis conjectura Tragicæ manum certissime restituit Reiskius. λέχος, enim Quæ significatio apud Tragicos frequens. Dejanira in Trach. 87. λέχος Ἡρακλῆϊ κριτὴν εὐδοῖναι se ait. Tecmessa Ajacis λέχος δοριόλοπον vocat. In genere conjugem notat. Pro marito occurrit apud Euripidem Dem.

γυῖή γάρ ἐξελθεῖσα πατρῶν δόμον,

οὐ τῶν τεκνίων ἴστιν, ἀλλὰ τοῦ λέχους.

252. βροτόν. Sic bene in T. Quod ceteri habent, βροτῶν metri lex non

260. εἰ τὰς γ' Ἀθήνας. Sic legendum, id est εἰ γε τὰς Ἀθήνας. Iam tam in membr. ut Aldus edidit, τὰς γ' —

261. τὸν κακούμενον ξένον. Perperam Turnebus e Triclinio deduxit καλούμενον.

266. χρεῖν. Aldus χρεῖ' ἦ. Vide notas ad priorem Oed. 555. 751.

277. εἶτα τῶν θεῶν ὥραν ποιῆσθαι μηδαμῶς. Sic certissime emendandum præferente Valckenario ad Herodotum p. 476. Quod librarius edidit, est depravatissimum. Aldus et membr. habent εἶτα τοὺς θεῶν ποιῆσθαι μηδαμῶς. B. T. cum Turnebo μοῖραν. Neutra phrasæ ex sole Graecæ linguae est. ὥρα curam significat. Infra 386. ὥρα μοῖραν curam habere: τῶν θεῶν ὥραν μηδαμῶς ποιῆσθαι, Deos nihil fore spernere, ἐλγωρεῖν. Alciphron Epist. 27. σὺ δὲ οὐδέμιαν ὥραν ἔχουσιν, ubi perperam ὥραν excusum. εἶτα inter participium et verbum vel dat, vel, ut hic, per tamen redditur. Vide Koenium ad libellum Dialecticis p. 62.

286. τὸ δυσπρόσωπον, scribere potuit τὸ δυσπρόσωπον, ut El. 460. πείμλαι τὰδ' αὐτῇ δυσπρόσωπ' οὐράνα.

288. ὅταν δὲ κύριος. Sic recte T. Ceteri cum Aldo, ὅταν ὁ κύριος.

293. πολλή' ἔτ' ἀνάγκη. Sic Suidas in Τερψίῳ, quod alibi Ciceroni significat; hic vero, τιμῇ. Membr. et Aldus, πολλή' τ' ἀνάγκη, et accipiendum esset pro πολλή' γὰρ. In B. T. πολλή' γ' ἀνάγκη.

294. *βραχίσι*. gl. *ἐντρίσιον*. Hujus significationis duo exempla suppleat Reiskii index in Demosthenem.

298. *ἔπιμψιν*. Sic B. T. In membr. ut Aldus edidit, *ἔπιμπτν*.

300. *κράνους ἐλθτῶν πέλας*. Sic recte Turnebus edidit ex metri lege: lus cum tribus codd. *ἀκόνους τ' ἐλθτῶν*, claudicante versu.

307. *καὶ βραδὺς ἔρπει*. Scripti et impressi libri, *καὶ βραδὺς εὐδει*, quod ge ineptissimum est. Quis enim vel *βραδὺς* vel *ταχὺς* dormit? Hoc xere debebat nugator ille, qui vulgatam lectionem defendit; non vero mpilis probare, quod cuivis notissimum est, *dormientem quempiam omno excitari posse*. Nec mihi soli istud *εὐδει* alienum visum est. m de eo sensisse video Ericum Hubertum van Eldik, qui alia con- tura, eaque non minus probabili, librarij errorem corrigit, *καὶ βρα- επιδει*. Glossa, *εἰ ἀναπαυόμενος βραδύνει*.

313. *ἡλοσίτηρς κυτῆ πρόσωπα Θεσσαλὸς μιν ἀμπεύχῃ*. ὃ ἐστὶ, *ἐκείνῃ αὐτῆς κεφαλῇ κυτῆ σμιάζουσαι τὸν ἥλιον*, ὡς μὴ κατακαίειν τὸ πρόσω- . Eustathius p. 803, ubi perperam *μιν* legit, quod Tragicis inusitatum.

319. *Φαίδρα γούν ἀπ' ὀμμάτων*. Minus eleganter in T. *Φαίδρῳ οὖν ἀπ' ἑκείνῃ*. Non animadverterat Triclinius *Φαίδρα* neutrum esse plurale pro erbio. Pro *σαίνει* membr. et Aldus *σημαίνει*.

331. *ὦ τῆσδε κρήνῃ* — Patris querelam intercipit Ismene, ipsiusque sororis miseriae comitem se adjungens, sententiam absolvit, *δυσμέρου ἰμοῦ τρίτης*. Absurdissime vulgo Oedipus interrogat *ἦ τῆσδε κρήνῃς*, pondente Ismene *δυσμέρου δ' ἰμοῦ τρίτης*. Egregiam Marchlandi emen- tionem recepi, quem vide in Explicationibus Supplicibus subjectis 247. extrema: Aldus et membr. *δυσμέρου δ' ἰμῆς τρίτης*.

333. *καὶ λόγων ἀντάγγελος*. Sic recte in T. Ceteri cum Aldo *καὶ λόγους ἐντάγγελος*.

335. *πῶν*. Male vulgo *πῶι*. Subauditur verbum *εἰσὶ*, *sunt*. *οἱ δὲ ἀνδρό- μαι νανίαι πῶν εἰσὶ τοῦ παντῆ*. Id est, *ἐν πᾶσι πόνῃ εἰσὶν; τί ποιοῦσιν;*

336. *δαινὰ τᾶκείνους τανῶν*. Sic recte scriptum in B. T. Aldus edidit *καὶ δ' ἐν κείνους τὰ νῦν*. In membr. *δαινὰ δ' κείνους*. Scribere debuit libra- : *δ' ἐκείνους*, ut est in Romana scholiorum editione. *τανῶν* una voce icum est pro *νῦν*.

349. *ἐκλίστους τ' ἀλωμένη*. In B. *ἀνελίστους ἀλωμένη*. In T. *ἀνελίστους ἐλωμένη*. Veram lectionem esse credo *ἀνελίστος τ' ἀλωμένη*, et ita

edidisse vellem. Hanc formam adgnosunt grammatici omnes: et vero accuratissime tradidit Theocriti enarrator ad Idyll. IV. 55. **ΑΙΠΟΣ**. ἤγουν ἀνυπόδητος. ἤλψ γὰρ, τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ὅτι τὸ πίδα, ἔξ οὗ καὶ πίδαλον, τὸ ὑπόδημα. ἀνήλπιος δὲ εἰσὶ ἰ μέτρο τὸν πίδα.

362. **Ζητοῦσα τὴν σὴν, ποῦ κατοικίη, τροφήν**. Id est, ζητοῦσα κατοικίη ἢ σὴ τροφή. ἤγουν διατριβή, διαίτα, διαγωγή. Lectorum quid dedimus, exhibent B. T. In membr. **ποῦ κατοικίης στροφῆν**. Improbissimum, **ποῦ κατοικίης τροφήν**.

367. **ἦν ἴρας**. Libri omnes ἦν ἴρας, quod series narrationis saltem ostendit, et a librario huc retractum fuit e v. 372. Acutissimus Thomas Tyrwhitt, cujus tot praeclarae exstant in Euripidem emendationes, conjecturam recepi, qua nihil certius mihi videtur. Sic huiusmodi currit infra 436. Euripid. Phoeniss. 631. Alcest. 1101. Supplic. Iphig. A. 813. et passim. Vide notata ad prioris Oedipi v. 601.

371. **καὶ ἄλκιρρον φρονός**. Sic bene scriptum in T. Glossa, **ἀλκῶν, μακρὰς**. In duobus aliis, ut in Suida, et ut Aldus edidit, **ἀλκιρρὺ φρονός**, claudicante versu. Codicum auctoritate firmatissimam recepi, quam sinceram esse et genuinam affirmo. Nam in ceteris sentiunt omnes; unus autem, ceteris hac in parte emendatior, **ἀλκῶν φρονός**. Quippe opinioni non accedo, Tragicos poetas numquam ad istos in paribus senariorum sedibus adhibuisse. Non alium decantandi canonis fideiusiorem cognosco praeter Hephaestionem, qui tamen omnino adsevit. **Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον δέχεται κατὰ μὲν τὰς περιόδους ἰαμβον, τρίβραχυν, σπονδαίον, δάκτυλον, καὶ ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὰς ἀφαιρέσεις ἰαμβον, τρίβραχυν, καὶ ἀνάπαιστον· τοῦτοι δὲ τὸν ἀνάπαιστον μὲν τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς· παρὰ δὲ τοῖς ἰαμβωποιοῖς καὶ τραγικοῖς** **ΝΙΩΤΕΡΟΝ**. Satis est ad tuendam nostram lectionem, fateri Hephaestionem Tragicos nonnumquam, licet rarius, Comicorum licentia fuisse. Quod autem de veteribus jambographis ait, id falsum est. Unicum quod mihi occurrit exemplum, mendosum esse est et certa conjectura in integrum restituo. Versus est in Simonidis in dissimo carmine de mulierum ingeniis 43. ubi legebatur:

τὴν δ' ἔκ τε σπονδῆς καὶ παλιντρίβους ὄνον.

Nos autem non ita pridem edidimus:

τὴν δ' ἐκ σποδῆς τε καὶ παλιντριβίος ὄνου.

ὅξ σποδῆς glossema est. Scripserat antiquus ille Simonides:

τὴν δ' ἐκ τιφρῆς τε καὶ παλιντριβίος ὄνου.

Iesychius: τιφρὸν, σποδὸν, φαιὸν, πολύν. Quibus autem persuasum est anapaestum in pari loco senarii tragici ferendum non esse, iis egregie copius ad Suidam II. 168. emendasse videbitur,

νῦν δ' ἐκ θιῶν τοῦ καλντηρίου φρενός.

375. Πολυνείκη. Aldus, ut in membr. scriptum est, edidit Πολυνείκη, quod, ut magis Atticum, retineri debebat. Ionicam terminationem accusativi in Attici in η contrahunt. Sic apud Comicum *Αντιθήνη*, *Κλειθήνη*, *Σαπρήνη*.

377. *πληθύων*. In B. T. *πληθύωνων*.

380. Aldus sic hoc versus edidit:

ὡς αὐτίκ' Ἀργος ἢ τὸ Καδμείων πίδαρ

τιμῇ καδίξων, ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.

In membr. scriptum Καδμείων et καδίξων. Postremum quidem recte omnino: nam Ἀργος, ad quod participium illud refertur, neutrum est. Sed strius remanebat ulcus. Particulae disjunctivae ἢ, quas Scholiastes ridicule pro καὶ accipiendas esse ait, locum hic habere non possunt, quum duo membra sibi invicem non opponantur; quin vero alterum ex altero equatur. Sed ille in huius loci explicatione nihil nisi ollas lippit. Palam tamen stoliditatis sibi vindicat Johnsonus, cujus versionem videsis. Prius ἢ mutari debuit in δὴ. ὡς δὴ *tamquam scilicet*, sensu ironico: posterius vero in καί. καὶ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν, nempe αὐτὸν, τὸν Πολυνείκην.

387. ταῖς νῦν γ' — Postrema particula in T. omitta.

390. *εὐθείας*. Unice hoc verum superscriptum est in T. pro varia actione. Ceteri, ut Aldus, male *εὐθείας*. Vide lexicon.

393. *ἀνὴρ*. Vir, κατ' ἐξοχήν. Sic apud Comicum Equit. 391.

ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὡς ἅπαντα τὸν βίον,

κατ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι. — ibid. 1254.

μείνησ' ὅτι

ἀνὴρ γενέσθαι δι' ἐμέ.

393. *ὅς τίς τις*. Sic Aldus et codd. omnes: quo magis miror qui urnebus ediderit *πίτσι*, quod soloecum est. Aeschylus S. Th. 259.

400 IN OEDIPUM COLONEUM.

μοχθηρόν, ὥσπερ ἄνδρας, ὃν αἰὲρ πόλεος·

Ubi vide quae notavi. Idem in Jaculatricibus apud Plutarchum:

τίς γυναικίς οὐ με μὴ λαΐδῃ φρίγῃ
ὀφθαλμοῖς, ἢ τις αἰθρὸς ἢ γυγνυμένη.

Eurip. Med. 519.

ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρεὺς μὲν, ὅς τίςδε τις ἦ,
τεμνέρι ἀνθρώπωντι ὥσπερ σαρφῇ —

Noster in El. 770. — οὐδὲ καὶ κακῶς

πάνχρῳ μῖτος ὥς τίςδε προσήγεται.

His in exemplis, quibus alia multa addi possent, vides subjunctivum adhiberi, non optativum. φλαυρόν in hoc versu, nec ἀδύνατον, nec χολωρόν significat; sed εὐταλὲς, *vile*, *futile*.

397. βαυῶν, κούρι, μύριον. Reduplicatio, ut in priore Oedipe 54.

402. τύμβος δυστυχῶν *Tumulus infelix*, id est, *tumulus in peregrina terra*. Pars enim quaedam felicitatis esse videbatur, si quis post mortem patrio conderetur solo. Sic quidem recte exponit Scholiastes. Heathius vero: *Illis quidem sepulcrum tuum, si eo frustrantur, prodest est futurum*. Non satis videam qui hic sensus e Graecis elici possit, cum δυστυχῶν per enallagen accipiatur pro δυστυχῶν. Hoc si voluisset potius scribere poterat:

καί τις ὁ τύμβος ἀπετυχῶσι εἰς βαυῶς.

403. Perperam vulgo in fine hujus versus interrogationis signum posuit. τις indefinitum est. *Me etiam mortuum illis infensum fore praeston, si me non siverint in patria terra sepelli, vel non monent Deo quivis facile intelligat*. Nulla hic interrogatio est, quod vel intelliget, quod nulla subjicitur responsio.

405. μηδ' ὅ' ἂν εαυτοῦ πατρίδος. Libri omnes πατρίδος solece. ὅς τις valet ὅπου, quod non intellexit Johnsonus, qui pessime vertit, *ne tui juris sis*. Sensum tamen expediverat Scholiastes: *μηδὲ τινὲς εἰ ἐν πατρίδος ἂν εαυτοῦ: non vero te locare, ubi tui juris esse possis*.

406. πατρίδος. gl. πατρίδος. Vide ad priorem Oedipum 138.

408. οὐ μὴ πατρίδος. Solece vulgo πατρίδος, quod ne codicum quidem omnium auctoritas tutari posset. In T. vulgatae lectioni nostra superscripta. Vide ad priorem Oedipum 1075.

417. ἄμφω γ' — Sic B. T. In membr. et apud Aldum ἄμφω γ' —

τὴν δ' ἐκ σποδῆς τε καὶ παλιντριβίος ὄνου.

Vox σποδῆς glossema est. Scripserat antiquus ille Simonides :

τὴν δ' ἐκ τιφρῆς τε καὶ παλιντριβίος ὄνου.

Hesychius : τιφρὸν, σποδὸν, φαῖον, πολύν. Quibus autem persuasum est anapaestum in pari loco senarii tragici ferendum non esse, iis egregie Toupius ad Suidam II. 168. emendasse videbitur,

νῦν δ' ἐκ θιῶν τοῦ κελτηρίου φρενός.

375. Πολυνείκη. Aldus, ut in membr. scriptum est, edidit Πολυνίκη, quod, ut magis Atticum, retineri debebat. Ionicam terminationem accusativi *σε* Attici in *η* contrahunt. Sic apud Comicum *Αγασθίη*, *Κλαστίη*, *Σακραίη*.

377. πληθύων. In B. T. πληθύων.

380. Aldus sic hoc versus edidit :

ὡς αὐτίκ' Ἀργος ἢ τὸ Καδμείων πίδαρ

τιμῇ καδίξων, ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.

In membr. scriptum Καδμείων et καδίξων. Postremum quidem recte omnino : nam Ἀργος, ad quod participium illud refertur, neutrum est. Sed tetrus remanebat ulcus. Participulae disjunctivae ἢ, quas Scholiastes ridicule pro καὶ accipiendas esse ait, locum hic habere non possunt, quum duo membra sibi invicem non opponantur; quin vero alterum ex altero sequatur. Sed ille in huius loci explicatione nihil nisi ollas lippit. Palam tamen stoliditatis sibi vindicat Johnsonus, cujus versionem videsis. Prius ἢ mutari debuit in δὴ. ὡς δὴ *tamquam scilicet*, sensu ironico: posterius vero in καί. καὶ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν, nempe αὐτὸν, τὸν Πολυνείκη.

387. ταῖς νῦν γ' — Postrema particula in T. omitta.

390. εὐσείας. Unice hoc verum superscriptum est in T. pro varia lectione. Ceteri, ut Aldus, male εὐνοίας. Vide lexicon.

393. ἀνὴρ. Vir, κατ' ἐξοχὴν. Sic apud Comicum Equit. 391.

ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὡς ἀπαύσια τὸν βίον,

κατ' ἀνὴρ ἴδοξεν εἶναι. — ibid. 1254.

μίμησ' ὅτι

ἀνὴρ γεγένηται δι' ἐμέ.

393. ὅς τίς πύσθ. Sic Aldus et codd. omnes : quo magis miror qui Turnebus ediderit πύσθ, quod soloscum est. Aeschylus β. Th. 259.

474. *πρόκαιτην*. Perperam in B. T. *πρόκαιστην*. Pejor lectio in hoc superscripta *πρωτοστειν*.

475. *οἷς νεογῆς νεπόνη μαλᾶ βαλὼν*. Mendose in Aldina editione, ut in membr. *νετόνη*. In duobus aliis pessime *οἰπόνη μαλᾶ* *λαβὼν*. Quorum verborum ultimum ex frequenti librariorum lapsu in perperandis *λαβὼν* et *βαλὼν*. Libri omnes habent *οἷς παρᾶς*, quod mendosum esse titubans metrum arguit. In voce *παρᾶς*, media corripitur, nec ulla ratione produci potest. Non placet subditum ab Heathio fulcrum legente *οἷς γι παρᾶς*. Elegans est et docta Valckenarii conjectura quam praenito suo recepimus, *οἷς νεογῆς*. Genuinae vocis locum invasit *γῆς* Hesych. *νεογῆς*, *νεογῆς*, *παρᾶς*, *πᾶς*, *πῶστί γαπηδίστης*.

478. *χίω τὰδε*. In B. T. *τοῖδε*.

479. *τρισεῖς γι*. Perperam Aldus et membr. *τρισεῖς τε*.

491. *θαρσυν*. Perperam Aldus et codd. *θαρρῶν*. — *παρὰσάιν*. Sic emendate scriptum in B. Ceteri cum Aldo *παρὰσάιμην*, quae forma nequa quidem est.

499. *τὰδ' ἐκλίνουσιν*. Sic omnino legendum cum Cantero Nov. Lat. V. 25. invitis etiam codd. qui in mendosa impressorum lectione consentiunt, quam inepte Scholiastes interpretatur.

504. Legitur vulgo, *τὸν τόπον δ' ἵνα χρεῖ ᾖσαι μ' ἐφευρίν*. In B. *χρεῖ ᾖσαι μ' ἐφευρίν*. Ceteri nihil variant. Absurda lectio. Nihil expedit Scholiastae explicatio, ad *χρεῖ ᾖσαι* tantum pertinens, eaque falsa. Enim vera esset, remaneret adhuc vitium in *ἐφευρίν*, verbo activo, cuius debet nomen rei inveniendae. Perspicua est sententia ad quam revocantur verba: *Locum autem, ubi res quibus usus est inveniam, hoc deus volo. τὸν τόπον δ' ἵνα τὰ χρεῖ ἐφεύρω, τούτο βούλομαι μαθεῖν*. — *τε χρεῖα, τὰ χρεῖσιν*. Nomen est adjectivum *χρεῖς*, utilis, quod alibi etiam *indigum* notat, ut apud Eurip. Herc. Fur. 51. 1340.

511. *ἐπιγίγιν*. gl. *ἀνακινεῖν*.

515. *ἀνείξης*. Sic libri omnes optime. In eadem perstat metaphorā. Aperiantur enim, *ἀνολύται*, id est, palam fiunt, quae excitantur, *ἐπιγίγινται*. Vim verbi declarat Scholiastes: *μὴ ἀναπύξῃς μου τὰ ἀπὸ ἔργα*. Cave verbum elegans cum *ἀνώξῃς* commutes, quae inutilis est Gallici interpretis conjectura.

519. *εἰρήνην*. Schol. Ms. ἤγουν πρόσδεξις αὐτῷ δαλαιοῦ λίγῳ, καὶ μὴ ἀποσπαραγῆς τὴν αἰτίαν εἰπεῖν.

525. κακῇ μὲν ἐν εὐνῇ πόλιν οὐδὲν ἴδμεν. Vulgo κακῇ μὲν εὐνῇ πόλιν οὐδὲν ἴδμεν. Quod ad μὲν adinet, menda manifesta est: ἴδμεν defendi possit.

528. ἑπλησας. Sic scriptum in B. Ceteri cum Aldo ἐπλήσας. In T. superscriptum ἐπλησαν, quod nihil aliud esse videtur quam nostrae lectionis depravatio.

531. δὲ δ' ἄρα. Sic unice in T. et in membr. a prima manu, superscripta Aldi lectione, γρ. ἄρα.

534. καὶ τ' ἄρ' εἶσ' — Sic membr. et Aldus. Id est καὶ τοῖς ἄρα. Bonam lectionem diversimode depravarunt librarii. In B. αὐτ' ἄρ' εἶσιν. In T. αὐτὰρ εἶσιν.

537. Aldus hunc versum Oedipo tribuit, legens ἐπισπρωφαί; sequens autem verbum ἑπαθῆς Choro. In nullo codice persona huic versui praefixa conspicitur, sed praecedenti continuatur, in A. T. Choro: in B. Oedipo, cui, ob personarum confusionem verba ἐπὶ δῆτος tributa fuerant. In tribus verbo ἑπαθῆς praefixa est persona Chori. Has turbas composuimus, vera restituta lectione, ἐπισπρωφάς, ut legendum esse jam viderat eruditus Britannus apud Heathium.

547. καὶ γὰρ ἄγνος ἐφόνισσα. Vulgo legitur nimis absurde, καὶ γὰρ ἄλλος ἐφόνισσα, quod non video quī juxta Heathii interpretationem significare possit, *Alios, ut putabam scilicet, non patrem*. Vere, ni fallor, emendat acutissimus Tyrwhittus, ἄγνος, *inscius*.

550. ἀποσπαραγῆς πάρα. Sic recte Turnebus edidit. Aldus et codd. mendose ἀπασπαραγῆς πάρα. — κατ' ἐμφνὴν σὴν. gl. κατὰ σὴν προαγόρευσιν.

552. διαφθοράς. Nullo novandi consilio in majore editione reliqui διαφθοράς, quod mihi oscitanter describenti in calamum forte venerat.

557. θίλω σ' ἔριςθαι. Perperam Aldus, ut in membr. θίλω τι ἔριςθαι.

565. ὥστε ξῖνον γ' αὖ οὐδὲν ἐκλινωμένον. Mendose in omnibus libris ξῖνον γὰρ — Nihil hic est intricati, nullum hyperbaton. Nihil aliud erat quam turpis soloecismus facile eximendus. γὰρ alienum est a sententia, et ἐκλινωμένον sine αὖ stare nequit. In membr. γὰρ est a secunda manu: scriptum primo fuerat γι. At certum est, si quid aliud, a poeta γ' αὖ relictum fuisse. Heathio fraudi fuit forte prava Triclinii lectio in seq. v. μὴ οὐ συνεκώζειν σ' ἐπὶ — Pronomen σι inepte intrusum fuit: illud

edidisse vellem. Hanc formam agnoscunt grammatici omnes: etymon vero accuratissime tradidit Theocriti enarrator ad Idyll. IV. 55. **ΑΝΑΛΙΠΟΣ.** ἤγουν ἀνυπόδητος. ἤληψ γὰρ, τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἰλίετα τὸν πόδα, ἐξ οὗ καὶ πίδαλον, τὸ ὑπόδημα. ἀνήλπισ δὲ εἶναι ὁ μὴ ἰλίετα τὸν πόδα.

362. **Ζητοῦσα τὴν σὴν, ποῦ κατοικίη, τροφήν.** Id est, ζητοῦσα ἔσω κατοικίην ἢ σὴ τροφήν. ἤγουν διατριβήν, δαίματα, διαγωγήν. Lectionem quam dedimus, exhibent B. T. In membr. ποῦ κατοικίης εἰροφῆν. Impressi autem, ποῦ κατοικίης τροφήν.

367. **ἢ ἔρος.** Libri omnes ἢ ἔρος, quod series narrationis falsum esse ostendit, et a librario huc retractum fuit e v. 372. Acutissimi viri, Thomas Tyrwhitt, cujus tot praeclarae exstant in Euripidem emendationes, conjecturam recepi, qua nihil certius mihi videtur. Sic ἔρος occurrit infra 436. Euripid. Phoeniss. 631. Alcest. 1101. Suppl. 139. Iphig. A. 813. et passim. Vide notata ad prioris Oedipi v. 601.

371. **καὶ ἀλειτουργίον φρονός.** Sic bene scriptum in T. Glossa, ἀμαρτωλῶν, μαρτῶς. In duobus aliis, ut in Suida, et ut Aldus edidit, καὶ ἀλειτουργῶ φρονός, claudicante versu. Codicum auctoritate firmatam lectionem recepi, quam sinceram esse et genuinam affirmo. Nam in καὶ consentiunt omnes; unus autem, ceteris hac in parte emendatior, dat ἀλειτουργίον. Quippe opinioni non accedo, Tragicos poetas numquam anapaestos in paribus senariorum sedibus adhibuisse. Non alium decantati hujus canonis fidejussorem cognosco praeter Hephaestionem, qui tamen id non omnino adserit. Τὸ ἱαμβικὸν μέτρον δέχεται κατὰ μὲν τὰς περιτλὰς χῆρας ἱαμβον, τριβραχυν, σπονδαῖον, δάκτυλον, καὶ ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους ἱαμβον, τριβραχυν, καὶ ἀνάπαιστον· τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον παρὰ μὲν τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς· παρὰ δὲ τοῖς ἱαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς ΣΠΑΝΙΩΤΕΡΟΝ. Satis est ad tuendam nostram lectionem, fateri Hephaestionem Tragicos nonnumquam, licet rarius, Comicorum licentia usos fuisse. Quod autem de veteribus jambographis ait, id falsum esse opinor. Unicum quod mihi occurrit exemplum, mendosum esse comperi, et certa conjectura in integrum restituo. Versus est in Simonidis in lepidissimo carmine de mulierum ingeniis 43. ubi legebatur:

τὴν δ' ἐκ τῆς σπουδῆς καὶ παλιντριβίος ὄνον.

Nos autem non ita pridem edidimus:

εὐδὲ κατθανεῖν ποτε. Lectionem praetuli quam exhibet Philostratus in vita Agathonii p. 353. ubi versus hi citantur.

617. καλῶς τὰ πρὸς σέ. Menda manifesta in librorum omnium lectione καλῶς τε πρὸς σέ: quod Heathius inepte defendit. Crediderunt librarii articulum τὰ male repeti, quia τανῦν in praecedenti v. pro duabus vocibus accipiebant, quarum prior esset articulus: sed τανῦν Atticis una vox est, nihil aliud significans quam nun.

620. διασκεδῶσιν. διασκεδῶσουσιν. Vide ad Oed. T. 138. ἐκ σμικροῦ λόγου. Inepte in B. T. ἐκ μακροῦ χρόνου. Melior lectio in T. alteri superscripta. In membr. ἐκ σμικροῦ χρόνου. et supra γρ. λόγου.

630. γῆ τῇδ' ἀνὴρ ὅδ'. Perperam libri omnes γῆ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ. Perduxerat me olim Valckenarii viri longe doctissimi auctoritas in eam opinionem, poetas Atticos pro lubitu primam in ἀνὴρ corripuisse vel produxisse, quod postmodo falsum esse comperi. Sophocles et Aristophanes nomen ἀνὴρ non aliter adhibuerunt quam prima brevi. Apud Euripidem in Phoenissis v. 1650. editionis Valckenarii duorum codicum ad fidem legi debet αἴταφος ἀνὴρ ὅδ' — non vero αἴταφος ὅδ' ἀνὴρ. Plurimi versus apud Comicum, in quibus hoc nomen occurrit, emendandi sunt.

632. ὄρω. Sic recte legitur apud Suidam in Δορυξίνας. Sophoclis exemplaria scripta et impressa perperam habent ὄρω. In seq. v. lectione, περὶ παρ' ἡμῖν, cum Suida consentiunt membr. et Aldus. Inficeta est Triclinii lectio κοινή τ' αἶρ' ἡμῖν.

644. ἢ δέμους — Accentus in membr. et in Aldina perperam notatus, ἢ δέμους. In B. T. ἐς δέμους.

648. ἐμμενέ. In B. T. ἐμμένει. Henr. Stephanus, nescio unde, ἐμμενέι.

649. οὐ σε μὴ προδῶ. Perperam Aldus προδῶ. Est prima persona aor. 2. qui cum particulis οὐ μὴ constructus potestatem futuri habet. τοῦδ' γ' ἀνδρὸς valet ἐμοῦ γε.

658. Aldus edidit:

πολλὰ δ' ἀπειλαί, πολλὰ δὲ μάτην ἔπη

δυμῶ καταπείλησαν —

Nec variant codd. nisi in interpunctione, qua in parte haud multum eis tribuendum est. Locus mendosus est, quod verissime decernit Toupius in Suidam III. 16. ubi legit:

παλαι δ' ἀπειλῆς, παλαι δὲ μέτην ἔσθ
 θυμῷ καταπιύλασεν.

Verius ego, ni fallor, et elegantius:

παλαι δ' ἀπειλῆς, παλαι δὲ μέτην ἔσθ
 θυμὸς καταπιύλασεν.

668. Plutarchus in Tractatu *An seni sit gerenda Resp.* Σοφιστῆς ἢ
 λίσσεται μὲν ὑπὸ τῶν υἱῶν παρανοίας δίκην Φεύγων, ἀναγγέλλων τῇ ἐν Οὐ-
 πιδι τῇ ἐπὶ Κολωνῷ παράδω, ἢ ἔστιν ἀρχή,

Εὐίσταν, ξίφι, τὰςδε χώρας
 ἔου τὰ κρᾶτιστᾶ γὰς ἴσταντα,
 τὸν ἀργῆτα Κολωνόν,
 ἔσθᾳ λίσσεται μὲνεται
 θαμίζουσα μάλιστα ἀνδρῶν
 χλωραῖς ὑπὸ βάσσας.

Θαυμασιῶν δὲ τοῦ μέλους Φανίντος, ὥσπερ ἐκ Διάτρου, τοῦ δακτυλίου τῇ
 περιφρόνησι μετὰ κρότου καὶ βοῆς τῶν παρόντων.

671. μὲνεται. Aldus et membr. mendose μύρεται.

674. ἀνέχουσα, colens, incolens. Compositum pro simplici. Fallis
 est Scholiastae explicatio.

676. ἀνέλιον, ἀνιήμενόν τε πάντων χυμῶνων. Ex Homero in Odys. E.
 haec adumbrata esse observat Eustathius p. 1547.

Τοὺς μὲν αἶρ' οὐτ' ἀνέμων δίκαι' ἴμενος ὑγρὸν αἶψαν,
 οὐτ' αὖ πύλλος Φοῖβον ἀνίσταν ἔβαντα,
 οὐτ' ἔμμερος περάσσει δακτυλίδος.

Doricam formam ἀνέλιον e cod. T. sumsi.

681. οὐρανίας ὑπ' ἀχνας. ὑπὸ τῆς δριόσου. Eustathius p. 492.

687. Κηφισοῦ. Sic codd. omnes recte. Variam lectionem Dornov, cu-
 jus nescio utrum Scholiastae ipsi, an excerptoris errori mentio deberet.
 praetuleram perverso iudicio. Haud sane veram eam credidissem, si ne-
 moriae minus fidens topographiam Atticae regionis inspexissem. Cephissus
 non longe ab Eleusine in mare defertur. Qui Athenis Eleusinem via se-
 quuntur, Cephissum ponte in quem exstat Simonidis epigramma, transi-
 tebant. Fluvius est perennis, nec umquam deficiens, cui proinde Ie-
 gicus noster vere κρήνας αἰώνους tribuit. Fallitur Strabo fluvium hunc
 confundens cum rivo qui occidentalem partem urbis adinebat, et in

Phalericum sinum demittebatur. Hujus erroris ut et meae allucinationis testem profero virum antiquitatis peritissimum, qui loca adiit et curiose inspexit, Jacobum Sponium. Vide narrationem itineris editam Lugduni a. 1678. T. II. p. 276. Ab opposita seu orientali urbis parte, longe a Colono, ab Eleusine longius, fluebat Ilissus, cujus hîc nulla fieri debuit mentio.

689. ἐπιένειαι. Aldus et membr. ἐπινείειαι. Hoc verbum Reiskius censebat ad κρόνος referri.

692. οὐδέ γ' ἄ χρυσάνος. Aldus et membr. οὐδέ χρυσάνος. In B. οὐδ' ἄ χρυσήνος. Triclinius invenuste οὐδ' αὖ ἄ χρυσήνος. Lectionem nostram ad metri et euphoniae rationem concinnavimus.

697. Πέλωρος πῶς βλαστέν. Membr. et Aldus πώποτε, syllaba redundante.

700. μέγιστα. Sic recte scriptum in T. Gl. μεγίστως. Neutrum est plurale vice adverbii. Perperam Aldus μεγίστα, quod metrum non admittit. Versus constat e duabus penthemimeribus jambicis:

τῷ | δε θάλ | λει | μέγισ | τα χῶ | ρα.

Idem est metrum versus 702.

τὸ μὲν | τις οὐ | τε | νίος οὐ | τε γῆ | ρα.

Quem sic in pedes suos divisi, ut quivis perspicere possit, Heathium falli, quum ait ad metri rationem legendum esse οὗτοι νίος. Sive οὔτοι, sive οὔτε legas, perinde sanus et integer est versus. Sed οὔτε flagitat sermonis indoles, et nititur codicum consensu. Perperam Aldus et A. B. οὔτε παρός.

703. χερσὶ. Aldus et codd. contra metri rationem χερσί.

704. ὁ γὰρ ἐσαιὲν ἐρῶν κύκλος. Aldus et membr. ὁ γὰρ εἰσορῶν κύκλος. In duobus aliis, ὁ γὰρ ἐσαιὲν ἐρῶν — Ut metrum cum antistrophico versu congruat, legendum ἐσαιὲν.

715. ταῖσδε κλισίας. Sic recte in T. a secunda manu. Ceteri et Aldus, ταῖσδ' ἐκλισίας.

717. χερσὶ παραπλοαμένα πλάτα. Sic liquido in T. In duobus aliis, ut apud Aldum χερσὶ παραπλοαμένα. Restituta genuina lectione, nunc demum congruunt antithetici versus:

ὁ γὰρ ἐσ | αιὲν ὁ | ρῶν κύκλος.

σὶ παρὰ | πτεπλάμει | να πλάτα.

At non video qui congruerent, si ex Heathii sententia legeretur

ση παρα | πλομένα | πλάτα.

παραπλομένα glossema esse videtur, quod genuinae voci olim adpositum, ab oscitante librario in textum illatum fuit. Scilicet auctor glossae παραπλομένα accepit, tamquam si esset a παραπλάμαι, quae deinde Grammaticorum auctoritate non destituta est. Videsis in Koenii notis auctores de Dialectis p. 310. observationem e Lexico Ms. quam et ministravit Ruhnkenius, cui tot similia debemus. Verum significatio istam huius loci sententia, nec verborum structura admittit. παραπλομένα, est a παραπλάτνυμι.

725. εἰ ὕμῶν ἤδη φαίνεται ἄν. Nunc tempus est, quo mihi apparere possit salus. Sic exprimi debuit vis optativi potentialis, non enim est optativus proprie dictus. Quippe is eam significationem habet a qua denominatur, id est votum enuntians, particulam ἄν nunquam adsumit. Vide quae notavimus ad Comici Equites 400.

726. εἰ γέρον κυρῶ. Sic tres codd. Scholiastes legebat εἰ γέρον κυρῶ.

728. ἰστυῖς, id est αὐτοχθονίς, quod sibi laudi maxime esse dicebant Athenienses. Libri omnes εὐγυῖς, ex sollemni harum vocum permutatione.

731. ὃν μήτ' ἐκνεῖτε. Perperam in B. T. ὃν μήποτ' ἐκνεῖτε. At tamen recte μήτ' ἀφῆτ' — Male in impressis μήτ' ἀφῆτ', contra scribendam nonem, quem rectissimum statuit Thomas in Mñ. Scilicet cum imperativo constructur verborum praesentis temporis, μὴ εὐπτε, non μὴ πῶτε et cum subjunctivo verborum temporis indefiniti, ut in exemplo profert ex Aristide: μηδ' ἀπείχου μὲν ὡς φίλων, πρόη δὲ ὡς πολλῶν. Cui simillima est huius versus constructio, μήτ' ἐκνεῖτε, μήτ' ἐκνεῖτε. Vide Indicem nostrum in Aristophanem in Mñ.

735. τηλικόσδ' — Aldus et membr. τηλικένδ'. In duobus aliis membr. τηλικόν, quod tamen alteram lectionem firmat. Sed τηλικόσδ' quin potest sit, nullus dubito. γέρον μὲν εἰμι, ἀλλὰ τηλικόσδε — ἐπιτελέω. Ceteri, ut Aldus, male ἀπτελέω.

736. Καδμεῖον πῖδον. Sic membr. In aliis libris Καδμεῖων.

737. ἀσπῶν ὕπο. Sic B. T. recte. Alii ἀνδρῶν ὕπο.

739. τὰ τοῦδε πενθῖν πῆματι πλαῖστον πόλεως. Sic scribendum pro ματ', ἢ πλαῖστον. Mutatum ab aliquo qui metro frustra metuebat, ut

non curabat. *Markland* ad Suppl. 481. Sic etiam eruditus alius tannus apud *Heathium*.

741. In duobus codd. *Καδμείος*, superscripta altera lectione *Καδμείων*, se praestat.

744. *πλίον*. Vulgo *γέρον*, quod nihil aliud est quam fartura, et ver-
fulcrum. Recte *Eldikius* in conjecturis mecum communicatis legit
ισ. ὅσῳ πλίον ἀλγῶ τοῖς σοῖς κακοῖς. — ἐκ δὲ τῶν. id est ἐκ δὲ τού-
των, τῶν *Καδμείων*, ἐγὼ μάλιστ᾽. Pessima est *Turnebi* lectio, quam ta-
n aliquanto tolerabiliorem dedit, quam eam in codd. invenerat, in
ibus est:

ἐκ δὲ τῶν πάντων ἐγὼ.
ὅσῳ περ εἰ μὴ πλείστον ἀνδρώπων ἔφυν,
μάλιστ᾽ δ' ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς γέρον.

Aldina *κάκιστος* adsumsit: in ceteris etiam poterat eam sequi, nisi
phoclem, novitatis studio, prorsus interpolatum edere constituisset.

749. ἥδ' ὃς δὲ μοῖρος. In B. T. ἥδ' ἢ δὲ μοῖρος.

757. *κρύψον*. Sic membr. et *Aldus*. Nescio quo sensu, nec quo aucto-
re, *Triclinius* *κρύψον*.

759. ἢ οἶκον πέλις. id est *patria*.

769. Post hunc versum vulgo legitur inepte huc retractus versus 438.
em ex hoc loco ejiciendum esse jamdudum monuit *Valckenarius* ad
opol. 1029.

775. καὶ τοι τίς αὐτῇ — interrogative. Sic liquido in B. T. ut legen-
m esse vidit *Tyrwhittus*. In aliis καίτοι τοσαύτῃ sensu nullo.

778. ὦν χρήζεις. Codd. *χρήζεις*, mendose. Structurae lex et temporum
io flagitant omnino verbum optativi modi, ut in *El.* 629.

πρὸς ἐργὴν ἐκφέρῃ, μεθεῖσά μοι
λίγην αὖ χρήζοιμι.

780. τῇσδ' ἂν ἥδονῃς. gl. *χάριτος*. In B. T. τῇσδ' ὅτ' ἥδονῃς. Librarium
endit forte repetitio particulae ἂν, quae sic geminata millies occurrit.

785. πάραυτον. gl. ἀγρότην.

786. τῇσδ' — Perperam libri omnes τῷδ'. Supra 605. ὅτι σφ' ἀνάγκη
ἔστι πληγῶναι χθονί. *Aldus* recte, ut membr. *ἄνατος*, quod compositum
ab ἄτη, βλάβῃ. Alii ἄνατος.

790. τοσοῦτό γ' — Sic cum *Valckenario* lego. Vulgo τοσοῦτον.

792. ὄσπερ καὶ σφισίρων κλύω. Male in B. T. ἐκ σφισίρων. Verbum κλύω cum genitivo absque praepositione construitur, ut infra 1117. τοῦδε χρη' κλύειν. El. 877. ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ κλύουσ'.

797. οἶδα γὰρ εἰ ταῦτα μὴ πείθων. Nescio qua incogitantia praeversionem priorum interpretum retinueram. Vertendum erat: *Quoniam scio me tibi haec non persuadere*. Scilicet quae tibi praediximus, et maxime, fore ut plus damni quam commodi percipias ex hoc tuorum.

808. καὶ τὸ τὰ καίρια. Tres codd. καὶ τὰ καίρια, ut in impressis. Quanto melius Suidas καὶ τὸ καίρια. At verum est καὶ τὸ τὰ καίρια, quod jam acute viderat Toupius Emendat. in Suidam III. 316. In B. T. et in T. Scholion integerrime habet καὶ ἄλλο τὸ τὰ ἀναγκαῖα κίρια. Legitur etiam in Turnebi editione. Priorem articulum in Romanorum editione omissum restituimus. Sequentem versum ita scriptum omnes exhibent:

ὥς δὲ ἐν βραχίῃ, ταῦτα δ' ἐν καίρῳ λέγεις.

Nullus hic locus adversativae particulae δέ, sententia copulativa. Nihil verius Toupii emendatione, quam recepimus. ὥς hic valeat.

813. πρὸς γε τοὺς φίλους. Sic recte B. T. in aliis πρὸς δὲ τοὺς. Hic vulgo male interpunctus.

820. οἶμαι. Libri ὅμαι. Promiscue ista adhibentur. At ex Graeco responso perspicitur prius hic poni debuisse. οἶμαι — τάχα μέλλουσιν. Sic in El. 788.

οἶμαι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶμαι πάρα.

825. οὔτε πρόσθεν εἴργασαι. Libri perperam οὐδ' εἰ πρόσθεν. Ortum ex male accepta voce τανῦν, quae nihil aliud est quam νῦν. ὅμαι καὶα πρῶστεις, οὔτε πρόσθεν εἴργασαι. Sic infra 853. οὔτε νῦν καίρια οὔτε πρόσθεν εἴργασω. In B. τανῦν scriptum una voce. Vide Eodem libellum de Dialectis p. 50.

831. ὦ γῆς ἀνελίς. Vide ad Oed. T. 911.

841. προῖαθ' ὦδε, βᾶτι, βᾶτ' ἐντροπι. Ex antistrophico versu perspicuum est sic legendum esse. In Aldina προῖαθ' ὦδ', ἐμῶντι, ἐντόπιαι.

844. ἀφείλαμαι δύστηνος. Sic T. Ceteri et Aldus ἀφείλαμαι ὦδ'.

849. ἐδωπορήσεις. Sic emendate in B. T. Soloece vulgo ἐδωπορήσεις. Vide supra ad v. 408.

153. αὐτὸς αὐτόν. Sic B. T. In membr. et in Aldina minus eleganter ὁς σκυτόν. Tribus personis servit αὐτοῦ et valet ἱμαυτον, σταιρουῦ, τοῦ. Infra 930. αἰσχύνης πόλιν τὴν αὐτὸς αὐτοῦ. Trach. 451. τί δ' αὐτὸς ἐν ᾧ παιδευέις. Vide not. ad Comici Nubes 1455.

156. ἐπίεχis αὐτοῦ ξῆνι. *Hic resiste hospes*. Verba sunt Chori manum indentis in Creontem. Meras nugas hic agit Heathius, cujus versionem, *eum manum injice*, non admittit Graeci sermonis proprietates. Ista id. omnes Choro tribuunt recte.

157. ταῦνδε, ut paullo inferius ταύταιν μόνων. Libri omnes τῶνδε.

158. ῥύσιον, proprie *pignus*, quod aufertur ob rem debitam. Eustasius ad Il. A. p. 877. τὸ δὲ ῥύσια δηλοῖ τὰ ἀντὶ τινῶν ῥυέμενα, ὃ ἔστιν ἰέμενα, καὶ ἀντὶ τῶν προαρπασθέντων ἀρπαζόμενα. ὥστε ῥύσια ἱλαύτιον, ἱρυσιάζων καὶ λαμβάνειν ἀνδραπήγματα ἥγουν ἐνέχυρα χρίους. Proinde ῥον ῥύσιον θήσις πόλιν significat, *facies, ut tuae civitati mox aliquod ejus pignus a me auferendum sit: quippe non solas illas puellas vi ducam, sed alium etiam: quocirca major erit praeda, ob quam actam civitas tua ultionem a me sumere volet, et mea vicissimolari*. Tot verbis uti necesse habui, ut vim vocis ῥύσιον declararem, et usum loci, quem neutiquam exprimit Johnsoni versio: *Majus igitur temtionis pretium urbi statim conflabis*.

863. ψαύεις. Perperam Aldus et membr. ψαύεις.

865. Aldus et codd. θιῖέν μ' ἄφατον τῆςδε γῆς, ἀρᾶς ἔτι. manifestatio. Neminem latere poterat librarii error saepissime observatus in permutatione literarum T Γ. Nihilque proclivius erat emendatione, qua facile sanatur lectionis ulcus τῆςδε τῆς ἀρᾶς. Mihi tamen vix probabilem hujusmodi mendam omnes invasuram fuisse codices, nisi aliquid conditius olim scriptum fuisset, quod librarios turbasset, persuasique hi Sophoclem reliquisse, θιῖέν μ' ἄφατον σοί γε τῆςδ' ἀρᾶς ἔτι. Phrasis regans est, sed paullo rarior, qualia sunt ista Comici: in Lysistr. 530. [γ', ὦ κατάρσις, σιωπῶ γώ; In Ranis 1134. ἐγὼ σιωπῶ τῆδ'; Et sic quidem ipsum videtur Scholiastes interpretatus fuisse his verbis: μη βρωτος γινώμην εἰς τὸ καταρᾶσθαι σε.

868. εἰ τ' αὐτόν. Aldus et membr. mendose εἰ καί τ' ἐν. In B. T. nullo melius εἰ γ' αὐτόν. Copula hic desideratur, εἰ τε αὐτόν, καὶ γίγῃς τὸ σῶν.

880. Versum hunc Stobaeus in excerpta sua retulit, Floril. Tit. XI sic interpolatum:

ταῖς τοι δίκαις χρῶ. βραχὺς νικᾷ μέγαν.

882. Hic versus senarius esse debet, ut is qui ei in strophe respondet

839. Clausula librariorum culpa deficit, quod et indicavit Triclinius nota λίσπει. Putidum mihi videtur Burtoni supplementum, σὺ δ' ἐν ὁδῷ δας, γέρον. Istud forte Sophoclis colorem magis referet: σὺ δ' ἐν ὁδῷ εἶς εἶμι.

884. ἰὼ γᾶς πρόμοι. Sic Aldus et veteres codd. Copulam infensam Triclinius inepte, ἰὼ γᾶς τε πρόμοι, ut versus cum strophico connectat. 841. in quo male legebat ἐντόμοι, ubi nos recte edidimus ἐντομα — πρόμοι. gl. πρόμαχοι.

886. περιῶσθι ἥδη. Aldus cum duobus codd. περιῶσι δὲ. Triclinius περιῶσι δῆτα.

889. ὡς εἶδῶ. Sic B. T. recte. Vulgo ὡς ἴδω.

900. ἀπὸ μνηστος. Sic Aldus et codd. veteres. Soli Triclinio deest ἀπαί. Vide ad Oed. T. 847. At sensum locutionis συνευδεῖν ἀπὸ μνηστος bene exposuit. ἥγουν ἀπὸ μιᾶς ὁμῆς. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔχουσιν ἐκαστοὶ σχέδια εἰρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν διοικούντων τινὰς στρατιωτῶν, καὶ πάλαι καὶ χαλόντων, ὥστε ταχύτερον φέρεσθαι. μνηστος γὰρ τοὺς χαλόντας φασὶν, καὶ τὰ ὑποδήματα, ὡς τὰ σχέδια λέγει. Significat *effusus habenis currere et festinare*: exemplis eam illustravit P. Wesselingius observat. L. 36.

902. γέλως δ' ἐγὼ — Sic B. T. melius quam in membr. γέλως δ' ἐγώ.

907. τὴν δ' οὐσπερ — Perperam libri omnes ὥσπερ.

908. In B. T. τοῦτοις κοῦκ ἄλλαισιν.

915. τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι' — Male Aldus τὰ τῆσδε γῆς. Perperam in membr. τὰ τῆς γῆς. Integra lectio est in B. T.

916. ἄγεις δ' ἂν χρέζεις καὶ παρίσσεις. Sic tres codd. ut Aldi et Triclinii editiones. Opusculum errore, ut videtur, in Stephani editione excusum fuit ἄγεις τὰ χρέζεις καὶ παρίσσεις, quod in subsequentes fere omnes emanavit: adeo parum curae iis adhibitum fuit ab imperitis hominibus, ut ne paratis quidem subsidiis uti sciebant. Nam praeter illas, quas memoravi, duas editiones. Suidas etiam in Παρίσσεις sinceram lectionem exhibet.

918. καὶ μ' ἴσθι. Sic in B. T. scriptum per crasin Atticam, quam vulgo καὶ μ' ἴσθι.

919. οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν. Pessime Johnsonus: *atqui te Thebae non docuerunt malum*. παιδεύειν τινὰ σοφόν, γιναῖον, κακόν, eodem modo dicitur quo διδάσκουσιν. Vide Musgraviū ad Eurip. El. 379. et Hemsterhusium ad Plutum p. 4.

922. βίη pertinet ad ἄγοντα: non autem ad συλῶντα, multoque minus ad τῶν θίων. Pessime vulgo hic locus interpunctus.

928. ξῖνον. Aldus et codd. ξῖνον.

930. πληθύνων. In B. T. πληθύνων, ut supra 377.

940. οὐτ' ἄεουλον, ὡς σὺ φῆς. Nihil tale Theseus criminatus fuerat; si Creon si stricte responsurus fuisset, dicere debuerat, οὐτε δούλην. Sed artificium hujus responsionis a Scholiasta jam fuit observatum.

942. αὐτοῖς ἐμπίσου. Aldus et codd. mendose αὐτοῦς.

944. ἦδη. Sic veteres codd. et Aldus. Turnebus e Triclinio male ἦδισιν. Vide notam ad Oed. T. 433. unde liquet quarto post hunc versu, libris iam invitis, scribi debuisse ἐξῆδη.

946. ἀνέσιον τέκνων. Scholion: παρόσον αὐτός ἐστὶ τέκνον μητέρα γυναικός. Haec nota in Romana scholiorum editione non comparet. In T. reposita est scholio ad versum 939, quod hujus notae tamquam continuatio est.

947. Ἀρεός. Non alia forma utitur Sophocles. Vide Antig. 125. El. 1423. Illitur Koenius ad Gregorium p. 286. Ἀρεός hic semel a Sophocle positum fuisse ratus ob versum. A recto Ἀρης, Atticis usitato, non alius sumari potest genitivus, quam Ἀρεός. Ab Ἀρεός est Ἀρεώς. Vide Eustath. 518. quem jam laudavimus ad Comici Aves 835.

954. οὐδὲν ἐστὶ γῆρας ἄλλο. Sic ordinatae voces in membr. Vulgo οὐδὲν γῆρας ἐστὶν ἄλλο.

960. τοῦ καθυβρίζειν δοκιῆς τόδε; id est κατὰ τίνος δοκιῆς ὑβρίζειν τόδε;

966. αὐτόν, id est ἐμαυτόν. Vide notam ad v. 853.

972. ὅς οὐ τι βλάβας πῶ. Aldus ὅς οὐτε βλάβας πῶς. In solo B. πῶς in accentu scriptum. οὐ τι πῶ scribi debuit, ut 1370. Haud infrequens haec particularum aggregatio.

981. θέμῃ hic sermonem significat. Vide ad Oed. T. 425.

985. ἀλλ' ἐν γ' αἶ' οὐν. Minus bene vulgo ἐν γὰρ οὐν. In his particulis libendis saepe peccarunt librarii.

986. δυσέλοισιν. Perperam impressi διέλοισιν. Codd. minus bene δυσλο-

414 IN OEDIPUM COLONEUM.

μαιν. Scribendum *δυσσλομαιν*, ut *δυσστέβεις*, *δύσσωσιν*, aliaque similis compositionis.

1007. *τιμαῖς τιβίζεν*. Sic recte Turnebus. Codd. et Aldus *τιμαίς* — *τὸ τοῦδ' ὑπερφίμου*. Sic membr. a prima manu. Vulgo *τοῦδ'* perperam. *τίβις* φέρειν constructur cum dativo rei qua quis alios antecellit, vel cum accusativo adjuncta, vel subaudita, ut hic, praepositione *κατά*. *τιβίζει* κατὰ τοῦτο. Mendose in Aldina *τίβις* —

1009. *αὐτὸν τ' ἰχίρου*. Male vulgo divisiae voces *αὐτὸν* *τὴν* χιμή.

1014. *αἱ δὲ συμφοραί*. Sic tres codd. In impressis *συμφοραί*.

1018. *ἀφ' αὐτοῦ*, id est *ἀπ' αὐτοῦ*. Perperam in libris nostris *ἀπ' αὐτοῦ*, voces et alibi commutatae.

1019. *παμπῶν δ' ἰμοί* — Hanc scripturam sensus manifesto est. Male in libris nostris *παμπῶν δὲ μοί*.

1024. *οὐ μὴποτε ἰπιύξωνται*. Sic legendum ad linguae normam. quod saepe observavimus, cum futuro indicativo formae activae ut *ἰπιύξωνται* constructur. In B. T. *ἰπιύξωνται* a secunda manu: a prima, *ἰπιύχωνται*, membr. et apud Aldum *ἰπιύχωνται*, pejore menda: nam nihil tantum est, quam futurum tempus hic requiri. Eadem fere sententia in Comici Thesmoph. 710. Mnesilocho ait:

αἶψ' οὐδ' ἤξεις ὅθιν ἤκεις,
φύλλως τ' ἀποδράς οὐ λήξεις
εἰς δ' ἄσπετος δαίδους ἔργον.

1028. *εἰς τὰδ'*. Sic B. T. Alii *εἰς τὰδ'*. Sensus est, si quid video, spicuum, qualem eum in versione expressi: *neque alium habebis* tibi opituletur, *εἰς τὰδ'*, *in peragendis his meis mandatis*. *ἀλλ'* illicus interpres, eo quo est acumine, ad nomen *δέλφ* refert in presenti gnome; quae relatio ut manifestior sit, conjicit legendum sicque latine vertit: *non alium habebis dolum in hoc*.

Euge, euge, lepide! laudo commentum tuum.

1031. *πῆλός*, id est *πίσυνος*, *πρωθός*. — *ἴδρας τὰδε*. Sic rursus B. In aliis *τὸδε*.

1039. *πῆλός*. Aldus et membr. *πῆλός*.

1043. *πρωθός*. Aldus et Turnebus ediderunt recte. Stephani rae male excuderunt *πρωθός*, quod in subsequentes editiones pernavit.

1049. σιμνὰ τέλη. Sic legendum, Male vulgo σιμναι, quo modo ver-
us antistrophico non congruit.

1054. τὸν ἐγρημάχων. Diversa lectio scholiastae memorata τὸν ὀριυά-
σ, est in membran. et in Aldina editione.

1056. ἀδελφάς. Sic recte T. Alii ἀδελφεάς, ut Aldus, contra metri-
tionem.

1061. Οἰάτιδος. Hoc nomen diversimode Grammatici veteres accipiunt.
ide Lexicon. Scholiastae explicatio probabilior videtur.

1064. Perperam vulgo post ἀλώσται distinguunt — δινὸς ὁ — Tri-
inius γι inferat, ob metrum scilicet, quia in strophico versu σιμναι
gebat.

1078. εὐρεῦσαν πρὸς ὁμαίων πάθη. Sic legendum: vulgo πρὸς αὐδο-
ίων, syllaba redundante.

1085. ἰὼ θιῶν παντάρχη Ζεῦ. Aldus et duo codd. ἰὼ Ζεῦ παντάρχη θιῶν.
T. ὦ Ζεῦ τε παντάρχη θιῶν.

1089. εὐαγγρον τελευτᾶσαι λόχον. Aldus et codd. τελευτᾶσαι. Antithetici
sus, ut eos edidimus, examussim quadrant. Asynarteti sunt e dacty-
a et jambica syzygia.

εὐρεῦ | σαν πρὸς ὁ | μαίων | πάθη.

εὐαγ | γρον τε | λῶσαι | λόχον.

1094. εἰρήγω, rogo, oro, amanter precor. Sic Latini verbo amo
untur. Plautus Men. II. 3. 71. Sed scin' quid te amabo, ut facias.
l. 3. 1.

*Menaechme, amare te ait multum Erotium,
ut hoc nunc una opera ad aurificem deferas.*

1099. Membr. et Aldus, ὦ πάτερ, ὦ πάτερ.

1105. σῶμα βασίᾶσαι δότι. Sic Aldus et codd. veteres bene. In T.
θιάσαι τόδε, cum glossa θαλήσαι: quod ineptissimum. βασίᾶσαι hic
let ψηλαφῆσαι. Vide Suidam in voce.

1109. δυσμόρου γι. Perperam libri omnes δυσμόρου γι.

1113. κἀναπαύσαστον. Aldus et membr. minus bene κἀναπαύσαστον. Pes-
ne Triclinius πλευρόν ἀμφὶ δεξιὸν ἐμφῦσα. Ad postremam vocem illius
ta haec est, quam suo loco omisi: Τὸ ΕΜΦΥΣΑ, πρὸς τὴν μίαν τῶν
ἰδῶν νοητίον, ἢ εἴη τὸ ΣΑ βραχὺ διὰ τὸ μέτρον, ἐπὶ καὶ πρὸς τὴν
κν ποιῆται τὸν λόγον, λέγων ὦ παῖ, ποιήσατε τόδε. αἱ δ' ἐπὶ τῶν δύο

416 IN OEDIPUM COLONEUM.

δυνικῶς εἶπαι, οὐκ ὀρθὸν εἶναι τὸ μέτρον. Sed merae nugae ista sunt, et discipulatio *περὶ κακτοῦ σκηῆς*. Vera lectio est *ἐμφῦται*. In seq. v. membra habent τοῦ πρόσθεν ἑρήμου — Mox καί μοι dedi pro eo quod est in libro omnibus καί μοι.

1118. Vocola ὧς in Aldina perperam ommissa.

1120. τέκν' εἰ φανέντ' αἰλπία. Sic recte in B. T. In aliis τίνα φανέντ' — τέκνα φανέντα accusativus est, vel, si mavis, nominativus absolutus. Vid. ad Oed. T. 101. αἰλπία, neutrum plurale pro adverbio. Ordo est: εἰ μηκύνω λόγον, τῶν ἐμῶν τέκνων αἰλπίως φανέτω.

1148. Hic versus sic in Aldina et in codd. legitur: *χρῆσται μὲν οὐτος ἥριθ, τί δὲ μάτην* — prorsus ἀμίττως. Legendum:

χρῆσται μὲν ὅδ' ἄγων ἥριθ, τί δὲ μάτην —

Voculae ὅδ' superscriptum glossema οὐτος in versum irrepsit. Mithras ut Heathio, legendum videbatur, *χρῆσται μὲν ὧν ἥριθ* — Atque blanditur postmodo nata conjectura.

1150. λόγον, *rem*, πρᾶγμα: quod de ἔπος observavi supra 443. *nuntium*.

1153. οὐδὲν ἄνθρωπον. Perperam in libris οὐδὲν ἄνθρώπων. Sensus est: ἄνθρωπος οὐδὲν πρᾶγμα ἀτίζει δῖν. Seu ἄνθρωποι ὄντα οὐδὲν πρᾶγμα ἀτίζει δῖν. Vide Marklandum ad Suppl. 19.

1155. ὧς μὴ εἰδὸτ' — η *u* in unam syllabam coalescunt, ut *ου*, *η ω*. Vide Antig. 263. 535. Trach. 321. Μὴ ante diphthongum vocalem longam cum ea coalescit, numquam eliditur. Corrigendus B. leius ad Menandrum p. 30.

1162. πλείων. Sic codd. In impressis πλέον, neglecto Atticismo, et aliis in locis etiam restituiimus. Vide Antig. 721. Aj. 1150. πλείων currit Phil. 1074. pluralis πλείων Aj. 1112.

1165. ἀπειθεῖν τ' ἀσφαλῶς. Copulam a librariis omissam, quae constructione abesse non potest, bene reponit Heathius. *φασὶν αὐτὸν τῶν ἐλθεῖν μελόντα σοι εἰς λόγους, καὶ ἀπειθεῖν* — Sic infra 1288. *ὦ ἐμοί, λίσσαι τ' ἀκούσαι τ' ἀσφαλῆ ζῆν ἐξόδω*.

1169. ὦ φίλτατ' ἐπίσχεις οὐπερ εἶ. Haec est librorum omnium lecturaeque optima, quam anapaesti in secunda sede metu alii aliter deperitum ierunt, temere omnes, partim vero imperitissime. Iis quae observavi ad Eurip. Hecub. 832. ubi ostendi ἰσχεῖς ne graecum quidem

ddam in Menandri fragm. apud Stobaeum, in Floril. Grotii p. 115. v. 2. r auctoritate Regii cod. legendum esse:

τοῦ δὲ γ' εὐτυχίῃ αἰδ

παράσχῃς αὐτὸν τοῖς ὀφείων ἄξιον.

num Jo. Burton affirmantem viderem se *Florentinae Editionis* auctoritate reposuisse ὃ φίλαται ἵσχυς οὐπω αἶ, indagavi quanam illa esset Florentina Editio, cujus mihi nullum indicium dabat Fabricii Bibliotheca. Nullam tum aliam noveram praeter illam, quam anno MDXXII. cuderunt heredes Phil. Juntae, in qua liquido conspicitur nostra lectio ἵσχυς: vixque mihi temperabam quin crederem notulam illam ab homine male sobrio scriptam fuisse. Tandem multo post tempore in notulam meam venit, supellectilique meae libariae accessit alia Florentina editio anni MDXLVII. in eadem Juntarum officina excusa, quae reverentiam a Burtono indicatam exhibet, ὃ φίλαται ἵσχυς. Sed illius tanta non est auctoritas, ut barbarismum in Sophoclis poësin invehamus.

1172. ὅν ἂν ἐγὼ ψίξαιμι τι. Perperam codd. ὅν γ' ἐγὼ ψίξαιμι τι. posterius impressi ψίξαιμι τοι. Particulam ἂν reposuimus, quae salva constructionis lege abesse non potest.

1174. ἱξανασχάμην. Non vacat praepositio, cujus vim senties, si verba sic ordines: οὐ ἐκ πάντων ἀνδρῶν ἀλγιστὰ ἐγὼ ἀνασχάμην ἂν κλύων γυν.

1180. μή σε. Sic tres codd. Perperam in impressis μή με.

1189. μηδὲ θρῶντα. Perperam in libris μήτε. Mendose etiam quae sequuntur scripta τὰ τῶν κακίστων δυσσεβιστάτων. Toupilii emendationem, certissimam et elegantissimam, recepi, quam protulit ad Suidam II. τὰ τῶν κακιστῶν δυσσεβιστάτων. Neutrum est plurale κακιστῶν, vice verbii, ut supra 700 μέγιστα. Pro glossa superscriptum fuerat κακίστα, quod in κακίστων mutatum, textum invasit. In σὶ γ' εἶναι, elegantius abundat verbum, ut in τὸ νῦν εἶναι, ἐκὼν γι εἶναι. Vide auctorem Celli de Dialectis §. XXIX. de Dial. Attica, et Piersonum ad Moerium p. 364.

1192. αἰὲν ἔα ὕπν. Sic scriptum oportuit pro αἰὲν ἔα αὐτόν, at *mitte eum fac*. Perperam in impressis et codd. αἰὲν αὐτόν, vel αὐτόν. De loco egi ad Comici Ranas 1243. Parisiorum hominum quos ibi innuunt specturae longe sunt futilissimae, nec quibus refellendis immeror dignae.

1196. ἀπαθης, una voce scribi debuit, e duabus conficta ἀπαθης. Fit crasis vocalium α ε in α, quod ideo producit, ut τὰμα ex τὰ ἰμά. ἄγω, ex ἄ ἰγώ. aliaque hujus generis infinita, quae divisim recudi solent cum elisionis signo, male. Nulla in his est elisio, sed vocum coalitio. Mirum est Henr. Stephanum hic offendisse. In versa gen.

ἰγὼ τὰ μὲν παθήμαθ', ἀπαθην, πατήρ,
contra fidem editionum Aldi et Turnebi edidit ἀ ἴπαθην, ingrato huius, qualem in scena non ferebant Athenienses.

1197. Codd. et impressi habent κῆν κίῃα λύσσης, quod sensu prorsus cassum, manifeste depravatum est. Reiskius conjecit κῆν κίῃα ἀντ' Τούπιος, κῆν κίῃα ἰάσσης. Absurde uterque. Nam haec si nihil est, vel nam haec si omittas, plane contrarium est ejus quod sententia, quodque ex sermonis serie Antigonen cogitare liquet. Prochordus emendatio, literulam reponendo, quae librariorum culpa exciderat κίῃα λύσσης. Id jamdudum ipse videram, et postmodo lubens ut mecum sentire virum ingeniosum et perquam sagacem Thomam Tyrwhitt ejus in schedis mecum benigne communicatis ista reperi: *Legit κίῃα λύσσης. Sensus est: Ne respicias ad illas calamitates &c. Quae illas spectes, intelliges etc.* At vero λύσσης scribendum in aoristo, κίῃα λύσσης in praesenti.

1199. In codd. ut in impressis legitur ἔχεις γὰρ οὐ βίαια τὰνδύματα. Quod Johnsonus vertit: *Habes enim argumenta non per vim obtinenda.* Absurdam versionem ex absurdis Graecis et foede corruptam consentaneum erat. Locum depravatum esse vidit Heathius, sed amplius: inepta est ejus conjectura, totaque quam dedit hujus locutio, inficitissima est. Nos verissime poetae manum restituimus:

ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τὰνδύματα.

Vide Lexicon in Βαιόν. Inde orta depravatio, quod quum librariorum pro οὐχὶ scripsisset, alius postmodo, ne titubaret versus, βίαια scripsit pro βαιά, de sententia minus quam de metro sollicitus. In οὐχὶ proχόγον saepe omiserunt librarii, quod observavi ad priorem Oedipum gen.

1210. σὺς ἴσθ' — Sic bene Jos. Scaliger, teste Valckenario ad Epipol. 304. Subauditur participium, quicum imperativus ille ἴσθι coniungi solet, ut in Oed. T. 1181. ἴσθι δὲ σπασμὸς γυγῶς. Codd. et impressi σὺν ἴσθ' — Inepta glossa in T. ἤγεον σὺν ἴσθ'.

1219. ὁπότε γ' ἂν τις. Sic legendum metri gratia. Aldus ὁπότε ἂν τις.

1225. Hanc sententiam antiquae fabulae Sileno tribuebant, qui quum a Mida captus esset, hoc ei muneris pro sua missione dedisse scribitur: docuisse regem, *non nasci homini longe optimum esse: proximum autem, quamprimum mori*. Ita Cicero Tuscul. I. 48. ad quem locum vide quae collegit Jo. Davisius. Perperam in libris ἴσσι φανῇ.

1236. Eustathius ad Il. K. p. 790. χαλεπότητις δὲ γῆρας ἰτεροῖαί τε φαίνονται, καὶ ὁποῖαν δὲ ἐκλίδεται Σοφοκλῆς Θράσας οὕτω. Αἰσχροσεμίλον γῆρας, ἀφίλον, ἵνα, τούτῳ ἐπὶ ὅπου, πρόσκαιρα κακὰ κακῶν ξυνοικῇ. ὡς ἐν λέγει, καὶ τὸ ἀπὸ τῶν οἰκίων ἀμειλίχθαι τὸν γέροντα. δριμύτως δὲ ΑΚΡΑΤΕΣ ἐκείνος γῆρας φησὶν, οὐ τὸ ἀκόλαστον, ἀλλὰ τὸ ποιῶν πάρεσσι, ὡς μὴ ἔχον τὸν γέροντα κρατεῖν ἑαυτοῦ.

1259. γέρον πίνος. Sic legendum esse apud eruditos constat, non πίνος, quod codd. nostri juxta impressos exhibent. Infra 1597. ἔλυσσι δυσπινὺς θιλάς. Hoc post alios monuit etiam Toupius, Addend. in Theocritum p. 394. ubi in sup. v. legendum esse statuit.

ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε γ', ἧς ὁ δυσφίλης —

Quia vulgatum τῆς ab Atticorum auribus alienum est. Scilicet ille legem Atticismi comprobata volebat, quam condiderat Jo. Piersonus Verisimil. p. 74. Verum commentum hoc jamdudum merito explosum fuit. Attici poëtae articulum praepositivum vice articuli relativi, ὁ pro ὃς, τοὺς pro οὓς adhibent passim. Vide Marcklandum ad suppl. 858. et nos ad Aeschyli S. Th. 37. Persas 776. Tanta est apud Sophoclem exemplorum copia, ut res extra omnem dubitationem posita sit. Vide supra 304. 747. Oed. T. 1055. 1379. 1427. Antig. 1086. Trach. 47. 728. Phil. 14.

1263. Σπρεσθήρια. Hoc nomen plerumque mercedem altoribus debitam significat, hic vero, ipsa alimenta.

1264. ἄγαν ἐκμανθάνω. In B. T. inserta particula γα. Vide ad Oed. T. 439.

1266. τοῦτο μὴ ἔξ ἄλλων πύθῃ. Sic ex vi sententiae legendum. Vulgo τᾶλλα μὴ ἔξ ἄλλων πύθῃ. Aldus mendose πύθῃ, nullo addicente e nostris codd.

1270. προσφορά, *exprobratio*. Hanc vocem perperam interpretantur Scholiastes et Heathius.

1277. *δυσπρόσωπον*. Perperam in B. T. *δυσπρόσιτον*.

1278. Quam dedimus ex Turnebo, horum versuum lectionem habent sine ulla varietate codd. omnes. Perperam Aldus, ὡς μὲν ἄνθρωπος — οὕτως μὲν ἄνθρωπος γὰρ.

1282. *καταδίσκωνται*, significatione transitiva, *misericordiam mouentia*: ut *δυσχερμάνω*, *molestiam creantia*, *offendensia*. Pro *τίρψαντα*, Turnebus perperam e Triclinio *τίρψαντα*.

1287. *τῆσδε τῆς γῆς*. Aldus et membr. *τῆσδε γῆς*.

1300. *ταύτην κλύω*. Sic B. T. in aliis *κλύω* male. In T. diversa lectio adposita *ταύτην*, quod nihili est.

1301. *Ἀργος Δωρικόν* est Peloponoesus, quam supra 696. appellat *Ῥίδα νῆσον*, quae & priscis incolis *Ἀργία* dicta fuit. Vide Eustathium ad Periegetam 419.

1305. *εἰς Θηῶας*. Sic B. T. ut rursus 1325, quo posteriore loco etiam membr. etiam habent.

1323. *ἐγὼ δ' εἰ σέος*. Articulus hic ex indole linguae adesse debet. Male in libris *ἐγὼ δὲ σέος*.

1326. *οἱ εἰ ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς ἱκετεύομεν*. Pessime John. vertit: *qui te pro filiis horum et salute supplicamus*. ἀντὶ idem est, quod *πρὸς* in obtestationibus: et *παίδων τῶνδε* ad nullas alias peritus referri potest, quam ad praesentes Oedipi filias: *per hasce tuas facis tuam salutem*.

1329. Perperam in plurimis editionibus excusum video *τοῦτο πρὸς κασιγνήτου*. Crasis est *τοῦμου* ex *τὸ ἐμεῦ*. At cum elisione *τῷ μου* et *τοῦ ἐμου*.

1333. *πρὸς θεῶν ὁμολίαν*. Eurip. Androm. 915.

ἀλλ' ἄντομαί σε, Δία καλοῦσ' ὁμολίαν.

Vide Lexicon.

1337. *ἐξυλαχέτης*. Sic cum Valckenario lego, quem vide ad Horat. Ilytum p. 251. Mendose in libris *ἐξυλαφότες*.

1340. *ξυμπαρσίνηται*. Turnebus ex Triclinio perperam dedit *ξυμπαρσίνταις*. Atticam formam, quam ubique reponimus, hic forte in codice suo repererat, pro qua Aldus dedit *ξυμπαρσίνση*. In membr. *ξυμπαρσίντης*. Verbum activum est et transitivum *συμπαρσίνταις*, quod exstat apud Pindarum Olymp. VI. 72.

τᾷ μὲν ὁ Χρυσόμας πρᾶνμη-
τὴν τ' Ἐλευθὴ συμπαρίσταίν τι Μοῖρας.

Hic vero neutralis significatio obtinet, quae soli formae mediae inest.

1341. ξὺν ὄψει καὶ χρόνῳ. Sic B. T. et membr. a prima manu, superscripta altera lectione, quam Aldus praetulit, καὶ πόνῳ.

1347. ἔκπεμψαι. In B. superscriptum ἔκπεμψον, nescio utrum pro varia lectione, an pro interpretamento. Sane praestat ἔκπεμψαι, *dimitte a te*. Eadem est vis verbi medii in Eurip. Androm. 826.

τίκνον, κάλυπτε στήνα, σύνδεσαι πέλους.

Ubi in antiquissimo cod. scriptum σύνδεσον, quod non aliter probari possit, quam si legatur σύνδεσον πέλους.

1348. τῇσδ' ὁ δημοῦχος. In omnibus libris, articulo perperam omisso, τῇσδε δημοῦχος.

1351. οὐδ' ἂν ποτ' — id est οὐδέ ποτ' ἂν — Male in libris οὐτ' ἂν, quod qui retinnerunt, accipere saltem debuerunt pro οὐ τῷ ἂν.

1360. κλαυθιά. Turnebus e Triclinio, κλαυτά. Vide Lexicon in Ακλαυσίος.

1361. Libri omnes ταῖδ', ὥσπερ ἂν ζῶ. Johnsonus inepte, *sed mihi ferenda, sicut vivo*. Quod in membr. glossae loco superscriptum est, non significationem tantum particulae declarat, sed ipsissima est Sophoclea lectio. ἵως ἂν. Legendum itaque ταῖδ', ὥσπερ ἂν ζῶ — Numquam adhibuerunt Attici poëtae ὡς pro ἵως. Paucissima quae in contrarium adferuntur exempla, mendosa sunt, et facillime in integrum restituntur. Vide quae notavimus ad Eurip. Phoen. 89.

1367. αἱ δ' ἐμοὶ τροφαί. Sic bene Aldus. In membr. τροφαί. In T. αἱδ' ἐμοὶ τροφαί. In B. ἐμοὶ τροφαί.

1368. τὸ συμποντῖν. Sic tres codd. Aldus συμποντῖν.

1370. εἰσορᾷ. Sic membr. et Aldus. In aliis γὼν ὀρᾷ.

1373. κείνην ἐρείψεις. Sic Turnebus nescio unde: in Aldina et tribus nostris codd. κείνην ἐρεῖ τις. Bona est emendatio.

1375. Occasionem priorum imprecationum Oedipi narrat Scholiastes, prolato testimonio ex parva Thebaide. Res aliter narrata erat in Epico Cyclo, cujus versus ad hanc historiam pertinentes servavit Athena em L. XI. p. 465.

Αὐτὰρ ὁ διωγνὴς ἦρας ξανθὸς Πολυπίης,

πρῶτα μὲν Οἰδίποδι καλὴν παρέθηκεν τράπεζαν
 ἀργυρίην Κάδμω διέφροτος. αὐτὰρ ἔπειτα
 χρύσειον ἔμπλησεν καλὸν δίπας ἡδύος οἴνου.
 αὐτὰρ ὃ γ' ὡς φράσθη παρακείμενα πατρὸς εἶδῳ
 τιμηνέτα γίγαι, μέγα οἱ κακὸν ἔμπισσι θυμῷ.
 αἶψα δὲ πασι ἐῖσι μετ' ἀμφοτέρωσιν ἐπ' ἀρχῆς
 ἀργαλίας ἤρατο· θεὸν δ' οὐ λάνθαν' Ἐρινύν·
 ὡς οὐχ οἱ πατρώα γ' ἐν φιλέτῃ δάσαντο,
 ἀμφοτέρωσι δ' αἶψ' ἔλεν πόλεμοι τε μάχαι τε.

1379. τοιῷδ' ἔφυσεν. Mendose in Aldina τοιῷδ' —

1382. Δίκη ξυνέδρος Ζηνός. Pindarus Olymp. VIII. 28. σῶμα, Δὴ
 ἔστιν ἀντίδρος Θέμης. Ad quem locum vide Schmidii notam. Supra
 Αἰδῶς dicitur Jovis adsidere solio.

1402. οὐδὲ φωνῆσαι τι. Sic optime Tyrwhittus, eodem sensu
 Polynices ipse infra 1429. οὐδ' ἀντιλαλῶμεν φωνῆσαι. Mendose vulgo
 φωνῆσαι τινα.

1407. Aldus et membr. sic hunc versum exhibent:

μή τοι με πρὸς θεῶν σφῶν γ' ἂν αἰ τοῦδ' ἀραι —

In B. σφῶν γ' ἂν αἰ τοῦδ' ἀραι. Turnebus e Triclinio dedit, σφῶν αἰ
 γ' αἰ τοῦδ' ἀραι. Quae lectiones perinde sunt mendosae. σφῶν de
 Atticis poetis prorsus inusitatum est. Veram lectionem minima
 variatione restituiamus, σφῶν ἰάν γ' αἰ τοῦδ' ἀραι — Pronomen σφῶν
 dat, ut saepe μοι, σοι. Si vobis patris hujus dirae perficiantur. Id
 si quando patris hujus diras eventu comprobatus videritis.

1417. σί τ' αὐτόν. Perperam in omnibus libris σί γ' αὐτόν. Per
 est harum particularum confusio. Initio seq. versus Aldus edidit
 οὐχ οἶόν γε pro οἶόν τε. Ferri potuit v. 1310. αὐτός γ' ἱμαντοῦ.

1418. Libri omnes soloece, πῶς γὰρ αὐθις αὖ πάλιν σπράττω ἀγῶνι —
 optativus potentialis particulam αὖ comitem requirit, et πῶς cum opta
 tivo sine αὖ graece non adhibetur. Tam putidum soloecismum nimis
 lida patientia tulerunt Sophoclis editores. Vide indicem nostrum in An
 tophanem voce αὖ.

1424. ἐς ἑρδὸν ἐκφίμης. Sic cum Tyrwhitto lego. ἑρῆς οὐτ' ὡς ἐκ
 ἐς ἑρδὸν τὰ μαντιύματα τοῦδε, ὅς — In libris ἐκφίμης sensu nullo
 pravo.

1426. *χρήζω, χρησμευδῆι*. Subscribi non debuit, juxta auctorem Etymol. M. in *χρήζω*. Sed nescio an differentiam quam statuit veteres observarint. Verbum *χρήζω* ea significatione adhibet Euripides Helena 524.

1443. *ἦν σου εἰρηθῶ*. Sic ad linguae normam legendum. Soloece libri omnes exhibent *εἰ σου εἰρηθῶ*. Probum esset *εἰ σου εἰρηθῆσομαι*. Verum subjunctivus modus particulam *εἰ* respuit.

1445. *σφῶν μὴ ποτ' ἀντῆσαι κακόν*. Sic bene in T. In aliis *κακῶν*. De-terius in B. *μή ποτ' ἀντῆσαι κακῶν*, et ex emendatione, *μὴ ποτ' ἀντῆσαι*.

1455. Aldus et membr. *ἐπὶ μὲν ἴτερα ταῦτα πῆματ' αὐθις αὐξὼν ἄνω*. At in B. *τὰδ' ἐπ' ἡματ' αὐθις*, quod depravatum videri possit e lectione quam e Scholiasta eruit Canterus Nov. Lect. VII. 11. *τὰδε παρ' ἡμαρ αὐθις*. Forte verius esset *ταῦτ' ἐπ' ἡματ' αὐθις*.

1458. *δύρο Θεοῖα πόροι*. Sic codd. omnes et ipse Triclinius. Imperite Turnebus versus sustentandi gratia *ἄν* inseruit, *Θεοῖ' ἄν πόροι*. Scilicet ignorabat α finale accusativi nominum in *εὐς* apud Atticos semper produci. Vide Etymol. M. in *Βασιλεύς*. Suidam in *Αγρία*. Clarkium ad Il. A. 265.

1463. Male Aldus contra metri rationem *κλύπος ἄφατος ὄδι*. Male etiam seq. v. *εἰς δ' ἄκραν*. Languidum sermonem reddit istud *δεῖ*, qui per asyndeta longe melius procedit. Versus est dimeter paeonicus brachycatal. Strophicum interpolavit Triclinius: *παρά γ' ἁλαοῦ ξίνου*. Quae facillima erat aequandorum metrorum ratio, eam non vidit hominis stupor.

1464. *κλύπος Διόβολος*. Eustathius ad Il. H. 479. *Ἐκ τοῦ Ζεὺς σμερδανία κλυπέων, λαβὼν ὁ Σοφοκλῆς ἔφη τὸ, Μέγας κλύπος, ἄφατος, Διόβολος. ἐν αἷς δ' αἰὲς ἐκαῖνος, καὶ ἔτι βέλη Διὸς, οὐ μόνον κεραινοὶ, καὶ τὰ τοιούτα, ἀλλὰ καὶ βρονταί. ὁμοίως καὶ τοὺς βαγδαίους υἱοὺς, καὶ μάλα σὺν τοῖς χιμαίριους, τοιοῦτ' ἄγ' οὐδ' ἐξ ὅσων βέλη λίσσιν.* (Antig. 358.)

1469. *δεῖδ' αὖ*. Sic recte T. et Turnebus ad metri rationem. Aldus perperam *δεῖδ' αὖ* —

1470. *οὐδ' ἄνω*. Sic bene Heathius. Male in libris *οὐκ ἄνω*.

1474. Et hunc versum pessime interpolavit Triclinius:

πῶς εἶσθαι τοῦτο; τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις;

1481. *ἀφελγής*. Perperam in scholiis legitur *ἀφελγής*, sicuti scriptum est in B. T. prava lectio ex interpretatione *ἄβητον* orta.

1482. *ἐνασίω δὲ συντύχοιμι*. Sic Aldus et veteres codd. In T. *ἐνασίω*

Apud Suidam *ἐναρτήμι*, in Kusteri editione: Mediolanensis habet *ἐναρτίμι*. Illud tuetur Toupius I. 133. sed ei nequaquam ausculto. Verbum compositum saepissime casum adsciscit, quicum simplex construi solet. Vide quae notavimus ad Eurip. Or. 1891. cujus rei aliud illico se offert exemplum: *ἀνερδὴ χάριν μετασχοίμι*, pro *ἀνερδὶος χάριτες*. Vel, si vis, *μετασχοίμι* positum est pro *σχοίην*, et *ἐνδύχοίμι* pro *τύχοιμι*.

1486. *ἄρ' ἔργους ἄνῃ*; Perperam libri omnes contra metri et sententiae legem, *ἄνῃ*. Dixi supra vocem *ἄνῃ* non aliter a Sophocle adhibitam fuisse, quam priore correpta. Praeterea *ἄνῃ* sine articulo hominem quemcumque significat, ut si gallice diceret *y a-t-il un homme qui dicit?* sed quando de viro definito sermo est, linguae indoles articulum abesse non patitur. Olim voces plene, absque unius literae elisioneangebantur. Ubicumque ad pronuntiandi rationem scribimus *ἄνῃ*, hinc in antiquissimis Sophoclis exemplaribus exaratum fuerat *O ANHPE ATTOE*, pro quibus senioris aevi minus docti librarii, ista perperam legenda esse ignorantes, exararunt *ἄνῃ*, *αὐτὸς*, omisso articulo, quatenus tamen in codd. nostris saepissime glossae loco adscriptus conspicitur. Quod autem dixi, certam et definitam personam non aliter nomine *ἄνῃ* indigetari, quam si ei adjungatur articulus, id verum esse nulla pagina ostendit pagina, ubi casus obliquos articulus semper comitatur, *τὸν ἄνδρα*, *τὸνδὸς*, *τὸνδῆ*. Sic passim *τὸν αὐτὸν*, *τοῖς αὐτοῖς*, *τοῖς αὐτοῖς* reperias pro *eumdem*, *iisdem*, *eisdem*; numquam vero pronomen hoc sensu sine articulo. Quod in obliquis non admittitur, id in recto locum habere posse nemo sibi persuadebit. Optime in Eurip. Medea 769. addidit ediderat *οὗτος γὰρ ἄνῃ*, quod retinere debebam, ut et ejusdem dramatis v. 687. edere,

σοφὸς γὰρ ἄνῃ, καὶ τρέφων τὰ τοιαῦτα.

In Rheso 122. sinceram scripturam exhibet cod. Florentinus teste Valentinario ad Phoen. p. 274.

αἰῶνα γὰρ ἄνῃ, καὶ πινύρωται θάλασσαν.

Frequens est in Sophoclis exemplaribus haec menda, qua ne foedaretur haec editio, sedulo cavi.

1488. Hunc versum Aldus perperam Choro tribuit.

1490. *ἦναι τὸν τυχάνον ὑπερχέμι*. Notanda hypallage, pro *ἦναι τὸν*

ὑποσχομένος. Vide Eustathium ad Il. Δ. p. 505. et Koenium ad libellum de Dialectis p. 35.

1491. ἰὸν, ἰόν. Has voces Triclinius addidit, ut antistrophe numero versuum par esset strophae.

1493. ἰὺ αἰγιαλόν. Sic bene Heathius. Libri omnes ἐπὶ γύαλον. Nec idcirco, ut nupero editori Parisino videtur, scribi debuit ἄκρον, quia αἰγιαλόν generis est masculini. Nam ἄκρα non magis ad αἰγιαλόν refertur, quam ad γύαλον, quod et ipsum generis est neutrius: sed ordo est, εἴτε ἄκραν βούδυτον ἐστίαν ἰὺ αἰγιαλὸν ἀγέλις.

1496. Soloeca videtur oratio, ὃ ξένος ἰπαξιόσι παρασχηὶν χάριν. Ex communi loquendi more dicere videtur debuisset, παρασχηὶν σοὶ καὶ πόλίσματι καὶ φίλοις χάριν. Post ἰπαξιόσι distinguendum est commate: ἰπαξιόσι καὶ πόλυσμα καὶ φίλους, ὥστε παθὼν παρασχηὶν δικαίαν χάριν. Perperam scripti et impressi libri παθῶν.

1498. σπιῦν. Hanc vocem non agnoscunt veteres codd. in quibus hic versus mancus cum strophico non congruit. Defectum supplevit Triclinius.

1506. τῆσδ' ἴθιμι τῆς ὁδοῦ. Sic voces ordinandas esse nemo non videre poterat. Inconcinne vulgo ἴθιμι τῆσδε τῆς ὁδοῦ. Attici rarissime augmentum omittunt, quo nulla hic poëtam adigebat necessitas.

1514. αἱ πολλὰ βροταὶ διατελεῖς. Sic tres codd. Male Aldus αἱ πολλαί. Nec melius Turnebus τὰ πολλαί. Neutrum plurale πολλαί, ut saepissime, adverbii vicem sustinet. Glossa recte καταπολύ. Seq. v. εἰρήψασι dedit ex emendatione Jo. Pierisoni Verisimil. p. 139. Male vulgo εἰρήψασι.

1517. καὶ ψευδέφημα. Perperam in B. T. ψευδέθυμα, quod mendose scriptum pro ψευδέμυθα; estque hoc glossema genuinae vocis.

1519. γήρως ἄλυσα, non significat ἄλυσα ἕως γήρως, ut perperam Scholiastes interpretatur, sed ὑπὸ γήρως μὴ λυπηθῆσόμενα: quae senium nunquam sentient, quae nullo consenescent aevo. Sic bene accipit Heathius, et miror a quoquam aliter accipi potuisse.

1526. αἱ δ' ἐξάγιστα. Huc pertinet Hesychii glossa: Εξάγιστα. πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ἀφωτισμένα, αἱ οὐχ οἶόν τε ἐκπομίζεσθαι τῶν ἱερῶν. ἔναι δὲ ἀγνὰ ἀπίδοτα. Erudita sunt, nec tamen usquequaque vera, quae de hac voce disputat Abreschius ad Aeschylum pag. 347. Animadvertere

poterat ei Sophoclem significationem diversam tribuisse ab ea, quæ Aeschylus verbum *ἐξάγειν* adhibuit, quaque ipsum verbale ab aliis adhibetur. *ἐξάγειν* hic valet *valde sancta*, præpositione significationem intendente, ut recte Meibomio observatum. Nemo sibi facile persuadet in hoc versu, *αὐτὸ δ' ἐξάγειν, μηδὲ πανταίῳ λόγῳ*, negationem ad verbum *πανταίῳ* pertinentem, repetendam esse cum *ἐξάγειν*. Prolata exempla nihil probant, quum in eorum nullo sit particula *μηδὲ*, quæ non negativa solum, sed etiam adversativa est, proinde non eo quo vultur modo in prius membrum retrahi potest.

1531. *ἀφικνῆ*. Sic membr. et Aldus. In aliis *ἀφικνῆ*.

1532. *ὁ δ' αὖτις τῷ πόντῳ δεικνύτω*. De potestate adverbii *αὖτις* in huiusmodi formulis vide Valckenarium ad Herodotum p. 353. et inde corrigere errorem Mosis *Du Soul* hanc vocem ut otiosam Plutarcho eximio, interpretesque laudanti, quod eam omiserint. Militum, qui a Carthagine pugna fuga evaserant, senatus jussu in Siciliam deportatorum, Marcellus opera uti volens a senatu veniam petiit ex iis continue exonerari et supplendi, donec omnes in legionem transcripti fuissent; *αὐτεύμας ἐν τούτῳ αὖτις τῆς θρηναίας τὸ ὑπολίπον ἀποπληροῦν*.

1535. *οἰκῆ*, pro *δοικῆ*.

1560. *λίσσεται μὴτ' ἐπιπύσει*. Sic recte codd. veteres et Aldus. *ἐπιπύσει* neutrum plurale pro *ἐπιπύσει*. Versus dimeter est trochaicus carminis ad quam metri formam antistrophicus revocandus est. In T. scriptum *ἐπὶ πόντῳ*; ut in scholiis legitur.

1562. *ἐξανύσαι*. Vulgo ineptissime *ἐκλάνύσαι*. Scholiastam *ἐξανύσαι* legisse, ex ejus explicatione perspicuum est: nec aliter scribere potuit Tragicus, qui *ἀνύειν* et composita eodem, quo hic modo, sæpius usurpat. Antig. 505. *τὸν παύλοισιν ὅθ' ὅρῳ θάλαμους τῆνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσα*. Aj. 606. *κακὰν ἐλπίδ' ἔχων ἔτι με περ' ἀνύειν τὸν ἀπίστου ἀϊδαν Λίδαν*. Loquendi forma elliptica est: plene *ἐξανύσαι ὁδὸν εἰς τὰν νεκρὴν πλάκην*. Vide Marklandum ad Eurip. Supplices, ubi similis est locutio v. 1142. *περὶ τοὺς δ' ἦνυσαν τὸν Αἰδαν*.

1571. *κνυζῆσθαι*. Sic B. T. In aliis *κνυζῆσθαι*.

1572. Aldus edidit *ἀδῆμαστον φύλακην παρ' Αἰδαν*. In B. *ἀδῆμαστον φύλακην παρ' Αἰδαν*. Prope verum accedit Triclinii lectio, quam sprexit Turnebus, licet Aldina meliorem, *ἀδῆμαστον φύλακην Αἰδαν*. Legendum

I metri rationem ἀδάμασθον φύλακ' Αἰδα. Sicque versus hic, ut strophias, dimeter est trochaicus catalect.

1574. ὦ Γᾶς παῖ καὶ Τυφιάρου. Juxta Hesiodum Theogon. 306. natus erat Cerberus ex Echidna et Typhone. Initio versus ἐν referendum videtur ad personam quae in versu qui ante hunc excidit, invocabatur: ametsi ad ipsum etiam Cerberum referri potest.

1578. τὸν αἰὲν αἴνυτον. Sic codd. veteres et Aldus., quod et postulat am metri quam sententiae ratio. Cerberus enim invocatur, qui semper nesciens fuisse fingitur. Triclinius a sententia aberravit, sed metri rationem habuit legendo τὸν αἰὲν ἔνυτον, quod ex mente Scholiastae interpretatur τὸν αἰὲν κοιμώμενον θάνατον. Scholiastae lectionem αἰένυτον adgnoscat Eustathius p. 1201. quae metro plane repugnat.

1581. οὐδ' ὁ μῦθος. Sic B. T. et membr. etiam a secunda manu. Primo scriptum fuit οὐ τῷ, ut Aldus edidit.

1588. ὑφηγητῆρος. Sic una voce in veteribus codd. scriptum. In T. ut in Aldina divisim ὑφ' ἡγητῆρος. Vide ad priorem Oedipum 1260.

1590. ὀδόν. Asperatur haec vox in veteribus codd. ut et apud Eustathium, qui hujus loci meminit p. 156. Οἱ δὲ οὐδὲς παρὰ τὸ ὀδύνεσθαι, ὡς εἴρηται, γίνεται, δηλοῦσι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῶν παλὰ τῶν ἀντιγράφων, ὀδὸν δίχα τοῦ ν γράζοντα τὸν οὐδὸν ἐν τῷ, Καταράπλην ὀδὸν χαλκοῖσι βάρεσι γῆθεν ἐβριζόμενον. Sed certum est eam tenuari debere. Vide Lexicon in Ὀδός.

1592. Κελεύδων ἐν πολυσχίστῳ μιᾷ. Perperam libri omnes πολυσχίστῳ.

1595. Corrupta est hujus loci in libris omnibus scriptura. Sic eum exhibuit Aldus:

ἐφ' οὗ μέσου εἰάς, τοῦ τε Θορικίου πέτρου,
κοίλης τ' Ἀχέρδου, καὶ πὸ λαίνου τάφου,
καθίδιτ'. εἰτ' ἴδουσι δυσπινυῖς σιολάς.

Quatuor hic indicantur puncta, quorum in medio substatit Oedipus, et desedit; κοίλης κρατῆρ, πέτρα Θορικίη, κοίλη Ἀχέρδης, λαῖνος τάφος. Juxta vulgatam lectionem stetit Oedipus simul super quatuor his locis, quod absurdum est. Proinde nihil juvat Canteri emendatio legentis καὶ πὸ λαίνου τάφου. Quin legendum omnino:

ἐφ' οὗ μέσος εἰάς, τοῦ τε Θορικίου πέτρου,
κοίλης τ' Ἀχέρδου καὶ πὸ λαίνου τάφου,

καθ' ἑστ'· αἱτ' ἔλπει δυσωπῆς σφαιρῆς.

Ceteras Aldinae lectionis mendas jam sustulerant alii editores. καθ' ἑστ' Turnebus dedit: ἔλπει Stephano debetur. Utrumque repraesentant codices nostri B. T. ΑΞΕΡΔΟΣ utrum nomen sit appellativum, an loci cuiusdam proprium, sunt qui dubitent. *Pirum silvestrem* significat, et κατ' ἀχιδὸς *sepem*, αἱμασίαν notare possit, qua locus ubi substituit Oedipus una ex parte claudebatur. Vide Eustathium p. 1748. l. 47. Locus in Atticae pagos recensetur Αχιρδῶς, cujus gentile Αχιρδούσιος. Sed aliis patrius casus esset Αχιρδένσιος, non Αχιρδῶν. Suidas in Αχιρδῶσι κατὰ λαῖνον γὰρ τῶν.

1600. τῷ δ'. Sic bene T. et Scholiastes: quod etiam in B. super scriptum vulgato τῷ — Perperam in impressis τὰδ — Cererem, quae cum epitheto εὐχλαον distinguit, Athenienses colebant Κλόης appellatæ, cuius mentio apud Comicum in Lysistr. 835.

1606. ἐκδύπηται Ζεὺς χθόνιος. Eurip. Hippol. 1212.

ἔνθεν τις πῆλ' ὡς, χθόνιος ὡς βροντὴ Διὸς,
βαρὺν βρόμον μεθ' ἡμῶν, φρυγῶν κλύειν.

1619. Aldus edidit τὸν λαῶν ἥδη βίοντι διακίττον, metro ruente ob syllabae defectum: nec aliter scriptus est hic versus in tribus codd. Turnebus e conjectura, ut videtur, αὐτ' inseruit, quod nihili est. Rone Wesselingius Observat. p. 97. reponit εὐ. *Vult enim pater, filias, et misero liberatas, tandem felicius aerum acturas.* Verba sunt apud viri doctissimi. Sic autem ista cum praecedentibus cohaerent: κατὰ τὴν τὴν δυσωπῆτον ἔξειτ' αὐτῷ ἰμοὶ τροφὴν. Wesselingio obloquitur nuper Parisinus editor, qui quum αὐτ' tueretur nulla auctoritate invecum, non animadvertit se nebulam pro Junone amplecti.

1622. οὐδ' ἔτ' ὁρώμεν βοή. Sic emendate scriptum in tribus codd. Aldus, Turnebus et Stephanus ediderunt. Prava lectio et prava distinctio recentiores editiones invasit, οὐδ' ἔτ' ὁρώμεν βοή.

1624. θῶν' αὐτόν. Exemplum hic habemus omissi augmenti in aristoteli, quod rarissimum est apud poetas Atticos, nec tamen mendosum. Sic in Trach. 767.

ἰδρὼς ἀνῆλ' χροῖ, καὶ προσπύσσειτο.

Vide quae notavimus ad Euripidis Androm. 955. Bacchas 1123. et ad Aeschylī Persas 414. Ridicule Heathius legendum pronuntiat ἰθῶν'.

1639. ἀφανυῖς χερσίν. Male vulgo ἀφανυῖς. Has voces jam supra amutatas vidimus v. 1018.

1640. τὸ γυναικῶν. Subauditur πατὴρ. Perperam in B. T. pro φρενὶ scriptum φέρειν.

1641. μηδ' ἂν μὴ θείμης. Sic legendum esse jam viderat Henr. Stephani, qui ita scriptum esse in quibusdam codd. observavit. Id e nostris habet B. a secunda manu.

1651. χεῖρ' ἀντίχοντα κρατὶς. Male in B. T. ἔχοντα χεῖρα κρατὶς.

1662. γῆς ἀλάμπιον βᾶθρον. Codd. et impressi ἀλύπηλον. Alteram mentionem Scholiastae memoratam praetuli, cujus significatio huic loco ior est. Nec qui regulis analogiae repugnare vox ἀλάμπιτος Pierisono risimil. p. 165. videri potuerit, satis intelligo. Sane a verbo λαμπω πνатур ἀλαμπῆς, quod exstat Trachin. 691. unde ἀλάμπιτος. Postremum hoc legitur in veteri epigrammate in Heraclitum apud Diogenem tertium, et in Analectis nostris T. III. p. 259.

Μὴ ταχὺς Ηρακλῆϊτου ἴω' ὀμφαλὸν εὖλο βίβλον
τοῦ Φοῖβου· μάλα τοι δύσβατος ἀτραπιτός.
ὀρφνὴ καὶ σκέτος ἐστὶν ἀλάμπιτος· ἦν δέ σε μύσθης
εἰσαγάγῃ, Φανερῶ λαμψέρετι' ἡλίου.

Personi conjecturae fuitiles sunt, nec referri dignae.

1663. ὦνῃρ. Perperam in libris ἀνῃρ.

1674. εἴχομεν. Male contra metri anapaestici legem Aldus et codd. teres ἔχομεν.

1676. ἰδέντι καὶ παθεῖν. Sic in B. T. In ceteris παθεῖν, minus exanter. At Sophoclem scripsisse opinor ἰδέντι καὶ παθεῖντι.

1678. Ista personis aliter dividi possent. In T. ita distributa sunt, ea exhibemus. In vett. codd. ut in Aldina versus 1679. et tres sequentes Choro tribuuntur. In membr. ex librarii oscitantia Chori persona tea inferius quam oportuit notata fuit, nempe ante versum 1682. qui vsui 1679. subjectus est, quia in illo codice versus in singulis paginis et tres columnas digesti sunt in eadem transversa linea se invicem expientes. Hanc personarum distinctionem secutus est in versione Vitus Rinsemin; nostram Georgius Ratallerus. Erudito Britanno in nova editione Pentalogiae Jo. Burtoni tertia placet: nempe βίβλων absque interigatione Antigoniae continuari, reliquamque versus partem cum quatuor

430 IN OEDIPUM COLONEUM.

sequentibus Choro tribui. — εἰς πρόθρον λάβεις. Vulgo εἰ πρόθρον. Cantabrigiae legendum conjecerat εἰν πρόθρον λάβεις. Elegantior est nostra lectio, quae ob oculos probabile est habuisse librarium codicis T. in quo scriptura prima manu εἰ πρόθρον.

1683. Versus dimeter est iambicus, ut antistrophicus 1710. Proinde τράλαινα non est in duali.

1688. Hic versus et quatuor sequentes in Aldina et veteribus codd. Antigoniae continuantur.

1693. Recte in Turnebi editione excusum, ὦ διδύμα τέκνον ἄνθρωπε. Nam hic duo adjectiva numero duali posita sunt, ut ex antistrophico versu 1720. liquet.

1694. τὸ φέρον. Temere sollicitatur haec lectio ab eruditissimis viris, quibus legi placet τὸ παρόν. Quod fors fert, τὸ φέρον ἐκ θεῶν. Sicut et in Phorm. I. 2. 88.

Quod fors feret, feremus aequo animo.

Palladas in Epigr. Analectorum nostrorum T. II. p. 482.

Εἰ τὸ φέρον σε φέρει, φέρε καὶ φέρον.

Hic φέρον accipi debet pro φερόμενον, activum pro passivo, ut in exemplis quae protulimus ad v. 74.

1695. In hunc et sequentem versum mala manus alienas voces interfersit, quas ipsa metri ratio spurias esse ostendit. In Aldina et veteribus codd. legitur: Φέρειν χρεὶ, μηδ' ἄγαν οὕτω φλέγισθον. οὐ τοι κατὰ μέτρον ἔσθον. Antistrophici autem versus in iisdem libris sic leguntur: οὐ τοῦδ' ἄχους, κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδεὶς. In his legitima metri forma aliter concinnari potest, quam si, recisis insititiis, ad hunc modum disponantur:

χρεὶ φέρειν, μηδ' ἄγαν φλέγισθον.

οὐ τοι κατὰ μέτρον.

λήγιστον τοῦδ' ἄχους, κακῶν γὰρ

οὐδεὶς δυσάλωτος.

1696. καὶ γὰρ ὁ μηδαμῶς δὴ φίλον, ἢ φίλον. Versus est dimeter trochaica, ut strophicus 1671. Proinde legi debet, ut eum exhibuit Aldina. In veteribus codd. καὶ γὰρ ὁ μηδαμῶς δὴ τὸ φίλον φίλον. In T. scriptum est, et adposita inepta glossa, λίσπει διδούς. In Aldina, καὶ γὰρ ὁ μηδαμῶς τὸ φίλον φίλον. Quibus in lectionibus nec metri nec sententiae

abita ratio. De *μηδαιά* ultima brevi vide quae notavimus ad Aeschylī
ersas 429.

1703. *καὶ τᾷδε μὴ κυρήσεις*. Perperam vulgo *καὶ τᾷδε*, metro et sen-
tentia reclamante: male etiam *κυρήσεις*. Recte in T. *σᾷδε* cum glossa
ῖδε: in membr. a prima manu *κυρήσεις*.

1704. *ἔπαξεν εἶον ἦθις*. Sic in Aj. 967.

ὦν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν,

ἐκλήσας αὐτῷ, θάνατον, ὅπως ἦθις.

1708. *ἄλλαυσιον*. Sic bene membr. Vulgo *ἄλλαυσιον*.

1710. *δακρυον*. Triclinius nescio qua socordia dedit *δακρύρρυσον*. Intel-
exit verum esse dimetrum jambicum, sed non meminit observationis
uam ipse fecit ad priorem Oedipum 1515.

1719. *πατέρος*. Libri omnes *πατρός*.

1725. In membr. *ὡς τί μέζομεν*. Quae scriptura si probetur, hic ver-
iculus cum praecedenti in unum contribuendus, qui senarius erit; sic-
ue duo primi antistrophes in unum coalescent:

Φίλοι τρέσῃσι μηδὲν. Ἀλλὰ ποῦ φύγω;

ς, ut finale significans, saepe cum futuro indicativi construitur. Vide
Eurip. Med. 1316. nostrae editionis. Alcest. 74. ubi juxta veteres libros
mnes legendum:

εἰσίχω δ' ἐπ' αὐτὴν, ὡς κατὰρξομαι εἶφαι.

Androm. 717.

ἔπαιε στυγὴν, ὡς ἐγὼ, καίπερ τρέμων,

πλεμλᾶς ἱμάντων σφοδρίας ἐξανήσομαι.

laud minus bona videtur ceterorum librorum lectio, *ὡς τί μέζομεν*; sic
upra 398. *ὅπως τί δρᾶσθαι*.

1727. *τὰν χθόνιον*. Sic B. T. recte. Vulgo *τὰν χθονίαν*.

1728. *τάλας ἐγὼ*. Perperam in libris *ἔγωγε*.

1739. *ἀπιφύγετον*. Male in libris *ἀπιφύγετον*.

1749. *ἐλπιδον γὰρ ἐς τίν' ἡμᾶς*. Sic legendum esse, tam structurae
quam metri ratio arguit. De se et sorore loquitur Antigone, *ποῦ μέλω-*
μεν. Tum, quemadmodum strophicus 1735. versus hic trochaicus dimeter
esse debet. Perperam in libris *ἐλπιδον γὰρ ἐς τί με*.

1751. *παύειτε θρήνον*. Sic in scholiis legitur, ut primus edidit Henr.
Stephanus. Codd. *παύειτε θρήνον*. Hos versus male Choro tribui in libris

432 IN OEDIPUM COLONEUM.

cum Tyrwhitto et Heathio censeo. Vulgo claudicante versu *ἐνχαί-
νεται*.

1754. *προσπίτταμεν*. Male in veteribus codd. ut in Aldina, *προσπίτ-
μεν*, solemnī librariorum errore in hac forma. *πίττειν* prima brevī fre-
quenter adhibent Tragici, ubi metri lex syllabam longam verbi *πίττειν*
non admittit.

1755. *τίνας χρίας*. Libri omnes *χρίας*, contra structuræ legem. *τίνας
χρίας ἀνύσαι θίλουσαι*; verbum *ἀνύσαι* cum quarto casu semper con-
struitur.

1758. Aldus et codd. omnes habent *ἀλλ' οὐ θάρσεν καὶ καὶ μολῶν*. Tur-
mebus *σας* infersit. Melius nos *καὶ καὶ ἐστὶ μολῶν*.

1773. *καὶ πάντα γ' ὅς' ἄν*. Aldus et membr. *καὶ πάνθ' ὅσα εἰς B.
καὶ πάνθ' ὅς' ἄν*.

FINIS NOTARUM IN OEDIPUM COLONEUM ET TOMI PRIMĬ

